

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

LINDA
HOWARD

Gözyaşlarımı
Sildiğim
Gün

“Linda Howard buram buram tutku kokan, duygusal
iniş-çıkışlarla dolu, insanı esir alan bir gerilimle
yeniden okuyucusuyla buluşuyor.”

Publishers Weekly

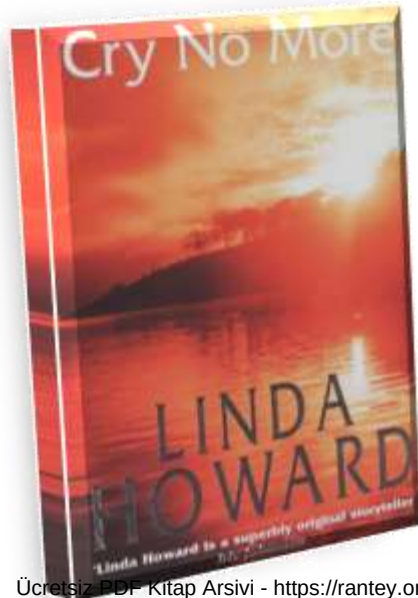
sereniti

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

Linda Howard

Gözyaşlarımı Sildiğim Gün

Meksika, 1993

Milla, bebeği memesini emerken uyuyakalmıştı. David Boone, karısı ve çocuğunun başucunda durmuş, yüzünde aptal bir tebessüm ve kalbinde huzurla öylece onları izliyordu. Karısı. ocuğu.

Kısaca yegâne dünyası...

David için karısının ve bebeğinin ameliyathaneden çıktıkları ilk andaki büyü ve endişe yerini yavaş yavaş başka bir heyecana bırakmıştı. Daha önceden hamilelik sürecinin, doğumun ve bebeğin bu kadar çabuk gelişmesinin, bu denli merak uyandıran bir süreç olacağını hiç düşünmemişti. Cerrahiyi tercih etmişti çünkü cerrahinin katıksız bir zorluğu vardı. Oysaki kadın doğum tıpkı bir tutam imin santim santim uzamasını izlemek gibiydi. Bazen işlerin rayından çıkıp, kadın doğum uzmanının sınırlarının da zorlandığı anlar oluyordu elbette; ama çoğunlukla bebekler önce büyüyor, sonra

da doğuyordu; anlayacağınız bu işte sürprizlere çok fazla yer yoktu.

David kendi çocuğunu kucağına aldığı güne dek bunun böyle olduğunu düşünmüştü. Tıbbi olarak bir bebeğin tüm gelişim aşamalarını biliyordu ama kendini ne Milla'nın günden güne büyüyen kamını izlemenin heyecanına ne de bebeciğin tekmelemelerine ve giderek kendini hissettiren varlığına hazırlamıştı. Bunca duygusallık onu bile gafıl avlarken, Tanrı bilir Milla'nın bu durumdaki hisleri nelerdi. David, Milla'nın kamını okşadığı anlarda yüzüne baktığında, hatta fazlasıyla ıstırap çektiği son ayında bile yüzünde mest olmuş ve dikkat kesilmiş bir bakış yakalardı. Milla sanki sadece kendisinin ve bebeğinin olduğu bir âlemde kaybolmuş gibi görünürdü.

Justin'in avaz avaz bağırarak sağ salim geldiği o an, David sevinç içinde adeta serseme dönmüş ve nihayet rahat bir nefes almıştı. Geçen altı hafta ise her geçen günle birlikte bebecikte yeni değişiklikleri de beraberinde getirmişti. Kafasının üzerindeki siyah kıl yumağı yavaş yavaş sarıya dönerek gözleri maviye almış, daha dikkatli bakmaya başlamıştı. Artık etrafında olan bitenleri fark ediyor, sesleri tanıyor ve kasları giderek daha da güçlenirken var gücüyle kollarını ve bacaklarını çırpıp duruyordu. Banyo yapmaktan büyük keyif alıyordu.

Kızdığında başka, acıktığında başka, kendini rahat hissetmediğinde başka ve huysuzlandığında başka türlü ağlıyordu. Milla günden güne baş gösteren değişiklikleri çok daha iyi fark ediyordu.

Eşindeki değişim de inanılmazdı. Milla kendini hep dış dünyadan soyutlar, sanki bir katılımcıdan çok bir gözlemciymiş gibi davranırdı. İlk gördüğü andan beri David için zor bir hedef olmuştu ama inatla onun gözüne girmeye çalışmıştı. Ta ki Milla onun gözünün önündeki manzaranın genel bir parçası değil, bir insan olduğunu fark edinceye kadar. David, Milla'nın onu fark ettiği anı dün gibi hatırlıyordu. Bir yılbaşı gecesi partisindelerdi. Onca kahkaha, su gibi akan içkiler ve diz boyu aptal muhabbetin arasında Milla bir an için gözlerini kırıştırarak sanki David o anda ortaya çıkmış gibi şaşkınlıkla gözlerini ona dikmişti. Hepi topu olan buydu; ne ateşli bir öpüşme ne samimi bir yakınlaşma... Olan tek şey Milla'nın gözünün önündeki perdenin kalkıp David'i gerçekten *görmesinden* ibaretti. Sonra David'e gülümseyerek elini sıkıyordu ve o andan itibaren aralarında bir daha hiç kopmayacak bir bağ oluşmuştu.

Ne ilginç...

Aslında ilginç olan başka bir nokta da David'in çalışmalarına ara verip, ailesinin hiç sektirmeden verdikleri personel partilerinden birinde Milla'yı fark edebilecek kadar fazla kalmasıydı. Fark ettiği andan itibaren artık onu aklından çıkaramaz olmuştu. Aslında Milla'nın çok güzel bir kız olduğu söylenemezdi, hatta belki de onu görenlerin kullanacağı son kelime olurdu bu. Ama onda farklı bir şey vardı; yüzünün o sert, keskin hatları, David'de sanki ayaklarının yere değmediği izlenimini uyandıran salınarak yürüyüşü... Tüm bunlar tıpkı bir sivrisinek misali David'in kafasının içinde vızıldayıp duruyordu.

Onu tanımaksa David için adeta başka bir büyü olmuştu. En sevdiği rengin yeşil olduğunu, pizzasında biber istemediğini, her ne kadar baştan ayağa bir kadın olsa da kadın filmlerinden değil aksiyon filmlerinden hoşlandığını öğrenmek David için büyük bir zevk olmuştu. Milla kadın filmleri izlememesine şöyle bir açıklık getirmişti: *Nasılsa onlar hakkında yeterince bilgim var, ne diye aynı şeyleri tekrar tekrar izleyeyim ki?* Bu tür filmlerin çoğunu gereksiz bulduğunu söylüyordu. Sükûnetiyle David'in aklını çelmişti. David onun sinirlendiğini hiç görmemişti. Milla'nın, bugüne kadar tanıdığı en dengeli insan olduğu kanısındaydı ve evliliklerinin üzerinden iki yıl geçmesine rağmen, şansının bu denli yaver gitmiş olmasına hâlâ şaşıyordu.

Milla esneyip gerindiğinde memesinin ucu bebeğin gevşemiş ağzından çıkmış, bebek homurdanarak memeye tekrar yapışıp birkaç kez daha emmiş, sonra da yeniden uykuya dalmıştı. David büyülenmiş bir halde elini uzatıp tek parmağıyla Milla'nın çıplak, dolgun göğsünü okşadı. Kabul etmek gerekirse Milla'nın göğüslerinin yeni boyutundan hayli memnundu. Hamilelik öncesinde Milla'nın vücudu tıpkı bir maraton koşucusu gibi sıskaydı. Şimdiyse hatları daha yuvarlak, daha yumuşaktı ve doğum sonrası cinsel çekim David'in aklını adeta başından alıyordu. Yarın Milla'nın altı haftası doluyordu ve ekibinin kadın doğum uzmanı Susanna Kospers'la bir randevusu vardı. Ne var ki David'in, karısıyla sevişmek için yarını beklemeye tahammülü kalmamıştı. Aslında beklenen bu randevunun geçen hafta olması

gerekiyordu ama Susanna'nın programındaki acil birtakım değişiklikler nedeniyle görüşme yedinci haftaya sarkmıştı. David ise artık neredeyse düz duvara tırmanacak durumdaydı. Mastürbasyon yapmak arzularını bir nebze olsun dindiriyorsa da, asla karısıyla sevişmenin yerini tutamıyordu.

Milla gözlerini açıp mahmur bir halde gülümsedi. "Selam, Doktor Doogie," diyerek mırıldandı. "Ne o, yoksa yarın geceyi mi düşünüyordun?"

David hem lakap hoşuna gittiği hem de karısı aklından geçenleri okuduğu için bir kahkaha attı. Hoş, David'in aklından geçenleri okumak için kâhin olmaya gerek yoktu. Nasıl- sa son iki aydır seksten başka bir şey düşünemez olmuştu. "Başka ne düşünebilirim ki?"

"Bakarsın küçük Doogie bütün gece uyur." Eliyle oğlunun tüy gibi saçlarını hafifçe okşadı. Bunu söylemesiyle birlikte bebek, memeye daha bir sıkı yapışıp emmeye başladı. () an hem David hem de Milla aynı anda, "Hiç sanmıyorum," deyince David yeniden kahkahayı koyverdi. Justin'in doymak bilmez bir iştahı vardı; her iki saatte bir meme istiyordu. I ler ne kadar Milla sütünün yeterince besleyici ya da yeterli olmadığı konusunda sık sık endişeye düşüyorsa da, Justin gayet güzel gelişim gösteriyordu. Susanna da bu konuda endişelenmemesini söyleyip bu olayı Justin'in oburluğuna yoruyordu,

Milla yeniden esnerken David karısının yanağını özenle okşayıp, "Yarın için Susanna'dan onay çıksa bile, eğer kendini hazır hissetmiyorsan yapmak zorunda değiliz. Kendini hâlâ yorgun hissediyorsan bekleyebiliriz," dedi. David yeni doğum yapmış, üstelik de süt veren bir annenin ne kadar yorgun olabileceğini yeterince iyi anlamıştı.

Milla esnemesini yarıda keserek gözlerini kocasına dikti. "Ah, elbette yapacağız," dedi karşı çıkarak. Bir dakika daha bekleyecek tahammülüm kalmadı; hatta Justin dua etsin de onu Susanna'ya teslim edip klinikte senin üzerine atlamayayım."

David sırtarak, "Ne yani, beni neşterle tehdit edip zorla mı soyacaksın?" dedi.

"Hiç fena fikir değil." Milla kocasının elini tutup yeniden göğsüne dokunmasını istedi. Parmaklarını meme uçlarında gezdirdi. "Altı haftayı çoktan geçtik. Bunun için Susanna'nın onayını beklemek zorunda değiliz."

David bir an kendini bu fikre kaptırmak istedi. Aslında bunu daha önce düşünmemiş değildi ama Milla'nın onun aklındaki tek şeyin seks olduğunu düşünmesini istememişti. O yüzden şimdi bunu Milla'nın ağzından duymak onu çok rahatlatmıştı ve bu arzuya karşı koymak hayli zordu. Kol saatine göz attığında hayıflanarak iç çekti. "On dakika içinde klinikte olmam gerek." İnsanlar çoktan kliniğin önünde sıraya girip onunla görüşmek için sıranın kendilerine gelmesini bekliyor olmalılardı. David cerrahi ekibindeydi ve yarım saat sonra bir ameliyata girmesi gerekiyordu. Şu anda kliniğe ulaşip üzerini çıkarması ve önlüğünü giymesi için bile zamanı ucu ucuna yetiyordu. Her ne kadar şu haliyle orgazmın zirvesine ulaşması sadece on saniye kadar sürecek olsa da, şüphesiz Milla'nın daha uzun bir zamana ihtiyacı olacaktı.

Milla yana doğru dönüp gülümseyerek, "O zaman bu gece," dedi. "Justin'i mümkün olduğunca uyutmamaya çalışacağım, o zaman belki tüm gece uyur."

"Harika bir fikir..." David ayağa kalkıp anahtarlarına uzandı. "Bugün neler

yapacaksın?”

“Aslında pek bir şey yapmayacağım. Sadece sıcak basmadan pazara gitmem gerek.”

“O zaman portakal da al.” David son zamanlarda sanki vücudu C vitamini eksikliğinden ölüyormuşçasına portakal yiyordu. Ameliyatlarda uzun saatler geçiriyordu, belki de gerçekten C vitamini eksikliği yaşıyordu. Eğilip Milla’yı öptü. Sonra da yanağını yumuşacık dudaklarına değdirdi. Uyuyan oğluna, “Annene iyi bak,” deyip aceleyle evden çıktı.

Milla içinde bulunduğu huzurlu ve sessiz anın tadını çıkarmak istercesine yatağında birkaç dakika daha uzandı. Şu an kimsenin ondan bir şey beklediği yoktu; biraz keyif çatismak onun da hakkıydı. Bir bebeğin bakımını üstlenmeye hazır olduğunu sanmıştı ama işlerin böyle dur durak bilmeden ve ardı arkasına geleceğini hiç hesaba katmamıştı. Justin’in meme istemediği ya da altını ıslatmadığı anlarda var gücüyle evin diğer işlerine yetişmeye çalışıyordu. Artık öylesine yorgundu ki, attığı her adım sanki diz boyu bir nehirde akıntıya karşı yürümek gibiydi. Aylardır deliksiz bir uyku uyumamıştı sanki. Aslında haksız da sayılmazdı. Aylar *olmuştu*; çünkü bebeğin hızla büyüdüğü son aylarda idrar kesesindeki baskıyla her yarım saatte bir tuvalete gitmek için uyanıyordu. Kamı çok aşağıdaydı, Susanna’ya göre bu ona rahat nefes alma imkânı sunuyordu ama asıl sorun nefes alma değil, sık tuvalete gitme isteğiydi. Bu nedenle hamile olmak güzel bir histi belki ama kesinlikle çekici değildi.

Milla mışıl mışıl uyuyan oğluna her bakışında gözlerinin içinin güldüğünü hissedebiliyordu. Çok güzel bir bebektir. Onun o sarı saçlarını, mavi gözlerini ve dudaklarının güzelliğini gören herkes böyle diyordu. Tıpkı *Gerber* bebek maması reklamlarında oynayan bebeğe benziyordu. Justin’inkinin aynısı o kocaman mavi gözler milyonlarca bebek ürünü reklamı arasından sıyrılıp çıkıveriyordu. Milla, Justin’in vücudunun her bir parçasına ayrı ayrı âşık oluyordu, o küçücük tırnaklarından, kilo aldıkça yüzünde gittikçe daha da belirgenleşen gamzelerine kadar her şeye ayrı ayrı hayrandı. Tüm gün boyunca karşısına oturup bu güzelliği izleyebilirdi... Yeter ki onu bekleyen bir dolu ev işi olmasın.

Bunu söylediğinde aklı birden bugün için onu bekleyen işlere kaydı: çamaşır, temizlik, yemek ve eğer zamanı kalırsa kliniğin evraklarına göz atmak gibi. Bugünkü programının arasına bir de kişisel temizlik sıkıştırılmalıydı. Saçlarını yıkayıp bacaklarını tıraş etmeliydi, ne de olsa akşama kocasıyla ateşli bir randevusu vardı. Anne olmak onu hiç usandırmamıştı. Hatta bundan zevk alıyor olsa da kimliğine bürünmek istediği başka bir kadın tipi daha vardı, ki o da arzulanan bir kadın olmaktı. Milla seksi çok özlemişti, çünkü David sekse de ilgi duyduğu diğer tüm konular gibi özenle yaklaşıyordu ve Milla için bu özenden payına düşeni almak hoş bir duyuydu. Aslında buna hoş bir duygu demek hafif kalırdı. Kesinlikle harika bir duyuydu.

Ama bugün için ilk iş güneş daha da kavurucu bir hal almadan pazara gitmek olmalıydı.

Sadece iki ayım kaldı, diye düşündü. Meksika’yı özleyecekti. İnsanlarını, güneşini, zamanın yavaşlığını... David ve iş arkadaşlarının bir yıllık ücretsiz hizmet süreleri bitmek

üzereydi, sonrasında Amerika'daki okul hengâmesi yine kaldığı yerden devam edecekti. Tabii Milla da yeniden evinde, ailesi ve dostlarıyla birlikte olacak, yeniden klimalı bir markette alışveriş yapmanın keyfini sürecekti. Justin'i her gün parka götürmek ya da annesini ziyaret etmek en büyük hayalleriydi. Milla hamileliğinin bir türlü bitmek bilmeyen ayları boyunca annesini çok özlemişti. Ara sıra açılan telefonlar ve annesinin evine yaptığı kısa ziyaret bu özlemi kesinlikle dindirememişti.

Milla, Amerika'dan ayrılmalarından çok kısa bir süre önce hamile olduğunu öğrenmiş ve başlarda David'le Meksika'ya gelmemeyi bile düşünmüştü. Ama ilk bebeği karnında büyürken David'den bu kadar uzun süre ayrı kalmayı göze alamamıştı. Ekibin kadın doğum uzmanı Susanna'yla da görüşükten sonra asıl planına sadık kalmaya karar vermişti. Tabii bu durum annesini fena halde korkutmuştu -ne de olsa torunu yaban ellerde dünyaya gelecekti!- ama neyse ki Milla'nın hamileliği hiçbir tıbbi sorun olmadan, beklendiği gibi geçmişti. Justin hemen hemen bekledikleri zamanda doğmuş, sadece iki gün gecikmeyle gelmişti. O günden beri de Milla sevgi ve bitkinlik dolu bir sis bulutunun içinde gibiydi.

Aslında bu düzen hayalleri arasında değildi ve şimdi olayların böyle bir hal alması onu şaşırtıyordu. Sosyal bilimler diplomasını aldığı andan beri, bir başına dünyanın düzenini değiştirmeyi planlıyordu. İnsanların babaanne ya da dede olduklarında bile hatırlayacağı türden bir hoca olmak istiyordu. Öğrencilerinin hayatında gerçekten ciddi değişiklikler yapabilen bir hoca olmaktı hayali. Akademik çevrede siyasal açıdan da oldukça rahat bir konumu vardı, bu nedenle doktora bitene kadar eğitimine devam etmeyi düşünüyor, sonra da üniversitede hoca olmayı planlıyordu. Evlilikse, evet belki zamanla olabilirdi. Belki otuz ya da otuz beş yaşına geldiğinde. Çocuklarsa... O da bir ihtimaldi.

Ama tüm bunlar yerine, günün birinde bir tıp dehası olan David'le tanıştı. David, Milla'nın tarih profesörünün oğluydu ve ne zaman ki Milla profesörün asistanı oldu, işte o andan itibaren oğlunu daha yakından tanımaya başladı. David'in IQ'su bir dehanınkinin bile çok üzerindeydi, on dördünde liseyi, on yedisinde tıp fakültesini bitirmişti. Milla'yla tanıştığında yirmi beş yaşındaydı ve çoktan bir doktor olarak görev başındaydı. Bu nedenle Milla, David'in haklı gerekçelerle çokbilmiş bir ukala ya da tam bir entelektüel olacağını sanıyordu.

Oysa David her ikisi de değildi. Aksine, yüzü ameliyathanede geçirdiği onca saatin bir eseri olarak yorgunluk izleriyle dolu olsa da yakışıklı bir çocuktı. Uyuması gereken saatlerde bile daha çok şey öğrenebilmek için kitapların içine gömülen tam bir bilgi arsızıydı. Gülüşü sınırsız ve seksiydi; mavi gözleri eğlenceli, sarı saçları hep kabarık ve darmadağındı. Milla'nın en sevdiği özelliklerinden biri de boyunun uzun olmasıydı. Çünkü Milla, boyu bir yetmiş olmasına rağmen, topuklu ayakkabı giymekten hoşlanan biriydi. Yani uzun lafın kısası Milla, David'in her şeyini çok beğenmiş, bu yüzden de David ona çıkma teklif ettiğinde bir an bile düşünmemişti.

Yine de bir yılbaşı gecesini David'i gözlerindeki o arzulu bakışla onu izlerken yakalamak onu şaşırtmıştı. Onu fark ettiği o an sanki midesine bir kramp saplanmıştı. Sanki İsrail suruna üflemiş de tüm duvarlar Milla'nın üzerine yıkılmıştı. David ona, o da David'e âşık olmuştu.

Olan biten bundan ibaretti.

Yirmi bir yaşında mezun olur olmaz David'in karısı olmuş ve işte şimdi yirmi üç yaşında da anne olmuştu. Geriye dönüp baktığında yaşadığı hiçbir şeyden pişmanlık duymuyordu. Hâlâ planlarının arasında Amerika'ya döndüklerinde üniversitede hoca olmak ya da eğitimine devam etmek vardı. Ama yine de küçük mucizesi oğlunu etkileyecek hiçbir karar almayacaktı. Hamile olduğunu hissettiği ilk andan bu yana, bu sürece kendini fazlasıyla kaptırmış, bebeğine öylesine büyük bir sevgi besler olmuştu ki sanki içinde güçlü, sönmek bilmeyen bir ateş yanıyor gibiydi. Şimdiyse o bağ daha da fazla güçlenmişti, öyle ki Justin yan odada uyuyorken bile Milla aradaki elektriği hissedebiliyordu. Ne kadar yorgun olursa olsun, Milla bu bağın varlığıyla adeta kendinden geçiyordu.

Milla yavaşça yataktan çıkıp bebeğin etrafına yastıklar yerleştirdi, gerçi Justin henüz dönemeyecek kadar küçüktü ama olsun. Justin, Milla hızla duş alıp kısacık, kıvrıcık saçlarını tarayınca ve özellikle doğum sonrasında giymek için aldığı yazlık geniş elbiselerden birini üzerine geçirinceye kadar kıpırdamamıştı bile. Milla'nın hamile kalmadan önceki haline kıyasla hâlâ altı kilo fazlalığı vardı ama yine de bu fazla kiloların canını sıkmasına izin vermiyordu... Yani bunu elinden geldiğince dert etmemeye çalışıyordu. Aslında anneliğin verdiği vücuttaki o yumuşaklığı sevdiği bile söylenebilirdi ve hiç şüphesiz David göğüslerinin birdenbire 80 bedenden 90 bedene çıkmasına da ayrı bir mest olmuştu.

Milla bu geceyi aklına getirince heyecanla ürperdi. Bir hafta önce David çalıştığı klinikten bir kutu prezervatif getirmiş, kutunun varlığı bile her ikisini heyecanlandırmaya yetmişti. Çıkmaya başladıklarından kısa bir süre sonrasına kadar prezervatif, bebek sahibi olmaya karar verdikleri ana kadar Milla doğum kontrol hapları kullanmıştı. Yeniden prezervatif kullanmaya başlamak, sanki o eski günlere dönmek, birbirlerini arzuyla istedikleri o eski, yoğun, ürkek günleri yeni baştan yaşamak gibiydi.

Justin hafifçe mızızlanarak meme aranmaya başladı. Mavi gözlerini aralayıp minicik yumruklarını savurdu. Önce hafifçe mızızlandı, ardında da, *altımı ıslattım, bezimi değiştirin* ağlayışı geldi. Kocasıyla aşk dolu bir gecenin hayalini kuran Milla birden bu rüyadan uyanmak zorunda kalarak, eline bir bebek bezi alıp Justin'in yanına gitti. Bir yandan Justin'in altını değiştirirken bir yandan da onunla konuşuyordu. Justin bakışlarını annesine kilitlemeyi başarmış, sanki küçücük dünyasında annesinden başka kimsesi yokmuş gibi bakıyordu. Ağzını sevinçle açıyor, kolları ve bacaklarını neşeyle çırpıp duruyordu.

Milla bebeği kucağına alırken, "Hanımış annesinin minik bebeği," dedi. Justin'i kollarına yatırmasıyla birlikte bebek, annesinin memesini aranmaya başladı. "Şuna annesinin minik oburu desek daha doğru olur," diye kendini düzelterek oturdu ve elbisesinin düğmelerini açtı. Göğüsleri tatlı tatlı sızlarken Justin memesinin ucunu yakalayıp emmeye başlamıştı bile. Milla, bebeğinin elleri ve ayaklarıyla oynarken bir yandan da onu hafifçe sallıyordu. Gözlerini yumup bir ninni mırıldanmaya başladı ve anın içinde adeta kaybolup gitti. Kirli bebek bezlerine ya da az uykuya bir yere kadar dayanılabilirdi ama anneliğin en güzel yanı işte tam da bu andı. Onu kollarına aldığı bu an hiçbir şeye değiştirilemezdi.

Justin emmeyi bitirdiğinde Milla onu yavaşça yerine bıraktı ve kahvaltı için hızla bir

şeyler atıştırdı. Dişlerini fırçalayıp omzuna mavi kottan bir bebek kangurusu asarak Justin'i de içine yerleştirdi. Bebeği mışıl mışıl uyurken kafasını annesinin kalp atışlarını duyacak biçimde kalbinin üzerine yerleştirdi. Başına bir şapka geçirip eline de bir sepet alarak, önceden cebine koyduğu parasıyla pazarın yolunu tuttu.

Pazar sadece sekiz yüz metre uzaktaydı. Şimdiden tepede ıslıl ıslıl parlayan güneş öğlen sıcağını iyiden iyiye bastıracağına habercisi gibiydi. Ama şu an için hava serin ve kuruydu. Ve sabahın bu saatinde kasabanın açık pazarı erkenden alışverişe gelen müşterilerle doluydu. Pazarda portakallar, parlak renkli biberler, muzlar, kavunlar, öbek öbek beyaz soğanlar vardı. Milla ara ara bebeğini sevmek için duran köylü kadınlarla sohbet ederek pazara göz gezdirmeye koyuldu. Her duruşuyla biraz daha fazla vakit kaybediyordu.

Justin yeni doğan her bebek gibi, bacaklarını doğum öncesinde anne kamındaki pozisyonuna getirerek tıpkı bir top misali yuvarlanıp kalmıştı. Milla başındaki şapkayı ona doğru tutarak onu güneşten korumaya çalıştı. Yumuşacık, tatlı bir rüzgâr Milla'nın kısa, açık kahverengi lülelerinin arasından esip geçerken Justin'in de başının üzerindeki bir tutam saçı havalandırmıştı. Justin bir an için kıpırdanarak kıpkırmızı dudaklarını sanki ağzında meme varmış gibi oynatmaya devam etti. Milla elindeki sepeti yere bırakıp bebeğinin sırtını yavaşça pışpışladı. Sonrasında Justin yeniden kendini derin bir uykunun içinde buldu.

Milla bir meyve tezgâhının önünde durup sıra sıra dizilmiş portakal ve kavunun ardında duran yaşlı kadınla çat pat İspanyolcasıyla konuşmaya başladı. Karşısındakini tam olarak anlasa da konuşmakta güçlük çekiyordu ama yine de kendini ifade etmeyi becerebilmişti. İsteddiği portakalları gösterirken boşa kalan elini kullanmıştı.

Bu sırada yanına yaklaşanları hiç fark edemedi. Bir anda iki adam onu aralarına alıp vücut sıcaklıkları ve kokularıyla adeta esir etmişlerdi. Milla gayriihtiyarı geri çekilmek istediye de her iki taraftan da bastıran iki adamın varlığıyla kıpırdayamamıştı bile. Sağ taraftaki adam belindeki kından bir bıçak çıkardı ve Milla'nın omzundaki kangurunun ipini hızla kesti. Milla'nın bağırmasına bile fırsat kalmamıştı. Zaman sanki durmuştu, akmiyordu. Sonraki saniyeler Milla'nın gözünün önünde donup kalmıştı. Karşısındaki yaşlı kadın yüzünde ürkmüş bir ifadeyle geriye doğru çekilmişti. Milla, Justin'i taşıyan omzundaki askının gevşeyerek düşmeye başladığını hissetti. Panikle bebeğine uzanmaya çalıştı. Diğer taraftaki adam tek eliyle uzanıp bebeği koparıp aldı ve diğer eliyle de Milla'yı itekledi.

Ama Milla dengesini korumayı başarıp göğsünde giderek artan bir panikle adamlara doğru bir hamle yaptı ve bağırıp karşı koymaya çalışarak bebeğini almaya çalıştı. Bu sırada tırnaklarıyla adamın suratında iki derin yırtık açmış, ardında kanlı yarıklar bırakmıştı. Adam acı içinde geri çekilerek kendini korumaya çalışmıştı.

Uykusundan uyanan bebek avaz avaz bağırarak ağlıyordu. Etraftaki kalabalık bu ani şiddet olayıyla çil yavrusu gibi dağılmıştı. Milla imdat çılgınlıkları içinde feryat figan bağırıp Justin'i geri almaya çabaladıkça, etrafındaki kalabalık yardıma koşacağı yerde adeta kaçışıyordu. Adam elini Milla'nın yüzüne bastırıp onu yeniden iterek uzaklaştırmaya çalıştı. Milla adamın elini yakalayıp dişlerini var gücüyle etine geçirdi ve ağzında kan tadını hissedene kadar da bırakmadı. Adam acı içinde bağırıyordu. Milla adamın gözlerine

tırnaklarını batırarak, süngerimsi yumuşaklığa parmaklarını gömdü. Adamın haykırıışları şimdi şaşkınlık feryadına dönüşmüş ve Justin'i sımsıkı tutan kolları gevşemişti. Milla çaresizlik içinde bebeği kavramaya çalıştıysa da tek uzanabildiği Justin'in minicik kolu oldu. Bir anlığına bebeğine kavuştuğunu düşündüyse de, diğer adamın ona doğru yaklaşmasıyla sırtına sıcacık, insanı felç eden bir ağrının saplandığını hissetti.

Milla'nın vücudu bir anda kıvranarak bir taş misali yere yığıldı. Elleri hâlâ çaresizce altındaki çakıltaşlarını tırmalıyordu. Saldırganlar Justin'i tıpkı bir futbol topu gibi kollarının altına sıkıştırarak hızla kaçıyorlardı. Adamlardan biri eliyle, kanayan yüzünü tutmuş, lanetler okuyordu. Milla külçe gibi yattığı yerde tüm bedenini saran acı dalgasını aşarak son bir nefesle bağırarak istiyordu. Cığerleri havayla dolmuş gibi hissetse de aslında nefes alamıyor gibiydi. Ayağa kalkmaya çalıştı ama vücudu ona itaat etmedi. Gözlerinin önüne siyah bir perde inerken hiç durmadan, "Bebeğim! Bebeğim! Bebeğim! Biri onu kurtarsın!" diyerek inliyordu.

Hiç kimse oralı olmadı.

David fitık ameliyatından yeni çıkmış, ellerini yıkarken Susanna'nın kocası anesteziist Rip Kasper hastayı hemşire Anneli Lansky'nin gözetimine bırakmadan evvel son bir tansiyon ölçümü ve kalp ritmi kontrolü yaptı. Burada çalışan ekip gerçekten işinin ehliydi, David buradaki bir yılını doldurup Amerika'ya geri döndüğünde burayı gerçekten özleyeceğini düşünüyordu. Özleyeceği şey kesinlikle çatlak karoları, yetersiz alet edevatıyla bu daracık, tek katlı beton bina değildi. Özleyecekleri ekip arkadaşları ve hastaları olacaktı; bir de Meksika'nın kendisini özleyecekti.

David tam sıradaki safrakesesi ameliyatını düşünüyordu ki kapısının hemen önünde bir hengâmenin koptuğunu duydu. Birileri bağırıp lanetler yağıdırıyor, bir koşuşturmacadır gidiyordu. Ağlayanlar vardı. Ellerini kurulayıp tam kapıya doğru yönelmek üzereydi ki hemşire Juana Mendoza bağırarak adını söylemeye başladı.

David kapıyı çarparak dışarı çıktı. Koridorda Juana, Susanna Kasper'ın da aralarında bulunduğu, kollarında bir kadın taşıyan iki adam ve bir kadınla karşılaştı. Koşuştururup duran bedenler yaralı kadının yüzünü gizliyor, ama David kadının elbisesinin kan içinde kaldığını görebiliyordu. Hemen acil duruma geçti. Koridorda, önünde duran bir kutuya tekme atıp kenardan bir sedye çekerken, "Ne olmuş?" diye sordu.

"David." Susanna'nın sesi sert ve ifadesizdi. "Yaralı kişi Milla."

David bir anlığına söylenenleri idrak edemedi. Amaçsızca etrafına bakınıp karısını görmeye çalıştı. Sonra sonra Susanna'nın ne demek istediğini anlayıp yaralı kadının şuursuz, bembeyaz suratını ve yüzünü çevreleyen yumuşak, kıvrırcık saçlarını fark etti. O an sanki başından aşağı kaynar sular dökülmüştü. Milla mı? Nasıl olur? Onun şu anda evde, güvende, Justin'le birlikte olması gerekiyordu. Gözünün önünde hızla kan kaybeden bu kadın karısına çok benziyordu, o kadar. Bu kadın Milla olamazdı.

"David!" Susanna'nın sesi bu kez daha da sert çıkmıştı. "Topla kendini! Onu sedyeye

koymamıza yardım et.”

Sadece aldığı eğitimin bir gereği olarak öne doğru bir adım atıp Milla’ya çok benzeyen kadını sedyeye yatırmaya yardım etti. Elbisesi, elleri, kolları, bacakları, ayakları, hatta ayakkabıları bile kan içindeydi. Hayır -ayağında tek bir ayakkabı vardı- Milla’nın sık sık giydiği sandaletlerden birine benziyordu. Ayak parmaklarındaki pembe ojeyi ve sağ ayak bileğine taktığı zarif halhalı... Bir anda içinden bir şeylerin kopup gittiğini hissetti.

Harekete geçip sedyeyi az önce çıktığı ameliyat odasına hızla sürmeye koyuldu. Boğuk, sanki çok uzaklardan geliyormuş ve kendine ait değilmiş gibi duran bir sesle, “Ne olmuş?” diye sordu yeniden.

Juana, “Belinin alt tarafında bıçak yarası var,” dedi. Bir an dışarıdan gelen sesleri dinledi, kapıyı kapatarak gürültüyü koridorda bırakmaya çalıştı. “Pazarda iki adamın saldırısına uğramış.” Titreyerek derin bir nefes aldı. “Justin’i kaçırmışlar. Milla karşı koyunca adamlardan biri de onu bıçaklamış.”

Ortalığı götüren velveleyi duyan Rip de hızla ameliyathaneye gelmişti. Milla’yı gördüğü an ağzından bir, “Tanrım,” kelimesi dökülürdü. Sonrasında sessizliğe gömülüp malzemelerini hazırlamaya başladı.

Justin! David yaşadığı ikinci şokun etkisinden kurtulup kapıya doğru döndü. İki aşağılık herif oğlunu kaçırmıştı! Bir adım atıp sedyeden uzaklaşarak kapıya yöneldi. Dışarı koşup oğlunu aramak istiyordu. Sonra duraksadı, yeniden dönüp karısına baktı.

Ameliyathaneyi temizleme ya da eksilen malzemeleri yerine koyma fırsatları olmamıştı. Juana, Milla’nın yumuşacık kolunun etrafına bir tansiyon aleti sarıp ölçmeye başladı. Bu sırada Susanna elindeki makasla Milla’nın elbisesini kesiyordu. Bir yandan da, “Kan grubu 0 pozitif” diyordu. Bunu nereden biliyordu ki? Ah, tabii bilecekti, Justin’in doğumundan hemen önce bu bilgiyi kayıt altına almıştı.

“Tansiyonu altıya dört,” dedi Juana. Öylesine hızlı hareket ediyordu ki David hareketlerini yakalamakta güçlük çekiyordu. Milla’nın kolunda acilen bir damar yolu açmış ve başucundaki askılığa bir ünite kan asmıştı.

David bir an için onu kaybedeceğini düşündü. Eğer bir an önce yaşadığı şoktan kurtulup harekete geçmezse Milla gözlerinin önünde ölecekti. Yaranın durumuna bakılırsa bıçak darbesi muhtemelen Milla’nın sol böbreğine denk gelmişti ve Tanrı bilir ardında başka ne tür hasarlar bırakmıştı. Çok kan kaybediyordu, iç organların iflas etmesine dakikalar kalmıştı.

David kafasındaki tüm düşünceleri silip ellerine Anneli’nin tuttuğu bir çift temiz eldiven geçirdi. Önlüğünü giyme fırsatı olmamıştı, Justin’i arama fırsatı da... Olan tek vaktini avucuna bırakılan neşteri kavrayıp tüm marifetini göstermekten yana harcayacaktı. Dualar edip lanetler okuyarak ve zamana karşı yarışarak karısının bedenini kesmeye başladı. Tahmin ettiği gibi, bıçak sol böbreğine isabet etmişti. Hem de öyle denk gelmişti ki, organı iki parçaya ayırmıştı. Böbreği kurtarmak artık mümkün değildi. Eğer elini çabuk tutup o böbreği oradan almaz ve damarları bir an önce dikmezse Milla’yı kurtarmak da mümkün olmayacaktı.

Bitmek bilmeyen, acımasız ve vahşi bir yarışın içindeydi. Eğer yanlış bir adım atacak olursa, kararsız kalırsa, işler ters gidip eline yüzüne bulaştırırsa önce kendisi, sonra da Milla

bu yarışı kaybedecekti. Her zaman yapmaya alışkın olduğu ameliyatlardan farklıydı bu. Bu kez ameliyatı bir savaş meydanındaki gibi hızlı ve acımasız olmalıydı. Her kararının ve hareketinin ucunda karısının hayatı vardı. Ellerindeki tüm kanı Milla'ya verirlerken, David tek bir damlanın daha zayi olmaması için canla başla uğraşıyordu. Geçen her dakikayla kan kaybını yavaşlatmayı başarmıştı. Kesilen her damarı tek tek bulmuş ve yarışta artık galip duruma gelmeye başlamıştı. Ne kadar sürdüğünü bilemiyordu, hiç sormamış ve öğrenmemişti. Mühim olan ne kadar sürdüğü değildi. Mühim olan tek şey yarışı kazanabilmektir. Aksini yüreği kaldırmazdı.

On yıl sonra
Chihuahua, Meksika

Paige Sisk, nişanlısı Colton Rawls'a yaslanıp gözlerini kapatarak esrarından derin bir nefes çekti ve otu Colton'a uzattı. Ah, Tanrım, Meksika'da başına kötü şeyler gelebileceğini söyleyen onca aptal nasıl da yanılmıştı. Meksika gibisi yoktu. Yani, aptal değildi, elbette Meksikalı polislerin gözünün önünde esrar sarıp içeceği yoktu. Ama olsa bile duyduğuna göre ceplerine birkaç yeşil banknot sıkıştırmak sorunu çözmeye yetiyor da artıyordu. İçmeyişinin tek sebebi ise parasını polislerle rüşvet vererek harcamak istemeyişiydi.

Dört gündür buradalardı. Colton'a göre Chihuahua bugüne kadar gezdikleri yerler içinde en güzeliydi. Pancho Villa¹ konusunda ise gayet ciddiye. Paige ise buraya ulaşana dek Pancho Villa'nın içinde pançoların yapıldığı bir yer olduğunu sanıyordu. Hayatında duyduğu tek Pancho çok eski bir kovboy filminde aptal görünümlü bir adamın kendisinden daha da aptal duran koca şapkalı birine, "Ah, Pancho," diye seslendiği andı. Ama Colton hayır diyordu, bu defaki gerçek bir Pancho'ydu. Her neyse... Colton daha iyi biliyor olmalıydı. Daha önce iki kez Pancho'nun tıpkı Bonnie ve Clyde gibi arabalarının içinde kevgire dönerek can verdikleri üstü kapalı Dodge marka otomobili görmeye gitmişlerdi. Paige'e göre Pancho yaşlı bir moruktu, o kadar. O aptal Dodge marka arabası zerre kadar umurunda değildi. Eğer arabası bir Hummer olsa ancak o zaman çok havalı olurdu işte.

"Eğer altındaki araba bir Hummer olsaydı," dedi, "ona ateş edenleri ezip geçebilirdi."

Colton gözünün önünde yükselen dumanın ardında gözlerini kırıştırarak, "Kim Hummer sürseydi?" diye sordu. "Pancho Villa denen adam."

"Hayır, aracı Dodge'du."

"Ben de onu diyorum ya." Sabırsızlıkla Colton'a bir dirsek attı. "Eğer aracı bir Hummer olsaydı, ateş edenlerin hepsini asfaltla yapıştırabilirdi."

"O zamanlarda Hummer yoktu ki."

¹ * Meksika Devrimi'nin efsaneleşmiş önderlerinden biri, (e.n.)

Paige öfke içinde, “Tanrım, lafı nerenle dinliyorsun? Ben de *olsaydı* dedim zaten!” dedi. Colton’ın elindeki ota uzanarak bir nefes daha çekti ve yataktan çıktı. “Ben tuvalete gidiyorum.”

“Tamam.” Colton otun keyfini artık yalnız çıkaracak olmaktan son derece memnun halde, arkasındaki yastıklara biraz daha gömülüp odadan çıkan nişanlısına hafifçe el salladı. Paige ona karşılık vermedi. Tuvalete gitmek Paige’i hiç mutlu etmiyordu çünkü bu katta yalnızca bir tane tuvalet vardı ve temizlemek için tuvalet kâğıdı yerine dergi sayfaları kullanılıyordu. Pis kokusu da cabasıydı. Ama Colton daha iyi bir otelde kalmaktansa burada kalmak konusunda ısrar ediyordu, sebebi de buradaki odaların gerçekten fazlasıyla ucuz oluşuydu. Elbette ucuz olacaktı, yoksa hangi aptal böyle bir yerde kalabilmek için eşek yüküyle para öderdi ki? Kaldı ki burası pazar yerine de gayet yakındı.

Paige’in kafası içtiği esrarın etkisiyle hafiften dumanlıydı ama maalesef tuvaletin durumunun farkına varamayacak kadar değil. Tuvaletin kapısının kilidi de kırıktı. Kilidin arkasına bir ayakkabı bağcığı bağlanmış ve kilidin hemen sağ tarafındaki kapının çerçevesine bir çivi çakılmıştı. Kapıyı kapatmak istediğinizde bağcığı çivinin etrafına dolamanız gerekiyordu. Bu her ne kadar kapıyı kapalı tutuyorduysa da, Paige yine de bu yönteme çok fazla güvenemiyordu. O yüzden ne zaman buraya gelmek zorunda kalsa, işini elinden geldiğince çabuk bitirmeye bakıyordu.

Ah, kahretsin, feneri almayı unutmuştu. Her ne kadar henüz tuvalete girdiğinde elektrik kesintisine denk gelmediyse de, herkes kesintilerin sık sık yaşandığı konusunda hemfikir. Paige karanlıktan korkardı, bu yüzden de bu uyarıyı görmezden gelemiyordu. Elini çabuk tutmaya çalıştı. Hızlıca işeyebilirdi ama tuvaletini o kadar uzun zamandır tutuyordu ki çabucak bitirmesi imkânsızdı. Buraya gelmekten gerçekten de nefret ediyordu. Klozete oturmadan eğilerek işini yapmaya çalıştı -bu pis kapağa oturmaya hiç niyeti yoktu- ama işi bir türlü bitmek bilmediğinden ayakları ağrımaya başlamıştı. Sonunda dayanamayıp oturmaktan korkuyordu. Ama sonra nasıl temizleyecekti kendini, poposunu mu kaynatacaktı?

Sonunda işini bitirip bir dergi yaprağıyla poposunu sildi ve bacaklarını ağrıtan o tuhaf pozisyonundan kurtulup yeniden doğrulduğunda derin bir oh çekti. Colton’ı Chihuahua’dan ayrılmaya ikna edebilir ve Pancho Villa’nın delik deşik olmuş Dodge’unu da yanlarına alabilirlerse yollarına kaldıkları yerden devam edebilirlerdi. Bir dahaki sefere daha iyi otellerde kalmaları konusunda ısrarcı olmayı düşünüyordu.

Şortunu çekip hızlıca ellerini yıkayıp bacaklarına kuruladı. Yanında havlu getirmeyi unutmuştu. Sonra da çivinin etrafına sardığı bağı gevşeterek çözdü. Kapı ardına kadar açıldı ve loş ışıktan karanlık koridora doğru bir adım attı. Bir an için olduğu yerde kalakaldı. Koridorda bir ışığın yanması gerekiyordu. Yani en azından o, tuvalete girerken yanıyordu. Lamba patlamış olmalıydı. Tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Karanlıktan hiç haz etmezdi. Gözünün önünü göremezken odalarına geri dönmeyi nasıl becerecekti ki?

O an sol tarafında bir tahtanın gıcırdadığını duydu. Korkuyla sıçrayıp bağırarak istediysen de, öylesine korkutmuştu ki tek yapabildiği sadece tiz bir ses çıkarmak oldu.

O an kocaman bir el arkadan ağzını kapattı. Burnuna pis bir vücut kokusu gelmişti.

Kafasına sert bir darbenin inmesiyle bilincini kaybedip olduğu yere yığıldı.

El Paso, Teksas

Milla telefonunun çaldığını duydu. Bir an içinden telefona cevap vermemeyi geçirdi çünkü ölesiye yorgundu, morali çok bozuktu ve başı fena halde ağrıyordu. Dışarıdaki hava sıcaklığı 41 dereceydi ve her ne kadar klimalı arabasında oturuyor olsa da tepede ısıldayan güneş ön camın ardından kollarını cayır cayır yakıyordu. Tiera Alverson'un hırpalanmış yüzü ve boşluğa diktiğı mavi gözleri bir türlü aklından çıkmak bilmiyordu. Hiç şüphesiz bu gece rüyasında Regina Alverson'un küçük kızının bir daha asla eve dönmeyecek oluşunu duymasıyla nasıl da gözyaşlarına boğulduğunu görecekti. Kayıpların izlerini sürenler kimi zaman başarıya ulaşırlarken, kimi zaman da çok geç kalmış oluyorlardı. Tiera olayında geç kalmışlardı.

Milla'nın bugün yapmak istediğı son şey başka birinin daha yaşadığı acıya ortak olmaktı; kendi acıları zaten ona yeterince ağır geliyordu. Ama hattın diğer ucunda kimin olduğunu bilemezdi ya da neden aradığını. Kaldı ki insanları bulmayı kendine iş edinmişti. O yüzden cevaplama tuşunu görebilecek kadar gözlerini araladı, sonrasında gözünü alan ikinci güneşinden sakınmak için yeniden sımsıkı yumdu. “Alo?”

“Milla Boone?” Telefonun hoparlöründen Milla'nın Chevy'sinin içine ağır aksanlı bir ses yayıldı. Milla sesin sahibini tanıyamamıştı, gün içinde o kadar çok insanla konuşuyordu ki hepsini tek tek hatırlaması imkânsızdı. Ama arayan kişinin iş icabı aradığı çok açıktı çünkü Milla bir tek Kayıp Aranıyor Derneğı'nde Milla Boone olarak tanınıyordu. David'den boşandıktan sonra tekrar kızlık soyadı olan “Edge”i kullanmaya başlamıştı ama halk Boone soyadını kayıp çocukları bulma işiyle öylesine bağdaştırmıştı ki, demek adına bir şey yapacağına ya da halk arasında bu soyadını kullanmaya devam etmek zorunda kalmıştı.

“Buyurun, benim.”

“Bu gece buluşacaklar. Guadalupe'de, saat on buçukta. Kilisenin hemen arkasında...”

Milla, “Ne tür bir buluşma..diyerek söze başladıysa da hattın diğer ucundaki ses cümlesini tamamlamasına izin vermemişti.

“Diaz da orada olacak.”

Telefon kapanmıştı. Milla oturduğu yerde doğruldu. Öylesine heyecanlanmıştı ki baş ağrısını falan unutmuştu. Telefonu kapattı, aklında milyonlarca düşünceyle öylece oturup kaldı.

Sürücü koltuğunda oturan Brian Cusack heyecanla, “*Hangi Guadalupe?*” diye sordu. Konuşulan her şeyi duymuştu.

“Eğer en yakındaki değilse, gerisi önemli değil.” Meksika'da nüfusu elli binlerden birkaç yüzlere kadar çok sayıda farklı Guadalupe vardı. Sınıra en yakın olanı bir köydü.

“Kahretsin,” dedi Brian. “*Kahretsin.*”

“Bu işin şakası yok.” Saat çoktan altıyı geçmişti ve dernekte onlara destek sağlayacak kimse kalmamıştı. Milla belki de insanları evlerinde bulabileceklerini düşündüyse de bunun

için çok fazla zamanı yoktu. Eğer buluşma saat on buçuktaysa en azından bir saat öncesinde olay yerinde olup konuşlanmaklardı. Guadalupe, El Paso ve Juarez'e seksen kilometre uzaklıktaydı. Şimdi yola çıksalar kırk beş dakikada, en geç bir saatte sınıra varmış olurlardı. Aslında arabalarını bir yere park edip sınırdaki köprüden yürüyerek geçmek, sonra da toplu taşıma araçlarını kullanmak onlar için daha zahmetsiz olabilirdi. Çünkü sınırdan arabayla geçmek demek, pek çok evrak işinin de araya girmesi demekti. Ama burada önemli olan nokta bu işin "*daha az* zahmetsiz" olmasıydı. Yani "*hiç* zahmetsiz" olmayacaktı. Zaman kısıtlı olduğunda az da olsa zahmet çekmek başarı ve çuvallama arasında bir seçim yapmak gibiydi.

Her ikisinin de pasaportları ve Meksika'ya çoklu giriş çıkışlarına imkân veren turist kartları yanlarındaydı. Bu belgeleri hep üzerlerinde taşıyorlardı çünkü ne zaman sınırın diğer tarafına çağrılacaklarını bilemiyorlardı. Tek sahip oldukları bunlardı; bir de küçük Dylan Peterson'u ararken kullandıkları birkaç gece görüş dürbünü vardı. Tanrı'ya şükürler olsun Dylan'ı bulmayı başarmışlardı. Dylan'ın hemen ardından bu kez Tiera Alverson'u ararlarken yine çantalarındaki bu dürbünleri kullanmışlardı. Alverson dosyasında çok fazla alet edevata ihtiyaç duymamışlardı. Dosyanın izini sürerken Carlsbad'e kadar varmışlar ve araştırma yaparlarken alet edevattan çok sabır ve zamana ihtiyaç duymuşlardı.

Bugün için ellerinde ne varsa onunla yetinmek durumundalardı, çünkü Milla, Diaz'a bu kadar yaklaşmışken onu görme fırsatını elinden kaçıramazdı.

Diaz. Adam rüzgârlı bir günde dağılıveren bir sis bulutu gibiydi, ama kimbilir belki de bugün şans Milla'dan yana olurdu.

Brian kapısında paslı delikler olan küçücük bir Toyota'nın arkasında bir boşluk bulunca aracı oraya çekerek, "Yanımıza silah alacak zamanımız yok," dedi.

"Bunun için zaman yaratmalıyız." Sınırdan geçerken yanlarında silah bulunmamasına özen gösteriyorlardı. Bunun yerine sınırı geçtikleri anda karşı tarafta silah satın alabilecekleri bir bağlantı bulmuşlardı. Aslında çoğu kez Milla'nın silaha ihtiyacı bile olmuyordu -tek yaptığı sadece insanlarla konuşmaktı- ama bazen sağduyulu davranıp kendilerini korumak adına silah taşımaları gerekebiliyordu.

Milla derneğin başkan yardımcısı Joann Westfall'ı arayıp onu evde yakalayabilmeyi umdu ama telefona telesekreter cevap verdi. Milla hızlıca Jo'ya nereye gittiklerini ve oraya gidiş nedenlerini anlatan yarım yamalak bir mesaj bıraktı. Hiç kimsenin tek başına ve habersiz göreve çıkmaması kuralını getiren Milla'nın kendisiydi. Herkes en azından arayıp nereye gittiğini haber vermek durumundaydı.

İki yıl sonra, ilk kez Diaz'a gerçekten ulaşmış olacaktı.

Kalbi göğsünün içinde delicesine çarpıyordu. Belki de on yıldır beklediği an nihayet gelip çatmıştı.

Justin'in ortadan kayboluşu tam bir muammalar, söylentiler ve şüpheler yumağıydı. Olayın ardından arayıp fidye isteyen birileri de olmamıştı. Justin'i köy pazarında Milla'nın kollarından çekip alan adam sırra kadem basmıştı. Milla sonraları oradan buradan duyduğu kadarıyla olayda tek gözlü bir adamın parmağı olduğunu öğrenmişti. Ama Milla onun izini sürmek isterken adam çoktan buhar olup uçmuştu. Sonra, iki yıl önce, kadının biri Milla'ya

Diaz denen bir adamın belki de bu konuda bir bildiği olabileceğini ima etmişti. Son yirmi beş aydır Milla bir tazı misali Diaz denen bu adamın izini sürmüş ve geçen süre içinde hiçbir somut delile ulaşamamıştı, elinde avucunda var olan tek şey sadece söylentilerdi.

Konuştğu yaşlı bir adam Milla'ya Diaz'ı bulmanın ölümü bulmaktan farksız olacağını söylemiş ve bu işten vazgeçmesini tembihlemişti. Diaz'ın pek çok çocuğun ortadan kayboluşunda bizzat parmağı olduğu ya da en azından konuyla ilgisi olduğu aşikârdı. Milla bazen tek gözlü adamın adının Diaz olduğunu duyuyordu, bazense tek gözlü adamın Diaz için çalıştığı çalınıyordu kulağına. Bazen de Diaz'ın yanlışlıkla Amerikalı bir bebeği kaçırıp böylesi bir sansasyona sebep olduğu için tek gözlü adamı öldürdüğü bile söyleniyordu.

Ancak Milla'nın kulağına gelen bunca şey sadece birer söylentiden ibaretti. İnsanlar bu konuda açıkça konuşmaktan çekiniyorlardı. Ama Milla sormaktan hiç vazgeçmiyor, bekliyor ve insanlar en sonunda mırıldanarak cevap vermek durumunda kalıyorlardı. Bunca zaman ve söylentiye rağmen

Milla hâlâ Diaz denen adamın tam olarak kim olduğunu bilmiyor, ama Justin'in ortadan kayboluşunda parmağı olduğunu biliyordu.

Brian birdenbire, "Biri önümüze yem olarak Diaz'ı atıyor," dedi.

"Biliyorum." Bu telefonun başka bir amacı olamazdı ve bu, Milla'yı gerçekten çok korkutuyordu. Bir ihanet ve intikam olayına alet olmak istemiyordu. Öncelikli hedefi Justin'i bulmaktı. Kayıp Aranıyor Derneği'nin öncelikli amacı kaybolmuş, ailelerinden çalınmış çocukları bulmaktı. Eğer bunu yaparken adaleti sağlayabilirselerdi ne âlâ, ama aslında bu, polisin işiydi. Milla'nın bir soruşturmayı aksattığı hiç olmamıştı, aksine yardımcı bile oluyordu. Ama Milla için bu işte en önemli hedef çocuklarını ailelerine kavuşturabilmektir.

"Eğer işler sarpa sararsa, kendimizi gizleyip görünmemeye çalışacağız," dedi Milla.

"Ya gerçekten gördüğümüz adam yıllardır izini sürdüğün kişi çıkarsa?"

Milla gözlerini kapayıp susmayı tercih etti. *Belki karşılıklarına nasıl bir sorun çıkarsa çıksın uzak durmaları gerektiğini söyleyebilirdi ama ya Diaz gerçekten Justin 'i ondan koparan tek gözlü adamsa?* diye düşündü. İşte o zaman içinde hâlâ uyuyan bir volkan gibi fokurdayan öfkesini kontrol altında tutabilir miydi, bilemiyordu. Silahını çekip onu oracıkta öldüremezdi. Çünkü onunla konuşması, oğluna ne yaptığını öğrenmesi gerekirdi. Ama onu öldürmeyi öyle çok istiyordu ki. O nasıl acımadan Milla'nın hayatını paramparça ettiyse,

Milla da onu kendi elleriyle parçalamak istiyordu.

Milla verecek bir cevabı olmadığından, içinde bulundukları duruma konsantre olmaya çalıştı. Son on yılını hep yaşadığı ana odaklanarak geçirmişti. Hem kendisi hem de Brian yorgun ve açtı. Uykusuz, uzun bir gece geçirmişlerdi. Uykusuzluğa belki çare bulamazdı ama açlıklarını bastırmak için çantasına uzanıp zulaladığı PayDay şekerlemelerinden birer tane açtı. Şekerlemelerin içindeki fıstıklar şu an için tek enerji kaynaklarıydı. Brian eve dönerken yol boyunca sayıkladığı biftek yerine bir paket şekerlemenin akşam yemeği olacağını anlayıp hayal kırıklığı içinde Milla'nın uzattığı paketi aldı ve üç ısırıkta midesine indirdi. Milla ona bir tane daha uzattı ve Brian bu seferkini nispeten daha yavaş indirdi midesine.

Milla her göreve çıkışında yanında mutlaka meyve de bulundururdu ama bu kez eve

döneceklerini düşündüğünden yanlarındaki malzemelere çok da önem vermemişti. Ellerinde sadece tek bir muz kalmıştı. Milla muzı soyup ortadan ikiye böldü. Brian ise çoktan elini uzatmış, Milla muzı soymadan hakkına düşen payı bekliyordu.

Milla payına düşen yarım muzı yedikten sonra Brian dönüp, “Başka bir şey kaldı mı?” diye sordu.

“Bir bakalım. İki paket *PayDay*’imiz daha var. Bir paket *Life Savers* şekerimiz ve iki şişe de suyumuz kalmış. Hepsi bu.”

Brian hayal kırıklığıyla homurdandı. Kalan şekerlemeleri eve dönerken enerji vermesi için kullanacaklardı. “Yani bu yediğimiz akşam yemeğimizdi, öyle mi?” Mutsuzluğu yüzünden okunuyordu. Brian ağzı hiç boş durmayan, devamlı bir şeyler yemek isteyen iri bir adamdı.

Brian’ın aksine, yiyecek bir şey kalmayışı Milla’ yı çok da ürkütmüyordu. Ellerinde kalan son suları açtılar ama ikisi de sadece birkaç yudumla yetindiler. Şu an istedikleri son şey fazlasıyla dolmuş bir mesane olurdu.

Guadalupe’ye daha önceden de gitmişlerdi, ama Milla yine de harita kutusundan bir harita çıkarıp, köyü incelemeye koyuldu. “Guadalupe’de kaç tane kilise var bilmiyorum. Hatırlayamıyorum.”

“Umarım sadece bir tane vardır, çünkü arayan adam bize kilise ismi falan vermedi. Bana şu *Life Savers* şekerini uzatsana.”

Milla şekeri uzattı ve Brian ambalajı yırtarak şekerlere yumuldu. Ağzındaki şekerin erimesini beklemeden üç-dört şekeri art arda ağzına atıp, kırarak yedi.

Milla cep telefonunu çıkarıp Juarez’deki bağlantıları olan Benito’yu aradı, soyadını bilmiyordu. Benito’nun ihtiyaç duydukları anda araç bulmakta üzerine yoktu. Üstelik araçları acentelerden de kiralamıyordu. Benito hiç kimsenin dikkatini çekmeyen hurda yığını, döküntü kamyonetler bulma konusunda gerçek bir uzmandı. Bu kamyonetleri hangi sokağa bırakırsanız bırakın başlarına hiçbir şey gelmezdi. Çünkü arabalar öylesine hurdaydı ki, başına daha fazlası gelemezdi zaten. Gayet teferruatsız, çalınmaya değmeyecek parçalardı. Ama işin tuhaf tarafı hâlâ çalışıyorlardı. Sınırın diğer tarafında Milla ve Brian’a emanet edeceği arabanın deposu doluydu. Eğer polisler durdurursa diye evrakları da hazırды.

Silahları ayarlamak araç ayarlamaktan daha zordu. Kayıp Aranıyor Derneği genel itibariyle çok fazla silaha ihtiyaç duymazdı ama gerektiğinde de bu konu Milla’yı fazlasıyla huzursuz ederdi. Meksika’nın silahlar konusunda katı kanunları vardı. Silah bulmak zor değildi ama üzerinde silahla yakalanmak gerçekten insanın başını ağrıtabilirdi. Milla kanunlara karşı gelmekten hoşlanmıyordu, ama karşındaki insanlar yılan gibi kaypak olunca, her halükârda hazır olmak gerekiyordu. Onlara el altından silah ayarlayacak kişiyi arayıp siparişini verdi. Öyle ahım şahım bir şey istememişti, sadece kendilerini korumaya yetecek şeyler. Adamın ne göndereceğini bilemiyordu ama en azından 22 milimetrelik revolverler gelmesini umuyordu. Amerika’ya geri dönmeden ellerindeki bu silahlardan kurtulmaları gerekecekti.

Milla’nın tam da tahmin ettiği üzere sınıra geldiklerinde saat yedi buçuk olmuş, hava hafiften kararmaya başlamıştı. Arabalarını park edip köprüden yürüyerek geçtiler ve evrak-

larını gösterdiler. Benito karşı tarafta boyalı olmaktan çok, paslı, tarihi eser kıvamında bir Ford kamyonetle bekliyordu. Kamyonetin kasa kapağı yoktu, yolcu kapılarından biri muhtemelen araç yürürken düşmesin diye telle ana gövdeye tutturulmuştu ve ön cam bantla yapıştırılmıştı. Hiç abartısız, görünüşü böyleydi. Milla ve Brian aceleleri olmalarına rağmen, bir an durup karşılarındaki enkaza hayretle baktılar.

Brian huşu içinde, “Bu kez kendini gerçekten aşmışsın, Benito,” dedi.

Benito eksik dişlerinden birini gösterecek şekilde koca bir sırtışla karşılık verdi. Oldukça kısa ve ince biriydi. Yaşı kırk ile yetmiş arasında herhangi bir sayıda olabilirdi. Yüzünde hep Milla’nın bugüne kadar nadiren gördüğü bir neşe ifadesi vardı. Ağır bir New York aksanıyla, “Elimden geleni yapıyorum,” dedi. Benito Meksika’da doğmuştu ama anne ve babası Benito ufakken sınırı geçip Amerika’ya yerleşmişlerdi. Benito doğduğu topraklara ait çok az şey hatırlıyordu. Sonraki yıllarda yeniden köklerinin olduğu yere dönmüş ama yine de dilinde takılıp kalan o aksandan kurtulamamıştı. “Korna çalışmıyor ve düğmeye bastığında farlar yanmazsa, sertçe düğmeyi eski konumuna getirip yavaşça yeniden açmayı dene. Düğmedeki doğru noktayı bulman gerek.”

Milla arabanın içine göz atarken, “Motoru var mı, yoksa ayaklarımızla itmek zorunda mı kalacağız?” diye sordu. Aslında Milla’nın tam anlamıyla dalga geçtiği söylenemezdi, çünkü içerideki zeminin bir kısmı paslanarak dökülmüştü ve asfalt görünüyordu.

“Bak şimdi, motor gerçekten bir sanat eseri. Bir kedi gibi mır mır eder ama performansının beklediğinizden yüksek olduğunu göreceksiniz. İşinizi görür.” Benito onlara nereye gittiklerini ya da ne yapacaklarını asla sormazdı, Kayıp Aranıyor Derneği’nin neyle uğraştığını çok iyi biliyordu.

Milla şoför tarafındaki kapıyı açıp araca bindi. Dikkatle kayarak, yerdeki boşluğa basmadan yan tarafa geçmeye çalıştı. Brian içinde iki gece dürbünü, arabalarından aldıkları koyu yeşil bir battaniye ve iki şişe su olan çantayı Milla’ya uzatıp direksiyonun başına geçti.

Kamyonet öylesine eskiydi ki emniyet kemerleri yoktu. Eğer yolda polislerce durdurulacak olurlarsa ceza ödemek zorunda kalacaklardı. Ama yine de Benito’nun da dediği gibi, Brian kontağı çevirir çevirmez araba hemen çalışmıştı. Brian, Juarez’in kalabalık sokaklarında direksiyonu sallamaya başladı, ta ki *Farmacia* adında bir eczaneye gelinceye kadar. Eczanenin önünde durdular. Milla arabanın içinde beklerken Brian içeri girip buradaki bağlantıları olan Chela adlı kadınla buluştu. Chela oldukça dikkat çekici bir görünüşü olan, güzel giyimli, kırklı yaşlarının sonlarında gibi duran bir kadındı. Kadın, Brian’a bir alışveriş poşeti uzatırken, Brian da el çabukluğuyla parayı uzattı. Her şey öyle hızlı olmuştu ki muhtemelen hiç kimse bu alışverişin farkına varmamıştı. Brian yeniden arabasına döndü ve Guadalupe’ye doğru ilerlemeye devam ettiler.

Artık hava iyiden iyiye kararmıştı, Brian farları yakabilmek için düğmeyle epey mücadele etmişti. Meksika’da geceleri araba kullanmak pek tavsiye edilmezdi. Bu herkes için geçerliydi. Bu sadece soygunların geceleri vuku buluyor olmasından değil, aynı zamanda gün boyu kaldırımlarda depolanan ısıdan kaçan hayvanların kendilerini asfalta atıyor oluşundan da kaynaklanıyordu. Gece yarısı bir ata ya da ineğe çarpmak hem hayvan hem de araba için pek

hoş neticeler doğurmazdı. Aynı zamanda yollarda derin çukurlar haricinde başka pek çok tehlike vardı ve gecenin kör karanlığında bunları fark edebilmek çok güçtü. Meksikalıların araba sürmeyi daha da heyecanlı bir hale sokmak için yaptıkları bir şey daha vardı ki, o da yolda farlarını açmadan ilerlemektir. Bu sayede karşıdaki tepelerden ve virajlardan gelen arabaları daha iyi gördüklerini söylüyorlardı. Bu belki bir nebze olsun anlaşılabilirirdi ama asıl sorun karşılıklı yönlerden gelen *her iki* aracın da farlarını yakmadıkları zaman ortaya çıkıyordu. İşte o zaman araba sürmek tıpkı körebe oynamaya benziyordu.

Ama Brian, Meksika’da araba sürmekten gerçekten büyük keyif alıyordu. Ne de olsa henüz yirmi beşinde genç bir adamdı ve yolda karşısına çıkabilecek her şeye dikkat kesilip, reflekslerini sınamaktan zevk duyuyordu. Bir kaya gibi sertti ve panik nedir bilmiyordu. Bu nedenle de Milla sınıksız tutunup dualar ederek direksiyonu tamamen Brian’a emanet etmişti.

Guadalupe’ye nihayet vardıklarında saat ona geliyordu. Buluşmaya çok az kalmıştı. Burası yaklaşık dört yüz nüfuslu, küçük bir köydü. Köyde sadece her iki tarafı dükkânlarla, bir bar ve çeşitli binalarla çevrelenmiş tek bir anacade vardı. Orada burada hâlâ at bağlama kazıkları duruyordu. Yol bozulmuş, sadece kum ve çakıldan ibaret kalmıştı ama yine de kenarlarda yer yer kaldırımlar görölüyordu.

Anacadeden geçerek köyde tek bir kilise olduğunu doğruladılar. Kilisenin arkasında da içinde sık aralıklarla dizilmiş mezar taşları ve haçlar bulunan bir mezarlık vardı. Yanından hızla geçip gittiklerinden Milla kilise ile mezarlık arasında bir yol olup olmadığını görememişti. Ama yine de bir aracın geçebileceği genişlikte bir boşluk olacağını umuyordu.

Brian o sırada, “Park edecek tek bir yer yok,” diyerek söylendi. Milla da dikkatini yeniden yola verdi. Brian haklıydı. Her ne kadar arabayı park edebilecekleri birkaç yer olsa da, dikizlenmeyi hiç istemeyen adamların dikkatini çekmeyecek tek bir park yeri yoktu.

“O zaman barın olduğu yere geri dönmek zorundayız,” dedi Milla. Orada çok sayıda park halinde araba ve kamyonet vardı. Bu sayede kamyonetlerini de gizlemiş olurlardı. Brian başını olur anlamında salladı ve kilisenin yanından gayet yavaş ve dikkat çekmeden geçti. Bir sonraki aradan sağa dönüp dar bir sokağa girdi. Yol bir kavşağa bağlandığında yeniden sağa döndü ve bara doğru sürmeye devam etti.

Bara vardıklarında kamyoneti 1978 model bir Chevrolet Monte Carlo ile orijinal yapım bir Volkswagen Beetle’in arasına park etti. Durup etrafı izlediler. Sokakta insanların olması gerekiyordu. Barın içinden dışarı bir gürültü yayılıyordu ama kamyonetlerinin etrafında dolanıp onları koklayan bir köpek dışında sokakta tek bir canlı yoktu. Her ikisi de ellerine birer silah ve gece görüş dürbünü aldı. Brian kapıyı açmadan önce Milla uzanıp arabanın iç ışığını kapatmak istedi ama sonra fark etti ki iç ışık çoktan yerinden sökülüştü.

Usulca kamyonetten inip karanlığa karıştılar. Köpek onlara doğru bakıp merakla havladı. Onlardan gelecek tepkiyi bekliyordu. Beklediği tepki gelmeyince yeniden orada burada yiyecek bir şeyler aranmaya koyuldu.

Yolda kaldırım falan yoktu. Sadece engel mahiyetinde kocaman çukurlar ve eski kaldırımlardan geriye kalan iri parçalar vardı. Neyse ki üzerlerindeki kıyafetler gece yapılacak gizli bir iş için uygundu. Brian’ın üzerinde koyu yeşil bir asker pantolonu ve siyah bir tişört

vardı. Milla'nın üzerindeyse kot pantolon ve şarap rengi kolsuz bir bluz vardı. Her ikisinin de ayaklarında lastik tabanlı iş ayakkabıları ve üzerlerinde açık maviyle Kayıp Aranıyor Derneği anlamına gelen *KAD* yazan koyu yeşil şapkalar vardı. Brian'ın ten rengi karanlıkta fark edilmeyecek kadar bronzken, Milla'nın çıplak kolları hemen fark ediliyordu. Bu yüzden Milla arabadaki battaniyeyi omuzlarına atıp kollarını gizlemişti. Gece bastırılmış ve hava sıcaklığı da iyiden iyiye düşmüş olduğundan omuzlarındaki battaniye soğuğa da iyi gelmişti.

Başkalarının dikkatini çekmemek için ne koşullar ne de bir kapıdan diğerine gizlenerek ilerlediler. Bir amaçları varmış gibi yürürlerken, acele etmekten kaçınıyorlardı. Kötü haber, buluşmanın gerçekleşmesine on beş dakikadan daha az bir süre kalmış olmasıydı. İyi haberse, Meksika'da zamana sadık kalanların yalnızca turistler olmasıydı. Burada dakik olmak iyi bir huy addedilmezdi. Elbette ki bu, bililerinin kiliseyi izlemediği anlamına gelmiyor ama en azından oraya görünmeden ulaşma şanslarını artırıyor.

Kiliseye yaklaşık yetmiş metre kala anacaddeden dar bir ara sokağa saptılar. Böylece mezarlığın yan tarafına çıktılar.

Brian elindeki silahlardan birini cebine yerleştirip gece görüş dürbünlerinden birini çıkarırken, “Planımız nedir?” diye sordu. “Adamların üzerine saldırıp Diaz'ın kim olduğunu öğrenecek, sonra da sorgulamak için alacak mıyız?” Milla ifadesiz bir tonla, “O kadar kolay olacağını sanmıyorum,” dedi. Brian genç, iri ve güçlü biri olabilir ve vücudunda delicesine dolanan testosteronla bugüne kadar karşısına çıkan herkesi devirmiş olabilirdi ama buradaki anahtar kelime “bugüne kadar”dı. Milla her şeyin bir anda nasıl tersine dönebileceği konusunda daha deneyimliydi. “Dediğin şeyi eğer sadece iki kişilerse yapıyoruz, eğer daha fazlalarsa yapamayız.”

“Üç kişi olsalar bile mi?”

“Üç kişi olsalar bile.” Eğer iki kişilerse Brian'la birlikte adamları hiç ummadıkları bir anda sıkıştırıp yakalayabilirlerdi. Milla, Diaz sorularını yanıtlarken adamların silahlarının da onlara dönecek oluşunu hiç sorun etmeyecekti. Ama eğer ikiden fazlalarsa... Milla aptal değildi, kendini öldürtmeye de hiç niyeti yoktu. Kaldı ki Brian'ın hayatını da tehlikeye atamazdı. Belki Diaz'ı bir kez daha iki yıl sonra görebilirdi ama yine de bu ihtimal bile birilerinin ölümüne sebep olmaktan iyiydi. “Mezarlığın diğer tarafına yalnız başına geçebilir misin?”

“Bunu bana mı soruyorsun?” Brian liseden sonra askeri okula gitmiş eski bir asker olmasının dışında, aynı zamanda Doğu Teksas'ta büyüüp ormanda geyik avlarına katılmış bir köy çocuğuydu.

“O halde kendine kilisenin arka tarafına hâkim bir yer bul. Ben de ön tarafında aynı şeyi yapacağım. Unutma, eğer iki kişiden fazlalarsa sadece izlemeye kalıyoruz.”

“Anlaşıldı. Peki iki kişilerse harekete geçeceğim anı nereden anlayacağım?”

Milla bir an duraksadı. Normalde bu gibi durumlarda telsizlerini kullanırlardı ama bu gece biraz hazırlıksız yakalanmışlardı. “Onlar ortaya çıkıp konuşmaya başladıktan tam üç dakika sonra harekete geçeceğiz. Eğer görüşmeleri üç dakikadan daha az sürerse giderlerken harekete geçeceğiz.” Buluşmaya gelen adamlar fazla tedbirlilerse, Milla üç dakikanın ardından

gevşeyeceklerini umuyordu. Belki de bu, zamanlama açısından yapılabilecek en iyi plan değildi ama bu şartlar altında bundan daha iyisi söz konusu olamazdı. Artık tek problem adamların buluşması için ne kadar beklemek zorunda kalacaklarını bilemeyişleriydi.

Brian karanlığa karışarak gözden kaybolurken, Milla da diğer köşeye doğru harekete geçti. İlk olarak mezarlıktan uzaklaşmış, sonra da etrafından dolanıp arka tarafına geçmişti. Uzunca bir mezar taşının arkasına gizlenerek gece görüş dürbününden etrafta Brian dışında kimselerin olup olmadığını inceledi. Belki de etrafta şu an tam da onun yaptığı şeyin aynısını yapan birileri vardı. Milla'nın görebildiği kadarıyla kilisenin etrafında pusuda bekleyen hiç kimse yoktu. Ya da tıpkı onun gibi mezar taşlarının arkasında gizlenen biri.

Yine de temkinli davranarak birkaç dakika daha bekledi ve etrafa yeniden göz gezdirdi. Hâlâ ortalıkta kimsecikler yoktu. Dikkatle başka bir mezar taşının arkasına geçti. Chihuahua'nın bu bölümü kaktüsleri ve çalılıklarıyla adeta bir çölü andırıyordu. Bu yüzden Milla ilerledikçe ayaklarının çıkardığı sesleri gizlemeye yardımcı olacak bir çim örtüsü yoktu. Tek dizini yere koyunca bir anda dizine sivri bir taş parçası battı. Hafifçe irkilerek geri çekildi ama yine de çok fazla tepki vermemeye çalıştı, ani hareket yapmaktan kaçınıyordu. Yalnızca pozisyonunu değiştirerek acısını azaltmaya çalıştı.

Elinin altında bir şeylerin kıpırdandığını hissetti. Ufak bir şey olmalıydı. Bir karınca ya da bir sinek... Tepkisini kontrol etmeye çalıştıysa da teni fena halde karıncalanıyordu. Bir çılgılık atıp o böcekten kurtulmak için olduğu yerde silkinmemek için kendini zor tutuyordu. Böceklerden oldu olası nefret ederdi. Kirlenmekten de aynı şekilde hoşlanmazdı. Toprağa uzanıp kum ve böceklerle haşır neşir olmaktan da hiç haz etmezdi. Ama yine de bunu devamlı yapmak zorunda kalıyordu. Artık toprağı ve böcekleri görmezden gelmeyi öğrenmişti. Yaptığı iş oldukça tehlikeliydi, bunun farkındaydı. Kalbi her seferinde delicesine çarpıyordu ama Milla bununla da baş etmesini öğrenmişti. Her ne kadar içinde fırtınalar kopuyorsa da korktuğunu dışarıya asla belli etmiyordu.

Dizine batan taşı eline alıp pürüzsüz yüzeyini okşadı. Taş tıpkı küçük bir piramite benziyordu. Gerçekten bu çok ilginçti. Farkına bile varmadan taşı çoktan cebine atmıştı bile. Bir süre sonra ne yaptığının farkına vardı ve fırlatıp atmak için cebindeki taşı aranmaya başladı ama yapamadı, taşı atamadı.

Taşları biriktirmeye başlayalı yıllar olmuştu. Gözleri hep pürüzsüz ya da garip şekilli taşlar arıyordu. Evinde bu taşlardan hatırı sayılır miktarda vardı. Ne de olsa küçük erkek çocukları bu tür taşlardan çok hoşlanırlardı, öyle değil mi?

Mezarlığı ve etrafı son bir kez daha kolaçan edip çömelerek sağa doğru ilerledi. Sonrasında başka bir mezar taşının arkasına gizlenip yeniden pozisyon aldı. Elini kol saatinin üzerine koyarak saati aydınlatan düğmeye bastı. Saat on otuz dokuz olmuştu. Bu durumda iki ihtimal vardı: Ya asılsız bir ihbardı ya da insanların buluşma için hiç de acelesi yoktu. Milla içinden *umarım ikinci seçenek doğrudur*, diye geçiriyordu. Çünkü Brian'la birlikte çektiği bunca eziyetin boşa olduğunu düşünmek istemiyordu.

Hayır. Boşa uğraşmıyordu. Er geç oğlunu bulacaktı. Tek yapması gereken tüm yolları denemektir. Bu uğraşı on yıldır veriyordu ve gerekirse bu uğurda bir on yılını daha harcamaya

razıydı. Ya da yirmi yılını... Tek bildiği, oğlunu aramaktan asla vazgeçmeyeceğiydi.

Geçen onca yıl boyunca hep Justin'in ilgi duyduğu şeylerin neler olabileceğini merak etmişti. Büyüdükçe ilgilerinin nasıl değişeceğini düşünmüştü. Senelerce oğlunun seveceğini umduğu oyuncaklar almıştı. Acaba toplar ve oyuncak kamyonlar onu da büyülüyor muydu? Arabasını sürerken acaba o da ağzıyla motor sesi çıkarıyor muydu? Üç yaşına girdiği yıl Milla onu üç tekerlekli bir bisikletin üzerinde hayal etmişti. Dört yaşına bastığı yıl, yerde bulduğu taş ya da solucan gibi şeyleri toplayıp cebine doldurduğunu düşünmüştü. Milla belki solucanları toplayamazdı ama taşlar...

taşları pekâlâ toplayabilirdi. İşte o andan itibaren gördüğü her ilginç taşı toplamaya başlamıştı.

Justin'in altı yaşına girdiği yıl, Milla içten içe acaba şu anda futbol ya da beyzbol öğreniyor mudur diye merak ediyordu. Muhtemelen bu yaşta da ilginç taşlara olan merakı devam ediyordu. Milla yine de her ihtimale karşı oğlu için bir beyzbol topu ve küçük bir beyzbol sopası satın almıştı.

Justin'in sekiz yaşına girdiği yıl Milla süt dişlerinin yerini yeni dişlere bıraktığını hayal etmişti. Çıkan dişleri yüzüne göre fazla büyük duruyor olmalıydı. Çocukluğun verdiği yanaklarındaki tombulluk da kayboluyor olmalıydı. Çocuklar kaç yaşında beyzbolda çocuklar ligine katılabiliyorlardı? Milla, Justin'in bu yaşına kadar mutlaka bir beyzbol sopası ve eldiven sahibi olacağını düşünüyordu. Hatta belki de birileri ona çoktan nasıl taş sektirebileceğini bile öğretmişti. Milla bu yüzden gördüğü her düz taşı da bir gün bir araya gelirler düşüncesiyle biriktirmeye başlamıştı.

Justin şimdi artık on yaşındaydı. Belki de taş sektirmek için fazla büyüktü. Milla *on vitesli bir bisikleti olmalı*, diye düşünüyordu. *Her yıl için bir vites...* Belki de bilgisayarlara meraklıydı. Beyzbol çocuk ligi için de yaşı yeterliydi artık. Belki de bir akvaryumu vardı ve en sevdiği taşlardan birkaçını akvaryumunun içine atmıştı. Milla artık oyuncak almıyordu. Milla'nın bilgisayarı vardı belki ama bir bisiklet ya da akvaryum satın almamıştı. Akvaryumuna balık alsa bile evde durmuyordu ki onları düzenli olarak besleyebilsin.

Milla çenesini sıkıp, gecenin karanlığının iyiden iyiye üzerine çöktüğü mezarlığa boş gözlerle baktı. Justin'in hayatta olmama ihtimalini akıma bile getirmiyordu. Bunun yerine onun mutlu, normal bir hayat sürdüğünü düşünüyor, oğlunun ya bulunup ya da satın alınıp onu seven ve ona iyi bakan insanlarca evlat edinildiğini hayal ediyordu.

Varsayımlara göre, Justin bir çete tarafından kaçırılıp Amerika ve Kanada'da bebek sahibi olmak isteyen bir çiftte yasal olmayan yollardan evlatlık olarak verilmişti. Evlatlık isteyen bu aileler, bu bebeklerin kaçırıldığını akıllarına bile getirmiyor, ya ailelerinin parçalanmış olduğunu ya da annesinin ayrıldığını düşünüyorlardı. En azından Milla böyle olduğunu düşünmek istiyordu. Kendini Justin'in hâlâ oynadığı, büyüdüğü ve güldüğü gerçeğiyle avutuyordu. Başına ne geldiğini bilememek en kötüsü olurdu ve öldüğünü düşünmektense başka şeyler yaşadığını düşünmek daha iyiydi.

Ama bir gerçek vardı ki kaçırılan pek çok bebek maalesef hayatını *kaybediyordu*. Bebekler sınırı geçebilmeleri için bir kamyonetin kasasına dolduruluyordu. Ve eğer on bebek-

ten sekizi sıcaktan ölürse, on bebek onlara eziyetten başka bir şeye mal olmadığından kalan iki bebek diğerlerinin parasını çıkaracak biçimde yaklaşık yirmi bin dolar karşılığında satılıyorlardı. Hatta belki de daha yüksek bir fiyatla. Bu biraz da bebeği satın alacak ailenin onu ne kadar istediğine ve mali gücüne bağlıydı. Yetkililer Milla'ya Justin konusunda özellikle dikkat edeceklerini söylemişlerdi. Çünkü Justin sarışın ve mavi gözlü bir bebektir, bu nedenle de muhtemelen çok daha yüksek bir fiyata satılacaktı. İşin tuhaf tarafı, Milla'nın içindeki yangın bu gerçeğe bir nebze olsun soğurken, diğer yandan sırf esmer oldukları için bu özel muameleyi göremeyecek İspanyol çocuklar için üzülüyordu.

Peki ya Justin de kurtulmayı başaramayan o şanssız çocuklardan biriyse? Bebekleri kaçakçılıklarına alet ederek ailelerinden koparıp alan o piç kuruları o minicik bedenleri gömme zahmetine giriyorlar mıydı? Yoksa sadece buldukları hendeklere fırlatıp kurda kuşa yem mi ediyorlardı?

Hayır. Bunu düşünmek bile istemiyordu. Bu hastalıklı fikrin beyinde yer bulmasına bile tahammülü yoktu. Eğer buna bir an olsun inanırsa, işte o an kontrolünü kaybedebilirdi. Ve şu anda bunu asla yapmaması gerekiyordu. Eğer gelen ihbar doğruysa ve bu randevuda birileri boy gösterecekse Milla hazır olmalıydı.

Mezarlığı bir kez daha kolaçan etti ve saklanabilmek için daha büyük ve gösterişli başka bir mezar taşı seçti. Taşın hemen altında uzanarak kolaylıkla gizlenebileceği kocaman beyaz bir basamak vardı. Milla yere yatıp hedefindeki taşa doğru sürünmeye başladı. Taşa ulaştığında yüzükoyun biçimde hafifçe yan dönerek pozisyonunu aldı. Başını birazcık sağa kaydırınca kilisenin tamamını ve sağ tarafındaki boşluğu net bir şekilde görebiliyordu. Artık tek yapması gereken beklemektir.

Kol saatinin yelkovanı yavaş yavaş ilerliyordu. Akrebi ise önce on biri gösterdi, ardından onu da geçti. En nihayetinde saatler on bir otuz beşi gösterirken uzaktan bir araba sesinin geldiğini duydu. Milla hemen dikkat kesildiyse de, sesin bardan evine dönen bir çiftçiye de ait olabileceğini biliyordu. Gözlerini karanlığa dikti ama gelen arabanın farları yanmıyordu. Ama motor sesi giderek yaklaşıyordu.

Milla kilisenin en uzak köşesinden bir arabanın en az kendi kadar eski gölgesiyle birlikte döndüğünü gördü. Yolun yarısından fazlasında daha da yavaşlayarak en sonunda durdu.

Milla derin bir nefes alıp kalbinin gümbürtüsünü bastırmaya çalıştı. Aslında bu tür ihbarlar genelde asılsız çıkar ve boşuna kürek çekmiş olurdu ama görünen o ki bu kez gerçekten değmişti. Öyle ya da böyle, nihayet Diaz'a hesap sorma vakti gelmişti.

Üçüncü Bölüm

Bulunduğu yerden görebildiği kadarıyla arabanın içinde iki adam vardı, bir an Milla'nın kalbi daha da hızlı atmaya başladı. Muhtemelen onlara birazdan katılacak birkaç kişi daha vardı. Ya da belki de buluşma sadece arabanın içinde oturup konuşan iki adamdan ibaretti ama Milla buna hiç ihtimal vermiyordu. Milla gece görüş dürbününün garip yeşil ışığıyla her iki adamı incelemek istediye de arabanın içinden çıkmadıkları için ayrıntılı görememişti.

Bir yandan da içinden, *umarım Brian da aynı şeyi düşünüp yerinden ayrılmamıştır*, diye geçiriyordu. Etrafına pek çok kez bakmasına rağmen Brian'ı fark edememişti. Kendini her nereye gizlediye, iyi bir iş çıkarmıştı.

Dakikalar akıp giderken, Brian da ortalıklara çıkmamıştı. İşte bu çok iyiydi. Demek ki o da Milla gibi, iki kişiden fazla olduklarını düşünmüştü.

Yaklaşık on dakika sonra Milla'nın kulağına başka bir araba sesi daha çalındı. Araba yavaşça kilisenin yanından geçerek geri geri, dar sokağa yanaştı. Böylece diğer arabayla bagaj bagaja durmuşlardı.

Gelen ikinci arabadan iki adam indi. İlk arabanın da kapıları açıldı ve onun içindeki iki adam da dışarı çıktı.

Milla dürbünüyle yeni gelen iki adamı ona doğru yürürlerken dikkatle süzdü. Arabayı süren adam uzun boylu, zayıf bir melezdı. Siyah saçları uzundu ve geriye doğru taranıp atkuyruğuyla toplanmıştı. Yanındaki adam ise daha kısa ve tıknazdı. Milla'nın bakışlarını adama kilitlemesiyle bir anda kanı çekildi.

Milla on yıl boyunca bu piç kurusunun izini sürmüştü. Justin'in kaçırıldığı günün korkunç anıları ilk başlarda hayal meyal hatırlındayken, o küçücük yerel klinikte yaşam mücadelesi vermesinin ardından tamamen zihninden silinip gitmişti. Ama tuhaftır, bir süre sonra zaman zaman gözünün önüne o güne dair kare kare bazı anların geldiği oluyordu. Özellikle de Justin'i kollarından çekip alan adamın yüzü bir anda gözlerinin önünde beliriveriyordu.

Belki şimdi Justin'i görse tanıyamazdı ama onu koparıp alan adamı unutması imkânsızdı. Onu nerede görse tanırdı. Parmaklarını gözüne sokmasıyla elinin altında kıpırdayan gözlerini, pençeleriyle adamın sol yanağında bıraktığı derin yırtığı dün gibi hatırlıyordu. Milla onu yaralamış, ömrü boyunca geçmeyecek bir iz bırakmıştı yüzünde ve bu, onu ziyadesiyle memnun ediyordu. Adam ne kadar yaşlanırsa yaşlansın, Milla onu yüzündeki

izinden tanıyabilecekti.

İşte on yıl sonra, adam tam karşısında ona doğru yürüyordu. Adamın sol göz çukuru boştu. Gözkapağı yaralı ve buruş buruş bir halde oyuğu örtmeye çalışıyordu. Yanağında boydan boya iki derin yarık vardı.

Karşısındaki adam *o ydu*.

Milla'nın bir an nefesi kesilir gibi oldu. Ciğerleri, kalbi sızlıyor, öfkeden gözü kararıyordu.

Brian'a eğer iki kişiden fazlalarsa ortaya çıkmamasını tembihlemişti. Brian akıllı bir adamdı. Dört adamı, üstelik de silahlı dört adamı alt edemeyeceklerinin farkında olmalıydı.

Ama işte, o pislik şimdi gelip karşısına dikilmişti. Aslında bunu bile bile gelmişti ama içindeki öfke öylesine büyüktü ki kendine hâkim olmakta zorlanıyor, gözleri kararıyordu. Gözlerini kırmızı bir pus tabakası sarmıştı ve kulaklarında bastırılması güç bir ses yankılanıp duruyordu.

Tüm vücudu yay gibi gerilmişti. Adamı çıplak elleriyle paramparça etmek için can atıyordu. Beyninin hâlâ aklîselim bir köşesi bunun delilik olduğunu haykırıyorsa da, Milla ellerine hükmedemez hale gelmişti. Usulca silahına uzanıp doğrulmaya başladı.

Daha henüz dizlerinin üzerine bile yükselmem işti ki birden belinin ortasına sert ve ağır bir şeyin indiğini hissetti. Yeniden yüzüstü yere düştü. Kıpırdamıyordu. Her şey öylesine hızlı olmuştu ki karşı koyamamıştı bile. Üzerindeki her kimse bacaklarını kendi bacaklarının arasına sıkıştırmış, eliyle ağzını kapatıp kafasını geriye doğru çekmişti. Demir gibi sert kaslı kollarından birini boğazına dolamıştı. Bir saniyeden daha kısa bir sürede Milla etkisiz hale gelmişti.

“Kıpırdayacak ya da en ufak bir ses çıkaracak olursan boynunu kırarım.”

Ses buz gibi ve tehditkârdı. Öylesine kısık bir sesle konuşuyordu ki Milla zar zor duyabilmişti. Ama yine de ne yapması gerektiğini çok iyi anlamıştı. Boğazını sarıp nefesini kesen o güçlü kol bile yeterince açıklayıcıydı. Adeta yere mihlanmıştı, karşı koyabilmek için ellerini bile kıpırdatamıyordu.

Sersemlemiş bir halde düşünmeye çalışıyordu. Üzerindeki adam buluşma yerinin kimse tarafından izlenmediğini kontrol etmek için gelmiş bir gözcü müydü? Eğer öyleyse Brian'ı da görmüş olmalıydı. Belki de çoktan görmüştü. Belki de Brian mezarlığın diğer ucunda boğazı kesilmiş ya da boynu kırılmış bir halde öylece yatıyordu. Ama bu bir gözcüyse, ne diye ondan sessiz olmasını istemişti ki?

O dört adam için çalışıyor olamazdı. Bu buluşmayla neden ilgileniyordu bilmiyordu ama kendine göre sebepleri olmalıydı. Belki de Brian hâlâ hayattaydı. Milla eğer kıpırdamadan durmayı becerebilirse, belki de bu işten sapasağlam sıyrılabilirdi.

Nefes alamıyordu. Gözleri kararmaya başlamıştı. Ama boynuna sımsıkı dolanan güçlü kolun bir anlık gevşemesiyle az da olsa nefes almayı becerebilmişti.

Başı geriye öylesine kuvvetli çekiliyordu ki, önündeki dört adamı ancak göz ucuyla görebiliyordu. Dürbünü olmadan hiçbir ayrıntıyı fark edemiyordu. Her iki arabanın da bagaj kapakları açıktı ve iki adam bir arabanın bagajından aldıkları şeyleri hızla diğer arabanın

bagajına yerleştiriyorlardı.

Milla'nın cebindeki taş bacaklarının gövdesine birleştigi hassas noktaya fena halde batıp canını acıtiyordu. Göğüsleri yere öylesine yapışmıştı ki, onlar da ezilip acı veriyorlardı. Beli de başı geriye kuvvetle çekildiği için acıyordu. Adamın üzerindeki ağırlığının hiç şakası yoktu; hiç gevşemiyor, kaya gibi sert duruyordu. Bu pozisyonda adamın yüzünün bir tarafı Milla'nın başının hemen üzerindeydi. Milla adamın nefes alıp verirken göğsünün inip kalkışını hissedebiliyordu. Piç kurusu ne soluksuz kalmıştı ne de gergin gibi bir hali vardı. Adam nefes alıp verirken Milla teninde hiçbir hava akımı hissetmiyordu. Öyle ki, adam sanki tam anlamıyla bir insan bile değildi.

Dikkatini Milla'ya odaklamamıştı. Milla'yı etkisiz hale getirdiği için tüm dikkatini önündeki dört adama vermişti.

Bagajdan bagaja nakil işlemi tamamlandığında herkes yeniden kendi arabasına döndü. Justin'i ondan alan adam işte yine kaçıyordu. Bu anı tam on yıldır beklemişti ama işte adam yeniden avuçlarının içinden kayıp gidiyordu. Onu sımsıkı saran adamın varlığına rağmen Milla doğrulmaya çalışıp tüm gücüyle karşı koymaya uğraştı ama adam bu girişimi Milla'nın boynundaki kolunu daha da sıkarak yanıtlamıştı. Milla gözünün önündeki her şey yeniden bulanıklaştığında kendini tekrar koyverdi. Hıçkırıkları adeta boğazına düğümleniyordu. Bu durumda ters dönmüş bir kaplumbağadan hiç farkı yoktu.

Gelen ikinci araba yavaşça yol alıp köşeyi dönerek gözden kayboldu. İlk gelen araba da gerisingeri dönerek dar sokak boyunca ilerledi. Milla'yı tutan adam birden kollarını gevşeterek onu sırtüstü çevirdi. Adam birden, "İyi uykular," diye mırıldanarak tek parmağını var gücüyle Milla'nın şahdamarına bastırdı.

Milla karşı koymaya çalıştıysa da çoktan beynine giden oksijen durmuş ve bilincini yavaş yavaş kaybetmeye başlamıştı. Adam üzerine doğru eğildiğinde Milla kara, şekilsiz ve her bir yanından tehdit sızan bir silüet görmüştü. Sonrasında etrafındaki her şey birdenbire karardı.

Kendine geldiğinde Brian'ın dizlerine yaslanmıştı. Brian ise endişe içinde Milla'nın yüzünü, omuzlarını, kollarını tokatlıyordu. "Milla? Milla! Uyan!"

Milla güçlükle duyulan bir sesle, "Uyandım," dedi. Sözler ağzında adeta yuvarlanıyordu. "Uyuyakalmışım."

"Uyku ha? Uyuya mı kalmışsın?" Brian inanmadığını belli edercesine sesini yükseltmişti.

Milla darmadağın olan düşüncelerini toparlamaya çalıştı ama sanki bir denizin dibinde gibi her hareketinde daha çok çabalaması gerekiyordu. "Hayır. Adamın biri üzerime saldırdı."

"Ne? Aman Tanrım!" Brian başını kaldırıp etrafına bakındı. "Fark edemediğimiz bir gözcüleri vardı demek ki." Milla yavaşça ağırlığını Brian'ın dizlerinden kaldırıp doğruldu. Sanki biri kaldırıp onu yere çarpmış gibi her yanı ağrıyordu. Bir dakika... zaten öyle olmamış mıydı?

"Hayır. Onlardan biri değildi."

"Nereden biliyorsun?"

“Çünkü bana ses çıkaracak olursam boynumu kıracağını söyledi.” Ve boynunda hissettiği acıya bakılırsa, adam neredeyse dediğini yapmak üzereydi.

“Neden böyle bir şey yapsın ki... bunu yapmak için bir sebebi olmalı...”

Brian olayda mantık kurabilmek için duraksayınca Milla, “O dört kişiyi izlediği,” diyerek Brian’ın cümlesini tamamladı.

“Peki sana neden saldırsın ki? Biz sadece adamları izliyorduk. Pekâlâ, o da bir yerlere gizlenip izleyebilirdi. O zaman onun varlığından bile haberdar olmazdık.”

Milla, Justin’i kaçıran adama ne kadar da yaklaştığını hatırladıkça kahroluyordu. Gözlerini kapadı. “Çünkü aptalca bir şey yapmak üzereydim.”

“Nasıl yani? Sen aptalca şeyler yapmazsın.”

“İkinci gelen arabadaki adamlardan biri -yolcu koltuğunda oturan- Justin’i kaçıran adamdı.”

Brian derin bir nefes alıp geri bıraktı. “Lanet olsun. Kahretsin.” Bir an için sessizliğe gömüldü. “Sanırım adamın karşısına dikilecektin, yanılıyor muyum? Üstelik dört kişi olduklarını bile bile, öyle mi?”

Milla’nın sessizliği Brian’ı doğrular nitelikteydi. Milla kafasındaki şapkayı çıkarıp ellerini kabarmış kıvrıkcık saçlarının içinden geçirdi. “Hep onunla bir gün yeniden karşılaşmayı hayal etmişim. Bu anı tam on yıl boyunca bekledim, tam ondan hesap sorma anı gelip çatmışken... yıllardır almak istediğim cevapları nihayet alabilecektim. Ucunda ölüm olsa bile...”

“Ve emin ol öldürdün, adamların sevkıyat yaptıklarını görmedin mi?”

Hayır, görmemişti. Milla on yıl boyunca kâbusu olan adamı yeniden karşısında bulunca geri kalan hiçbir ayrıntıyı fark edememişti. Anlaşılan o ki üzerine saldıran adam her kimse farkında olmadan hayatını kurtarmıştı.

Milla inleyerek ayağa kalktı. Kollarının üzerine attığı battaniye birkaç metre ötedeydi. Milla gidip battaniyeyi yeniden omuzlarına attı. Gece görüş dürbünü hemen yan taraftaki mezarın basamağına doğru yuvarlanmıştı. Ama cebinde taşıdığı silahı ortalıklarda yoktu. Anlaşılan saldırgan giderken silahı da beraberinde götürmüştü.

Günün önceki saatlerinde hissettiği baş ağrısı daha şiddetli bir şekilde geri dönmüştü. Şakakları zonkluyor, midesi bulanıyordu. Bitkin bir halde, “Hadi eve gidelim,” dedi. Bu kez çok yaklaşmıştı ama eve yine elleri boş dönüyordu. Bunun üzüntüsü ise ağzında bambaşka bir acı tat bırakıyordu.

Brian’la birlikte sessizce kamyonetlerine doğru ilerlediler. Tam barın önünden geçip gitmek üzerelerdi ki, Milla yeniden öfkesine yenilip geri döndü ve barın kapısını iterek açtı. Kapıyı öyle kuvvetli itmişti ki kapı adeta duvarda patlamıştı. Duman altı olmuş küçük, loş odadaki çakırkeyif, haşin ve şaşkın ifadeler gözlerini bir anda Milla’ya dikti.

Milla içeri girmedi. Onun yerine yıllardır biriktirdiği İspanyolcasıyla, “Benim adım Milla Edge. El Paso’da Kayıp Aranıyor Derneği’nde çalışıyorum. Bana Diaz’ın nerede olduğunu söyleyene, on bin dolar vereceğim.”

Meksika’da milyonlarca Diaz vardı tabii ama bardaki insanların yüzlerindeki ifadeye

bakınca Milla'nın hangi Diaz'dan bahsettiğini anladıkları açıktı. Daha önce de Justin'in başına ödüller konduğu olmuştı. Tam on yıl önce Justin Boone'un kayboluşuyla ilgili herhangi bir şey gören veya bilen kişilere para vaat edilmişti. Milla bununla da kalmamış, etrafına rüşvetler vermiş, Meksikalıların deyimiyle *mordidalar* dağıtmıştı. Ayrıca ardı arkası kesilmeyen küçük bir ihbarcılar ordusuna da paralar yedirmişti. Şimdi böylesine köhne, küçük bir köy barında kalkıp da birinin başı üzerine ödül koymak elbette büyük değişiklikler doğurmayacak, ama Milla en azından kendini *bir şeyler* yaptığına inandırmış olacaktı. On yıl önce hayatını karartan adam az önce buradaydı ve Milla adamın adının Diaz olup olmadığından bile emin değildi. Bazen gelişigüzel tahminler insanın canını gerçekten acıtiyordu.

Meksika barlarında fahişeler dışındaki kadın müşteriler pek hoş karşılanmazdı. Tam içerideki adamlardan biri ayaklanmaya başlamıştı ki, Brian hızla Milla'nın arkasına geçip kendini gösterdi. Milla'nın kolunu yakalarken, "Hadi gidelim," dedi. Milla'nın kolunu öylesine kuvvetli çekmişti ki şaka yapmadığı açıktı.

Milla'nın hurda yığını kamyonete binmesinin ardından Brian da direksiyonun başına geçti. Kontağı çevirmesiyle birlikte arabanın motoru hemen çalışmıştı. Barın gedikli müşterilerinden ikisi dışarı çıkıp arkalarından bakarken onlar çoktan yola koyulmuştu bile.

Brian kızgınlıkla, "Ne diye yaptın şimdi bunu?" diye sordu. "Bize hep adımlarımıza dikkat etmemizi söylersin, bir de kendine bak. Bardan içeri girip avaz avaz bağırdın. Bu düpedüz bela aramak..."

"İçeri girmedim." Milla alnını kaşıyıp derince iç geçirdi. "Haklısın. Affedersin. Düşünemedim. Bunca yıl sonra, onu yeniden karşımda görünce..." Sesi boğuldu ve güçlükle yutkundu. Bantla tutturulmuş ön camdan geceyi izlerken, "Özür dilerim," dedi yeniden.

Brian söyleyeceğini söylediğinden Milla'nın daha fazla üzerine gitmedi. Susup tüm dikkatini yola, karşısına çıkan çukurlara, ineklere ve farlarını yakmadan yaklaşan arabalara verdi.

Milla tırnaklarını avuçlarına geçiriyordu. O şeytani suratı en son görüşünün üzerinden tam on yıl geçmişti. Geçen bu on yılın, onun için uzun ve sefalet içinde geçmesi için dualar etmişti ama yine de bu on yıl Milla için geçtiğinden daha zor geçmiş olamazdı onun için. Milla içinden hep adamın deva bulunmaz hastalıklara yakalanması, acılar içinde kıvranması, sürünmesi ama ölmemesi için dualar etmişti. Elden ayaktan düşsün ama ölmesin istiyordu. Henüz ölmemeliydi. Milla ondan gereken bilgiyi alıp oğlunu bulmadan ölmemeliydi. İşte o vakitten sonra zaten adamı kendi elleriyle öldürecek. O, Milla'nın hayatını gözünü kırpmadan mahvetmişti; şimdi Milla niçin onunkini mahvetmek için durup düşünsündü ki?

Milla zihninde tıpkı ondan geriye sayar gibi yıl yıl olanları düşündü.

On yıl önce Justin kollarından alınıp kaçırılmıştı.

Dokuz yıl önce David onu boşamıştı. Bu konuda onu suçlayamazdı. Evladını kaybetmek anne-babaların üzerinde öylesine büyük bir baskı kurup onları zorluyordu ki, evlilikler en nihayetinde çatırdamaya mahkûm oluyordu. Onların hikâyesinde ise David sadece oğlunu değil, karısını da kaybetmişti. Milla klinikte kendine geldiği günden itibaren artık hayatta tek bir amaçla yaşıyordu. O da Justin'i bulmaktı. Artık gözü David'i görmez

olmuştı.

Sekiz yıl önce, Milla yine Justin'i bulma umutlarıyla yola çıkıp eli boş dönerken başka bir kayıp çocuk bulmuştu. Bulduğunda bebek neredeyse ölmek üzereydi ama muzice eseri hayata tutunmayı başarmıştı. O gün Milla, bebeğin annesine kavuştuğu an, annenin mutluluğunu gördüğünde içinde kendi adına da bir parça huzur bulmuştu. Kendisi mutlu sona ulaşamamıştı belki ama başkalarının mutluluğuna ışık tutabilmişti.

Yedi yıl önce Kayıp Aranıyor Derneği'ni kurmuştu. Bu dernek bir kısmını maaşlı işçilerin, ama büyük bir çoğunluğunu gönüllülerin oluşturduğu bir ekipti. Tek bir amaçları vardı, o da bir şekilde kaybolmuş ya da kaçırılmış çocukların izini sürmektir. Ülkedeki polis kuvvetlerinin ne mali fonları ne de sayıları yeterliydi bunun için. Ayrıca bu konuya ayıracak yeterli zaman ve elemanları da yoktu. Kayıp bir çocuğu ölü ya da diri bulmak arasındaki fark bu işte çalıştırdığı eleman sayısı ile doğru orantılıydı. Milla harekete geçme konusunda çok iyiydi. Justin'in kaybının ardından edindiği tanınırlılığı sayesinde demeğe oldukça iyi miktarlarda bağış toplamıştı.

Altı yıl önce, David yeniden evlenmişti. Bu, Milla'nın canını tahmin ettiğinden çok daha fazla acıtmıştı. Kalbinin bir köşesi David'e onsuz ve Justin'siz kendine yeni bir hayat kurduğu için gücenirken, büyük bir kısmı büyük bir acıyla incinmişti. Milla, David'i çok sevmişti. Her ne kadar aralarındaki aşk Justin'in kaybolduğu gün oğullarıyla birlikte yok olduysa da Milla onu hâlâ seviyordu. David bugüne kadar tanıdığı en iyi adamdı. Herkesin kederi yaşama biçimi başkaydı ve David bunu kendini işine adanarak atlatmaya çalışmıştı. Etrafındaki hayatları kaybetmektense kurtarabileceğini anlamıştı. Tıp bilgisini kendisini acıdan kurtarmak için kullanıyordu. Milla ise dur durak bilmeden oğlunun izini sürüyordu.

Beş yıl önce, Kayıp Aranıyor Derneği ilk kayıp vakasını kabul etmişti. Demek artık sadece kayıp çocukları değil, ortadan kaybolan her yaştan insanı arıyordu. Gidenlerin arkalarında bıraktıklarının acıları, neler olup bittiğine dair merakları Milla'nın göz ardı edemeyeceği kadar büyüktü.

Dört yıl önce, David ve yeni eşinin bir çocukları olmuştu. Milla, David'in eşinin hamile olduğunu öğrendiğinde çok üzülmüştü. Ya bebek erkekse, David'in bir oğlu daha olursa?

Nasıl da bir bebektir bu, el kadar bir şeydi ama Milla yine de David'in bir oğlu olacağı fikrine dayanamıyordu. Neyse ki duaları kabul olmuş, kızları olmuştu. Milla da kaldığı yerden oğlunu aramaya devam etmişti.

Üç yıl önce, anne ve babasının Ohio'daki evlerinde verdikleri yılbaşı yemeğinde Milla'nın erkek kardeşi Ross, kaba bir şekilde hayatına kaldığı yerden devam etmesini ve yedi yıl önce yaşanmış bir olay için aileyi kendi dertleriyle meşgul etmemesini söylemişti. Milla şaşkınlık içinde kız kardeşinin de onu savunmak yerine gözlerini kaçırdığını fark etmişti. O zamandan bu yana, Milla, anne-babasını kardeşlerinin evde olmadığı zamanlarda ziyaret ediyordu. Belki tatillerini tek başına geçiriyor, ama yine de Ross'un duyarsızlığını affetmeyi hiç düşünmüyordu.

İki yıl önce ilk kez Diaz adı gelmişti kulağına. Boşa kürek salladığı bir sekiz yılın ardından nihayet elinde kayda değebileceğ ve onu Justin'e götürebileceğ bir bilgi kııntısı

vardı.

Bir yıl önce, David ve karısının bir bebekleri daha olmuştu. Bu seferki erkekti. Haberi aldığıında Milla uyuyamamış, tüm gece gözyaşlarına boğulmuştu.

Bu gece... Bu geceyse nihayet hayatını mahveden adamı görebilmişti. O kadar çok yaklaşmıştı ki... Ama evine yine elleri boş dönüyordu.

Ama en azından o pisliğin hayatta olduğunu biliyordu. Milla hep içten içe onu bulup konuşturamadan ölmesinden korkuyordu. Adam zerre kadar umurunda değildi. Başına ne geldiğinin bir önemi yoktu ama Justin'e ne yaptığını söylemeden ölmemeliydi. Artık hayatta olduğundan emindi ve hangi bölgede iş yaptığını da biliyordu. Araştırmasını genişleterek ilerleyecekti. Ya onu kuduz bir köpek gibi avlayacak ya da bu uğurda ölecekti.

Dördüncü Bölüm

Sabaha karşı saat dört buçuk civarında Milla nihayet evine ulaştı. Kendini öylesine yorgun ve moralsiz hissediyordu ki tek düşüncesi bir an önce kendini yatağa atıp yorganını kafasına kadar çekmekti.

Bu kez çok yaklaşıyordu.

Onu elinden kaçırmış olmasını bir türlü kafasından atamıyordu. Bunca yıl boyunca elinde hiçbir şey olmamasına rağmen umudunu ve kararlılığını bir an olsun kaybetmemişti. Ama şimdi adamı karşısında sapasağlam görmesine, nerede olduğunu bulmasına rağmen onu elinden kaçırmış olmanın kederini yaşıyordu.

Banyoya geçip pislik içindeki kıyafetlerini çıkarırken, “Bunun moralimi bozmasına izin vermeyeceğim,” diyordu. “Vermeyeceğim.” On yıl boyunca bu şekilde ayakta kalmayı başarmıştı. Asla vazgeçmeyerek... Bazen kendini İkinci Dünya Savaşı’ndan çıkmış bir Japon askeri gibi hissediyordu. Onlar da savaş çoktan bitmiş olmasına rağmen kendilerince savaşlarını sürdürmüş, sonucu bir türlü kabullenememişlerdi.

İnsanlar Milla’ya durmadan oğlunu artık bulamayacağını söylüyorlardı. Herkes, hatta öz kardeşi bile hayatını yaşamasını tembihliyordu. Justin kaçırıldığında henüz bir bebek olduğundan Milla şu an nasıl görüldüğünden bile haberdar değildi. Elindeki tek dayanak DNA testi olabilirdi ama tüm ülkeyi dolaşıp on yaşındaki tüm erkek çocuklardan DNA testi isteyemezdi ya. Kaldı ki Justin’in Amerika’da olduğu bile şüpheliydi. Her yerde olabilirdi. Kanada’da ya da belki de hâlâ Meksika’daydı. Bir keresinde yaşlı, bunak bir kadın tüm iyi niyetiyle Milla’ya oğlu için bir cenaze töreni hazırlamasını bile söylemişti. Böylece onu aramaktan vazgeçip sonsuza dek ruhunu rahat bırakabilirdi.

Kadının bu lafın üzerine hâlâ hayatta oluşu Milla’nın öfke kontrolünün ne denli başarılı olduğunun apaçık bir ispatı sayılırdı.

Justin *ölmemişti*. Milla buna bir an olsun inanırsa, artık harekete geçemezdi.

Milla banyo aynasındaki aksine baktığında yorgunluktan bitmiş soluk bir surat, gözlerinin altında mor renkli halkalar ve dudaklarına yerleşmiş nemrut bir ifade görüyordu. Bu gece sanki otuz üç yaşından daha yaşlı duruyordu. Dağınık saçlarının arasındaki bir tutam beyaz tel floresan lambanın altında ışıldıyordu. Justin’in kaçırılışının ardından geçen günlerde klinikte çalışan hemşirelerden biri Milla’nın saçlarının bir tutamının beyazladığını fark etmişti. Dernek için para toplanan gecelerde çekilen tüm fotoğraflarda Milla’nın saçlarındaki

beyaz tutam açıkça görebilirdi. Bu manzara, çocuklarını kaybeden ailelerin nasıl bir acı yaşadıklarını en iyi bilenlerden birinin Milla olduğunun en büyük kanıtıydı. Saçlarının geri kalan kısmı hâlâ açık kahverengi ve kıvrıkcıktı. Ama ilk bakışta dikkati çeken hep o beyaz tutam oluyordu.

Kendi kendine yarın gece yine dernek fonuna katkı için bir gece daha düzenleneceğini hatırlattı. *Hayır, yarın değil, bu gece.* Kendisi henüz yatağa girmedi diye ertesi günün çoktan geldiğini inkâr edemezdi ya.

Milla düşünu alıp üzerine geceliğini geçirdi ve yatağına uzandı. Ama gel gör ki uyku bir türlü kapısını çalmıyordu. Bu gece yalnızca Justin'i kaçıran adama değil, Brian'ın ve kendisinin de ölüm fermanını imzalamaya çok yaklaştı. Eğer elinde silahıyla o dört adama doğru koşacak olsaydı, hiç şüphesiz önce kendisi, sonra da ona yardıma koşan Brian vurulacaktı. Şimdi dönüp geriye baktığında kendini bu derece kaybetmiş olmak Milla'yı ürkütüyordu. Brian kızmakta çok haklıydı. Dernek üyeleri kendi adaletlerini sağlamaya çalışan zorbarlar değillerdi. Silahlı çatışmaya girebilmek için eğitim almamışlardı. Sadece çekirdek bir grup birkaç kez atış talimi yapıyor, bu sayede de eğer gerek duyulursa kendilerini nasıl savunacaklarını öğreniyorlardı, hepsi bundan ibaretti. Bu konuda aralarında en iyi olan isim ise askeri geçmişi sebebiyle Brian'dı.

Ama söz konusu Justin olduğunda Milla tüm mantığını, sebep-sonuç muhakemesini yitiriyordu. Elinden daha fazlası gelmeliydi, yoksa bir daha oğlunu hiç bulamayabilirdi, çünkü ölecekti.

Milla sonunda uykuya dalabildi. Rüyasında Justin'i görüyordu. Bu rüyayı özellikle Justin'in kaybolduğu ilk yıllarda sıklıkla, şimdi ise nadiren, sadece bilinçaltı istediğinde görüyordu. Rüyası tıpkı bir şipşak fotoğraf kadar hızlı ama bir o kadar da gerçekçiydi. Milla, Justin memesini emerken onu hafifçe sallayarak uyutmaya çalışıyordu. Justin'in kollarının arasında hissettiği ağırlığı ve kendi bedenine yaslanan minicik bedeninin sıcaklığı öylesine gerçekçiydi ki. Milla oğlunun bebek kokusunu içine çekip yumuşacık sarı saçlarını okşuyordu. Parmağıyla Justin'in yanağını okşayıp kadifemsi cildinin keyfini sürüyordu. Sütünün memesinden çıkışını hissediyor, Justin'in gül kırmızısı minik ağzının göğsünün ucunu çekiştirmesini izliyordu... Öylesine huzurluydu ki.

Milla hep yaptığı üzere ağlayarak uyandı. Yorgun olduğu anlarda hep olduğu gibi yine uykuya dalmakta zorlanıyordu. Yarım saat boyunca gördüğü rüyanın etkisinden kurtulmaya çalıştıysa da başarılı olamadı ve kalkıp kendine bir fincan kahve yaptı. Kahve demlenirken geceliğini çıkarıp en sevdiği egzersiz olan yoga ve esneme hareketlerini yaptı.

İzini sürdüğü bir dosyanın ondan nasıl bir performans beklediğini önceden kestiremediğinden -belki bir şehir koşuşturmacası ya da belki de dağ bayır tırmanmak gibi- fiziksel kondisyonunu formda tutmak için elinden geleni yapıyordu. Ama yaptığı bu iş ona ne kolay ne de olağan geliyordu. Terlemekten de en az böceklerden ve kirlenmekten nefret ettiği kadar nefret ederdi. Ama yine de spor yapıyordu; çünkü yapmak zorundaydı. Bu tıpkı ne kokusunu, ne sesini, ne dumanını sevdiği halde silah kullanmak gibiydi. Atıcılıkta vasat bir grafik çiziyordu ama bu noktaya gelene kadar çok çalışmıştı. Justin'i ondan koparan adamlara

ulaşma yolunda sevmediği pek çok şeyi yapmayı öğrenmek zorunda kalmış, tamamen başka biri olup çıkmıştı. Eski Milla olsa bunların hiçbirini yapamazdı. Bu yüzden değişmek için kendini çok zorlamıştı.

Hayır, aslında onu değişikliğe zorlayan o lanet heriflerdi. Justin'ın kollarından koparılıp alındığı ilk an değişimi başlamıştı. O k klinikte kırıdayamayacak kadar yorgun bir halde ve acı içinde kendine geldiğinde artık bambaşka bir kadındı. Aklında yalnızca tek bir hedef vardı; oğlunu bulmak...

David onu işte bu yüzden boşamıştı.

Evet David onu boşamıştı belki ama hiçbir zaman sırtını dönüp gitmemişti. El Paso'nun batı yakasında ona bir ev almak için ısrar etmiş, nafaka olarak yıllık kırk bin dolar ödemeye razı olmuştu. Bu her iki jest de Milla'nın tüm dikkatini yeni bir iş bulmaktansa tümüyle demeğe vermesini sağlamıştı. Aksi halde iş aramak, karşısına çıkan her şeyin izini sürmesini engelleyecekti.

Eğer Milla engellemeseydi David ona hiç gerek olmadığı halde lüks bir köşk satın alacak ve nafaka olarak dudak uuklatan meblağlar ödeyecekti. Milla'nın şu an sahip olduğu ev ne çok kötü ne de çok lkst. st katta iki yatak odası ile iki banyosu bulunan, alt katta da yine banyo olarak kullanılan bir odası olan yaklaşık yüz seksen beş metrekarelik, yirmi yıllık bir evdi. Evin gösterişten uzak, sıcacık bir havası vardı. Milla'nın aldığı yıllık kırk bin dolarlık nafaka ihtiyacı olandan yaklaşık on beş bin dolar fazlasıydı. Ama biliyordu ki David ancak bu şekilde ona araştırmalarında yardımcı olabiliyordu. O Milla gibi yollara düşüp oğlunu arayamıyor, o yüzden de bu şekilde yardımcı olmaya çalışıyordu. David'in artık bambaşka bir ailesi olduğu düşünüldüğünde bu rakam gerçekten cömert olmanın çok daha ötesinde kalıyordu.

Milla sabah sporunu yaptıktan sonra kendine bir bardak kahve doldurup bardağını da alarak giyinmek için yukarıya ıktı. Bugün kot pantolon ya da bot giymesine gerek yoktu. Tanrı'ya şükürler olsun ki nihayet etek ve açık ayakkabılar giyebilecekti. Bu görüntünün çok daha havalı olduğu kanısındaydı. Milla geçirdiği zor zamanları aslında herkes için sıradan, ama onun için birer lüks olan ihtiyaçlar sayesinde atlatıyordu. Seyahat etmek zorunda olmadığı günler vücudunu bir nemlendiriciyle ovmak, saçlarına zen gösterip makyaj yapmak, parfüm sürmek gibi ufak işlerin keyfini sürüyordu. Her ne kadar tüm bunları kendi için yapıyor gibi görünse de aslında asıl amacı içinde bir yerlerde bu muamelenin açlığını çeken kadını tatmin etmektir. Bazı günler Asker Jane ve Thelma ve Louise'deki erkeksi kadınlar gibi bildiği yolda korkusuzca ilerliyor, özünde hâlâ kadınsılıktan hoşlanan biriydi.

Milla varolan vaktini süslenerek harcadığından ofise geç kalmıştı. Demek bir deponun st katındaydı. Büro El Pasolu nl bir işadamı ve aynı zamanda derneğin son birkaç yıldaki finansrlerinden biri olan True Gallagher tarafından hibe edilmişti. Deponun alt katı hâlâ kullanımdaydı. Milla zaman zaman aşağıdan gelen motor seslerini, işçilerin bağırışlarını, depodaki makineleri almak ya da teslim etmek için gelen tırların gürültülerini duyuyordu.

Yukarı kattaki ofisler gayet sade döşenmişti. Çıplak floresan lambalar, yer yer çatlamış yer döşemeleri ve endüstriyel yeşil bir duvar boyası göze çarpan ilk zelliklerdendi. İkinci el

metal masalar yıpranmış, büro sandalyelerinin çoğu koli bandıyla yapıştırılmıştı. Büroda iki tane de kişiye özel oda vardı. Gerçi bunlar özel değil yarı özel sayılırdı. Çünkü odaların ön duvarlarının üst kısmı camla kaplıydı.

Bürodaki en gelişmiş sistem telefon sistemiydi. Demek üyeleri en çok parayı en çok işe yarayacak olan şeye harcamaya özen göstermişlerdi.

Milla çalışanlarını çok seviyordu. Tanrı biliyor ya ekibi burada aldıkları üç kuruş maaş için çalışmıyordu. Demekte uzun saatler boyunca çalışıyor, çoğu cumartesiye hatta pazarı bile mesaide geçiriyordu. Milla bu işten hiç para almıyordu. Bir kuruş dahi girmiyordu cebine. Ekipteki insanların pek çoğu gönüllü olarak çalışıyordu. Ülkenin pek çok yerinde gönüllü arkadaşlar vardı ve ne zaman kendi bölgelerinde bir kayıp vakası yaşansa hemen yardıma koşuyorlardı. Ama El Paso'daki dernek binasında çalışan çekirdek ekip, tam zamanlı olarak ve belirli bir ücret karşılığı iş yapıyordu.

Gönüllülerin çoğunun bu işte yer almalarının en büyük sebebi iyi kalpli olmalarıydı. Tam zamanlı çalışan ekibinin bir kısmı için de geçerliydi bu. Ama bazılarının burada olmak için haklı gerekçeleri vardı. Joann Westfall'ın ilkokuldaki en iyi arkadaşı, bir aile kamp seyahati sırasında kaybolmuş ve çocuk bulunamadan ölmüştü. Debra Schmale'ın eski kocası iki çocuklarıyla birlikte sırta kadem basmış ve Debra'nın onları bulup çocuklarını geri alması tam iki yıl sürmüştü. Harvard mezunu ve sıkı bir New Yorklu olan Olivia Meyer de o çok sevdiği New York'u bırakıp kendi tabiriyle bir cehennem olan El Paso'ya yerleşmişti. Gerçi bu tabire uyan ekipteki bazı yerli El Pasolular fazlasıyla içerliyorlardı. Olivia bu cehennemde yaşamayı seçmişti çünkü onun da yaşlı ve bunamış büyükbabası bir kasım sabahı evinden çıkmış, üzerinde bir ceket bile olmaksızın tüm şehrin buz gibi sokaklarını saatlerce arşınlamıştı. Ta ki bir polis memuru onu fark edip polis merkezine götürünceye dek...

Kayıp insanları bulabilmenin en etkili yolu bölgeyi kalabalık bir ekiple baştan aşağı taramaktı. Milla'nın yanında çalışan herkes bu konunun öneminin farkındaydı ve her kayıp vakasında bu konuda ellerinden geleni yapıyorlardı.

Milla büroya vardığında Brian kendine bir fincan kahve alıyordu. Milla'ya da, "Kahve ister misin?" diye sordu. Milla başıyla onu onayladı.

Joann gözlerinde endişeli bir ifadeyle, "Dün gece nasıl geçti? Bir şeyler bulabildiniz mi?" diye sordu.

Milla berbat bir ifadeyle, "Justin'i kaçıran adamı gördüm," dedi. Bürodaki herkes bunu duyunca bir an nefeslerini tuttu. Herkes sandalyelerinden fırlayıp Milla'nın yanına koştu.

Debra iri mavi gözlerini kocaman açarak, "Ne oldu?" diye sordu. "Onunla konuşabildin mi?"

O sırada Brian elindeki köpük bardakla yaklaşık kahveyi Milla'ya uzatarak, "Hayır, dört kişilerdi, bizse iki," dedi. O an Milla'ya dün gece kendini kaybettiği gerçeğini herkese yumurtlamayacağını anlatan bir bakış fırlattı.

Milla'nın ise gerçeği gizlemeye hiç niyeti yoktu. Bu yüzden de yaptıklarını itiraf etmeye başladı. "Bizden sayıca fazla olurlarsa harekete geçmemeyi kararlaştırmıştık ama o adamı gördüğüm an birden kendimi kaybettim. Tek istediğim boğazına sarılmaktı."

Olivia şaşkınlık içinde, “Aman, Tanrım,” diyerek geveledi. “Ne oldu peki? Sana ateş ettiler mi?”

“Orada olduğumuzun farkına bile varmadılar. Çünkü tanımadığım başka bir adam üzerine atlayıp beni olduğum yere yapıştırdı.”

“Tanrım,” dedi Olivia yeniden. “Yaralandın mı? Doktora gittin mi peki?”

“Her iki sorunun cevabı hayır.”

“Anlamadığım bir şey var,” dedi Joanne. “Diğer adam belli ki sizin orada olduğunuzu biliyormuş. Ne diye diğerlerine söylememiş?”

“Adam onlarla çalışmıyordu. O da bizim gibi onları gözetliyordu.”

“İşte şimdi işler karışmaya başladı,” diyerek mırıldandı biri.

“Adamın kim olduğuyla ilgili bir fikrin var mı?” diye sordu Debra.

“Tek bir ipucum bile yok. Adamın yüzünü bile göremedim. Orada ne yapıyordu bilmiyorum ama bir şekilde bizim hayatımızı kurtardı. Bu arada hazır itiraflarıma başlamışken, bir bara dalıp, bana Diaz’ın nerede olduğunu bildirene on bin dolar vereceğimi söylediğimi de itiraf edeyim. Yani ödül için sizi arayan birileri olursa şaşırmayın.”

Olivia kaşlarını kaldırarak, “Şimdi anlaşıldı,” dedi. “Bu sabah büroya geldiğimde ilk işim bir tehdit telefonu almak oldu. Telefondaki kadın bana Diaz’dan uzak durmamı, aksi halde öleceğimi söyledi. Sanırım tam olarak böyle dedi. Her neyse, bu olay kahvemi içmeden önce oldu. O yüzden İspanyolca’yı kavrama yeteneğim henüz uyanmamıştı. Ben de ona benim Diaz diye bir sevgilim olmadığını söyledim.”

Milla da şaşkınlık içinde kaşlarını kaldırarak, “Kadın mı dedin?” diye sordu.

“Kesinlikle bir kadın. Ben de o yüzden kızgın bir sevgili olmalı diye düşündüm. Anlaşılan o ki birilerinin kuyruğuna basmışsın.”

Bu kesinlikle doğrudu. Hem heyecan verici hem de ilginç bir haberdir bu. “Numarayı alabildin mi?”

“Tabii.” Olivia masasının başına dönüp arayanın numarasını kontrol etti. Numara El Paso’ya ait ama hangi santralden aranmış bilemiyorum.”

Brian yavaşça yaklaşarak numaraya bir göz attı. “Telefon kartıyla aramış,” dedi. “İzini süremeyiz.”

Neden bilinmez ama Brian’ın tavırlarında Olivia’nın New Yorklu damarım kabartıp onu sinirlendiren bir şeyler vardı. “Gerçekten mi?” Sesi buz gibiydi. “Sen şimdi numaraya bakarak arayanın yaşını, cinsiyetini ve kilosunu da söylersin, seni çokbilmiş avcı,” dedi. Bu son lafıyla Brian’ın askeri geçmişine üstü kapalı bir göndermede bulunmuştu. Olivia son derece sevecen bir kişiliğe sahipti, ayrıca ekipte silahlar konusunda en isteksiz kişiydi.

Brian sırtarak, “Cinsiyetini bilemem. Onun için farklı yöntemlerim var.” dedi. Elini uzatıp Olivia geri çekilinceye kadar saçlarını dağıtıp bu atışmaya bir son vermeye çalıştı. “Kaldı ki sadece bu kadar değil. Uzak mesafeleri aramak için ben de telefon kartı kullanıyorum. O yüzden de telefon kartlarıyla ilgili bilgim var. Hatta son bir bilgelik yapıp, kartın WalMart’tan alındığını ya da pek çok farklı yerden kolaylıkla satın alınabilen bir telefon kartı olduğunu da söyleyebilirim.” Milla da yolda olduğu ya da cep telefonunun iyi

çekmediği zamanlarda telefon kartı kullananlardandı. Ama Olivia'nın mali durumu göz önüne alınınca, bu tür kartların pek çok yerde satıldığını bildiği halde şüpheliydi. Muhtemelen Olivia telefon etmesi gerektiğinde ve telefonu çekmediğinde faturayı astronomik ücretlere rağmen ya kredi kartına ya da ev telefonuna yönlendiriyordu.

Milla konuyu yeniden toparlamaya çalışarak, "Pekâlâ, olan bitene yeniden bakalım," dedi. "Dün akşamüzeri bana

Diaz'la ilgili bilgi veren bir ihbar telefonu aldım. Arayan bir erkekti. Numaraya çok dikkat etmemiştim ama kontrol edip sabahki numarayla aynı olup olmadığına bakacağım. Biz Brian'la birlikte bunun Diaz'a kurulmuş bir tuzak olduğunu tahmin ettik. Birilerinin ondan kurtulmak için aradığını düşündük.

Buluşma yerine gittiğimizde adamlardan birinin Justin'i kaçıran adam olduğunu gördük. Dört kişiden bir tek onu tanıyabildim. Diaz denen adamın o olma ihtimali çok büyük, çünkü böylesi bir tesadüf biraz zor."

Milla konuşmasına devam ederken Joann'ın her şeyi tek tek yazdığını fark etti.

"Dört adam iki arabayla geldi. Her arabada iki kişi vardı ve hızlıca bir bagajdan diğerine bir şeyler taşıdılar. Ne olduğunu göremedim..." Çünkü o sırada kafası acı veren bir açıyla geriye doğru çekiliyordu.

Brian ifadesiz bir ses tonuyla, "Bir insan bedeni," dedi. "Muşamba ya da battaniye gibi bir şeylere sarılmış bir insan."

Milla bir an kanının donduğunu hissetti. Bunu fark etmesi gerekirdi ama tüm dikkatini sadece tek gözlü adama vermişti.

Ya da belki de duygularını kontrol altında tutmaya çalıştığından, çoktan fark etmiş olması gerektiği ayrıntıları gözden kaçırmıştı.

"Görmediğim o dört adamla ve en az benim kadar ilgilenen başka bir adam tarafından yere serildim. Adamın benimle bir işi yoktu. Beni bayıltmak için şahdamarıma bastırdı."

Brian, Milla'ya sert bir bakış fırlatıp araya girerek, "Bana bundan bahsetmemiştin," dedi.

"Kendimden geçmişim işte, nasıl olduğu önemli değil. Beyin sarsıntısı geçirmediğim ya."

"Hayır, ama bu işi bilinçli olarak yapmaz ve gerekenden fazla uzun süre parmağını damarın üzerinde bırakırsan beyinde ciddi hasarlara sebep olabilirsiniz. Pek çok vakada, bunu yapan adamın bu gerçek umrunda olur mu sanmıyorum. Ne de olsa adamın beynine giden kan akışını kesiyorsun. Ya da bu vakada senin beynine giden..."

Milla'nın bu hareket sonucu felç kalabilecek olması şu an için çok büyük bir önem arz etmiyordu. Kendini korumak adına orada bulunmamaktan başka elinden hiçbir şey gelmezdi. Ama yine de dosyadan elini eteğini çekmesi bir çözüm olmazdı.

Milla geçmişte yaşadığı panik havasını bir kenara bıraktı. "Sanıyorum ki ondan sonra o gizemli adam iki arabadan birini takip etti, belki de etmemiştir. Belki de Brian ve beni takip etmiştir. Bunun merak dışında başka bir sebebi olacağını hiç sanmıyorum ama bu da bir ihtimal tabii. Dün gece bir de bir bar dolusu erkeğe Diaz'ı bulmamda yardım etmeleri halinde on bin dolarlık bir ödül vereceğimi söyledim ve bu sabah da bir kadın arayıp Diaz'dan uzak

durmamızı, aksi halde öleceğimizi söyledi.” Milla duraksadı. “Bu karmaşaya başka bir şeyler eklemek isteyen biri var mı?”

Hiç kimse cevap vermedi. Joann not aldığı olaylara şöyle bir baktı. “Bana kalırsa bu hikâyede tek tuhaf nokta sana saldıran adam. Diğer tüm noktalar birbirleriyle uyumlu. Bence tek gözlü adamın adı Diaz ve görünüşe göre biri ona tuzak kurmak istemiş. Sen o bara girip de ödül vereceğini açıkladığında Diaz bundan haberdar oldu ve muhtemelen dün gece sen de aynı zamanda aynı mekânda olduğuna göre ona çok yaklaştığını anladı ve bu sabah da birilerine aratıp ondan uzak durman için tehdit ettirdi.”

Milla da Joann’la aynı fikirdeydi, ama olayı bu kadar kısa ve öz biçimde özetleyemezdi. Milla bir kez daha Joann’ın her şeyi açıklığa kavuşturmadaki hünerini takdir etti.

“Anlaşılan o ki birileri de -daha doğrusu beni arayıp Diaz’ dan haber veren kişi- kendine göre sebeplerle Diaz’ı bulmak istiyor. Aralarında muhtemelen bir rekabet söz konusu, ama sebep her neyse o bizi hiç ilgilendirmiyor. Şimdi tek yapmamız gereken o adamın benimle yeniden irtibata geçmesini beklemek.”

Milla her ne kadar böyle söylese de aslında içinden geçenler bambaşkaydı. Aslında tüm Guadalupe’yi karış karış aramak istiyordu. Bunun zaman kaybından başka bir şey olmayacağını biliyordu. Ama oturup ne zaman geleceği belli olmayan bir telefonu beklemektense harekete geçip bir şeyler yapmak istiyordu. O telefon belki günler, belki de haftalarca gelmeyebilirdi. Hatta belki de hiç gelmeyecekti.

Tam o sırada telefon çaldı ve çalışanlardan biri aceleyle telefonu açmaya koştu. Bir dakika boyunca karşıdaki sesi dinledikten sonra ofistekilere dönüp, “Kaliforniya San elemente bölgesinde yeni bir çocuğun kaçırıldığına dair acil alarm,” dedi.

Bu arama tüm birimleri görev başına çağırmak için kullanılan bir sistemdi. Birkaç saniye içinde herkes telefonlarına sarılmış, San Clemente ve civarındaki yerlerde bulunan gönüllü kişilere, otobanlara, yollara çıkıp ihbar edilen mavi Honda Accord’un izini sürmelerini söylemişlerdi. Görgü tanıklarının ifadesine göre bir restoranın park yerinde bir adam on iki yaşındaki bir çocuğu zorla arabasına bindirmişti. Araba hızla park yerinden uzaklaşırken kadının biri plakasının bir kısmını not etmeyi başarabilmişti.

Bu bilgi sayesinde, dernek çalışanları bazı noktalara dürbünlü adamlar yerleştirip bir erkeğin kullandığı mavi Honda Accord’un izini süreceklerdi. Eşkale uygun bir araba tespit edildiğinde derhal dernek üyelerine haber verilecek, demek üyeleri de ellerinde yarım da olsa varolan plaka numarasına göre tüm dikkatlerini bu arabaya vereceklerdi. Dernek üyelerinin suçluyu yakalamak gibi bir görevleri yoktu. Eğer arabaya gerçekten ulaşırlarsa bölge birimlerine haber vererek takibi onlara devredeceklerdi.

Milla saatine baktığında Kaliforniya’da sekiz kırk üç olduğunu fark etti. Bu da trafiğin yoğun olacağı anlamına geliyordu. Gerçi bu işleri kolaylaştıracak mı, yoksa zorlaştıracak mı pek bir fikri yoktu. Eğer şu an o yolda ilerleyenler radyolarını dinliyorlarsa bildirilen bu acil durumu duymuş olmalıydı. Ama eğer Cd ya da MP5 çalarlarını dinliyorlarsa

her şeyden habersiz yollarına devam ediyor olmalıydı.

Milla kafasında dün geceye ait ne varsa hepsini bir kenara itti ve kaybolan küçük kızı bulmaya konsantre oldu.

Bunu kendi çocuğu için yapamamıştı belki ama başka birinin çocuğu için yapabilirdi.

Beşinci Bölüm

O günkü yardım gecesi kasabanın liselerinden birinin spor salonundaydı. Demek çalışanları bu tarz resmi gecelerden pek haz etmiyordu ama Milla halinden memnundu. Çünkü sık sık bundan çok daha lüks ve resmi organizasyonlarda boy göstermek zorunda kalıyordu. Daha önceden bir servet ödeyerek kendine bir gece kıyafeti satın almıştı ama daha fazlasına para dökmek istememişti. Nasılsa evde bir dolu kokteyl kıyafeti vardı. Bu gece için en sevdiği kıyafeti seçti. Artık tek ihtiyacı yorgunluğunu alması için bir kadeh içki almaktan ibaretti. Buz mavisi kıyafeti tenine çok yakışmıştı ve elbisesine uydurduğu ayakkabılar öylesine rahattı ki, gecenin sonunda ayakları için endişelenmesine hiç gerek yoktu.

Bürodan birkaç saat erken çıkmıştı ve vaktini yüz bakımı ve manikür gibi ayrıntılarla kendini şımartarak geçirmişti. Hatta tüm gece boyunca dinç görünmek için kısa bir uyku bile çekmişti. Kıvrık saçlarıyla uğraşırken özellikle titizlenmişti. Her ne kadar onları uysallaştırmada hep sıkıntı yaşıyorsa da, en azından uğraşıldığının belli olması için bir şekil vermeyi becerebilmişti. Yüz bakımı, ifadesini aydınlatmış, daha az yorgun görünmesini sağlamıştı. Sonrasında yüzüne daha yumuşak bir ifade katabilmek için hafif bir makyaj yapmıştı. Parfümünü sıkış, ten rengi çoraplarını giymiş, mücevherlerini takmıştı; bu hazırlık ritüeline ve ruhunda bıraktığı hisse bayılıyordu. Kadınsı olma şansını öyle nadir yakalıyordu ki bu tür organizasyonlar onun için büyük fırsattı. Bu geceler derneğin mali açığını kapatmak için ne kadar önemliyse, Milla'nın ruh sağlığı açısından da o kadar önemliydi.

Milla altı yaşındaki beyaz cipini liseye doğru sürdü. Otopark çoktan arabalar, kamyonetler ve ciplerle dolmuştu. Otoparktaki cip sayısı arabalarinkini ikiye katlıyordu. İyi giyimli insanlar dikkatle salonun girişine doğru ilerliyorlardı. Zaten El Paso'da ağustos ayında dışarıda dolanması için insanın aptal olması lazımdı. Güneş batmış ve alacakaranlık çökmeye başlamışsa da Milla spor salonuna giden kısacık yolu yürüdüğünde göğüslerinin arasının terlediğini hissetmişti.

Milla bu tür yardım gecelerine hep tek başına katılırdı. İstese Brian'a ya da demekten başka herhangi bir erkeğe ona eşlik etmeleri için ricada bulunabilirdi. Bunu yapmayışının sebeplerinden biri yardımda bulunan kişilerin inanılmaz sıkıcı olmaları ve Milla'nın bu eziyeti başkalarına da yaşatmak istememesiydi. Bir diğer sebep de Milla'nın demek için para istediği insanların gözünde nasıl bir yer edindiğine haddinden fazla özen göstermesiydi.

Milla hakkındaki gerçekleri artık herkes biliyordu. Herkes çocuğunun kaçırıldığından,

bir yıl sonra evliliğinin bittiğinden ve hayatını yalnızca kendi çocuğunu değil kaybolan tüm çocukları bulmaya adadığından haberdardı. Milla'nın kimsesiz oluşu insanların önce kalplerine, sonra da cüzdanlarına dokunuyordu. Milla belki de her davete kolunda başka bir erkekle katılmış olsa, insanlar Milla'nın kendini işten çok, erkeklere adadığını düşünebilirlerdi. İşinizi yürütmek için insanların verdiği paralara ihtiyaç duyduğunuzda, onların hakkınızda ne düşündükleri ister istemez önemli oluyordu.

Milla çift kapılı salonun ağır kapılarından birini açarak, Tanrı'nın bir lütfü gibi gelen serin havaya kendini bıraktı. Salonun yırtılmaması ya da zarar görmemesi için yeşil muşambayla kaplanmış tabanına sekiz-on kadar masa yerleştirilmişti. Masalar beyaz masa örtüleriyle örtülmüş, servis takımları ve peçeteler özenle yerleştirilmiş ve her masanın ortasına taze çiçeklerle dolu vazolar konulmuştu. Salonun diğer tarafında portatif bir konuşma kürsüsü, uzunca bir masa ve bir de platform vardı. Milla geceyi organize eden kişiler, vali ve El Paso'nun girişimci insanlarıyla birlikte o uzun masada oturacaktı.

Milla böyle gecelerde hep bir konuşma yapardı. O kadar uzun yıllardır bu tür konuşmalar yapıyordu ki hazırlanmaya hiç gerek duymuyordu. Bazen detaylar değişiyor olsa da, çoğu zaman aynı konuşmayı yapıyordu aslında. Konuşmalarında hep Kayıp Aranıyor Derneği'nin bazen sevinç, bazense hüsrarla biten, dur durak bilmeyen arayışlarından bahsediyordu. İyi biten her olay derneğin faydalı olduğunun ispatıyken, kötü biten her olay, daha düzgün bir fon yönetimiyle daha iyisinin yapılabileceği anlamına geliyordu. Bu gece Milla'nın zihnini meşgul eden isim Tiera Alverson'du. On dört yaşında bir genç kız hayatına köhne, böceklerin istilasına uğramış bir çöplükte, damarlarında dolaşan uyuşturucuyla son vermemeliydi.

Milla gülümseyip tanıdığı insanlarla konuşa konuşa kürsüye doğru ilerlemeye koyuldu. Tam yolu yarılarmıştı ki sert, sıcacık bir el onu dirseğinden yakalayıp durdurdu. Sonra da elini yavaşça geri çekti. Milla arkasına döndüğünde True Gallagher'ın kısık ve koyu renk gözleriyle karşılaşır gülümsedi. "Merhaba True, nasılsın?"

True bu tür gecelerin tüm nezaketini bir yana bırakıp açıkça, "Yorgun görünüyorsun," dedi.

Milla buruk bir ifadeyle, "Teşekkürler," dedi. "Desene boşu boşuna hazırlanmışım."

"Kötü görünüyorsun demedim. Sadece yorgun görüldüğünü söyledim."

"Evet ama hazırlıklarım daha az yorgun görünmek içindi."

"Belki de işe yaramıştır." Kurnaz bir ifadeyle Milla'yı süzdü. "Bu gerçekte ne kadar yorgun olduğuna bağlı..."

"Yorgunluktan ölüyorum," dedi Milla gülümseyerek. "O zaman işe yaramış."

True kendi kendini yetiştirmiş bir işadamıydı. Bulunduğu noktaya yoksulluktan gelmiş, bu yüzden de geçtiği yollar onu güçlü bir adam yapmıştı. Bu gücü hâlâ cebinde değil kişiliğinde barındırıyordu. Milla, True'nun günü geldiğinde bir multi milyoner olarak öleceğinden hiç şüphesi yoktu. True kararlı ve insafsız bir adamdı. Yoluna çıkan hiçbir engel onu yıldıramazdı. Kariyerinde başarıya ulaşmaya başladıktan hemen sonra dernekle yakından ilgilenmiş ve o zamandan beri de derneğin en sadık bağışçılarından biri olmuştu.

Milla, True'nun kaç yaşında olduğunu bilmiyordu. Otuz beş ile kırk beş arasında herhangi bir yaşta olabilirdi. Yüzü Teksas'ın güneşinin altında uzun saatler kalmaktan bir hayli bronzdu. Zayıf ama güçlü bir yapısı vardı. Bir doksan-bir doksan iki boylarında uzun bir adamdı ve kadınların gözünden kaçmayan vahşi bir cazibesi vardı. True böyle gecelere bazen kolunda sevgilisiyle gelirdi, ama genelde yalnız takılırdı. Bu gece de kolunda ağustos ayı güzeli olmadığına göre, anlaşılan yalnız zamanlarından birini yaşıyordu.

True elini Milla'nın sırtına koyup birlikte kürsüye doğru ilerlerken, "Uzun bir gece miydi?" diye sordu.

"Dün gece öyleydi. Umarım bu gece daha huzurlu geçer."

"Neler oldu?"

Milla olan biten her şeyi anlatmayı düşünmüyordu. Bunun yerine sadece, "Kötü bir gündü. Evden kaçan kızı bulduk ama bulduğumuzda çoktan ölmüştü," dedi.

"Anladım, zor bir durum. Kaç yaşındaydı?"

"On dört."

"Zor bir yaş. O yaşlarda başına gelen her kötü olayda dünyanın sonu geldi sanırsın. Yarınını göremeyen birinde de mantık arayamazsın."

Milla, True Gallgher'ın o yaşlarda ergenlik bunalımlarından, uyuşturucu bağımlılığından ya da başka diğer zayıflıklardan mustarip olduğunu hiç sanmıyordu. Onun tüm bunları biliyor olması bile hayret vericiydi. Adam etrafındaki hiçbir şeyden etkilenmeyen demirden biri gibiydi.

True'nun dayanıklılığı Milla'yı çok etkiliyordu. Onunla aralarındaki açık çekimden hoşlanıyor, ama sınırı geçmemeye özen gösteriyordu. True çok etkileyici bir destekçiydi ve aralarındaki ilişkiyi kişiselleştirmek Milla için büyük bir aptallık olurdu. Ne şartlar altında olursa olsun, iş ile aşkı birbirine karıştırmamalıydı. Kaldı ki derneğin işlerinin büyük kısmı True'nun yaptığı bağışlarla dönüyordu. Onunla yaşayacağı ufacık bir kaçamak sonun başlangıcı olabilirdi.

Üstelik şu anda ufak ya da değil, kaçamak yapmaya hiç vakti yoktu. Ne tüm dikkatini romantik bir ilişkiye verebilecek durumu vardı ne de yaptığı uzun ve sık seyahatler buna izin verirdi. Boşandıktan sonra zaman zaman kısa flörtler yaşamaya çalışmıştı. Ama tüm sevgilileri onun şehir dışında harcadığı zamandan rahatsız olmuşlardı. Maalesef bu, üzerinde konuşulup düzeltilebilecek bir durum değildi. Birkaç ilişki yaşadıysa da hepsi ilgisizlik nedeniyle bitmişti. Milla sonunda kendini Justin'i aramaktan başka bir şeye konsantre edebileceği güne kadar ilişki yaşamanın kendisi ve karşısındaki için eziyetten başka bir şey olmadığı sonucuna varmıştı.

Kaldı ki, Milla kalbinin derinliklerinde ona David'inkine benzeyen bir aşk yaşatacak adamı bulamamıştı. Artık David'e âşık değildi -gerek zaman gerekse hayat o duyguyu alıp götüreli çok olmuştu- ama kalbinin bir köşesi her zaman David'i insanlığı için sevecekti. Milla onun özlemiyle yanıp tutuşmuyor, geceleri onun hasretinden uykusuz kalmıyordu. Milla'nın hayatında keskin bir sınır vardı ve David sınırın diğer tarafında hep varolmuştu. Milla yine de aşkın ne demek olduğunu iyi biliyordu ama David'den sonra hiç kimse onda o kıvılcımı

yeniden ateşleyememişti.

True Gallagher belli ki o ateşi yakmaya niyetliydi. Milla bunu hissediyordu. Kadınlar böyle şeyleri hissederdi. Bunu dokunuşlarından anlıyordu; toplum içinde, gayet usturuplu bir edayla dokunuyordu belki, ama yine de dokunuyordu işte. Henüz aralarındaki ilişkiyi ilerletmek için bir adım atmamıştı belki ama, kafasının bir köşesinde böyle bir düşünce olduğu açıktı. Milla yakında ona açılacağından hiç şüphe duymuyordu.

Ama Milla derneğin zarar görmemesi için onu nazik bir tavırla geri çevirmeliydi.

Salon hızla dolmaya başlamıştı. Organizasyonun sahibi Marcia Gonzales, Milla ve True'ya oturacakları yerleri göstermek üzere onlara doğru hareketlendi. Milla, True'nun onun için tuttuğu sandalyeye otururken True'nun da bitişiğindeki sandalyeye kurulmasına hiç şaşırılmamıştı. Milla ani bir refleksle hemen bacaklarını yan tarafa kırmış, bu sayede bacaklarının kazayla da olsa birbirine temasını önlemişti.

Yemek şirketi bu tür gecelerin vazgeçilmez mönüsü olan tavuk ve taze fasulye tabaklarını servise başladı. Tavuk kızartılmıştı ve taze fasulyenin içinde incecik badem dilimleri vardı. Milla bunu yemekten önce bir hamburger ya da herhangi bir şey yemekten önce tercih ederdi. İyi tarafından bakılacak olursa da en azından sağlıklı bir mönüydü ve asla yemeyecekti.

True tabağındaki tavuğa çatalını sanki onu yeniden öldürmek istiyormuşçasına sapladı. “Neden hiç rosto servisi yapılmıyor? Ya da biftek?”

“Çünkü pek çok kişi kırmızı et yemiyor.”

“Burası El Paso. Burada kırmızı et yemeyen kimse yok.” Muhtemelen haklıydı. Ama Milla eğer şehirde kırmızı et yemeyen biri varsa, onun şans eseri bu gece burada olacağından emindi. Bu nedenle organizatörler risk almamayı tercih etmişlerdi ve maalesef risk almamak demek, tavuk ve taze fasulye yemek demektir.

True cebinden küçük bir tuzluk çıkarıp yemeğinin üzerine kırmızı bir şeyler serpmeye başladı.

“O da ne?” diye sordu Milla.

“Güneybatı baharatları. İster misin?”

Milla'nın gözleri parlamıştı. “Ah, evet, lütfen.”

Milla biber konusunda True kadar cömert olamamıştı belki ama yine de damak tadı konusunda True'ya katkıları için minnettardı.

“Bu biberliği son birkaç yıldır üzerimde taşıyorum,” diyerek itirafta bulundu True. “Gerçekten hayatımı kurtarıyor.”

True'nun diğer tarafında oturan kadın eğilerek, “Ben de alabilir miyim acaba?” diye sordu. Kısa bir süre içinde biberlik tüm masayı dolaştı. İnsanlar gülümseyerek bibere uzanıyordu. Masadaki coşku gözle görülür biçimde artmıştı.

İnsanlar yemeklerinin keyfini çıkarırken Milla, True'nun karakterli suratını inceliyordu. Öylesine belirgin hatları vardı ki Milla bir an için onun İspanyol olup olmadığını merak etti. Emin olduğu bir gerçek vardı, o da True'nun sınırın her iki yakasındaki İspanyollarla yakın ilişkiler içinde olduğuydu.

True yoksul sokaklarda büyümüşü. Tek muhatabı sadece sektöre yön verenler değildi.

Şehrin karanlık yüzüyle de bağlantıları vardı. Milla, *True acaba Diaz hakkında benim öğrenemediğim bir şeyler öğrenebilir mi?* diye düşünmekten kendini alamıyordu.

“Diaz adında bir adam hakkında bir şeyler çalındı mı kulağına?”

Belki de ona öyle gelmişti ama, True’nun bu ismi duyduğunda bir an duraksadığını fark etti. “Diaz mı?” diye sordu. “Çok bilindik bir isimdir. O isimde nereden baksan elli altmış kişi tanırım.”

“Benim bahsettiğim Diaz sınırın diğer tarafında çalışıyor. İnsan kaçakçılığıyla bir bağlantısı olduğunu sanıyorum.”

“Bir insan taciri öyle mi?”

“Tam olarak değil. Tek başına çalıştığını sanmıyorum.” Bir an duraksadı. Dün gece Brian’ın dört adamı bir ceset taşırken gördüğünü söylediğini hatırladı. “Aynı zamanda, büyük ihtimalle bir katil de.”

True suyundan bir yudum aldı. “Neden böyle birini arıyorsun ki?”

Çünkü Milla, bebeğini çalan kişinin o piç kurusu olduğunu düşünüyordu. Milla dilinin ucuna kadar gelen bu sözleri yutup bir yudum su içti. “Beni Justin’e götürebilecek herkesi takip etmem gerek.”

“Yani bahsettiğin adamın Justin’in kaçırılma olayıyla ilgisi olabileceğini düşünüyorsun, öyle mi?”

“Justin’i kaçıran adamın tek bir gözü olduğunu *biliyorum* sadece, çünkü kendi ellerimle çıkardım.” Milla titreyerek derin bir nefes aldı. “Ayrıca, adamın adının Diaz olduğunu *sanıyorum*. Olmayabilir ama bu ismi çok sık duyuyorum. Eğer adı Diaz olan tek gözlü bir adamla ilgili bir şeyler öğrenebilirsen, gerçekten çok memnun olurum.”

“Sadece tek bir gözünün olması işimizi kolaylaştırır. Neler öğrenebilirim bir bakacağım.”

“Teşekkürler.” Milla bu istekle True’nun eline başka fırsatlar için koz verdiğinin farkındaydı ama eğer öyle durumlar olursa icabına zamanı geldiğinde bakacaktı. Milla, True’nun bu ismi daha önceden de duyduğunu düşünüyordu. Evet, muhtemelen soyadı Diaz olan pek çok kişi tanıyordu ama sanki Milla’nın kastettiği Diaz’ı tanıyor gibi bir hali vardı. Milla nedenini bilemese de True’nun ihtiyatlı davrandığını ve kartlarını gizli oynadığını düşünüyordu. Belki de Diaz’la bir tanışıklıkları vardı ve bunun ortaya çıkmasını istemiyordu.

Gecenin tatlısı olan dondurulmuş çikolata parçacıklı limonlu kek servis edilmeye başlanmıştı. Milla tatlı istemediğini söyleyip sadece kahve almıştı. Konuşma yapacağı an giderek yaklaşırken, düşüncelerini toparlamak istiyordu. Geceye katılan insanlar gerçekten de hiçbir özelliği olmayan bir yemek tabağı için kişi başı kırk dolar ödemişlerdi ve sonradan pek çoğu da çekleriyle demeğe yardımda bulunacaklardı. Bu nedenle Milla en azından akıcı bir konuşma yapmak istiyordu.

Saat on buçuğu gösterdiğinde Milla konuşmasını yapmış, teşekkürlerini etmiş, herkesin elini sıkmış ve bitkin bir halde arabasına binmişti. Tam kapıyı kapatmak üzereydi ki True,

Milla'ya seslenerek yanına geldi.

True lafı hiç dolandırmadan ve cilveleşmeden, “Yarın gece benimle yemeğe çıkar mısın?” diye sordu. Bu dobralık Milla'nın çok hoşuna gitmişti, şu anda kelime oyunlarına vakit ayıramayacak kadar yorgundu çünkü.

“Teşekkür ederim, ama yarın başka bir yardım gecesi için Dallas'ta olacağım.” Milla o geceyi tıpkı ağrıyan bir dişi çektirmek ister gibi dört gözle bekliyordu.

“Peki ya ertesi gün?”

Milla alaycı bir ifadeyle gülümsedi. “Ertesi gün nerede olurum bilmiyorum. Söz veremem.”

True birkaç saniye sessizliğe gömüldü. “Zor bir hayatın var, Milla, kendine hiç vakit ayıramıyorsun.”

“Emin ol farkındayım.” Milla içini çekti. “Seninle bu durumda yemeğe çıkamam, True.”

“Yani?”

“Sen derneğin destekçilerinden birisin. Özel hayatımın derneği etkilemesini istemem.”

True yine sessiz kalmayı tercih etmişti. Sonunda, “Çok dürüstsün,” dedi. “Ve şu anda benden bir adım öndesin. Ama fikrini değiştirebileceğimi düşünüyorum.”

“Sanırım sadece deneyebileceksin,” diyerek düzeltti onu Milla.

True bir kahkaha attı. Sesi derinden, erkeksi ve hoştu. “Bu bir meydan okuma mı?”

“Hayır, bunlar gerçekler. Bu dünyada hiçbir şey oğlumu bulmaktan daha önemli değil. Bunu hiçbir şekilde tehlikeye atamam. Hepsi bu.”

“Ama üzerinden on yıl geçmiş.”

“Yüz yıl geçse bile umrumda değil.” O kadar yorgundu ki, istemeden de olsa sesi yükselmişti. Aslında söylediği şey biraz da erkek kardeşi Ross'un ona her şeyi geride bırakıp hayatını yaşamasını tavsiye ettiği sözlerine yanıtı. Kardeşi sanki Justin'in hayatı gelip geçmiş, sanki artık onu sevmenin süresi dolmuş gibi konuşmuştu. “Tüm hayatım boyunca bile sürse umurumda değil.”

“Çıktığın yol gerçekten çok zorlu.”

“Ama o yoldan başka yol göremiyorum.”

True, Milla'nın kapısını yavaşça kapatıp bir adım geri çekildi. “Pekâlâ, şimdilik öyle olsun. Peşinde olduğun Diaz denen adamla ilgili neler bulabileceğime bakacağım. Sana sonra dönerim. O zamana kadar dikkatli ol.”

Bu cümle Milla'ya biraz tuhaf gelmişti. Gözlerini True'ya dikti. Sözlerinin yorgunluktan kırılan kemiklerine kadar işleyişini hissederek, “Diaz'la ilgili bir şeyler biliyorsun, değil mi?” diye sordu.

True hemen cevap vermedi. Onu yerine sadece, “Neler bulabileceğime bakacağım,” dedi. Sonra da kendi arabasına doğru yürüdü. Milla arkasından bakakalmıştı.

Evet, mutlaka bir şeyler biliyor olmalıydı ve bildiği şey her neyse çok hoş bir şey olmamalıydı ki ona dikkatli olmasını söylemişti.

Gecenin bu saatinde bile etkisini kaybetmeyen sıcağa rağmen Milla kanının donduğunu

hissetti. Doğru iz üzerindeydi. Bunu biliyordu ve bu yolun sonu ölüme çıkabilirdi.

Altıncı Bölüm

Gecenin bir yarısı Milla aklına gelen bir düşünceyle birden uyandı. Guadalupe'deki buluşmayı haber veren aramanın numarasını kontrol etmemişti. Numara hiçbir şey ifade etmeyebilirdi... Ama edebilirdi de. Hâlâ yorgunluktan ve uykusuzluktan bitkin bir halde yataktan çıkıp başucundaki lambayı açtı. Parlak ışık gözlerini acıtmıştı, pek çok defa kırpıştırarak araladı gözlerini. Çantasından cep telefonunu çıkarıp açtı ve sonra son arayanlar menüsüne girdi. İşte bulmuştu. Telefon El Paso'dan açılmıştı.

Tam telefonun *tekrar ara* tuşuna basmıştı ki saate göz atıp ikiyi çoktan geçtiğini gördü. Bir an kararsız kaldıktan sonra aramayı bitirdi. Konuşmak için sabahı bekleyecekti, hem belki o zaman aradığı kişi işbirliği konusunda daha gönüllü olabilirdi.

Milla numarayı bir yere not etti ve ışığı kapatarak yeniden yatağına uzandı. Rüyasında bölük pörçük ve anlamsız pek çok şey görmüştü. Telaşla uyandığı her seferde ise rüyalar aklından uçup gitmişti. Huzursuz bir uyku uyumasına rağmen sabah her zamanki gibi beş buçukta kalkmış ve her sabahki gibi bir güne açmıştı gözlerini. Uyandıktan sonra o günün pazar olduğunu fark etmişti. Eğer acil bir durum yoksa pazar günleri işe gitmezdi. Ama genelde mutlaka bir acil durum olurdu. Ne çocuklar başlarını alıp evden çıkarken o günün hangi gün olduğuna dikkat ediyorlardı ne de çocuk hırsızları tatil günü olup olmadığıyla ilgileniyorlardı.

Milla on beş dakika daha yatağında kalıp rahatlığın tadım çıkardı. İmkânı varken bile hiçbir zaman geç yatmazdı, o yüzden sabahları kalkmak onun için zor olmazdı. Ama yine de şimdi yataktan çıkmak zorunda olmadan güne başlamak güzel bir histi.

Tam kalkmaya hazırlanıyordu ki telefonu çaldı. Sızlanarak üzerindeki örtüyü fırlatıp ayağa kalktı. Gecenin bir köründe veya sabahın ilk ışıklarıyla gelen telefonlara alışkındı ama bu aramalar kaybolmuş yeni bir çocuk demekti. Midesine sancılar girerken telefonu yanıtladı.

“Milla, ben True Gallagher. Uyandırdım mı?”

Milla şaşkınlıkla yatağın üzerine çöktü. “Hayır. Erkenciyimdir ben. Anlaşılan sen de öylesin.”

“Aslına bakarsan tüm gece gözümü kırpmayıp senin için bilgi topladım. Büroya gitmeden önce de bulduklarımı seninle paylaşmak istedim.”

“Bütün gece uyumadın mı?” Milla, True'nun kendini bu kadar hırpalamasını istememişti aslında. Sonra da, “Büroya pazar günleri de mi gidiyorsun?” diye sordu.

True güldü. “Her zaman değil ama bugün halletmem gereken işlerim var.”

“Benim yüzümden bütün gece uyumamış olmana çok üzıldüm. Affedersin. Acil bir şey değildi. Yarma kadar bekleyebilirdin.”

“Konuşmak zorunda kaldığım insanlar gündüzleri ortalıkta olan insanlar değiller.”

“Anladım. Bunu daha önce fark etmiş olmam gerekirdi.” Çoğu zaman Milla da bu tür insanlarla uğraşmak zorunda kalıyordu.

“Sana hem iyi hem de kötü haberlerim var. İyi haber, peşinde olduğun Diaz’la ilgili bazı bilgilere ulaştım. Kötü haberse, bu bilgilerin işine yarayacağını sanmıyorum.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Sen bebeğini kaçıran adamı arıyorsun, öyle değil mi? Bu da o adamın on yıl önce Chihuahua’da iş yapıyor olduğu anlamına gelir. Ama bulduğum Diaz on yıl önce burada değilmiş. Sadece beş yıl önce çıkmış piyasaya.”

Milla büyük bir hayal kırıklığıyla sarsıldı. Çünkü oğlunun kaçırılışıyla ilgili elindeki tek isim, tutunacak tek dal buydu. “Emin misin?”

“Bu şartlar altında hiç olamayacağım kadar eminim. Diaz denen adam kayıtlara geçmiş biri değil. Neyse ki bu adamla uğraşmak zorunda değilsin çünkü adam belanın teki. Aslında onu anlatan kelime tam anlamıyla tetikçi. Eğer birinin ortadan kalkmasını istiyorsan, Diaz’a söylemen yeterli. O seni buluyor zaten. Avını ustaca takip ediyor ve sorununu ortadan kaldırıyor ve işini de kusursuz yapıyor. İnsanlar eğer Di az’ın peşlerinde olduğunu duyarlarsa, ne kadar kaçarlarsa kaçınlar Diaz onları bir şekilde buluyor. Hatta bazı çevrelerce ‘İz Sürücü’ diye tanınıyor.”

“Bu Diaz’ın tek gözlü olduğuna emin misin?”

“Kesinlikle.”

Milla elindeki son kozu da oynayıp kaybetmişti. “Duyduğum kadarıyla Diaz denen bu adam yanında bir insan taciri ekibi çalıştırıyormuş. Belki de Justin’i kaçıran adam Diaz’ın elemanlarından biridir.”

“Sanmıyorum. Böyle bir bilgiye ulaşmadım. Öğrendiğim kadarıyla Diaz hep yalnız çalışıyor.”

Milla elindeki tüm bilginin tıpkı birer sabun köpüğü gibi avuçlarından kayıp gittiğini hissediyordu. On yıl boyunca hep olduğu gibi elini neye atsa kuruyordu. Önce kulağına bir şeyler geliyor, umutlanıp nihayet ilerlediğini düşünürken bir arpa boyu kadar bile yol alamadan yerinde sayıyordu. Ortada ne yeni bir bilgi, ne bir gelişme, ne de Justin oluyordu.

“Başka bir Diaz daha olabilir mi?” Bu ihtimalin de yeni bir sabun köpüğünden farklı olmadığı biliyordu ama elinden başka ne gelirdi ki? Vaz mı geçseydi?

True yorgunlukla derin bir nefes verdi. “Diaz isminde çok kişi var. Hatta benim bile tanıdığım birkaç kişi var ki, onlara asla güvenip sırtımı dönmem. Ama bazılarını o dönemlerde içerde gün saydıkları için elemek zorunda kaldım.” Hapiste olduklarını ima etmişti. “Peki ya diğerleri? Onların içinde de tek gözlü olanlar var mı?”

“Araştırmalarım hâlâ devam ediyor. Ama kime Diaz desem aklına katil olanından başka kimse gelmiyor. Bana sorular sorduğunda onun adını vermene şaşırmadım. Ama neyse

ki artık bu isimle uğraşman gerekmeyecek.”

Milla eğer yolun sonunda Justin’e kavuşacaksa, şeytanın kendisiyle bile uğraşmaya razıydı. Alnını kaşıyarak, “Ben sadece bilgi istiyorum,” dedi. “Artık adalet bile umurunda değil. Sadece ona birkaç soru sormak istiyorum. On yıl önce bu işlerle ilgilenmiş bir Diaz bulacak olursan, lütfen ona onu teslim etmeyeceğimi, sadece konuşmak istediğimi söyleyebilir misin?” Bu büyük bir yalandı. O tek gözlü canavarın adı ne olursa olsun, Milla onu kendi elleriyle öldürmek istiyordu. Ama onu konuşturduktan sonra yapacaktı bunu tabii. Şimdilik ne yapması gerekiyorsa onu yapacaktı. İşin sonunda gitmesine izin vermesi gerekse bile razıydı. Bu durumdan belki nefret edecekti ama yapacaktı.

“Deneyeceğim ama sakın fazla umutlanma ve benim için bir iyilik yap.”

“Elimden geleni yaparım.”

“Birileriyle görüşmen gerektiğinde ya da bir şeyler bulduğunda önce beni ara. Bu insanların peşinden yalnız başına gitmen çok tehlikeli. İsmi bu işe hiç karıştırmasan daha iyi olur. Böylece hedefleri de olmamış olursun.”

“Adım telefon rehberinde kayıtlı değil. Derneğin kartvizitinde ise ev değil iş adresim yazıyor.”

“Bu iyi, ama yine de onlarla kendi arana bir paravan koyman hiç fena olmaz. Onlarla nasıl baş edilmesi gerektiğini iyi bilirim.”

“Bu sefer de senin başın belaya girmez mi? Dernek sayesinde insanlar yıllardır benim tek amacımın kayıpları bulmak olduğunu, işin adli kısmıyla ilgilenmediğimi biliyor. Şimdi ne diye sana benden daha çok güvensinler ki?”

True dosdoğru, “Tanıdığım bazı insanlar yüzünden,” dedi. Sonra daha yumuşak bir ses tonuyla, “Bırak sana yardım edeyim, Milla. İzin ver bana,” diye ekledi.

İçinden bir ses bu teklifi geri çevirmesini söylüyordu. Çünkü kabul ederse True’nun bu durumu ona yakınlaşmak için kullanacağını biliyordu. True teklifini hiç de şahsi değilmiş gibi sunsa da sesindeki ifade gayet şahsiydi. Diğer taraftan, Milla için bir velinimet olabilirdi. Eğer aynı adamdan bahsediyorlarsa Diaz hakkında daha çok şey öğrenebilirdi. Adam bir gecede Milla’nın iki yılda öğrendiğinden çok daha fazlasını öğrenmişti.

Milla gönülsüzlüğünü belli ederek, “Pekâlâ,” dedi. “Fakat bundan hiç hoşlanmıyorum.”

“Farkındayım.” Şimdi artık sesinde istediğini elde etmiş olmanın huzuru vardı. “İnan bana, yapılabilecek en akıllıca şeyi yaptın.”

“Benim için akıllıca olduğunu biliyorum, sadece senin için tehlike yaratmamasını umuyorum. Benim için böyle bir belaya bulaştın, sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum...”

“Aslında bir yolu var. Yarın gece şehirdeysen benimle yemeğe çık.”

Milla sert bir ifadeyle, “Hayır,” dedi. “Dün gece söylediğim sebep hâlâ geçerli.”

“Pekâlâ, yine de denemeye değer diye düşünmüştüm.” Konuyu değiştirdi. “Dallas’a ne zaman uçuyorsun?”

“Saat iki gibi.”

“Gece geri dönecek misin?”

“Hayır, geceyi orada geçirip yarın sabah ilk uçakla döneceğim.”

“O halde kendine iyi bak. Geri döndüğünde yeniden ararım.”

“Bakarım, teşekkürler. Bu arada...” Mi İla birden aklına gelen şeyi söyleyiverdi. “Diaz’ın asıl ismini öğrenebildin mi? Tetikçi olan Diaz’dan bahsediyorum. Soyadının yanı sıra ismini de bilirsek belki de kulağımıza gelen dedikoduları kolayca ayıklayabilir, sadece onu işaret edenlerin peşine düşebiliriz.”

“Hayır, adını öğrenemedim.” Ama True bunu söylerken bir an için tereddüt etmişti sanki, bu da Milla’nın True’nun bildiği her şeyi söylemediği konusundaki şüphelerini artırıyordu.

True ona yardım edebilmek için bunca zahmete girmişken, Milla artık aşırı korumacı tavırlarıyla daha fazla üzerine gitmemeye karar vermişti. Teşekkür edip hoşça kal dedikten sonra Dallas seyahati için hazırlanmaya başladı.

Yıkılacak çamaşırları, ödenecek faturaları vardı. Çamaşır dışında yapması gereken birkaç iş daha vardı. Yapmaktan hiç hoşlanmadığı tek bir ev işi vardı ki o da toz almaktı. Ama evinin daima düzenli görünüp güzel kokmasından çok hoşlanıyor, bu nedenle de uğraşıyordu. Her hafta odalardaki kokuları yeniliyor, bu sayede eve adımını atar atmaz mis gibi kokularla karşılanıyordu. Bazen en büyük lüksü bu oluyordu.

Saat dokuz buçuğu gösterirken son parti çamaşırını kurutma makinesine atmıştı. Postaya vereceği zarfların üzerine pullar yapıştırdı. Aralarında kredi kartı ödemesinin de bulunduğu bir zarf olduğundan mektupları posta kutusuna bırakmaktansa postaneden postalamaya karar verdi. Arabasının anahtarlarını aldı ve evden çıkmadan önce son kez telefonunda bir gün önce arayan ihbarcının numarasının hâlâ durup durmadığını kontrol etti. Bazen telefonundaki numaralar birdenbire siliniveriyordu ve Milla bunun nedenini bilemiyordu. Belki de istemeden bazı tuşlara basarak numaraları siliyordu, bir şekilde kayboluyorlardı işte. Telefonun mönüsüne girip gelen aramaları açtı. İşte yine numaralar silinmişti. Tek bir numara dahi yoktu.

Hayal kırıklığı içinde yanaklarını şişirerek önceki gece numarayı yazdığı kâğıdı almak üzere hemen üst kata koştu. Neyse ki numarayı yazmayı akıl edebilmişti. Şimdi artık ofise gidip birtakım evraklardan ya da bilgisayardan numarayı kontrol edebilirdi.

Büronun bulunduğu depo pazar günleri kapalı olduğundan çakıl kaplı otopark da hep boş olurdu. Ama bugün Joann’ın kırmızı cipi kapının yanına park edilmişti. Milla da arabasını Joann’ın arabasının hemen yanına park edip binanın dışından ikinci kata yükselen dik merdivenleri tırmanmaya başladı. Kapıyı açmaya çalıştığında kilitli olduğunu fark etti. Bu bir bakıma iyiydi aslında, demek ki Joann içeride yalnızdı. Milla kilitli ve ağır çelik kapıyı açarak içeri girdi ve hem Joann’ın nerede olduğunu görmek hem de geldiğini haber vermek için, “Joann?” diye seslendi. Milla kendilerini yeniden güvene almak için kapıyı kilitledi.

Joann, “Buradayım,” diye bağırarak dinlenme odasından çıktı. “Patlamış mısır yiyordum. Sen de ister misin? Bir paket daha var.”

“Hayır, sağ ol. Sıkı bir kahvaltı yaptım.”

“Mısırı tek geçerim. Yanımda turta da var.”

Joann tam bir abur cubur canavarıydı. İşin tuhafı onca abur cubura rağmen hâlâ tığ gibiydi. Joann kırk yaşında bir duldu. On sekiz yaşında bir oğlu vardı ve oğlu üniversiteye başlamadan yazın geri kalan kısmını geçirmek üzere babasının yanına gitmişti. Aslında bu haliyle otuzdan fazla durmuyordu. Sarı saçlarını tıpkı bir erkek gibi kısacık kestirirdi ve mavi gözleri her zaman ıslıl ıslıl bakardı. Joann ofiste ne zaman duygular ağır bassa, ki bu sık sık olurdu, mantığın sesi olup onları toparlamaya çalışırdı. Yaptıkları iş öylesine gergin, öylesine yıpratıcıydı ki bu tür küçük krizler istisnadan çok kural gibiydi.

“Pazar günü neden buradasın?” diye sordu Milla. “Evraklar yüzünden. Başka ne olabilir ki? Ya sen?” Milla iç çekti. “Aynen, evrak işi için. Bir de bilgisayarda bir telefon numarasını sorgulamam gerek.”

“Hangi numara?”

“Cuma günü öğleden sonra beni arayıp Diaz’ı ispiyonlayan numara. El Paso’dan aranmış, o yüzden merak ettim.”

“Aradın mı peki?”

“Henüz değil. Dün gece arayacaktım ama çok geç olmuştu -ya da çok erken desem daha doğru olur- ben de o yüzden sabahı beklemeye karar verdim ve aramadan önce kimi aradığımı bilirim daha iyi olur diye düşünüyorum.”

Milla ofisine girip bilgisayarını açtı. Makine hızla dijital doğrulamalarını yaparken, sahip olduğu kısa zamanda halletmek üzere masasındaki bir evrak yığınının ortaya çıkardı.

Arkasından gelen mekanik sesleri ve gürültüleri dinlediğinde bilgisayar sistemlerinin güncellenme zamanının geldiğini düşündü. Bu da ofiste hep sonraya ertelenen masraflardan biriydi. Çünkü öncelik vermeleri gereken daha önemli, daha acil masraflar oluyordu hep. Şu an sistem hâlâ çalışıyor olduğuna göre güncellemeye binlerce dolar dökmeye gerek yoktu.

Bilgisayarın işletim sistemi kendine geldiğinde Milla sandalyesini döndürerek internete girdi ve numarayı yazdı. İki saniye içinde, aramanın yapıldığı benzin istasyonunun adı ve adresi ekranda belirmişti. Arkasından Joann’ın odaya girdiğini duydu.

“Bir şeyler bulabildin mi?”

“Benzin istasyonundan aranmış.”

Milla numarayı tuşlarken Joann masaya dayanıp hafifçe oturmuştu. Beşinci çalışmada nihayet telefona birileri baktı. “Benzin istasyonu?”

Bilgilendirici bir selamlama, diye düşündü Milla. “Merhaba, ben Kayıp Aranıyor Derneği’nden Milla. Cuma günü öğleden sonra saat altıda sizin istasyonunuzdan bir telefon aldık. Acaba bana...”

Adam Milla’nın lafını bitirmesine izin vermeden, “Affedersiniz,” dedi. “Bu ödemeli bir telefon. Kullanan herkesi kontrol etmem mümkün değil. Sizi işlettirler mi?”

“Hayır, normal bir aramaydı. Ben sadece arayan kişiyle görüşmek istiyordum.”

“Üzgünüm. Size yardımcı olamayacağım.” Adam telefonu kapattı ve Milla hayal kırıklığı içinde nefesini bıraktı. Joann sabırsızca, “Ne dedi?” diye sordu.

Tam o sırada arkalarından bir ses yavaş ve hissiz bir tonla, “Evet, ne dedi?” diye sordu.

Joann olduğu yerde sıçrayıp arkasına dönerken tiz bir çığlık atmış ve Milla hızla

yerinden kalkarken koltuğu gürültüyle masasına çarpmıştı. Joann'ın yanında şaşkınlık içinde korkudan donakalıp adamın ofisinin kapısını kilitleyişini izledi. Tüyleri bir anda diken diken olmuş, kalbi göğüs kafesine sığmaz olmuştu. Kapı kilitliydi. Nasıl olmuş da içeriye girmişti? Ne istiyordu?

Elinde silahı yoktu. Yani en azından şimdilik öyle görünüyordu. Her ne kadar adamın elinde silah yoksa da, Milla kendini yine de güvende hissetmiyordu. Çünkü adamın bakışları bugüne kadar gördüğü en soğuk, en uzak bakışlardı. Şu anda belki bir katilin gözlerinin içine bakıyordu. Ama korkudan ne kadar titrerse titresin, ne kadar kanı donarsa donsun, kendini adamın gözlerinin içine bakmaktan alamıyordu. Adam tıpkı bir kobra yılanı misali saldırmadan önce avını

adeta hipnotize ediyordu.

Adamda olağandışı bir durgunluk vardı. Sanki insan değil de başka bir canlı gibi ruhsuz, hareketsizdi.

Joann da Milla'nın hemen yanında kesik kesik nefesler alıyor, şaşkınlıkla kocaman açılmış gözlerini hiç kırpmadan saldırganı izliyordu. Milla ona güç vermek istercesine Joann'ın elini tuttu, Joann da onun eline sımsıkı yapıştı.

Adam önce birbirine kenetlenmiş ellerine, sonra yeniden yüzlerine baktı. Yine aynı hissiz ve buz gibi tonla, "Bana tekrar sordurtmayın," dedi.

Bu ses. Milla bu sesi tanıyordu. Ama panik damarlarında öylesine kol geziyordu ki hafızasını yoklayamıyordu bile. Milla yutkunup boğazına düğümlenip kalan sözlerini toparlamaya çalıştı. Sesi çok gergindi. "Ödemeli bir telefonmuş. Adam çok meşgul olduğunu, o yüzden telefonu kimlerin kullandığına dikkat edemediğini söyledi."

Saldırgan Milla'ya sadece gözkapaklarını hafifçe kısarak cevap vermişti.

Milla ve Joann için saldırgandan kurtulmak pek kolay görünmüyordu. Çok iri bir adam değildi belki ama yapılıydı, boyu yaklaşık bir seksen beş ya da seksen yedi civarlarındaydı. Yağsız ve sıkı bir vücudu vardı. Yani adam baştan ayağa bir kas ve güç abidesiydi. Bir çingiraklıyılan kadar çevikti ayrıca. Karanlık bir tarafı vardı. İnsana korku salan, tehditkâr bir tipti.

İşte o an Milla karşısındaki adamın kim olduğunu hatırladı. Bir an için kanı çekilir gibi oldu. Uzanıp masanın kenarına tutunma ihtiyacı hissetti. Titrek ve cılız bir sesle, "Mezarlıkta beni yere seren adamsın sen," dedi. O an başka bir gerçek daha dank etti kafasına. Öyle bir gerçektir ki dizlerinin bağı çözülmüş, neredeyse yere yığılacak hale gelmişti. "Sen Diaz'sm."

Adamın suratında hâlâ en ufak bir ifade yoktu. Sadece, "Benimle konuşmak istediğini duydum," dedi.

Yedinci Bölüm

Ah, Tanrım. Diaz... Milla, True'nun sözlerini anımsadı. Dediğine göre Diaz bir tetikçiydi ve Milla şu an True'nun söylediklerine inanıyor, tek bir kelimesinden bile şüphe duymuyordu.

Buna hazırlıklı olmalıydı. True daha birkaç saat öncesinde sen bir yerlerde adını zikret, o nasılsa seni bulur dememiş miydi? Milla geçen gece bir bar dolusu erkeğe onun hakkında bilgi vermeleri halinde ödül vereceğini avaz avaz bağırmamış mıydı? Üstelik adamın o civarda, hatta belki de o barda olduğunu bile bile. Belki de burada şaşırması gereken tek şey Diaz'ın harekete geçmek için otuz altı saat beklemiş olmasıydı. Pekâlâ, dün sabah da dikilebilirdi karşısına. Sonra bardaki adamlara şu an kullandığı ismi söylediğini de anımsadı. Hep yaptığı-üzere *Milla Boone* adını vermek yerine, *ben Milla Edge* demişti. Adı telefon rehberinde Edge soyadında kayıtlıydı. True'ya telefon rehberinde kaydım yok derken, Milla Boone adıyla kayıtlı olmadığını kastetmişti aslında. Ev numarası yalnızca True'da vardı. Bir gün kendi kartvizitinin arkasına hızlıca yazıp ona vermişti. Diaz biraz kafası çalışan bir adam olsaydı pekâlâ yaşadığı daireye de girebilirdi.

Ya da onun yerine daha ilginç bir şey yapmayı seçmişti belki de.

Diaz ofise doğru bir adım atıp, kapıyı ardından kapadı. Sonra yana doğru ilerledi, artık sırtı kapıya dayalı değildi. Hem bu sayede Milla'nın U şeklindeki çalışma masasının tek girişini kapatmıştı. Kızlar eğer o masadan çıkmak isterlerse bunun tek yolu masanın üzerinden atlamaktı.

Diaz kenardaki sandalyelerden birini çekerek oturdu. Sonra ayaklarını uzatıp bir botunu diğerinin üzerine attı. "İşte buradayım," dedi. "Şimdi konuş bakalım."

Milla'nın beyninin bir köşesi adeta boşalmış gibiydi. İnsan karşısındaki bir tetikçiye ne diyebilirdi ki? Merhaba, tanıştığımıza çok memnun oldum mu diyecekti? Ama aklının diğer köşesi vızır vızır çalışıp noktaları birleştiriyor, birtakım sonuçlara ulaşıyordu. Görünen o ki Diaz tek gözlü adam değildi. Ama o da cuma gecesi onları gözlediğine göre, ya o dört kişiden birinin izini sürüyor ya da o adamları takip ederek hedefine ulaşmaya çalışıyordu. Mil la ikinci seçeneğin daha ağır bastığını düşündü çünkü Diaz sadece izlemekle yetinmişti ve eğer o tek gözlü adamı bulabilecek bir kişi varsa o kesinlikle Diaz'dı. Milla şu an bile Diaz'ın o piç kurusunun nerede olduğunu bildiğinden emindi.

Milla yavaşça Joann'ı kenara çekip onun önüne geçti. Bu mesele Milla'nın meselesiydi

ve başına bu belayı kendisi sardığından Joann'ın bu işe bulaşması hiç adil olmazdı. Milla U şeklindeki masanın diğer ucundaki sandalyesini çekip oturdu. Dizleri neredeyse Diaz'ın bacaklarına değecekti. Fakat aradaki mesafeyi korumaya özellikle dikkat ediyordu.

“Ben Milla Edge,” diyerek sözlerine başladı.

“Biliyorum.”

Adamın suratının bu kadar ifadesiz oluşu gerçekten çok sinir bozucuydu. Aslında onunla ilgili her şey çok sinir bozucuydu. Sokakta yanından geçip gitse Milla'nın dönüp bakmayacağı türden bir tipi vardı. Pek çok azılı katilin olduğu üzere salyalarını akıtan bir kaçık değildi. Aksine çok kontrollü ve mesafeli birine benziyordu. Saçları kısacık kesilmişti ve yüzünde bir günlük kirli bir sakal vardı. Traş edilebilirdi belki ama o kadar da kötü durmuyordu. Haki renkli tişörtü en az siyah pantolonu ve lastik tabanlı botları kadar temizdi. Tişörtünün kısa kolları kollarına oturmuştu. Ama darlığın sebebi etli kolları değil, kollarındaki kas ve damar yığınıydı. Milla, *üzerinde bir silah varsa, muhtemelen botlarının içinde olmalı*, diye düşünüyordu. Ama bu, rahatlamasına yetmiyordu. Adamın karşısında böylesine sakin oturması da içini ferahlatmıyordu. Biliyordu ki sokacak yılan dişini göstermezdi. Ama o sırada kafasının içinde yankılanıp duran bir dize yılanlar değil, panterlerle ilgiliydi. Ne demişti Ogden Nash? *Eğer başına bir panteri musallat ettiysen, başka bir bela daha arama*. Milla madem bu belayı başına sarmıştı, şimdi onunla başa çıkmayı da bilmeliydi.

Diaz, Joann'ın Milla'nın eline sarıldığı an dışında birkez bile olsun gözlerini Milla'dan ayırmamıştı ve bu gerçekten her şeyden çok daha fazla sinir bozucuydu.

Milla yumuşacık bir ses tonuyla, “İnsanları kolayca bulabildiğini duydum,” dedi.

Milla'nın arkasında duran Joann birden huzursuzlanarak kıpırdandı ve sertçe, “Milla...” dedi. Belli ki bunun iyi bir fikir olmadığı söyleyecekti. Belki de Milla gerçekten ağzından çıkacak kelimeleri özenle seçmeli, söyleyecek mantıklı laflar bulmalıydı. Diaz'ın bakışlarında ise en ufak bir bocalama yoktu. Milla tek elini havaya kaldırıp Joann'ı durdurdu.

“Bazen,” dedi Diaz.

“Cuma gecesi buluşmaya gelen tek gözlü adam. İşte onu bulmak istiyorum.”

“O bir iş değil. Hiç önemli değil.” Konuşmasında gereksiz vurgular vardı. Ses tonunda bir tuhafılık yoktu ama seçtiği kelimeleri söylerken bir garip söylüyordu. Belki de İngilizce anadili değildi. Ama yine de İngilizcesi mükemmel denecek düzeydeydi ve Batı Teksas aksanıyla konuşuyordu. Ama onda öyle bir şey vardı ki, buram buram Meksika kokuyordu. Sadece adı değil, başka bir şey. Eğer bu adam Amerika'da doğduysa, Milla dişini kırmaya razıydı.

“Benim için önemli,” dedi Milla ve derin bir nefes aldı. Milla'nın içinde yeniden bir kıvılcım ateşlenmiş, zafer şarkıları yükselmeye başlamıştı. Bu adam oğlunun başına gerçekten ne geldiği konusunda ona ciddi anlamda yardımcı olabilirdi. Karşısındaki isterse şeytan olsun, onunla baş etmeye razıydı. “On yıl önce, henüz altı haftalık olan bebeğim kaçırıldı. Eski kocam bir doktordu ve arkadaşlarıyla birlikte Chihuahua'nın en fakir mahallerinden birinde ücretsiz hizmet veren bir sağlık kliniği açmışlardı. Orada bir yıl boyunca kaldık. Oğlum orada doğdu. Bir gün pazarda alışveriş yaparken iki adam oğlumu kollarımdan çekip götürdü.

Direndim ve oğlumu alan adamın sol gözünü oydu. Ama diğer adam beni arkadan bıçakladı ve oğlumu alarak kayıplara karıştı.

O zamandan beri oğlumu ne gördüm ne de sesini duydum.” Diaz’ın gözlerinde birden bir ışık parladı. Bir an için dikkati dağılır gibi oldu. “Demek o sensin.”

“Ne demek o benim?” diyerek tekrarladı Milla.

“O domuz Pavón’u kör eden sensin.”

Pavón, Tanrım, demek adı buydu. On yıl sonra, *nihayet adını öğrenebilmişti*. Milla gözlerini kapatıp, yumruklarını sıkarak derin bir nefes aldı. Göğsünde delicesine çarpan kalbi biraz olsun sakinleşmişti ki, bu ismi öğrenmesiyle yeniden göğüs kafesini zorlar olmuştu. Damarlarında akan kanın sesi ta kulaklarına kadar ulaşıyordu. Haykırmak, ağlamak istiyordu. *Bir an önce* dışarı fırlayıp onu bulmak istiyordu. Ondan istediği cevapları alıncaya kadar kafasını bir duvara çarparak parçalamak istiyordu. Ama ilk iki arzusunu şu an yerine getiremeyeceği gün gibi ortadayken, son arzusunu da kendi yapmayı reddediyordu. Bunun yerine sıkıldığı ve zangır zangır titreyen yumruklarını gözlerine götürüp öfkesini kontrol altına almaya çalıştı.

“Adını biliyor musun peki?” diye sordu.

“Arturo.”

Arturo Pavón. Bu isim aklına bir mız gibi çakılmıştı. Nasıl ki adamın o uğursuz yüzünü hiç unutmadıysa, adını ve bugünü de hiç unutmayacaktı. Uzun bir süredir boşuna kürek çekmiş, boş hayallerin peşinden koşmuştu, ama şimdi her şey birdenbire öylesine hızlı geliyordu ki sanki tüm dünyasının eksenini değiştirmiş gibiydi. Aslında Milla mantıken Justin’i bir daha bulamayacağını farkındaydı. Ama kalbi aramaktan hiç vazgeçmemişti. Şimdiyse en azından oğlunun *hayatta* olup olmadığını öğrenmek için bir ışık doğmuştu. Ah onu, küçük oğlunu bir bulabilseydi...

Milla sanki olayları kendi isteğine göre şekillendirebilirmiş gibi öne doğru eğilerek, “Onu bulabilir misin?” diye sordu. “Onunla konuşmak istiyorum. Ona oğluma ne yaptığını sormak istiyorum...”

Diaz ifadesiz bir sesle, “Bebeğin satıldı,” dedi. “Pavón kime satıldığını bilmez. O sadece bir *pendejo*, bir *gañan*.” Milla gözlerini kırptırdı. *Gañan*’ın anlamını biliyordu; haydut demektir. Ama eğer yanlış anlamadıysa Diaz aynı zamanda Pavón’a kasık kılı demişti. Anlaşılan Milla Meksika İspanyolcasının mecazları konusunda biraz yetersizdi. “O bir, ne?”

“Hiç birşey değil. O sadece emirlere uyan önemsiz bir adam.” Diaz omuzlarını silkti. “Aynı zamanda da aşağılık bir piç kurusu. Yani uzun lafın kısası, Pavón otorite sahibi olmayan bir emir kulu.”

“Ama benim elimdeki tek isim, tek bağlantım. Oğlumu bulmak için bu zinciri takip etmeliyim.”

“Takip edebilirsin ama muhtemelen zincirin ucu hiçbir yere varmayacak. Yine başladığın yere döneceksin. Pavón seni hatırlayacaktır, muhtemelen bebeğini de ama tek söyleyebileceği oğlunun sınır dışında başka bir aileye satıldığı olacaktır. Hepsi bu.”

Milla bu yolun hiçbir yere varmayacağı fikrini kabul edemiyordu. Pavón büyük

ihtimalle o halde Justin’i sınır dışına kendisi götürmemiştir. Bunu yapan muhtemelen o gün pazarda Milla’yı bıçaklayan adamdır. Pavón o adamın ismini biliyor olmalıydı. Eğer o adama ulaşabilirse, o da onu başka bir adama yönlendirecekti. Eğer bu şekilde kurcalamaya devam ederse önünde sonunda Justin’i bulacaktı.

Milla inatla, “Ben yine de onu bulmak istiyorum,” dedi. “O gece sen de onu izliyordun, bana engel olarak benim...”

“Öldürülmeni engelledim.”

Milla, “Evet,” diyerek doğruladı. “Muhtemelen. Aslında amacın beni korumak değildi. Sadece onların izlendiklerinin farkına varmalarını istemedin. Ama sen de onun izini sürdüğüne göre, neden onu...”

Diaz, “Aslında ben tam olarak onun izini sürmüyorum,” diyerek lafı Milla’nın ağzına tıktı. “Ben sadece yılanın kuyruğundan yakalamışken başının nereye varacağını anlamaya çalışıyorum.”

“Ama şu an nerede olduğunu biliyorsun.”

“Hayır, bilmiyorum.”

Milla avazı çıktığı kadar bağırarak istiyordu. Yüzüp yüzüp kuyruğuna gelmişken çıkmaz bir sokağa girmek istemiyordu. Artık bunu kabul edemezdi. “Onu bulabilirsin.”

“Ben herkesi bulabilirim. Er ya da geç.”

“Sen vazgeçmediğine göre, ben de geçemem. Mesele paraysa, ne kadar istersen verebilirim.” Bu parayı derneğin fonundan ödemeyi vicdanen kabullenemezdi elbette. Ama biriktirdiği parayı kuruşuna kadar vermeye hazırdı ve eğer zorunda kalırsa David’e bile yalvarabilirdi. Gerçi ona yalvarmasına hiç gerek yoktu. David, Justin’i bulmak için ne gerekiyorsa yapardı zaten.

Diaz, Milla’yı kuşku dolu bir ifadeyle dikkatle süzdü. Ona uzaydan gelen bir yaratılmış gibi bakıyordu. *Onu bu denli ısrarcı kılan ne?* diye düşünmeden edemedi. Diaz kendini ne kadar önemsiz hissediyorsa, Milla da kendini o kadar önemsiyordu. Milla, Diaz’ın duygularına hitap edemeyince, bu kez mantığını denemeye karar verdi. “Kayıp Aranıyor Derneği’nin gerçekten tahmin edemeyeceğin kadar büyük bir insan ağı ve bağlantıları var. Bana yardım edersen ben de sana ederim.”

“Benim yardıma ihtiyacım yok.” Bakışları yine soğuk ve mesafeliydi. “Ayrıca ben tek başıma çalışırım.”

Milla’nın ona verebileceği bir şeyler olmalıydı. “Belki bir yeşil kart istersin?” Milla belki araya tanıdık birilerini sokabilir ya da işin ucuzuna kaçabilirdi.

Bu kez Diaz’ın yüzünde açıkça eğlendiğini gösteren bir ifade belirdi. “Ben zaten Amerikan vatandaşıyım.”

Milla öfkeyle, “O zaman ne istiyorsun?” diye sordu.

“Neden kabul etmiyorsun bu işi? Senden kimseyi öldürmeni istemiyorum ki, sadece bana onu bulmamda yardım et diyorum.” Belki de hepsi bu kadardı. Belki de Diaz avın heyecanını kaybetmiş, ölümüne mücadeleden vazgeçmişti.

“Senin için birilerini öldüreceğimi de nereden çıkardın?” Diaz’ın yüzü hâlâ sert ve

ifadesizdi ama, sesi daha yumuşaktı.

Normalde Milla ona bilgi verenler konusunda ser verir sır vermezdi, ama sinirleri öyle gergindi ki kırık cam parçaları gibi ruhuna batıyordu. Bir şekilde, ne şekilde olursa olsun, Diaz'ı ona yardım etmesi için ikna etmesi gerekiyordu. "True Gallagher benim için adı Diaz olan ve çocuğumun kaçırılmasıyla ilgili olabilecek kişiler hakkında biraz bilgi toparlamıştı."

"True Gallagher?" diyerek tekrar etti Diaz. İsmi kusursuz bir şekilde söylemeye çalışıyor gibiydi.

"Destekçilerimizden biri."

Diaz, "Ve bu bilgiye göre, sen de..." diyerek hızla cevap verdi.

"Ben de senin bir tetikçi olduğunu öğrendim." Milla'nın ne gerçekleri saklamaya ne de bu konuda çekingen davranmaya niyeti vardı. Diaz tetikçi değildi belki ama hiç şüphe yok ki istese birilerini öldürebilirdi, hatta belki de öldürmüştü bile. Eğer öyleyse Milla'nın gözlerini kocaman belli ettiği kararlılığı Diaz'ın düşüncesinde bir değişikliğe sebep olabilirdi belki.

Joann yaşadığı şaşkınlıkla belli belirsiz bir ses çıkardı ama Diaz oralı bile olmadı.

"Sana yanlış bilgi vermişler. Ben birini öldürüyorsam mutlaka bir sebebi vardır. Para alıyor olabilirim ama o para öldürdüğüm için değildir."

Bu cümleler Diaz'ın kimseyi öldürmediği ya da bundan sonra öldürmeyeceği anlamına gelmiyordu. Kulağa ne kadar tuhaf gelse de, Milla yine de ona inanıyordu ve ikna olmuştu. Adamın en azından ahlaki bir pusulası, kendini ona göre ayarladığı kuralları vardı.

Diaz ellerini yüzünün önünde birleştirip parmak uçlarının üzerinden Milla'ya bakarken, kafasında bir şeyleri ölçüp tartıyor gibiydi. En sonunda, "Cuma gecesi benimle ilgili gelen ihbar telefonundan bahset," dedi.

"Söyleyecek çok bir şeyi yok. Arayan İspanyol bir adamdı. Tek söylediği o gece senin saat on buçukta Guadalupe'daki bir kilisenin arkasında bir buluşmaya katılacağın oldu. Arama şehirlerarası bir benzin istasyonundan yapılmıştı. İstasyonun sahibinin konuyla ilgili hiçbir bilgisi yok." Milla, Diaz'ın karanlık ve buz gibi gözlerinin ardında ne fırtınaların koptuğunu göremiyordu ama muhtemelen arayanın kim olabileceğini ya da ihtimalleri ölçüp tartıyordu.

Milla, "Ben o sırada, Pavön'un adının Diaz olduğunu sanıyordum," diyerek duruma açıklık getirmeye çalıştı. "Diaz denen bir adamın oğlumun kaçırılışıyla ilgisi olabileceğine dair söylentilerden başka hiçbir şey yoktu elimde. Ben senin tek gözlü adam olduğunu düşünmüştüm, çünkü adın hep onunla bağdaşacak biçimde geliyordu kulağıma."

"Onunla hiçbir bağım yok."

"Onun senin için çalıştığımı duydum."

Diaz'ın gözlerindeki ifade biraz daha donuklaştı. "Sorun şu ki, çevremde iki yıldır seninle ilgili bir şeyler öğrenmeye çalışan duyarlı insanlar var. Herhangi biri aramış olabilir." Milla bir an durdu, aklına başka bir şey gelmişti. "En başından beri başına ödül koymuş olmama rağmen, meçhul birinden bir telefon aldım ve arayan kişi ödülle hiç ilgilenmedi."

"Hiç kimse benim nerede olduğumu bilemez."

Bu, Diaz'ın hiç hoşuna gitmemişti.

"Ama biri biliyormuş demek ki. Belki de daha önceden söylediğin biri. Belki de sana o

geceki buluşmayı haber veren kişidir.”

“Ben hiç kimseye, hiçbir şey anlatmadım. Bu da ihtimalleri önemli ölçüde daraltır. Buradaki asıl sorun, neden?”

“Brian ve ben sana tuzak kurulduğunu düşünmüştük. Ama şimdi anlaşıyor ki bu doğru değilmiş. Ne Pavön ne de diğerleri senin orada olduğundan haberdardı.”

Diaz, “Brian,” dedi. “Mezarlığın diğer köşesinde saklanan adam olmalı, öyle değil mi?”

Demek Brian’ı da görmüştü. Milla başıyla onayladı. “O da dernek için çalışıyor. O gün bir olay için tüm gün dışarıda beraberdik ve telefon geldiğinde artık eve dönmek üzere yola çıkmıştık.”

Bir şeyler dönüyordu. Sanki Milla bir şekilde Diaz’ın yoluna doğru sürükleniyordu. Milla’nın Diaz’ın aklından neler geçtiğini anlayabilmesi için yüz ifadelerini okumasına gerek yoktu, çünkü kendisi de aynı şeyleri düşünüyordu.

Diaz birdenbire, “Sana yardım edeceğim,” dedi ve ayağa kalktı. “Seni ararım.”

Diaz bürodan çıktı, birkaç saniye sonra dış kapının kapandığı duyuldu. Milla ve Joann birbirlerine baktılar ve ikisi de aynı anda pencereye fırlayıp Diaz’ın nereye gittiğini görmeye çalıştılar.

Büroya çıkan merdivenlerde kimse yoktu. Park alanı da boştu. Di az’dan tek bir iz bile yoktu. Milla kapıyı açıp bir araba sesi duymaya çalıştıysa da hiçbir şey duyamadı. Adam sanki bir anda buhar olup uçmuştu.

Milla şaşkın bir halde, “Bürodan nasıl çıktığımı biliyorum,” dedi. “Ama nasıl girdiği konusunda hiçbir fikrim yok.” Joann en yakındaki sandalyeye çökerken, “Bilmiyorum,” diyerek mırıldandı. “Tanrım, daha önce hiç bu kadar korkmamıştım. Adam ben büroya geldiğimde çoktan içeri girmiş olmalı. Eğer isteseydi bana her şeyi yapabilirdi.” Milla bir o pencereye, bir bu pencereye koşarak zorlanma izlerinin olup olmadığını kontrol ediyordu. Dedektif değildi ama pencere kollarında en ufak bir çizik bile görememişti. Camlar da sapaşağılandı. İçeriye girmek için nasıl bir yöntem kullandıysa, arkasında hiçbir delil bırakmamıştı.

Joann gözle görülür biçimde tir tir titriyordu. “Oturup onunla bu kadar serinkanlı bir şekilde konuştuğuna inanamıyorum. Adam bugüne kadar gördüğüm en ürkütücü tip.”

“Serinkanlı mı görünüyordum?” Milla yutkunup kendine bir sandalye buldu. “Hiç sanmıyorum. Korkudan öyle titriyordum ki ayakta duramayacağımı anlayıp oturmak zorunda kaldım.”

“Hiç fark etmedim. Bizi öldüreceğini sandım. Gözleri, kendi ölüm fermanıma bakmak gibiydi.”

“Ama bizi öldürmedi. Üstüne üstlük bana on yıldır edinemediğim bilgiler verdi.” Milla gözlerini yumdu. “Arturo Pavón. Artık elimde bir isim var. Sonunda bir isme ulaştım. Bu ne demek biliyor musun?” Gözyaşları gözlerine hücum etmiş ve kapalı gözkapaklarının ardından yavaşça yanaklarına süzülüyordu. “Artık bebeğimi bulabilmem için elimde gerçek bir şansım var, ilk kez bir şansım var!”

Sekizinci Bölüm

Dallas'taki yardım gecesi Milla'nın umduğundan çok daha iyi geçmişti. Gecede yalnızca demek için para toplanmakla kalmamış, aynı zamanda bir yazılım şirketi derneğin bilgisayar sisteminin yenilenmesi için sponsor olmuştu. Milla demekteki yeni bilgisayarların hayaliyle mest olmuştu ama otel odasına geri döndüğünde onu uykusuz bırakan bu sevinç değil, başka bir şeydi.

O sabah olanları düşündükçe hâlâ heyecanına hâkim olamıyordu. Bir ateşin içine adeta atlamış, ama bumu bile kanamadan tehlikeyi atlatmış gibi hissediyordu kendini. Kalbinde hissettiği umut başını döndürüyordu. İçinden David'i arayıp bu kez gerçekten çok yol kat ettiğini söylemek geçiyordu. Ona oğlunu çalan kişinin adını öğrendiğini, bir uzmanın -Diaz'a başka ne isim vereceğini bilemiyordu- ona adamı bulması için yardım edeceğini söylememek için kendini zor tutuyordu. Yaşadığı mutluluğu birileriyle paylaşmalıydı ve bunun için Justin'in babasından daha uygun biri olamazdı.

Ama neden sonra David'i aramaktan vazgeçti. Ne de olsa David artık kocası değildi. Onun başka bir ailesi vardı ve Milla elinden geldiğince o ailenin içine dahil olmamaya çalışıyordu. Acaba eşi David'in her ay Milla'ya para göndermesinden rahatsız mıydı, bilemiyordu. Bunu soramıyordu da. Milla mümkün olduğunca ipleri koparmaya çalışmıştı çünkü yeni Bayan Boone'nun öfkesine hedef olmaya hiç niyeti yoktu.

Yeni Bayan Boone mu? Milla haline güldü. David'in karısının adı Jenna'ydı. Çok güzel bir kadındı ve David'le olan evliliği onlarinkinden iki kat daha uzun sürmüştü.

David'i Justin'le ilgili somut bilgilere ulaştığında aramaya karar verdi. Duyduğu her söylenti ya da gelişmeyi ona anlatmamaya karar verdi. David, Milla'yı yılda iki kez arardı ve Milla da onu gelişmelerden haberdar ederdi ki zaten on yıldır pek bir gelişme olduğu yoktu. David'in özel yaşamında yakaladığı huzuru bozmamak adına onu hiç aramıyordu, o kadar. Bir cerrahın karısı zaten tam yemeğe oturmuşken aniden gelen bir telefon ya da tam tatile çıkacakken gelişen bir acil durum yüzünden yeterince sıkıntı yaşıyordu. Bu hengâmeye bir de eski eşten gelen telefonları eklemenin hiç gereği yoktu.

Milla heyecanını ve gelecek günlerden beklentilerini bir türlü bastıramayınca, kendini uyumaya zorlamaktan vazgeçip o sabah olanları ve konuşulanları yeniden gözden geçirmeye başladı. True'nun aradığı vakitten Diaz'ın ortadan kayboluşuna kadar her anı tekrar tekrar düşündü.

Her ne kadar Diaz için olmasa da Milla için bu olayın en tuhaf tarafı, Guadalupe'deki buluşmayı kimin haber verdiği ve neden haber verdiğiydi. Belli ki bunun sebebi Milla'nın vaat ettiği ödöl değildi. Çünkü gelen aramada kimlik belirtilmemişti. Ama bir şekilde birileri Milla'yı Diaz'ın yoluna çıkarmıştı ve Milla bunun ona yardım etmek mi, yoksa zarar vermek için mi yapıldığını kestiremiyordu. Diaz o gece Milla'yı pekâlâ öldürebilirdi ve onu tanıdıktan sonra Milla, Diaz'ın onu öldürmek için gözünü bile kırpmayacağını çok iyi anlamıştı.

Her ne kadar tüm bu sorularla beynini yorduysa da gelen telefon için mantıklı bir sebep bulamamıştı. En sonunda üzümü yiyip bağına sormamaya ve elindeki nimetlerin tadını çıkarmaya karar verdi. Diaz belki tam olarak ne olduğu belli olmayan bir nimetti ama sonuçta birkaç dakika içinde Milla' ya değeri hiçbir şeyle ölçülemeyecek bilgiler vermiş ve Justin'i bulabilmesi için önüne bulunmaz bir fırsat sermişti.

Hâlâ ondan yardım istediğine inanamıyordu. Dizlerinin arasında yalnızca birkaç santimetre boşluk bırakarak karşısına nasıl oturduğunu aklı hâlâ almıyordu. Nasıl olmuştu da ondan hiç korkmamış gibi davranabilmeyi başarmıştı? Diaz'ın gözleri Milla'nın bugüne kadar gördüğü en soğuk, hiçbir duygudan nasibini almamış en boş gözlerdi. Eğer Milla, Diaz'ın içindeki şiddet eğiliminde bir nebze olsun bir otokontrol mekanizmasının olduğunu görmese onu rahatlıkla bir sosyopat olarak adlandırabilirdi. Ona göre Diaz yanlışla doğruyu birbirinden çok güzel ayırt ediyor ama uygulayamıyordu.

Eğer kendince doğru olan bir şeyi yapıyorsa, o doğruyu duygularıyla değil, aklıyla seçmiş oluyordu.

Bu yüzden de Milla onunla başa çıkabileceğini düşünüyordu. Diaz, onlar -yani demek üyeleri- için bir tehlike değildi. Çünkü eğer istese, Brian ve onu Guadalupe'deki mezarlıkta öldürebilirdi. Ama yapmamıştı çünkü ne Brian ne de Milla onun için birer tehlikeydi. Diaz'ın ulaşmak istediği amacı için bir tehlike olabilirlerdi belki, ama onun için kesinlikle değillerdi. Milla, Diaz'ın sınırlarını aşmadığı sürece ona güvenebileceğini ve onunla çalışabileceğini düşünüyordu.

En azından bunu umuyordu.

Milla, True'nun Diaz'ın ismini duyduğunda verdiği tepkiyi düşündü ve Diaz'ın aniden ofisinde bittiğini True'ya söylememeye kadar verdi. Her ne kadar True'nun koruyucu yanı Milla'nın çok hoşuna gitse de onunla arasındaki mesafeyi koruması gerektiğinin farkındaydı. True belki de polisi bile arayabilirdi, ki bu, Milla'nın isteyeceği son şeydi.

Milla bir an için True'nun Artur Pavon hakkında da bilgi toplayabileceğini düşündü. Ama sonra bu fıkirden vazgeçti. Çünkü birincisi, True, Milla'nın bu ismi nereden duyduğunu öğrenmek isteyecekti ve True onun için bu denli kendini paralarken Milla ona göz göre göre yalan söylemekten hiç hoşlanmayacaktı. İkincisi ise, Diaz'ın da bu durumdan pek haz etmeyeceği gerçeğiydi. Milla nereden bildiğini bilmesede Diaz'ın öyle hissedeceğini biliyordu. Çünkü Diaz yalnız başına çalışmaktan hoşlanan biriydi. Çok az kişi ya da belki de hiç kimse onun nerede olduğundan ya da ne yaptığından haberdar değildi. Hem o hem de True aynı anda Pavon'u aramaya başarlarsa, yolları mutlaka kesişecekti. Hayır, Diaz gerçekten bundan hiç hoşlanmazdı. Hatta belki de Milla'ya yardım etmekten vazgeçebilirdi, ki Milla

bunu hiç istemezdi.

O yüzden Diaz'ı ne kadar az kişi bilirse o kadar iyiydi. Milla yarın sabah ilk iş olarak Joann'ı arayacaktı. Joann ofise gidip herkese Diaz'ı anlatmadan ona ağzını sıkı tutmasını tembihlemeliydi.

Ertesi sabah Dallas'tan El Paso'ya giden ilk uçağa atladı. Eve uğrayıp eşyalarını bırakarak doğruca ofisin yolunu tuttu. Günün henüz erken saatleri olmasına rağmen, sıcak şimdiden kendini hissettirmeye başlamıştı. Bir kez daha kışı ne kadar özlediğini hatırladı.

Milla ofise girer girmez Brian'ın muzurluğunun üzerinde olduğunu fark etti. Her zamanki gibi yine Olivia'yı diline dolamış, onu çileden çıkarıyordu. Bugün Olivia'ya kendince moda dersleri veriyordu. Etraflarındaki ofis çalışanları eğleniyormuş gibi görünse de, anlaşılan ortam hafiften gerilmeye başlamıştı.

Brian, Olivia'nın masasının kenarına kurulurken, "Bence saç şeklini değiştirmelisin," diyordu. "Şöyle biraz daha tutkulu bir model seçmelisin ve daha büyük bir şey. Bilirsin işte, dalgalar ya da yüzüne dökülen şeyler gibi."

Olivia sahip olduğu tüm kadınsı özelliklerin aşağılandığı hissiyle Brian'a sert ve buz gibi bir bakış fırlattı. "Kim gibi görüneyim istiyorsun, Farrah Fawcett*² gibi mi?"

"Hayır ama bence denesen hiç fena olmaz," dedi ciddiyetle.

Milla bir an için, *Brian'ın genç, iri ve hızlı olması hayatını kurtarması için yeterli olmayabilir*, diye düşündü. Olivia yavaşça ayağa kalktı ve bir elli yedilik boyuyla Brian'ın karşısına geçip onunla burun buruna geldi. Olivia onunla aynı boyda olma şansını Brian ancak oturduğu için yakalayabilmişti. Sözlerinin üzerine basa basa, "Bana bak küçük adam," dedi. "Ben senden çok daha iyileriyle baş ettim. Birçoğunun posasını çıkarıp kenara fırlatmışımdır. Sakın bir daha boyunu aşan laflar edeyim deme."

Bir an tam bir *aptal* ayağına yatarak şaşkınlık içinde, "Ne?" diye söylendi. "Ben sadece yardım etmeye çalışmışım. Bilirsin, sana biraz yol yordam göstereyim istemişim."

"Öyle mi? Neandertallerin moda uzmanı olduklarını bilmiyordum."

Brian sırtıttı. "Şöyle ufak bir parça kürk çok iş görür."

"Eminim sen daha iyi bilirsin."

Joann o esnada Milla'nın bakışım yakalayıp başıyla ona ofisini işaret etti. Milla ofiste onu bekleyen bayanı görünce neredeyse sızlanarak bir çığlık atacaktı. Bayan Roberta Hatcher, birkaç hafta önce hafta sonu Austin'de kız kardeşini ziyaret ederken, aniden ortalıktan kaybolan kocasını arıyordu. Bay Hatcher'la birlikte kıyafetleri, arabası ve bankadaki ortak hesaplarındaki paranın yarısı da ortadan kaybolmuş olduğundan polis bu olayda bir tuhafılık göremiyor, adamın hür iradesiyle evden gittiği sonucuna varıyorlardı. Bu nedenle de ellerinden bir şey gelmeyeceğini söylüyorlardı. Bayan Hatcher da polisin bu tutumu üzerine

² * 1970 'li yıllarda yayınlanan "Charlie'nin Melekleri " adlı televizyon dizisinde canlandığı Ajan Jill Mumroe karakteriyle ün yapan Amerikalı aktris, (e.n.)

Kayıp Aranıyor Derneği'ne başvurmuştu ve hayırı asla bir cevap olarak kabul etmiyordu.

Milla, Brian ve Olivia'ya bir bakış fırlatıp, Olivia'nın bu sakın tavırlarını devam ettirebilmesi umuduyla ofisine geçerek Bayan Hatcher'a gülümsedi. "Günaydın Roberta. Bir fincan kahve ister misin?"

Roberta başını hayır anlamında salladı. Ellili yaşlarının sonunda, saçları kırışmış, etine dolgun, hoş bir kadındı. Güldüğünde yüzü çok daha doğal bir hava kazanıyordu. Ama Benny Hatcher'ın ortadan kaybolduğu günden bu yana Roberta'nın gözlerinin etrafı hep kırmızıydı ve Milla güldüğünü hiç görmemişti.

Milla, *o adamı bir elime geçirirsem, oracıkta boğazını sıkıvereceğim*, diye düşünüyordu. Karısına bu acıyı .yaşatmaya ne hakkı vardı? Eğer çekip gitmek istiyorsa, en azından karısına bunu *açıklama* nezaketinde bulunabilirdi. O zaman kadıncağz oradan oraya savrulmazdı. Elbette kalbi yine kırılacaktı ama en azından neler döndüğünü, kocasının hayatta olduğunu ya da yasal durumunun ne olduğunu bilecekti. Bu halde kadın bir belirsizlik yumağı içinde acı çekiyordu. Bay Hatcher denen şu adam gerçekten kışına sıkı bir tekmeyi hak ediyordu.

Roberta sanki boğazı çok ağlamaktan yırtılmış ve şişmiş gibi kısık bir sesle, "Lütfen bana yardım et," dedi. Milla, Roberta'nın neler hissettiğini çok iyi anlıyordu. "Bana daha önceden kocamın kaybolmadığını, kendi isteği ve kararıyla gittiğini söylediğini biliyorum ama ben bundan emin olamıyorum, farkında değil misin? Ya dolandırıcıların eline düşüp tüm parasını kaybettiye? Ya bu sebeple eve gelmeye yüzü yoksa? Ya yaralıysa ya da bir yerlerde ölüp kaldıysa? Bana dediğin gibi birkaç dedektiflik şirketiyle görüştüm ama onları kiralamaya gücüm yetmez. En ucuzu bile bütçemi aşıyor. Lütfen."

Milla en az Bayan Hatcher kadar üzgün bir ifadeyle, "Yapamam," dedi. "Biz de sizinle aynı durumdayız. Bizim de sınırsız bir bütçemiz yok. Biz de her kuruşun hesabını yapmak ve ayağımızı yorganımıza göre uzatmak zorundayız. Şu ofise bir bak. Biz bütçemizi kayıp insanlar için harcıyoruz. Oysa kocan seni terk etmiş ve bunu açıklayacak kadar yürekli davranmamış. Kaynaklarımızı kendi isteğiyle evden giden bir adam için harcadığımı nasıl izah ederim?"

"Peki, sosyal güvenlik kayıtlarım kontrol edip şu an bir yerde çalışıp çalışmadığına da mı bakamazsınız?"

"Bu özel bir kayıt servisi gerektirir ve bizim böyle bir servisimiz yok. Bizim izini sürdüğümüz insanlar kayıplar, saklanmıyorlar." Milla bir çözüm bulmak istercesine alnını kaşıdı.

"Kurtuluş Ordusu'nu denediniz mi? Onlar kayıp aile üyeleriyle ilgileniyorlar. Bildiğim kadarıyla bu hizmeti bir kereye mahsus olmak üzere ücretsiz veriyorlar. Bu şartlar altında sizin olayınızla ilgilenirler mi bilmiyorum ama belki de yardımcı olabilirler."

"Kurtuluş Ordusu mu?" diyerek mırıldandı Roberta. "Onların bu tür şeyler yaptığını bilmiyordum."

"Yapıyorlar ama dediğim gibi ne gibi şartlar arıyorlar bilmiyorum. Eğer onlar da sana yardımcı olamazlarsa, o zaman lütfen bir avukata git. Kendini hukuken güvence altına almak

için ne gerekiyorsa yap.”

Roberta’nın gözünden düşen tek bir damla yaş yanağına süzüldü. Kesik kesik konuşarak, “Henüz çocuklara söylemedim,” dedi. “Onlara babalarının gittiğini nasıl söylerim?” Roberta’nın ikisi de evli, iki oğlu vardı ve her ikisinin de kendi çocukları olmuştu. Milla, “Onlara söylemen gerek,” dedi. “Başkalarından duymadan önce senden duymalılar. Ya Bay Hatcher onları ararsa? O zaman gerçekleri anlatmadığın için sana kızmazlar mı?”

“Sanırım kızarlar.” Roberta yanağına düşen gözyaşını sildi. “Umarım bir an önce eve döner de ben de çocuklara söylemek zorunda kalmam.”

Milla yumuşacık bir ifadeyle, “Neredeyse üç hafta oldu,” dedi. “Şimdi çıkıp gelse onu yeniden evine alacak mısın? Onu hâlâ istiyor musun?”

Roberta’nın gözünden bir yaş daha yuvarlandı. “Beni sevmiyor, öyle değil mi? Sevseydi bunları yapmazdı. *Yapamazdı*. Çöktüğümün farkındayım ama ben altmış yaşındayım. Altmış yaşında saçların beyazlaması normal değil midir? Benny ise kendine hep çok dikkat etti. Saçlarındaki beyazları bile çok az.”

Milla bunu dillendirmekten hiç hoşlanmasa da, “Hayatında başka biri olabilir mi?” diye sordu. Polisin bu soruyu Roberta’ya olayın hemen ardından sorduğunu biliyordu. O zaman henüz olayın şokunu atlatamamış, hayatının mahvolduğu inancıyla kafayı sıyırmak üzereyken bu fikre şiddetle karşı çıkmıştı.

Şimdi ise bu fikri yüzünü buruşturup elleriyle gözlerini kapatarak karşılıyordu. “Bilmiyorum,” diyerek ağlamaya başladı. “Olabilir. Hemen hemen her gün golf oynamaya giderdi. Hiç peşine düşmedim ki. Ona *güvenmiştim*. ”

Milla çok sıcak havalarda bile golf oynamaktan vazgeçmeyen pek çok golf tutkunu tanıyordu. Ama her gün bu sıcakta golf sahasına gitmek... İşte bu konuda ciddi şüpheleri vardı. Roberta’nın da aynı şekilde. Artık olaylara farklı bir açıdan bakabiliyordu.

Milla yeniden, “Lütfen bir avukatla görüş,” dedi. “Banka hesabını da değiştir. Eminim ki bunu hâlâ yapmamışsındır, yanılıyor muyum? Adı hâlâ hesapta geçiyor, değil mi? Ya tüm parayı çekerse? O zaman ne yapacaksın?”

Roberta huzursuzlukla bir öne bir arkaya sallanırken, “Bilmiyorum, bilmiyorum,” diyerek yakındı. Çantasını çıkarıp içinde bir şeyler aranmaya başladı. Milla aradığı şeyi tahmin ederek masasının üzerinde duran kutudan ona bir kâğıt mendil uzattı.

Birkaç dakika süren ağlama ve burun silmenin ardından Roberta derin bir nefes aldı. “Sanırım geçen şu son birkaç haftada gerçekten tam bir aptal gibi davrandım. Bir an önce gözlerimi açıp olanların farkına varmalıyım. Benny beni terk etti. Belki Kurtuluş Ordusu’ndan yardım isteyebilirim ama sen haklısın; ilk işim banka hesabımı değiştirerek kalan parayı korumak olmalı.” Roberta’nın bir an çenesi titredi. “Bu gece çocukları arayıp olanları anlatacağım. Bana bunu yaptığını inanamıyorum. Hadi beni bıraktı, çocuklarına bunu nasıl yapabildi? Onlarla her zaman çok iyi ilişkileri olmuştu. Artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığını bilmeli. Hoş, bunun umurunda olduğunu hiç sanmıyorum ya.”

Milla sessiz kalmayı tercih etti. Gerçi çok geçmeden Bay Hatcher’ın çocuklarını arayıp üzgün olduğunu söyleyeceğini, her şeyi unutup yeni baştan başlamak isteyip istemeyeceğini

bilemiyordu. Bazen insanlar attıkları adımların nelere mal olacağını hesap etmiyor ya da her şeyi geriye sarabileceklerini düşünüyorlardı. Milla ise her ne kadar bu onun davası değilse de bu olayda asla geri dönüş olmaması gerektiğini düşünüyordu.

Roberta ofisten ayrılırken belki gözleri kırmızı ve şişti ama başı dik, yürüyüşü canlıydı. Tam kapıdan çıkmıştı ki Milla'nın telefonu çaldı. Milla düğmeye basıp şimdiden yorulmuş bir halde sandalyesine oturdu.

“Ben Milla.”

“Merhaba, tatlım. Bugün öğle yemeğinde boş musun?” Arayan on yıl önce o küçük klinikte Justin'i doğurtan kadın doğum uzmanı Susanna Kosper'dı. Hayat bazen ne tuhaftı. Susanna ve kocası Rip, Meksikalıları o kadar çok sevmişlerdi ki El Paso'ya yerleşmişlerdi. Bu sayede hem Amerika sınırları içinde yaşıyor, hem de çok sevdikleri Meksika kültürüne çok yakın oluyorlardı. Hâlâ yılda iki kez Meksika'nın farklı bölgelerine ziyaretler yapıyorlardı.

Susanna, Milla'yla bağlarının kopmaması için elinden geleni yapmıştı ki bir kadın doğum uzmanının yoğun programı göze alındığında bu gerçekten büyük bir çabaydı. Aralarında bir bağ oluşmuştu; çünkü o tatsız olayın yaşandığı gün hem Susanna hem de kocası Rip, David'in Milla'nın hayatını kurtarmak için nasıl da çaresizce çırpındığına tanık olmuşlardı. Bazen bu iki kadının yoğun programları nedeniyle birkaç ay boyunca birbirlerini arayamadıkları olurdu. Ama sık sık öğle yemeklerinde bir araya gelmeye çalışırlardı. Her ne kadar bu tür planlar aniden gelişse de, yine de ayak uydurmaya çalışırlardı.

“Eğer acil bir işim çıkmazsa neden olmasın?” dedi Milla. “Nerede ve ne zaman?”

“On iki buçukta, Dolly'nin yerinde.”

Dolly'nin yeri sadece kadın yemekleri satan oldukça popüler küçük bir kafeydi ve öğle aralarında daha hafif bir şeyler yemek isteyen kadınlarla hıncahınç dolardı. Kafede birkaç işadamı daha vardı ama erkekler genelde bu mekânın çıtı pıtı sandalyeleri ve masalarından uzak durmaya özen gösterirlerdi.

Milla telefonu kapatırken, Joann kapıdan kafasını uzatmıştı. Joann sesini alçaltarak, “Ondan kimseye bahsetmedim,” dedi. Kimden bahsetmediğini söylemesine gerek yoktu. “Bu sabah ilk arayan o oldu. Yani ben arayanın o olduğunu sanıyorum. Sesi bile içimi ürpertip tüylerimi diken diken etmeye yetiyor. O yüzden arayanın o olduğundan eminim.”

Milla, Diaz'ın sesini bile duymadığı halde tüm vücudu birden buz kesmişti. Tüylerini düzeltmek için kollarını ovaladı. “Ne istiyormuş?”

“Söylemedi. Sadece senin ofiste olup olmadığını sordu. Ben de henüz gelmediğini, ama uçağının kaçta kalkacağını ve kaçta burada olabileceğini söyledim. Sonra da kapattı.”

“Ona cep telefonu numaramı verdin mi?”

Joann endişeli bir halde, “Hayır, aslında verecektim ama sonra belki istemezsin diye düşünerek vazgeçtim.”

Milla iş icabı kullandığı soyadı yerine gerçek ismini verdiği için Diaz muhtemelen ev numarasını ve adresini biliyordu. Bu durumda cep numarasını da bilmesinin ne gibi bir sakıncası olabilirdi ki? “Onu gördüğümde numarayı kendim veririm.”

Brian kapının ağzından, “Kimi gördüğünde?” diye sordu.

Milla etrafına bakınırken ofiste bir parça daha resmi bir hava yakalamak gerektiğini düşündü. Ne var ki Kayıp Aranıyor Derneği insanları bulmaya kendini adanmış bir ortaklıktı, şirket değildi. Milla sadece bu ortaklığın sözde başkanı, bugün varsa yarın olmayabilecek yöneticisiydi. Ama yine de derneğin yapısı fazla gevşekti ve bunu yüreklendiren de Milla olmuştu. Brian’a Diaz ile ilgili yaşananları belki sonra anlatabilirdi ama şimdi yapmak istemiyordu. Kaldı ki ona Diaz gibi başına buyruk bir adamla anlaşmaya varıp ondan yardım istediğini nasıl açıklayacağını bilemiyordu. Bu yüzden açıklama yapmayı sonraya erteleyip konuyu değiştirdi.

“Brian, Olivia’ya takıldığında amacının sadece şaka yapmak olduğunu biliyorum, ama onun, senin asıl niyetinin sadece şaka olduğunu bildiğinden emin değilim. Ofiste tatsız olaylar yaşansın istemiyorum.”

Brian ellerini kot pantolonunun cebine sokup Milla’ya ağız dolusu sırtırtırken, “Biliyor,” dedi. Sırtışı lanet beyaz dişlerini ortaya çıkarıyor ve bangır bangır, *ben bir taşralıyım*, diye haykırıyordu. “Sadece biraz eğleniyoruz.”

Joann şüpheyle, “Bunu sen mi söylüyorsun?” dedi. “Az önce yaşananlara bakacak olursak az daha suratına bir yumruk yiyecektin.”

“Hayır. Olivia barış yanlısı bir insan, şiddet kullanmaz.”

“Damarına basmadığın sürece kullanmaz,” dedi Milla. “Bana kalırsa bunu yapmana çok az kaldı.”

Brian, “Güven bana,” diyerek Milla’ya göz kırptı. “Bayan Hatcher’a ne dedin? Ofisten çıkarken harbe gider gibi bir hali vardı.”

“Onu banka hesabını değiştirip, bir avukata başvurusu konusunda ikna ettim.”

“Şükürler olsun,” dedi Joann. “Bunu daha kocasının paranın yarısını aldığı anladığı ilk an yapmalıydı.”

“O zaman henüz gerçeklerle yüzleşmeye hazır değildi. Oturup insanları dinlemeden evvel ilk şokunu atlatması gerekiyordu.”

Brian, “Umarım adam birkaç ay sonra döner ve karısının onu kapı dışarı ettiğini görür,” dedi. “Geri zekâlı.”

“Umarım.” Milla masasının üzerinde yığılı bir tomar evrağa bakıp iç geçirdi. “Eğer acil bir durum yoksa ben öğle yemeği için Susanna’yla dışarıda olacağım. Her şey yolunda mı?”

“Her şey kontrol altında. Bu sabahın ilk olayı için Vermont’taki bir ekibimizi evden dışarı çıkıp geri dönmeyen Alzheimer hastası yaşlı bir kadını bulmakla görevlendirdim. Bir saat geçmeden kadını buldular. Bir de Sierra Nevada’da orman yürüyüşüne çıkan bir grup genç beklenen vakitte evlerine dönmemiş. Oraya da acilen bir ekip gönderildi.”

“Beklenen vakitten ne kadar geç kalmışlar?”

“Bir gün. Dün gece evde olmaları gerekiyormuş, ama aileler henüz hiçbirinden haber alamamış.”

“Umarım en azından birbirlerinden ayrılmamayı akıl edebilirler.” Milla içinden *hiçbirinin yaralı olmaması için dualar ediyordu. Ve yol güzergâhlarını anne-babalarına ya da bir arkadaşlarına bildirmişlerdir*, diye umuyordu. Milla insanların kimselere haber vermeden

öylece ormana dalmalarına bir türlü anlam veremiyordu.

Milla daha sonra personeline Dallas'taki yeni destekçilerinden bahsedip bilgisayar sistemlerinin yenileceğinin müjdesini verdi. Sonra da oturup masasında giderek artan evrak yığınlarını incelemeye koyuldu.

Bir saat sonra Olivia bir soru sormak için kapıdan başını uzattığında Milla bu fırsatı kaçırmadı. "Eğer Brian'ın şakaları çizmeyi aşacak olursa bana haber ver."

Olivia gülümseyerek, "Ben hallederim," dedi. "Sorun değil, gerçekten. Bu şekilde benim tepemin tasını attırabileceğini sanıyor ve ben de onun sabrını zorlamaktan gerçekten büyük keyif alıyorum. Artık gevelemeyi kesip bana çıkma teklif ettiğinde, ona bahsettiği o saç şekli ve küçük beyinler hikâyesini unutturacağım."

Çıkma teklif etmek mi? Milla'nın gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. Tüm bunların sebebi bu muydu? Milla bir anda, "O, eski bir asker," dedi. "Çok tutucu biri. Sapına kadar maço bir..."

"Aynı zamanda da benden on yaş küçük," dedi Olivia. Yüzündeki tebessüm yerini pis bir sırıtışa bırakmıştı. "Kulağa çok hoş geliyor, öyle değil mi? Birlikte sosyal meseleleri tartışabileceğimizi hiç sanmıyorum ama olur da tartışırsak, değişeceğimi hiç sanmıyorum. Kim bilir? Belki de ben onu değiştiririm."

Olivia sıçrayarak ofisinden çıkarken Milla şaşkınlıkla arkasından bakakalmıştı. Şu seks kimyası dedikleri şey gerçekten de çok tuhaftı. Olivia ve Brian'ı yan yana görebilme fikrini tekrar gözden geçirmeliydi; ama tuhaftır, bu resim gayet uyumlu görünüyordu. Çünkü ikisi de bir diğeri tarafından idare edilemeyecek kadar azimliydi.

Pekâlâ. Bu sabah gerçekten tuhaf bir sabah olmuştu.

Susanna'yla yediği yemek her zamanki gibi yine çok güzel geçmişti. Susanna, Milla bu işe başladığından beri gerçekten demekle çok yakından ilgilenmiş, hatta yardım gecelerinde boy bile göstermişti. Derneğin durumu hakkında

Milla'ya hep sorular yöneltirdi. Justin'in kaybolduğu günden hiç bahsetmez, Milla'nın yarasını hiç deşmezdi; ama yine de işlerin nasıl gittiğini hep sorardı. Eğer Milla yeni bir bilgiye ulaşırsa, bunu Susanna'yla paylaşırdı ama genelde zaten elinde yeni bilgiler olmazdı. Bugün yeni bilgiler vardı. Vardı belki ama Susanna gelişmeleri sorduğunda Milla sadece başım iki yana sallamakla yetindi. Çünkü Susanna da zaman zaman yardım gecelerine katılıyor ve True Gallagher'ın da aralarında bulunduğu sosyal çevreyi yakından tanıyordu. Bu yüzden Milla, Susanna'nın gidip True'ya soru sormasını hiç istemezdi. Susanna'dan bu bilginin aralarında kalmasını istese bile kalmayacağını çok iyi biliyordu. Susanna, Rip'e söyleyecek, Rip herkese anlatacak ve daha Milla'nın hiçbir şeyden haberi olmadan True telefonda kıyameti koparacak ve Diaz ortadan kaybolacaktı. Milla bunu riske edemezdi, bu yüzden sessiz kalmayı tercih etti.

Susanna kaşığı önündeki papaya şerbetine daldırırken yemekleri bitmek üzereydi. Birden, öylesine, "Hayatında birileri var mı bu ara?" diye sordu.

Milla kahkahayı patlattı. Anlaşılan o ki dedikodu kazanları çok iyi kaynıyordu! "Eğer True Gallagher'dan bahsediyorsan cevabım hayır."

"Ama ben öyle duymadım." Susanna'nın o küçük güzel ağzına bir tebessüm yerleşmişti

ve mavi gözlerinin içi gülüyordu.

“O teklif etti, ben de reddettim. Hepsi bu.”

“Cumartesi gecesi arabana kadar sana eşlik ettiğini duydum.”

“Evet ama tek yaptığı buydu.”

“Tanrı aşkına, neden onunla birlikte olmayasın ki? O...” Susanna bir an durup hafifçe ürperdi. “Tam bir *erkek*, hem de mükemmel bir erkek.”

“Biliyorum. Ama aynı zamanda derneğin destekçilerinden biri.”

“E, bu ne anlama geliyor?”

“Demek oluyor ki derneğimizin kasasını tehlikeye sokacak hiçbir adım atamam. İster True, ister başkası olsun. İnsanların destekçilerimizle gönül eğlendirdiğini düşünmelerini istemem.”

Susanna öfkeyle, “Bu konuda namus yemini etmedin ya,” dedi.

“Biliyorum. Bu tamamen benim seçimim. Kayıp Aranıyor Derneği özel hayatımdan çok daha önemli. Söz konusu adamın derneğin kasasıyla hiçbir ilgisi olmasa bile bu böyle.”

“Bu yüzden mi birlikte olduğun erkeklerden ayrılıyorsun?”

Milla gülümsedi. “Aslına bakarsan, onlar benden ayrılıyor, ben değil. David’le boşandığımdan beri sadece iki kişi girdi hayatıma.”

Susanna’nın ağzı hayretle açık kalmıştı. “İki mi? Sadece iki kişiyle mi birlikte oldun?”

“Öyle demedim. Vaktim olduğunda tek gecelik ilişkilerim oldu. Ama çok sık değil ve şu sıralar hiç yok. Ama ciddi anlamda sadece iki ilişki yaşadım. Clint Tidemoru’u hatırlıyor musun?”

“Hayal meyal. Onunla bir ya da iki kez mi görüşmüştün?”

“Çok daha fazla. Ciddi ilişkilerimden biri o’ydu.”

“Hoş adamdı.”

“Evet, öyleydi. Onunla daha çok vakit geçirmemi istiyordu. Bense demekteki yetkilerimi kimseye devretmek istemediğimden ayrılmak zorunda kaldık.”

“Bundan hiç bahsetmemiştin. Ben onun sıradan biri olduğunu sanıyordum.”

“Uzlaşmaktan yana değilken, olayları ısıtıp ısıtıp konuşmanın hiçbir anlamı yok.”

“Ama bunu yapmak zorundasın.” Susanna’nın bakışları aniden ciddilemişti. “Er ya da geç bunu yapmak zorundasın. Herkes uzlaşır. Anlaşmanın tek yolu budur.”

“Belki bir gün,” dedi Milla. Belki Justin’i bulup şeytanın ayaklarına dolanmadığı bir gün yapabilirdi bunu. O güne kadar Milla’ya huzur yoktu. Başka bir şeyin aklında yer etmesine izin veremezdi.

Susanna saatine bir göz atarken, “Elini çabuk tutmaya bak,” dedi. “Gitmem gerek. Randevular saat ikide başlıyor.” Milla da ayağa kalktı ve sarıldılar. Sonra Susanna aklı hastalarında kalmış bir halde dışarı fırladı. Milla biraz oyalanıp önce çantasını topladı, ardından da Susanna’nın vermeyi unuttuğu bahşişi masaya bıraktı. Kasanın önünde diğer iki müşteri Susanna ile Milla’nın arasına girmişti ve Milla nihayet kafeden çıkabildiğinde Susanna’nın kırmızı aracının çoktan yola koyulduğunu gördü. Milla da cipine gitmek üzere karşıya geçti. Bir yandan da başını eğmiş, çantasının içinde arabasının anahtarlarını

aranıyordu. Aslında anahtarları genelde cebine koyardı ama bugün giydiği dar eteğin cepleri yoktu.

İşte nihayet bulmuştu. Anahtarları bulduğunda artık neredeyse arabaya ulaşmıştı. Anahtarları çantadan çıkarıp kafasını yukarı kaldırmıştı ki birden korkuyla geri çekildi. Çünkü nereden çıktığı belli olmayan bir adam bir anda arabasıyla arasına girivermiş, öylece dikiliyordu.

“Ben de seni bekliyordum,” dedi Diaz.

Dokuzuncu Bölüm

Diaz şapkasının siperinin altına gizlediği gözlerini kısarak, “Başını eğerek yürümemen gerektiğini öğretmediler mi sana?” diyerek başladı sözlerine. “Ayrıca, binadan çıkmadan önce anahtarlarını çoktan eline almış olman gerektiğini.” Neyse ki Milla’nın gözünde güneş gözlükleri vardı da Diaz gözlerinin nasıl yuvalarından fırladığını görmemişti. Kalbi hâlâ delicesine çarparken vücudundan buz gibi bir ter boşanmıştı. Artık onu her gördüğünde bu şekilde tepki vermekten vazgeçmeliydi. Yoksa Diaz her hareketinde Milla’nın ödünün koptuğunu anlayacaktı.

Gerçi Diaz bunu çoktan anlamış olabilirdi. Çünkü dudaklarında garip bir kıvrım vardı. Milla bu kıvrıma bir tebessüm diyemese de o niyetle takınılmış bir ifade olduğu açıktı.

Milla elindeki anahtarı deliğine sokarken, “Aslında genelde hazırlarım,” diyerek kendini savunmaya çalıştı. Elleri öylesine titriyordu ki kapıyı açmayı ikinci kez denemek zorunda kaldı. İçinden, *bir sonraki arabamın bir uzaktan kumandalı olmasına özellikle dikkat edeceğim*, diye geçirdi. Kapıyı açarken, “Joann beni aradığını söyledi,” dedi.

“Evet.” Diaz, Milla’nın yanından uzanıp arabanın tüm kilitlerini açan düğmeye bastı. Sonra da aracın etrafından dolanıp ön koltuğa oturdu.

Anlaşılan o ki, o da Milla’yla beraber geliyordu. İhtimal ya buydu ya da Milla’yla sokak ortasında konuşurken görülmek istemiyordu. Milla derin bir nefes alarak direksiyonun başına geçip motoru çalıştırdı. Sonrasında klimayı en yüksek hıza ayarladı ve kapalı aracın içinde sıkışıp kalan sıcak havanın dışarı çıkabilmesi için camları indirdi.

Diaz arabaya bindiğinde kovboy şapkasını çıkarıp arka koltuğa atmak zorunda kalmıştı. Sonra da kemerini bağladı.

Bir anlığına Milla bir tetikçinin emniyet kemeri takıyor oluşuna hayretle bakakaldı. *O an araba belki de hemen hareket etmiş olsa takmayacaktı*, diye düşündü.

Milla da çantasını arka koltuğa bırakıp kemerini bağladı. *Belki Diaz’ın aklında bir yer vardır*, diye düşünerek, “Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

Diaz omuzlarını silkti. “Arabayı kullanan sensin.”

“Ofise geri dönecektim.”

“Bana uyar.”

“Senin araban nerede?”

“Güvenli bir yerde. Beni bıraktığında nerede olduğunu söylerim.”

Milla omuzlarını silkip dikiz aynalarını kontrol etti ve yolun boş olduğunu görünce park yerinden yavaşça çıktı. Klimadan gelen hava soğumaya başladığı için pencereleri kaldırarak ikisini küçük ve özel bir alan içine hapsetti. Daha öncesinde bir arabanın hiç bu kadar küçük ve özel olduğunu fark etmemişti. Diaz bugüne kadar tanıdığı en durağan insan olsa da, onun da ortamda kendine has bir yer edinme özelliği vardı. Yan koltukta uslu uslu oturmasına rağmen, Milla aracın içinde bir kalabalıklık hissediyor ve boğulduğunu düşünüyordu.

Diaz ağzını açıp tek kelime etmediğinden Milla en sonunda dayanamayarak, “Neden aramıştın?” diye sordu.

“Pavön’un şu sıralar piyasada olmadığını söylemek için. Yer yarıldı, yerin dibine girdi sanki.”

Hayal kırıklığı tıpkı bir balyoz gibi inmişti Milla’nın midesine. Elinin altındaki direksiyonu daha da sıkı tuttu. “Bunu önceden de biliyor muydun?”

“Evet. Ama endişelenme. Ortaya çıkması yakındır. Kimseye benden bahsettin mi?” Bu sırada Diaz sürekli dikiz aynasından arkaya bakıp, onları takip eden arabaları inceliyordu. Bunu açık açık yapmıyordu belki ama arabaya bindiğinden beri bir nebze olsun kendini rahat bırakmamıştı.

“Hayır, Joann’ı da senden kimseye bahsetmemesi için sıkı sıkı tembihledim.”

“Ona güvenebilir misin?”

“Sandığından daha fazla.” Milla başka bir zaman olsa bu cümle yerine, “kesinlikle” kelimesini kullanırdı. Ama Diaz’ın kesin gerçeklerle pek arası yoktu. Ona göre bir insan ya daha çok güvenilir ya da daha az güvenilir olabilir, ama kesinlikle tamamen güvenilir olamazdı. Milla *belki de haklı*, diye düşündü. Joann’a çok güveniyor olmasına rağmen, laf arasında Diaz’ı ağzından kaçırabilme ihtimali vardı.

Diaz gerideki trafiği kontrol etmeye devam ederken, Milla bir yandan arabayı sürüp bir yandan da Diaz’ı süzüyordu. Derli toplu bir adamdı. Kıyafetleri hiç de lekeli ve pis değildi. Tırnakları kısacık kesilmiş ve tertemizdi. Bugün üzerinde koyu kahverengi bir kot pantolon ve rengi bir zamanlar bejmiş de yıkanmaktan krem rengine dönmüş gibi duran bir tişört vardı. Bileğinde bir kol saati vardı ve öylesine teknolojik bir şeye benziyordu ki her an yıldızlara koordinat verip yerini belirtecekmiş gibiydi. Üzerinde başka hiçbir aksesuar yoktu. Bacaklarının üzerindeki elleri sıksa ama güçlüydü. Ellerinin hemen üzerinde beliren damarlar pazılarına doğru yol alıyordu.

Çehresi sert ve hafif tebessümlüydü. Yüzünde hâlâ birkaç günlük sakal vardı. Dudaklarını sanki şu dünyada onu neşelendirecek hiçbir şey bulamamış gibi büzüyordu. *Belki de hiç neşelenmemiştir*, diye düşündü Milla. Neşe insanlardan gelen bir duyguydu. Bağ kurduğün insanlar sana bu duyguyu yaşatırdı. Oysaki Diaz çok yalnız görünüyordu. Milla’nın hemen yanında oturuyor olabilirdi, ama Milla sanki onun bir yarısı başka bir yerdeymiş gibi hissediyordu.

Milla aralarındaki sessizlik rahatsız edici bir boyuta ulaşınca, “Cuma gecesi beni

arayanın kim olduğunu öğrenebildin mi?” diye sordu.

“Hayır. Yolun sonunda çıkmaza bağlandım.”

Bu da ne demektir şimdi? Aradığı adamın başına bir iş gelmişti de onunla görüşememişti miydi?

“Ama onu önünde sonunda bulacağım,” diyerek lafını tamamladı. Milla da rahat bir nefes aldı.

Bu sırada Milla’nın telefonu çaldı. Diaz etrafına bakınıp Milla’nın çantasını arka koltuktan aldı. Milla, “Sağ ol,” diyerek telefonunu çantasının gözünden çıkardı. Ofisten arıyorlardı. “Alo?”

“Dört yaşında bir erkek çocuğunun kaybolduğu ihbarı geldi,” dedi Debra telefonu açmaz. “Şehir parkına yakın bir yerde oturuyorlar. Evden çıkmış ve iki saattir kendisinden haber alınamıyor.” Debra, Milla’ya adresi verdi. “Olay ilk olarak polise bildirilmiş. Aile ve komşular polise haber vermeden önce tam iki saat boyunca aramışlar çocuğu. Polis arayıp bizden destek ekip istedi. Elimizden geldiğince hızlı bir şekilde insanları o tarafa doğru yönlendiriyoruz. Ofistekilerin çoğu yola çıktı bile.”

Milla telefonu kapatırken, “Onlarla çocuğun evinde buluşuruz,” dedi. Trafığe şöyle bir göz atıp şeridini değiştirdi. İlerideki trafik ışığı hazır yeşil yanıyorken yakalayabilmek için gaza biraz daha yüklendi. Önce sağa, sonra bir kez daha sağa dönerek tam tersi istikamette sürmeye devam etti. Diaz’a dönerek, “Seni nerede bırakayım?” diye sordu.

“Sorun nedir?”

“Franklin Dağları civarında dört yaşında bir erkek çocuğu kaybolmuş.” Bugün sıcaklık kırk derecelerdeydi. Eğer çocuk kendine sığınacak bir gölgelik bulmadıysa muhtemelen güneş çarpmasından ölecekti. Eğer sığınacak bir yer bulduysa bu da onu bulmanın daha da zorlaşacağı anlamına geliyordu.

Diaz omuzlarını silkti. “Ben de seninle geleceğim. Oraları iyi bilirim.”

Milla işte bunu hiç beklemiyordu. Bu davranışla Diaz yalnızca kendini zahmete sokmakla kalmıyor, ayrıca kendini açık etmiş oluyordu. Milla onun kalabalıktan köşe bucak kaçtığını sanıyordu.

“Adn ne?” diye sordu Milla. “Eğer kimliğinin açığa çıkmasını istemiyorsan, sana Diaz diye seslenmemeliyim.”

Diaz’ın sorulan sorulara hemen cevap vermeme gibi bir özelliği vardı. Cevap vermeden önce birkaç saniye hem soruyu hem de cevabı düşünüyor gibiydi. Bu kısacık sessizlik insanın sinirlerini ciddi anlamda bozuyordu.

Sonunda, “James,” dedi.

Milla arabayı bir vites daha büyütüp, spor bir arabayı sollayarak önüne geçti. “Bu senin gerçek adın mı?”

“Evet.”

Belki doğrudu, belki de değil. Ama seslenildiğinde tepki verdiği sürece Milla için doğru olmuş olmamış hiç önemi yoktu.

Polisin onlardan yardım talep etmesi Milla’nın çok hoşuna gitmişti. Bu gibi

durumlarda, Kayıp Aranıyor Derneği, ilk arananın kim olduğuna göre değişkenlik göstererek ya polis ekiplerinin ya da kasaba şerifinin emrine giriyordu. Bu sayede aramalar daha organize ilerliyor, panik halinde insanın nereye gittiklerini bile bilemeden oradan oraya koştularının önüne geçilmiş oluyordu. Hem şehrin hem de kasabanın arama kurtarma ekipleri vardı ama adam sayısı az, vakit de kısıtlı olduğundan dernekten de yardım isteniyordu. Demek çalışanları aramanın nasıl yapılacağını, emirlerin nasıl uygulanacağını ve ekibe nasıl bağlı kalınacağını iyi biliyorlardı.

Küçük çocuğun yaşadığı caddenin girişi hem resmi hem de özel arabalarla doluydu, insanlar bir o tarafa bir bu tarafa koşturup çocuğu arıyorlardı. Evlerinin önünde küçük bir kalabalık toplanmıştı ve Milla o hengâmenin tam ortasında yaşlı bir kadının omzunda hıçkırarak ağlayan perişan halde bir anne gördü.

Birden Milla'nın midesine bir yumru oturdu sanki. Bir zamanlar o genç kadının yerinde kendisi vardı. Yıllardır bunca ağlayan anne görmesine, bunca kaybolan çocuğu yeniden anne-babasına kavuşturmasına rağmen hep bir an geliyor ve kendini birden oğlunun ağlayışını son kez duyduğu pazarda buluyordu.

Park edecek bir yer bulunca hızla arabadan fırlayıp bagajdaki acil durum çantasını aldı. Demek üyeleri her zaman yanlarında yedek kıyafetlerin bulunduğu bir çanta taşırlardı, çünkü kayıp ihbarlarının ne zaman geleceğini bilemez, o an üzerlerinde ne olacağını kestiremezlerdi. Milla hızlıca arka koltuğa geçip eteğini çıkardı ve bacaklarına bir asker pantolonu çekip çoraplarını ve spor ayakkabılarını giydi. Milla üzerini çıkarırken, Diaz da sırtını kapıya yaslayarak ona siper olmuş, dışarıdan görünmesini engellemeye çalışmıştı. Bu kadar ince fikirli oluşu Milla'yı şaşırtmıştı.

Milla beyzbol şapkasını kafasına geçirip güneş gözlüklerini taktı ve cebine de birkaç parça eşya koydu: demek üyelerinin kullandığı bir telsiz, bir düdük, bir şişe su, bir rulo sargı bezi ve bir paket sakız. Düdük telsizin bozulma ihtimaline karşılık yakındakilere haber verebilmek, diğer tüm malzemeler ise küçük çocuk içindi. Onu bulduklarında çocuk yaralı olmayabilirdi -Milla çocuğun zamanında bulunamayacağını aklına getirmek bile istemiyordu- ama pekâlâ susamış olabilirdi ve birkaç sakız onu memnun edebilirdi.

Milla'nın ekibi arabasını hemen fark etmiş ve hızla ona doğru yönelmişlerdi. Ekibin başında Brian vardı ve Milla güneş gözlüklerinin ardından bile Brian'ın bakışlarının Diaz'a kilitlendiğinin farkındaydı.

Milla arka koltuktan indi, arabasını kilitledi ve anahtarlarını da cebine attı. Brian'ın soru sormasına fırsat vermeden, "Bu, James," diyerek yanındaki adamı tanıttı. "Bize yardımcı olacak. Polis ekibinin başında kim var?"

"Baxter," diyerek cevap verdi Brian.

"Güzel." Teğmen Phillip Baxter bu tür aramalarda oldukça tecrübeli bir memurdu. İstikrarlı ve sağduyulu yapısı sebebiyle güvenilebilecek isimlerdendi.

"Kaybolan çocuğun adı ne?" Etraftaki insanların "Mac" ya da "Mike" gibi bir şeyler söylediğini duyuyordu ama emin olmak istedi.

"Max." Oldukça sağlıklı bir çocuk ama bugün kulak enfeksiyonu sebebiyle ateşi olduğu

için kreşe gitmemiş. Annesi çamaşırlarını yıkarken oğlunun uyuduğunu sanıyormuş ama kontrol ettiğinde yatağında olmadığını fark etmiş.”

Çocuklar bunu hep yapıyor, kimselere haber vermeden oyun için kendilerini sokağa atı veriyorlardı. Milla bir zamanlar yeni yeni yürümeye başlayan uyanık bir çocuğun anne ve babasını kapının sürgüsünü çekerken izlediğini, el ayak çekilince de kapının arkasına dayadığı sandalyeye tırmanarak elindeki oyuncak kamyon sayesinde sürgüyü indirip evden kaçtığını hatırlıyordu. Olayın nasıl olduğu, çocuk bulunduktan sonra aynı girişimi yeniden denediğinde ortaya çıkmıştı. Çocuklar ciddi biçimde yaratıcı ve gözü kara oluyorlardı.

Burada asıl endişe verici durum Max’in hasta olmasıydı. Ateşinin olması sıcağın onu daha da fazla etkilemesine sebep olabilirdi. Bir an önce onu bulmaları gerekiyordu. Milla sadece birkaç dakikadır dışarıda olmasına rağmen terden sıırıslılam olmaya başlamıştı bile.

Hep birlikte ön bahçeye girip, elindeki not panosuyla aramayı organize etmeye çalışarak aranmadık tek bir yer bırakmamak niyetindeki Baxter’a geldiklerini haber verdiler. Bu sırada farklı gruplar da aynı yerleri tekrar tekrar gözden geçiriyorlardı. Her bölgenin başında gerçek birer profesyonel olan adamları bulunuyordu.

Milla ekibiyle birlikte yaklaşırken Baxter, Milla’yı başıyla selamlayarak, “Milla,” dedi. “Ekibinin gelebilmesine sevindim. Ailesi 911 ’i aramakta biraz gecikince çocuk da eviyle, gittiği yer arasındaki mesafeyi epey açmış. Bugün büyükannesine gitmek istemiş ama hasta olduğu için annesi izin vermemiş ve sonra da kıyamet kopmuş.”

“Büyükannesi nerede yaşıyor?”

“Birkaç kilometre ileride. Annesi, Max’in büyükannesinin evine nasıl gideceğini bildiğini söyledi, o yüzden biz de aramalarımızı bu iki nokta arasında yoğunlaştırıyoruz.” Milla’nın hemen arkasında durup onu takip eden Diaz, “Hangi kapıdan çıkmış?” diye sordu.

Milla, Diaz’ın dikkatleri üzerine çekmesine çok şaşırmıştı. Demek ki El Paso polislerince fark edilmekten hiç korkmuyordu. Bu da Diaz’ın sınırın bu tarafında aranmadığını gösteriyordu.

Baxter, Diaz’a sert bir bakış fırlattı ve sonra da eliyle arka kapının olduğu tarafı işaret etti. “Arka kapıdan. Gidip bakalım isterseniz.”

Milla, Baxter’in arka bahçeyi çoktan kolaçan ettiğinden emindi ama mademki Milla ve ekibi de görmesini istiyordu, Milla da gerçekleri kendi gözleriyle görmek isterdi. Bu yüzden hep birlikte evin yan tarafından arka bahçeye geçtiler.

Arka bahçe oldukça düzenliydi ve zincirli bir çitle çevrilmişti. Bahçede salıncaklar, bir kaydırak ve muhtemelen çocuğun tüm gün boyunca üzerindeki toprakları bir köşeden diğer köşeye taşıdığı oyuncak damperli kamyonlar vardı. Plastik, üç tekerlekli bir bisiklet çitlere yaslanmıştı.

Baxter, “Bisikletin üzerine çıkıp çitlere tutunduğunu ve kendini bahçenin diğer tarafına attığını düşünüyorum,” dedi.

“Buradan çıkmanın başka bir yolu yok sanırım.”

Diaz yüzündeki boş bir ifadeyle kafasını sallarken donuk gözlerle de etrafta çocuğun ilgisini çekebilecek bir şey var mı diye bakınıyordu. Güçlkle duyulan bir sesle, “Belki bir

köpek,” dedi. “Ya da yavru bir kedi. Umarım kurt değildir.”

Birden Milla’nın nefesi daralır gibi oldu. İçinden umarım çocuğu bulunduğu güvenli ortamdan koparan ne bir yırtıcı, ne bir hayvan, ne de bir insan değildir diye dualar ediyordu.

Baxter, “O halde çocuğun büyükannesine gittiğini düşünmüyorsunuz, öyle mi?” diye sordu.

“Muhtemelen. Ama eğer küçük bir kedi ya da köpek dikkatini çekmişse peşinden gitmiş olabilir. Çocuklar nasıldır bilirsiniz.”

“Korkarım bilirim,” dedi Baxter iç geçirerek. Gözleri endişe doluydu.

Diaz, Max’in tırmandığı çitlerin oraya gidip çömelerek önce yere baktı, sonra da kafasını kaldırıp etrafı gözlemledi. Çocuğun görüş açısına sahip olacak biçimde eğilerek yapılan bu yöntem Milla ve ekibinin de sık sık başvurduğu bir yöntemdi. Çünkü yetişkinler bazen yukarıdan baktıklarında çocukların ilgisini çeken bir deliği ya da ilginç bir kaya şeklini gözden kaçırabiliyorlardı.

Diaz, “Buradaki toprağı çok fazla kişi çiğnemiş,” dedi. Bu cümleyle Baxter ve ekibinin ufak da olsa bazı delilleri yok ettiğini ima etmişti. “Polis köpeğı gelecek mi?”

“Bir saate kadar burada olur.” Baxter alttan alıp Diaz’ın sorularına terslenmiyordu. Bu da Baxter’in asıl amacının güç gösterisi yapmak değil, gerçekten çocuğu bulmak olduğunu kanıtlıyordu. Eğer Diaz yardımcı olabilecekse bu soruların Baxter için bir sakıncası yoktu.

Diaz huysuzlanmaya başlamıştı. Çocuk neredeyse iki saati geçkin bir süredir kayıptı. Köpeğın gelmesine de daha bir saat vardı. Daha köpek gelecek, çocuğun kokusu öğretilcek ve yapacağı iş komut olarak bildirilecekti. Yani bu kavurucu sıcakta, susuz bir halde yollara düşen çocuğu arama çalışmalarının başlaması dört saati bulacaktı.

Baxter elindeki not panosuna baktı. “Pekâlâ, Milla. Bu arada senin ekibinde iş bölümü yapalım.” Joann, Baxter’a üzerinde ekibin isimlerinin yazılı olduğı bir liste uzattı ve Baxter listeyi elindeki diğer bilgi tomarlarının yanına ilıstırdı. Sonra isimleri ikişer ikişer okumaya ve ne tarafa gideceklerini söylemeye başladı. Bir yandan da okuduğı isimlerin üzerini karalıyordu. Diaz ve Milla’yı işaret ederek, “Siz ikinizin dağı tarafına bakmasını istiyorum.” Diaz’ı tepeden tırnağı şöyle bir süzdü. “İyi bir iz sürücüye benziyorsun. Milla’nın da çocukların ilgisini çekebilecek şeyler konusundaki altıncı hissi çok kuvvetlidir. Belki de dediğın gibi çocuk bir köpeğın ya da başka bir şeyin peşine takılmıştır.”

Etrafındaki ekibe Max’in eşkalini verdi; siyah saçlar, kahverengi gözler, *Blues Clues* baskılı bir tişört, kot şort ve sandaletler... Eşkali verdikten sonra herkesi görevinin başına gönderdi.

Diaz ve Milla hemen yola düşüp çimenleri kurumuş çayırlar ve patikalar boyunca bazen ellerinin, bazen dizlerinin üzerinde yol alarak arabaların altı, çalıların arası, binaların içi gibi küçük bir erkek çocuğunun sığabileceğı her yeri kolaçan etmeye başladılar. Milla, her birkaç metrede bir Max’in ismini bağıırıyor, sonra da cevap veren var mı diye durup dinliyordu. Sivri bir kaya dizine batmış, kırık bir cam parçası elini kesmişti ama bu fiziksel yaralar Milla için hiç önemli değildi. Sıcığı da hiç umursamıyor, tüm dikkatini etrafına bakınmaya, seslenmeye ve kulak kabartmaya veriyordu. Bunu daha önce de pek çok defa

yapmıştı, ama her seferinde daha hızlı olabilmek için canını dişine takıyordu.

Tam sekiz yüz metre kadar ilerlemişlerdi ki Diaz bir çocuğa ait bir ayak izi buldu. Bu izin Max'e ait olduğundan emin olamazlardı belki ama yine de bu bir delil olabilirdi. Milla, Diaz'ın yanına eğilerek ize dikkatle baktı. İz dört yaşındaki bir çocuğa ait olabilecek kadar küçüktü ve spor değil düz tabanlı bir ayakkabı tarafından bırakılmıştı.

Diaz ani bir tavırla Milla'ya bakarak, "Elin kanıyor," dedi. Milla eline baktı. "Sadece küçük bir kesik. Döndüğümüzde icabına bakarım."

"Bana kalırsa hemen sar. İze kanı damlatarak köpeği yanıltmanı istemem."

Milla bunu hiç düşünmemişti. Asker pantolonunun ceplerinin birinden sargı bezini çıkardı. Tek eliyle bezi sarabilirdi belki ama uçlarını bağlayamazdı. Diaz botunun içinden bir bıçak çıkararak sargı bezini kesti. Bezin ucunu ikiye keserek iki uzun şerit haline getirdi ve Milla'nın elini sardıktan sonra bu iki ucu birbirine bağladı.

"Teşekkürler," dedi Milla. Sonra etrafına bakındı. "Etrafta hiç kurt izi gördün mü?"

"Hayır."

İşte bu iyiye işaretti. Bir fareden evcil bir hayvana ya da küçük bir çocuğa kadar her küçük şey bir kurdun yemi olabilirdi.

Milla ve Diaz emekleyerek ve etraftaki her yeri didik didik ederek ilerlemeye devam etti. Milla, "Max!" diye bağırdı. "Max!" Durup dinledi. Cevap yoktu.

Hava o kadar sıcaktı ki midesi bulanmaya başlamıştı. Cebindeki su şişesini çıkarıp bir yudum aldı ve şişeyi Diaz'a uzattı. Eğer Milla yarım saat sonra bile kendini bu kadar kötü hissediyorsa, kim bilir üç saatin sonunda Max kendini nasıl hissediyordu? Eğer Max buralarda bir yerlerdeyse onları şu an duyuyor olmalıydı.

O anda Milla'nın aklına bir fikir geldi. Ceplerinden birine uzanıp telsizini çıkardı ve konuşma düğmesine bastı. "Milla konuşuyor. Max'in tam adı nedir?"

Birkaç dakika sonra cevap telsizden hışırdayarak duyulmuştu. "Max Rodriguez Galarza." Milla telsizini yeniden cebine yerleştirirdi, ellerini beline dayayıp derin bir nefes aldı ve tıpkı Max'in annesiymiş gibi çıkarabildiği en sert sesle "Max Rodriguez Galarza, hemen buraya gel," diye bağırdı.

Diaz şaşkınlıkla gözlerini Milla'ya çevirmişti. Dudaklarının yukarı doğru kıvrılan bir köşesi ne kadar eğlendiğinin ispatı gibiydi.

"A... anne? Anneciğim!"

Gelen ses çok kısık ama anlaşılabilirdi. Milla taktiğinin işe yaradığını görünce şaşkınlık içinde kalakalmıştı. Sonra başarmış olmanın verdiği mutlulukla Diaz'a dönüp ağız dolusu gülümsedi. "Onu buldum," diyerek böbürlendi. Yeniden sesini yükselterek, "Max! Neredesin, genç adam?" diye sordu.

Ses, "Buradayım," diye bağırdı.

Milla, "Hemen buraya gel," diye bağırırken çocuğun ne tepki vereceğini merak ediyordu. Anlaşılan o ki çocuk otoriteyi dinliyordu.

"Gelemem! Sıkıştım."

İki ev ilerideki bir arka bahçede, park halinde bir kamyonet vardı. Diaz hemen yere

çömelerek kamyonetin altına bir göz attı. “İşte burada,” dedi. “Şortunun arka tarafı bir yerlere takılmış.”

Milla hemen telsizine sarılıp iyi haberi tüm birimlere duyurdu. Bu sırada Diaz da göbeğinin üzerinde sürünerek kamyonetin altına girmişti. Milla da kamyonetin yanına diz çökerek Diaz’ın bıçağını çıkarıp Max’in kot şortunun kamyonetin altına takılan kemer köprüsünü kesişini izledi. Milla bir an için birinin kamyoneti çalıştırıp sürdüğünü düşündü ve tüyleri diken diken oldu. Max altında metrelerce sürüklenip ölebilirdi ve eğer şoför radyoyu açıtıysa Max’in acı dolu çığlıklarını hiç fark etmeyecekti.

Diaz bıçağını yeniden botunun içine tıktırıp Max’i tek eliyle sıkıca kavrarken, “Yakaladım!” dedi. Sonra çocuğu da beraberinde sürükleyerek kamyonetin altından çıktılar.

Max terden sıılsıklam olmuş, yüzü bembeyaz kesilmişti. Gözlerinin altında koyu renk halkalar oluşmuştu. Birden gözlerini Milla ve Diaz’a dikip, “Siz yabancısınız. Sizlerle konuşamam,” dedi.

Milla tek dizini büküp Max’in yanına çömelirken, “Bu çok doğru,” dedi. Bir yandan da cebindeki şişeyi çıkarıyordu. “Susadın mı? Bana cevap vermek zorunda değilsin. Eğer susadıysan başını sallaman yeter.”

Max başını sallarken korkuyla kocaman açılmış gözlerini Milla’ya dikmişti. Milla şişenin kapağını açarak Max’e uzattı. “Al bakalım.”

Max şişeyi iki eliyle kavradı. Elleri hâlâ bebekliğin verdiği çukur gamzelerle doluydu ama bir yandan da giderek büyüüp bir erkek eline dönüşmenin sinyallerini veriyordu. Kana kana içmeye başladı. Şişeyi o kadar yukarı kaldırmıştı ki bir kısmı dökülerek tişörtünün önünü ıslattı. Şişeyi yarılادığında Diaz elini uzatarak daha fazla içmesine engel oldu. “Yavaş ol bakalım, *chiquis*. Çok hızlı ya da çok fazla içersen hasta olabilirsin.”

Max bakışlarını Diaz’a çevirdi. “Ne demek o?”

“*Chiquis mi?*” Max başını evet anlamında sallayınca Diaz, “Ufaklık demek,” dedi.

Max kıkırdarken birden iki eliyle ağzını kapattı. “Eyvah, konuştum,” dedi.

“Evet, konuştun. Annene söylersin artık.” Diaz eğilerek çocuğu kucakladı. “Şimdi gidip onu görelim. Her yerde seni arıyor.”

Max bir kolunu Diaz’ın boynuna dolarken, “Bir kediyi kovalıyordum,” dedi. “O, kamyonetin altına girince ben de girdim. Ama sonra sıkıştım.”

“Herkesin başına gelebilir.”

“Tam olarak sıkışmamıştın aslında.”

“Yani, hemen hemen diyelim.”

Milla, Max’in Diaz’la olan sohbetini dinliyordu. Diaz, Max’le çok güzel anlaşmıştı. Milla, Diaz için, *sandığım kadar da yabani değilmiş*, diye düşündü. Çocuklarla arası iyi olmalıydı, onlarla nasıl konuşacağım biliyordu. Max’i kucağına sanki daha önce pek çok çocuğu almış gibi almıştı ve Max ondan hiç korkmuyordu. Diaz’ın böyle bir yönü olabileceğini hiç tahmin etmezdi, gördüğü manzara karşısında çok şaşırmıştı.

Yolun yarısında onları birkaç adamıyla birlikte Baxter, birkaç sağlıkçı ve adamların yanında koşarak ilerleyen Max’ in annesi karşılamıştı. Kadın yavrusunu gördüğünde bir çığlık

attı, Max de ona doğru bağırarak, “Anne! Orada sıkıştım,” dedi.

Kadın, Max’i Diaz’ın kollarından alıp sımsıkı sardı ve yüzüne, kafasına, ulaşabildiği her yere onlarca öpücük kondurdu. Bir yandan ağlıyor, bir yandan gülüyor, bir yandan da çocuğu azarlıyordu. Max ise ona gördüğü kediden, Diaz’ın kocaman bıçağıyla, onun şortunu nasıl kestiğinden bahsediyor, yabancılarla konuşmaması gerektiği halde onlarla konuştuğunu haber veriyordu.

Max’i hemen sağlık kontrolünden geçirdiler. Ancak tüm gün kamyonetin gölgesinde kaldığından ne güneşten yanmıştı ne de aşırı sıcağa maruz kalmıştı. Bu durumda biraz serinliğe ve suya asıl ihtiyaç duyanlar Milla ile Max’i arayan diğer insanlardı.

Ağır adımlarla yeniden aramaların başladığı noktaya döndüler. Milla’nın ekibi telsizle geri çağırılmış ve civardaki araçlara yerleştirilmişlerdi. Milla da tam kendi cipine binmeye hazırlanıyordu ki, bir televizyon muhabiri onu yorumda bulunması için durdurdu. Milla her zamanki gibi aileye iyi dileklerde bulunmuş, El Paso polisini övmüş, derneğin önemine dikkat çekmiş ve Max’in bir kamyonetinde altında sıkışıp kaldığını söylemişti. Diaz’ın ortalıktan kaybolduğunu fark ettiği için ondan hiç bahsetmemişti. Televizyona çıkmanın Diaz’ın isteyeceği son şey olduğundan adı gibi emindi.

Muhabir yanından ayrılınca Milla arabasına binip motoru çalıştırdı. Bir yandan da Diaz’ın ortaya çıkıp çıkmayacağını merak ediyordu. Ve işte gelmişti. Kapıyı açarak yeniden ön koltuğa kuruldu. İki de kemerlerini taktı ve Milla bir U dönüşü yaptıkta sonra yola koyuldu.

Sessiz geçen dakikaların ardından Diaz, “Sen bu anı hiç yaşayamadın,” dedi.

Milla, Diaz’ın hangi andan bahsettiğini çok iyi anlamıştı. Max’in annesinin onu sağ salim bulduğunda yüzünde beliriveren neşeden bahsediyordu. Milla boğazına oturan bir yumruyla, “Hayır,” dedi. “Ben oğlumu son kez gördüğümde ağlıyordu. Göğsüme yaslanmış, mışıl mışıl uyurken birden birileri onu benden koparıp aldı. Avazı çıktığı kadar bağııyordu.” Milla bebeğinin şaşkınlık içindeki suratım dün gibi hatırlıyordu. Gözlerine hücum eden yaşları savuşturmaya çalışarak dişlerini sıktı.

Uzun bir sessizliğin ardından Diaz yeniden, “Bu işi neden yaptığım şimdi çok daha iyi anlıyorum,” dedi. “Gerçekten güzel bir duyguydu.”

Milla boğazını temizledi. “Üzerine başka duygu tanımam.”

Diaz sıradan bir sesle, “Oğlunu bulabileceğini sanmıyorum ama senin için Pavön’u kendi ellerimle öldüreceğim.”

Onuncu Bölüm

Milla, “Hayır,” diyerek öyle bir çığlık atmıştı ki neredeyse direksiyon hâkimiyetini kaybediyordu. “Daha değil!” Verdiği tepkiden kendisi bile o kadar korkmuştu ki, birden frene yüklenip yavaşladı. Elleri zangır zangır titriyor, arabayı sürmeye devam etmekten korkuyordu.

Diaz sanki yemeğinin yanında patates kızartması da ister mi diye sorarmış gibi ilgisiz, dümdüz ve insanın kanını donduran mesafeli bir tonla, “Onun ölmesini istemez miydin?” diye sordu.

“İsterdim!” Milla’nın sesi durağan olmaktan çok öfkeliydi. “Ölmesini istiyorum, hatta onu kendi ellerimle öldürmek istiyorum. Diğer gözünü de oymak ve sonra böbreklerini söküp almak istiyorum. Canını o kadar çok yakmak istiyorum ki ölmek için bana yalvarsın. *Ama yapamam!* Önce oğlum hakkında ne bildiğini öğrenmem gerek. Ondan sonra başına ne geldiği hiç umurumda değil.”

Diaz yine sinir bozucu bir sessizliğin ardından, “Böbrek mi dedin?” diye sordu.

Milla duyduğu bu kelimeyle dikkatini kaybetmiş, kocaman gözlerini Diaz’a dikmişti. Diaz az önce söylediği onca lafın içinden aslında konuyla en alakasız olan şeyi çekip çıkarmıştı. Ameliyattan sonra o küçücük klinikte gözlerini açtığından beri Milla tüm hayatını, tüm benliğini Justin’i bulmaya adanmıştı. Dikkatini bir an bile başka bir şeye odaklamamış, dişlerini sıkmış, ruhunu iyileştirmeye çalışmış ve kendi hayatını kaldırıp bir köşeye atmıştı. Çünkü hayatındaki hiçbir şey oğlu kadar önemli olamazdı. Saldırının vücudunda bıraktığı izler zerre kadar umurunda değildi. Bu sözleri telaffuz edene kadar kendisine yapılanlara ne denli öfke duyduğunu, çektiği acıları ve ödediği fiziksel bedeli fark etmemişti bile.

Milla başını çevirip, donuk bir ifadeyle önüne baktı. “Sana bıçaklandığımı söylemiştim. Böbreklerimden birini kaybettim.”

“Neyse ki iki taneler.”

Milla çıkışarak, “İkisi de yerli yerinde dursun istiyordum belki de,” dedi. Kalbini dağılayan ıstırabını, bedenini kuru toprağın üzerinde kıvrım kıvrım kıvrandıran ağrısının nasıl da onu kendinden geçirdiğini anımsadı. Tek böbrek de bugüne kadar pekâlâ işini görmüştü, ama ya başına bir şey gelirse ne olacaktı?

Milla derin bir nefes alıp dikkatini yeniden asıl konuya çevirdi. “Onu öldürme,” dedi. “Lütfen. Önce onunla konuşmam gerek.”

Diaz omuzlarını silkti. “Sen bilirsin. Benimle taşak geçmediği sürece, ona bulaşmam.”

Milla'nın da çok terbiyeli biri olduğu söylenemezdi belki ama “taşak” kelimesi onu çok rahatsız etmişti. Ona göre bu kelime tamamen seksi çağrıştırıyordu. Onun dışında cümlede sıfat olmuş, zarf olmuş, ünlem olmuş, bağlaç olmuş çok da önemli değildi. Diaz'la olan ilişkisi bu kadar riskliyen, işin içine seksin girmesini hiç istemiyordu. Konuşurken bile. Bu, işleri daha da gergin bir hale sokabilirdi. İşin tuhaf tarafı, bu kelimeyi Olivia'dan duymak komiğine gidiyorken, Diaz'dan duymanın onu oldukça rahatsız etmesiydi.

Milla yeniden trafiğe karıştı ve tüm dikkatini yola vererek başka bir şey düşünmemeye çalıştı. Aralarındaki sessizlik ağır basıyor, Milla sessizliğin giderek uzamasından rahatsız olmuyordu. Dakikalar peşi sıra geçiyordu. Kimi zaman huzursuzluk verici bir sükûnet bile söylenen kelimelerden iyiydi.

Diaz etraflarındaki trafiğe göz atarken, “Sen sakın onunla tek başına konuşma,” dedi. “Ne olursa olsun, yalnız başına gitme. Hemen ofisinin dışında seni beklediğini duysan bile kendi başına gitme.”

Milla şaşkınlık içinde, “Ben hiç yalnız gitmem ki,” dedi. “Göreve giderken yanıma mutlaka birilerini alırım. Ama Pavön hemen ofisimin dışında beni bekleyecek olursa buna söz veremem.”

“Guadalupe'de yalnızdın ama?”

“Brian da yanımdaydı, sen de biliyorsun.”

“O, mezarlığın diğer tarafındaydı. Benim etrafta olduğumdan haberi bile yoktu. İstesem boynunu kırabilirdim ve Brian'ın ruhu bile duymazdı.”

Bu kesinlikle tartışma götürmez bir gerçektir. Milla da üzerine abanıncaya kadar Diaz'ın orada olduğundan haberdar değildi. Ayrıca ona zaten dikkat ettiğı konular hakkında nutuk atıyordu. “Elimden geldiğince dikkat etmeye çalışıyorum,” dedi Milla. “Sınırlarımı biliyorum.”

“Dün gece Juarez'de bir kadın daha sırta kadem bastı. Ne ölüsü ne dirisi var ortalıkta. Paige Sisk adında Amerikan Üniversitesi'nde okuyan gencecik bir kız. Erkek arkadaşıyla birlikte Chihuahua'daymış. Bir gece tuvalete diye odasından çıkmış ve bir daha dönmemiş.”

Milla, Juarez'de bir seri katilin kol gezdiğinden haberdardı. Haberleri gazetelerde okumuştı. FBI, Meksikalı birimlerle ortak bir çalışma yürütüyordu -ki bu, Meksika tarihinde bir ilkti— ve sonunda tüm cinayetlerin kurbanlar yalnızken işlendiğı ortaya çıkmıştı. Eğer öyleyse, 1993 yılından beri pek çok kadın ortadan kaybolmuş, pek çoğu da ölü bulunmuş demektir. Birkaç kriminolog da bu görüşü paylaşıyordu. Onlara göre cinayeti tek bir seri katil işlemiyordu. Ortada iki katil birden vardı, hatta belki de daha fazla. Juarez'de avantacı çoktu nasılsa.

Sonunda iki otobüs şoförü cinayet şüphesiyle gözaltına alınmıştı ve iddialara göre cinayetler nihayet sonlanmıştı. Şimdiyse Diaz, cinayetlerin devam ettiğini söylüyordu. “Aynı şekilde mi öldürülmüş?” diye sordu Milla. “Hayır.” Diaz yeniden trafiğı kontrol etti. “Bu kızın tüm iç organları boşaltılmış.”

Bir an Milla'nın midesi ağzına geldi. “Tanrım.”

“Evet. O yüzden dediğimi yap ve şimdilik Meksika'dan biraz uzak dur. Bırak bu işi ben

hallediyim.”

Milla, “Denerim,” diye mırıldandı. Diaz bu cevapla yetinmek durumunda kalmıştı çünkü Justin’le ilgili bir bilgi söz konusu olunca Milla’nın oyunu kurallara göre oynayamayacağı biliyordu. Aptalca davranmayacak, yalan söylemeyecekti belki ama fırsatın yanından elini kolunu sallayarak geçmesine de izin vermeyecekti.

Diaz konuyu bir çırpıda değiştirerek, “Galiba yağmur yağacak,” dedi. Bunu söylerken gökyüzünde kümelenen gri bulutları izliyordu.

“İyi olur. Belki sıcaklığı biraz kırar,” dedi Milla. Hava sıcaklığı yaşlıların ölümüne sebep oluyor, insanları perişan edip çılgına çeviriyordu. Neyse ki El Paso yaz boyunca sıcak olmasına rağmen sıcaklar bu derece kavurucu değildi.

Diaz, “Evet, belki de,” diyerek mırıldandı. “Ben burada ineyim.”

“*Burada mı?* ” Bulundukları yer yoğun bir kavşağın tam ortasıydı.

“Burada.”

Milla frene basarak yavaşladı, sağa sinyal verip şerit değiştirdi ve durdu. Arkasındaki araba komaya basmıştı ama adam haklı olduğundan Milla dönüp bakmadı bile. Diaz emniyet kemerini çözüp arabadan indi. İnerken ne bir hoşça kal demiş ne de bir daha ne zaman görüşecekleriyle ilgili bir şey söylemişti. Öylece yürüyüp gitmişti. Milla eğilip nereye gittiğine baktı. Diaz’ın bacaklarında birer yay takılıydı sanki, bir kedi gibi salınarak yürüyordu. Kamuya ait bir kamyonun arkasında birden gözden kayboldu ve bir daha da görünmedi. Milla beklemeye devam ettiyse de Diaz gizlenmek için etraftaki kamyonu, trafik işaretlerini ya da diğer araçları kullanıyordu. Çünkü Milla ne kadar baktıysa da Diaz’ı bir daha görememişti. Diaz ya saklanarak ilerlemişti ya da bir lağım çukurunun içine düşmüştü veya kamyonun altına süzülüp alttaki takımlara tutunarak gözden kaybolmuştu. Ya da belki de...

Milla’nın Diaz’ın nereye kaybolduğuyla ilgili hiçbir fikri yoktu ve içinden, *keşke buna bir son verse*, diye geçiriyordu.

Diaz arabadan indikten sonra tozlu, mavi kamyonetini park ettiği yere doğru yürüdü. Arabasının dıştan bakıldığında gerçekten hiçbir albenisi yoktu, tek iyi yanı kusursuz çalışıyor olmasıydı. Güzel değildi belki ama yürüyordu işte. Arabasını yenilemek için parası yok değildi, ama sadece bunu elden çıkarmak için bir sebep bulamıyordu. Yaptığı işe çok uygun bir arabaydı, hiç dikkat çekmiyordu.

Hayatının büyük kısmını dikkat çekmemeye dikkat ederek geçirmişti. Kendini gizleme konusunda doğuştan bir yeteneği vardı ve insanlar onu ancak Diaz’ın istediği zamanlarda fark ediyorlardı. Çocukluğunda bile sessiz ve yalnız bir çocuktü. Hatta annesi, Diaz’ın tek kelime etmeden sadece oturup insanları izlemesinden endişe duymuş, onu otizm, bir zihinsel rahatsızlık ya da bir sorunu olabilir şüphesiyle doktora bile götürmüştü. Diaz’ın annesinin en başından beri onunla ilgili endişelerini ve etrafında huzursuzca dolanmasını fark etmesi bile onda en ufak bir duygu belirtisi ya da küçücük bir tepki uyandıramamıştı.

İnsanları gözlemlerdi. Onları gözlemleyerek yüzlerinin, vücut dillerinin nasıl da

ağızlarından çıkan sözlerden farklı şeyler söylediğini anlardı. Annesinin sandığının tam tersine hiç de hareketsiz bir çocuk değildi. Annesi yanında olmadığı ya da uyuduğu zamanlarda evin içinde -ya da o anda bulundukları yerde- sokakta ya da kırlarda dolanıp dururdu. Geceleri dışarıda olduğunda en az vahşi hayvanlar kadar evinde hissediyordu kendini. Çok ufacık olduğu zamanlarda kapı koluna ulaşmak için parmaklarının ucunda yükselir, kapıyı sessizce açar ve kendini gecenin karanlığına bırakıp keşfe çıkardı. Hayvanları insanları sevdiğinden daha fazla severdi. Çünkü onlar daha dürüstlerdi. Hiçbir hayvan, hatta yılanlar bile yalan söylemeyi bilmezdi. Vücut dilleri kafalarından ya da kalplerinden geçenleri olduğu gibi yansıtır ve Diaz bunu gerçekten çok takdir ederdi.

Diaz on yaşına bastığında annesi onunla uğraşmaktan bıkmış olmalı ki, oğlunu Meksika'daki babasının yanına gönderdi. Babası, Diaz'ın ev işlerinde ne kadar fayda sağlayacağı konusunda daha ilgili olduğundan, Diaz'ı sosyalleştirme çabasına girmemişti, ki bu da Diaz için biçilmiş kaftandı. Diaz belki babasıyla değil ama büyükbabasıyla daha iyi anlaşabileceğini düşünüyordu. *Abuelo*'su, yani büyükbabası tıpkı dağların tepesine yağmış karlar kadar uzaktı, o da konuşmak yerine izlemeyi seviyordu, kendisine ait öyle güçlü bir şahsi alanı vardı ki sanki etrafında demirden bir perde örülüydü. Meksikalılar genelde sıcakkanlı, sosyal tiplerdi ama büyükbabası bu tanıma hiç uymuyordu. Gururlu ve mesafeli bir adamdı, kızdığında ise çok öfkeliydi. Azteklerin soyundan geldiği söyleniyordu. Gerçi çoğu insan öyleydi ya da öyle olduklarını iddia ediyorlardı. Ama büyükbabası bu konuda tek kelime bile etmemişti. Diaz bunu başkalarından duymuştu. İnsanlar onu bu şekilde tarif ediyorlardı. Diaz'ı da ona çok benzetiyorlardı.

Diaz elinden geldiğince sorunlu bir çocuk olmamaya çabalıyordu. Hem Amerika'da hem de Meksika'da okurken iyi notlar alıyordu. Haylazlık yapmıyordu. Sigara ve içki içmiyor, hiçbir sosyal sorumluluk alanının dışına taşmıyordu. Çünkü bunları zayıflık, birer avuntu olarak addediyordu. Zaten bunlara ayıracak parası da yoktu.

Meksika'da yaşamayı seviyordu. Amerika'daki annesini ne zaman ziyaret etse kendini sınırlanmış hissediyordu. Gerçi annesini çok fazla ziyaret ettiği söylenemezdi çünkü annesi yeni bir koca arayışı içinde olduğundan hayli yoğundu. Galiba Diaz'ın babası, onun üçüncü kocasıydı. Diaz aslında onların evli olup olmadıklarından bile emin değildi. Eğer evlilerse de Diaz'a göre resmi bir nikâhları yoktu çünkü Diaz babasının yanına geldiğinde zaten evli ve dört çocuklu bir adamdı. Babası sık sık günah çıkarmaya ve ayınlara giderdi, yani kiliseyle arası oldukça iyiydi.

Diaz on dört yaşına geldiğinde annesi, Diaz'ı tekrar yanına aldı. Diaz'ın okulunu Amerika'da bitirmesini istediğini söylemişti. Öyle de oldu. Ama kadın o kadar çok taşınyordu ki, Diaz son dört yılını altı farklı okulda geçirmek zorunda kalmış, ama yine de mezun olmayı başarabilmişti. Kimseyle çıkmamıştı. Ergen kızların vücutları bir harikaydı ama kişilikleri Diaz'ı onlardan fena halde soğutuyordu. Diaz sınıftaki tek bakirin kendisi olduğunu düşünüyordu. İlk cinsel deneyimini yaşadığında neredeyse yirmi yaşındaydı ve o zamandan beri birlikte olduğu kadın sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. Seks harika bir duyguydu ama insanın aynı zamanda en savunmasız olduğu andı ve bu duygu Diaz için kabul edilebilir bir

şey değildi. Kaldı ki kadınlar ondan korkuyor gibiydi. Diaz sevişirken elinden geldiğince nazik olmaya çalışsa da içinde frenleyemediği öyle bir arzu vardı ki kadınların gözleri korkuyordu.

Belki de bu işi daha sık yapsa bu denli azgın görünmeyeceğini düşünüyordu. Ama bu meseleyi bir başına çözmek onun için en güzeliydi, öyle de yapıyordu. Birkaç yıldan beri görüp de onda cinsel istek uyandıracak bir kadına rastlamamıştı zaten, ta ki Milla Edge'le tanışincaya kadar.

Milla'nın hali tavrı çok hoşuna gitmişti, öylesine sakın ve istikrarsızdı ki. Ona amigo kızları hatırlatan Amerikan tarzı bir güzelliği de yoktu. Çıkık elmacıkkemikleri, sert çene yapısı, etkileyici kahverengi kaşları ve kirpikleriyle güçlü bir ifadesi vardı. Hemen hemen omuzlarına varan saçları açık kahverengi ve kıvrır kıvrırdı. Tam önünde de bir tutam beyaz vardı. Dudakları yumuşak, dolgun ve pembe rengiyle gayet kadınsıydı ve gözleri... Kahverengi gözleri bugüne kadar gördüğü en kederli gözlerdi.

O gözler Diaz'ı kendini dünyayla onun arasına sokmaya, ona küçücük bir acı daha yaşatanları öldürmeye teşvik ediyordu. Onun yerinde kim olsa çoktan kendini koyvermiş olurdu. Milla ise tam tersine savaşıyordu. Ne kadar umutsuz olursa olsun, önüne hangi engeller çıkarsa çıksın bu savaştan vazgeçecek gibi de durmuyordu. Bu yüreklilik Diaz'ı gerçekten daha önce hiç hissetmediği biçimde mağlup ediyordu. İşte, ilk defa karşısına tanımak istediği bir kadın çıkmıştı. En azından bir süreliğine de olsa.

Diaz onun hayatta kalmasını sağlayabilirse tabii. Pavón gerçekten tam anlamıyla bir *chingadera*, bir pislikti, hem de ahlaksız bir pislik. Milla çocuğunu bulabilmek için üzölmeye, paralanmaya razıydı ve bu onun için en iyi senaryo olurdu. Onun, Pavón'un peşine tek başına düşmesine izin veremezdi. Kaldı ki ondan işine yarar bir şeyler öğrenebileceğini sanmıyordu. Bu senaryo Pavón'un onu öldürmediği senaryoydu. Ama onun gözünü çıkaran Amerikalıya diş bilemediğini bilmeyen yoktu. Onu öldürmektense sermaye olarak fuhuş batağına sürmek daha çok hoşuna giderdi.

Pavón bu aralar çocuk kaçakçılığından çok daha ciddi, çok daha riskli işlerle uğraşıyordu. Önceleri, yakalansa yiyeceği en büyük ceza hapis cezası olacakken, şimdi artık onu bekleyen idam cezasıydı. Meksika'da idam cezası yoktu ama

Teksas'ta vardı. Diaz'ın şimdiye kadar öğrendiklerine bakılırsa, örgütün karargâhı El Paso'daydı. Belki Pavón aşılmazdı ama örgütün elebaşları için bu son kaçınılmazdı. Diaz uluslararası hukukun bu duruma nasıl yaklaşacağını kestiremiyordu. Ama yine de Amerika topraklarında yakalanması halinde Amerikan yasalarının işleyeceğini düşünüyordu. Bunu Meksika'nın tam bir uyuşturucu cenneti olduğunu düşünerek hareket eden aptal turistlerin, yakalandıklarında Meksika cezaevlerine konulmalarından biliyordu.

Gerçi hukuk meselesi tartışmaya açık bir konu olabilirdi. Diaz organizasyonu kimin yürüttüğünü bulduğunda, kanun koruyuculara teslim etmek için elinde yeterli delilleri ve haklı gerekçeleri olmazsa konuyu başka yollardan halletmeyi düşünüyordu.

Milla'ya para için cinayet işlemediğini söylemişti, aslında yalan sayılmazdı. Cinayet işliyordu ve karşılığında da parasını alıyordu ama bu işi para için yapmıyordu. Öyle insanlar

vardı ki adi suçlar işlemiş olmalarına rağmen adalet önüne çıkarıldıklarında ya hafif cezalarla yırtıyor ya da şartlı tahliye ediliyorlardı. Hatta çoğu beraat ediyordu. Böyle insanları öldürmek Diaz'ın kendi kararı değildi belki ve bunun bedelini diğer tarafta ödeyecekti ama yine de cinayetlerin ardından en ufak bir vicdan azabı duymuyordu. Çocuk tacizcileri, tecavüzcüler, katiller; bunların hiçbiri yaşamayı hak etmiyordu zaten. Kimilerine göre bu insanları öldürmek Diaz'ı da katil yapıyor olabilirdi ama o hiç de öyle düşünmüyordu.

() sadece adaleti getiren bir cellat gibi hissediyordu kendini.

Böyle söyleyince durum daha kabul edilebilir oluyordu.

Pavön'u bulmasında ona yardım edecekti çünkü Milla tek başına da olsa bunu yapacaktı nasılsa. En azından Diaz'la birlikte olursa güvende olurdu. Ama daha da önemlisi, Pavön onu yılanın başına götürecek kişiydi. Eğer Diaz küçük balığın peşine düşerse büyük balığı da bulacaktı.

Chihuahua eyaletinin her yerinde, Juarez'de insanlar ölüyordu. Bu çok da olağandışı bir durum değildi. Bu ölümlerin bazılarının sebebi seri katillerdi. Ama son zamanlarda organları alınıp içleri boşaltılmış pek çok ceset bulunuyor, bu da pek seri katillerin işine benzemiyordu. Farklı farklı öldürme yöntemleri kullanılıyordu. Kimi silahla vuruluyor, kimi bıçaklanıyor, kimi de boğazlanıyordu. Hatta birkaç vakada kurban daha hayattayken organları kesilip alınıyordu. Diaz, *umarım kurban işleme başlamadan önce bilincini yitirmiştir*, diye umuyordu. Kurbanların çoğu Meksikalı kadın ve erkeklerdi, ama Paige Sisk gibi üç talihsiz turist de bu şebekenin kurbanı olmuşlardı. Cesetler Juarez'in farklı noktalarında bulunuyor, genelde hiçbir değerleri yokmuş gibi bir köşeye atılıyorlardı. Zaten ne değerleri kalmıştı ki?

Karaborsada bir kalbin fiyatı ne kadardı?

Karaciğer? Böbrekler? Akciğerler?

Her gün sıra bekleyen pek çok hasta uygun bir organ bulunması umuduyla yaşarken hayatını kaybediyordu. Peki ya parası olup da sırada beklemek istemeyenler çıkarsa? Ya istedikleri kan grubundan bir bağışçıdan özel olarak kalp talep edenler olursa? Ya bu uğurda milyonlarca dolar dökmeyi kabul ederlerse? *Ya bağışçı henüz ölmediği için bu konuda isteksiz davranırsa, ne olacaktı?*

Çok basit. Bağışta bulunacak kişi öldürülecekti.

Diaz'ın işi bu olayın ardındaki kişiyi bulmaktı. Hedefindeki isimler Pavón gibi kurbanları kaçıran ayakçılar ya da emir erleri değildi. Organların çıkarılıp soğutulduğu, sonra da ivedilikle diğer hastaya nakledildiği bir ana karargâh olmalıydı ama Diaz henüz orayı keşfedememişti. Bir neşter ve biraz buz parçası dışında bu olay için başka ne gerekebilirdi ki?

Organ naklini her kim yapıyorsa tıbbi bilgisi olmalıydı ki organlar zarar görmeden transfer edilebilsin. Bir doktor olmasa da bu işlerden anlayan biri olmalıydı. Diaz bu gizemli kişiyi bir doktor olarak adlandırmaya karar verdi. Hatırlanması daha kolay olan şeyleri aklında tutmayı seviyordu. Doktor elebaşı olmalıydı. Çünkü hiç kimse organ bağışı listesindeki isimleri, kimin bu gizli nakil için para dönebileceğini doktordan daha iyi bilemezdi.

Diaz cuma gecesi Guadal upe'deki o kilisenin arkasında yeni bir kurban değiş tokuşunun yapıldığına şahit olduğunu düşünüyordu. Hatta o ceset Sisk denen o turist kıza ait

olabilirdi. Ama o gece mezarlıktaki iki kişi Diaz’a ayak bağı olmuştu. Özellikle de az kalsın ekibe saldırarak olan kadın neredeyse tüm organizyonu mahvedecekti. Diaz kadının cesaretine hayran kalmış, ama onu yeterince akıllı bulmamıştı. O yüzden de üzerine atlayarak onu durdurmak zorunda kalmıştı. Diaz’ın isteyeceğı son şey Pavón ve suç ortaklarının takip edildiklerini öğrenmeleri olurdu. Çünkü eğer öğrenirlerse bir dahaki sefere daha dikkatli olurlar, hatta belki de izlerini kaybettirebilirlerdi.

Kadını etkisiz hale getirme çabaları Diaz’ın çok önemli saniyelerine mal olmuştu. Diaz saldırdığı kişinin bir kadın olduğunu şapkasının altından çıkan lüleleri, bedeninin şekli, elleri ve kollarının narinliğinden anlamıştı. Diaz yanındaki gece görüş dürbünü sayesinde o iki kişiyi mezarlığa adım attıkları daha ilk andan itibaren izlemeye başlamıştı. Adam elinden her iş gelen birine benzese de, kadın nispeten daha az işe yarar birine benziyordu, ama yine de iş görebilecek biri gibiydi.

Diaz onların burada ne işi olduğı konusunda en ufak bir fikre sahip değildi ama Pavón’un çetesinden olmadıkları gün gibi açıktı. Varlıklarıyla bile Diaz’ın sinirlerini bozsalar da, onlara zarar vermemeyi kararlaştırmıştı. Pavón nasılsa bir kez daha karşısına çıkar, Diaz bu şansı tekrar yakalardı. Aynı şansı ikinci kez yaşayamayacak olan biri varsa, o da kurbanın kendisiydi. Diaz isterse olaya müdahale edip adamlardan birini hayatta bırakarak diğeri için oracıkta katledebilirdi. Ama hayatta kalan adamın gerçekten olayın iç yüzünü bilip bilemediğinden emin olamazdı. Kurbanı alıp gözden kaybolan arabanın hangisi olduğunu görene kadar kimi takip edeceğı konusunda bir fikri yoktu.

Kilisenin arkasındaki bu buluşma için Diaz da bir ihbar telefonu almıştı. Sonra da Diaz’ın da orada olacağına dair Milla’ya bir ihbar gelmişti. Diaz’a haber veren kişiden başka oraya geleceğini kim biliyordu ve lanet olsun arayan kimdi? Diaz’ı arayan bir kadındı, Milla’yı ise bir erkek haberdar etmişti. Neler oluyordu? Her ikisinin de Guadalupe’deki kiliseye aynı anda gönderilmeleri bir tesadüf müydü? Yoksa bu bilerek mi yapılmıştı?

Diaz tesadüflere hiç inanmazdı. Onlara bel bağlamamak en iyisiydi.

On Birinci Bölüm

Susanna Kasper evinin önündeki araba yoluna girip garajın kapısını uzaktan kumandasıyla açarken saat akşamın dokuzuna geliyordu. Daha garajın kapısı açılıp diğer araba yerinin boş olduğunu görmeden Rip'in evde olmadığını anlamıştı. Çünkü o kocaman, krem rengi kaplamalı evleri karanlıktı. Rip evde olduğu zamanlarda ev tıpkı bir şehir merkezi gibi ıslıl ıslıl olurdu. Rip girdiği her odanın ışığını yakar, sonra da söndürmeyi unuturdu.

Ama bunun da ötesinde Susanna eve geldiğinde Rip genelde evde olmazdı. Gerçi evde olsa bile, ağzını bıçak açmazdı.

Yirmi yıllık evlilikleri çatırdıyor ve Susanna bunun önüne nasıl geçeceğini bilemiyordu. O kadar çok ortak noktaları vardı ki, Susanna bu hale nasıl geldiklerine bir türlü inanamıyordu. Her ikisi de işlerini çok seviyor, evlerine giren dolgun maaşlardan memnuniyet duyuyorlardı. Her ne kadar Susanna'nın yanlış tedavi sonucu ödemek zorunda olduğu ceza birden artmışsa da, şehirdeki diğer kadın doğum uzmanlarına kıyasla Rip'le birlikte gerçekten epey yol kat etmişlerdi.

Susanna bir ara yıllardır edindikleri tüm mal varlıklarını kaybedecekleri korkusuna kapılmış, sonra para konusunda daha dikkatli olmaya çalışmış, dikkati işe yaramıştı.

Evleri hayranlıkla bakılan bir evdi, emeklilik hesapları dolgundu. Görünüşe göre Rip de bu durumdan epey memnundu. Her ikisi de aynı filmlerden, aynı müzikten hoşlanır, aynı partiye oy verir, hatta aynı üniversite takımını desteklerlerdi. Ne olmuştu da işler birden tersine dönmüştü?

Susanna içeri girdikten sonra garajın kapısını indirdi ve alarm sisteminin şifresini girdi. Eve ilk girdiği ana bayılıyordu. Zevkle dekore edilmiş odalarını, evinin temizlik kokup pırıl pırıl olduğunu, oda kokularının hastane ve antiseptik kokularını silip süpürdüğünü görmek onu adeta mest ediyordu. Rip'in de evde onu beklediğini görmek paha biçilmez bir keyifti ama bu günlerde bu pek olmuyordu.

En muhtemel ve en bilindik sebep başka bir kadının varlığıydı. Mutlaka bir hemşire olmalıydı. Hep böyle olmaz mıydı zaten? Başarılı bir doktor orta yaşlarına gelip de elden ayaktan düştüğünü hissetmeye başladığı anda seksin dibine vurmak için kendinden daha genç bir kadın aramaya başlamaz mıydı? Onların ilişkisinde farklı olan nokta ise boşandıklarında Rip'in nafaka ödemek zorunda kalmayacak olmasıydı. Çünkü Susanna da en az Rip kadar kazanıyordu, kaldı ki böyle bir şey talep etmezdi zaten. Ama boşanma durumunda

Susanna'nın yardımlarını kaybedeceğinden Rip'in yaşam standardının düşeceği kesindi. Susanna kendi yaşam standardının aynen devam edeceğini düşünüyordu. Ev elbette ki onda kalacaktı. Rip'den de parasını alacaktı. Bu durumda boşanmak Rip için de hiç de akıllıca bir adım olmayacaktı.

Susanna boşanmak istemiyordu zaten. Rip'i seviyordu. Rip eğlenceli, zeki, sıcakkanlı biriydi. Her ne kadar anesteziistler hastalarla en az haşır neşir olan kesim olsa da, Rip hastalarla hemen kaynaşır, onları Susanna'nın tanıdığı tüm anesteziistlerden daha iyi rahatlatırdı.

Belki çocuk sahibi olsalar, böyle olmazdı. Ama gençken, kariyerlerini kurma telaşı içindeyken ve öğrenci kredilerini geri öderlerken bu konu için ne zaman, ne de para bulabilmişlerdi. Özellikle de paradan yana sıkıntılardır. Susanna zaman zaman ne darlıklar yaşadıklarını, ne zor günler geçirdiklerini anımsardı. İnsanlar doktorların parayla oynadığını düşünür, ama aslında bu her zaman doğru değildir. Doktor olmak insanın yıllarından çalar, aynı zamanda eğitiminizi finanse edebilmek için giderek daha da fazla borçlanırsınız. Sonra bir doktor olarak adınızı duyurmanız bir o kadar yıla daha mal olur. Ofisinizde çalıştırdığınız elemanların, hemşirelerin maaşları, verdiğiniz kira, ofisi donatma masrafları, alet edevatlar, sigorta... Hepsi art arda kapınıza dayanır. Bazen bunca borç gözlerine bir dağ gibi görünürdü. Ama altından kalkmayı başarmışlardı; öğrenci kredilerini geri ödemişler, giderek daha da fazla rahatlamışlar ve sonunda hayatın tadını çıkaracak kadar para kazanmaya başlamışlardı.

Şimdiyse vakit çoktan geçmiş, Susanna elli yaşına basmıştı. Çocuk sahibi olmak için çok geçti. Kaldı ki son altı aydır âdet bile görmüyordu, bu da menopozun beklediğinden erken gelebileceğinin sinyaliydi. Gerçi artık çok da erken sayılmazdı. Başka bir doktordan genel bir kontrol için randevu almıştı. Amacı yolunda gitmeyen bir şeyler olmadığından emin olmaktı. Kontrol sonucunda her şey normal çıkmıştı. Bedenen mükemmel bir durumda olsa da menopoza girmişti. Ama menopozu gayet rahat geçiyordu; vücudunu ateşler basmıyor, terden sıırılsıklam olmuyor, uykuları kaçmıyor ya da duygusal iniş çıkışlar yaşamıyordu. Yani henüz hiç böyle belirtileri olmamıştı. Menopoz denen bu illeti bazıları ruhları bile duymadan atlatırken, bazıları ciddi biçimde çekerlerdi. Bu iki uç arasında herkes farklı bir noktada yaşırdı bu dönemi. Belki de Susanna ruhu bile duymayanlardan olacaktı.

Rip'le sevişmeyeli neredeyse... dört ay mı olmuştu? Emin olamıyordu. Ama çok uzun süre olduğu kesindi. Elbette Rip de artık elli yaşındaydı ve eskisi gibi bir erkek değildi. Ama geçmişteki seks hayatları düzenli ve eğlenceliydi, sonrası ise tam bir boşluk...

Muhakkak başka bir kadın vardı.

Susanna tam yatak odasında üzerini değiştiriyordu ki garaj kapısındaki alarmin öttüğünü duydu. Rip gelmiş olmalıydı. Susanna onu gördüğüne sevin sin mi, korksun mu bilemiyordu. Pijamalarını bacaklarına geçirirken Rip odaya girdi. Yüzü yorgun ve asıktı.

Susanna her ne kadar o gelmeden evvel sessiz kalmaya niyet emişse de onu gördüğünde hemen, "Neredeydin?" diye

çıktı. "Saat beşte evde olman gerekiyordu."

Rip ses tonunu hiç değiştirmeden, "Ne fark eder ki?" diye sordu. "Sanki sen evde

miydin?”

“Acil bir durum ihtimaline karşı nerede olduğunu bilmek isterim.”

Rip omuzlarını silkerek ceketini çıkardı. “O halde mesajlarını daha sık kontrol etmelisin.”

“Mesajlarımı kontrol ettim...” Birden duraksadı. Ofisten çıktığından beri bakmamıştı aslında.

“Bakmamışsın bile.” Rip telefona doğru yürüyerek gelen mesajları açtı. Telefonda mesaj bırakmadan kapanan iki arama, uzaktan bir tanıdığa ait bir mesaj, cumartesi günü onları partiye çağıran bir arkadaş ve sonra da Rip’in bıraktığı mesaj vardı. Rip mesajında ortağı Miguel Cãrdanas’ın bir mide virüsü sebebiyle hem mide hem de bağırsaklarını bozduğunu, bu yüzden de gelen acil ameliyata kendisinin girmesi gerektiğini söylüyordu.

Susanna’nın yüzü kızarır gibi oldu. Az kalsın kendinden utanacaktı. Ama Rip’in bu gecelik masum oluşu diğer günlerdeki gecikmelerinde de masum olduğu anlamına gelmiyordu. “Ne tür bir acil durummuş bu?”

“Trafik kazası. Ezilmiş leğen kemikleri, kırık kaburgalar, hasar görmüş bir ciğer, ciddi biçimde yara almış bir kalp.” Durdu. “Hastayı kaybettik.”

Rip’in sesi de en az bedeni kadar yorgundu. Hastanede saatler geçirip yorgun argın eve döndüğünde hep yaptığı üzere boynunu çevirip omuzlarını esneterek gevşemeye çalıştı.

“Sen neredeydin?”

“Hastam vardı. Felicia D’Angelo’nun akıntısı olmuş, rahim kaslarının kasıldığını düşünmüş, o yüzden onun ofise gelmesini bekledim. Muayenesini yapıp bazı testler istedim. Şu an iyi. Bu arada, sevgilin kim?”

Rip duyduğu bu soru karşısında ne şaşırmış gibi görünmüş ne de duraksamıştı. “Sevgilim falan yok.”

“Tabii ki yok. Demek o yüzden eve canın istediğinde uğruyorsun, benimle sevişmiyorsun ve benimle konuşurken buna katlanamıyormuş gibi görünüyorsun. Hepsi olmayan o sevgilin yüzünden, değil mi? Ofisinden mi, yoksa hastanedeki hemşirelerden biri mi?”

Rip gözleri alev alev yanarken gözlerini kısarak baktı. “Ben çok ciddiylim, Suze. Başka da söyleyecek bir şeyim yok.”

“O zaman sorun ne?” Susanna yalvarmak istemiyor, bunu yapmaya şiddetle direniyordu ama aralarındaki bu mesafenin varlığına artık tahammül edemez olmuştu. “Menopoza girdiğim için mi?”

“Menopoza girdiğinden haberim bile yok.” Bu, Susanna’nın canını daha da çok yakmıştı. Demek ki karısına karşı o kadar ilgisizdi ki yaşadıklarından bile haberdar değildi. “Sorun ne o zaman?”

Rip uzunca bir süre sessiz kaldı, sonra omuzlarını silkerek, “İkimiz de çok değiştik. Hepsi bu,” dedi.

“Hepsi bu mu?” Susanna içinde biriken duyguların her an patlayabileceğinden korkuyordu. Öfkesi, hayal kırıklığı, acısı... Hepsi de birbirini körüklüyordu. “Değiştik mi? Ne

zaman oldu *bu* peki? Kim deðişti, sen mi, ben mi?”

“Aslında ikimiz de değil,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. “Sorun da bu ya. Belki de sonunda, başından beri ne kadar farklı olduğumuzu fark ettim.”

Susanna yumruklarını sıkıp, “Bilmece gibi konuşmayı keser misin artık?” diye bağırdı. “Neler olduğunu bilmiyorum! Neden bahsettiğini de anlamıyorum! Tek bildiğim bir-birimizden hızla uzaklaştığımız ve bu durum çok zoruma gidiyor! Tanrı aşkına, bana basit bir dille konuş.”

“Boşver.” Susanna’nın öfkesi onu hiç etkilemişe benzemiyordu. “Boşver gitsin. Seni terk etmeyi düşünmüyorum. Her zamanki yaşantımıza devam edebiliriz.”

“Sen aklını mı kaçırdın? Her şeyin aynı kalmasını nasıl beklersin? Nasıl olur da daha dün birinin aşkından ölürken, bugün onu hiç tanıımıyormuş gibi davranabilirsin?”

“Nasıl olduğunu söyleyeyim mi?” Sesindeki kin ortaya çıkmaya başlamıştı. “İki kelimeyle özetleyeyim: True Gallagher.”

Susanna şaşkınlıkla sendeleyerek bir adım geri gitti. Beyni durmuştu adeta. “Ne?” Öylesine büyük bir şok yaşıyordu ki tek yapabildiği sadece ağzını açabilmek olmuştu. Tek kelime edemedi. Hayır, olamazdı. Nasıl olur da Rip... Rip ise tek kelime etmeden onu izliyordu.

Susanna’nın kafası bir klik sesiyle yeniden çalışmaya başladı. Çakraları hızla dönüyordu. “True Gallagher’la görüşmüyorum. *Onunla* bir ilişki yaşadığımı mı düşünüyorsun? Tanrım, Rip, hem de ona Milla’yı ayarlamaya çalışırken?”

Rip’in gözlerinde bir duygu kıpırdandı, yüzünden öyle büyük bir hızla geçip gitmişti ki Susanna’nın o ifadeyi okuyacak vakti bile olmamıştı. “Milla’yı rahat bırak,” dedi ifadesiz bir sesle. “O, True’dan çok daha iyilerini hak ediyor.”

“True konusunda neden bu kadar katısin? Ne yaptı sana? Sana yemin ederim, seni ne onunla ne de başkasıyla aldatıyorum!” Susanna, True’yla herkesin önünde yaptığı konuşmaları hatırlamaya çalışıyordu. Bunun çok fazla yaşandığı söylenemezdi aslında. Acaba konuşurlarken etraflarındaki insanlarda beraber olduklarını düşündürecek bir şey mi yapmışlardı?

“Farz et ki sana inanmıyorum,” dedi Rip. “Bırakalım böyle kalsın.”

Rip arkasını dönüp odadan çıktı. Susanna artık Rip’in onunla aynı odada yatmayacağını biliyordu. Şimdiye kadar en azından bunu yapıyorlardı. Her ne kadar herkes kendi köşesinde uyuyor ve birbirlerine ait alanları ihlal etmemeye özen gösteriyorsa da, sonuçta aynı yatağı paylaşıyorlardı.

Susanna bir yandan kahkahalarla gülmek, bir yandan da hıçkırarak ağlamak istiyordu. Bir şeyleri kırmak, bir şeyleri yıkıp dökmek, bu kadar aşağılık bir adam olduğu için Rip’i hırpalamak istiyordu. Böylesine pislik bir adama dönüşmesinin sebebi Susanna’yı kıskanması olmalıydı.

İbrenin nasıl olup da birden kendine döndüğünü anlayamıyordu. O, Rip’in yasak bir ilişki yaşadığından şüphelenirken, meğer Rip de aynı şeyden şüpheleniyormuş. Susanna kendi sadakatinden emindi. Rip eğer kendi suçunu örtmek amacıyla onu suçlamıyorsa,

söylediklerinden bir ilişkisi olmadığı anlamı çıkıyordu.

Bu da evliliklerinin henüz bitmediği anlamına geliyordu. Sadece zor bir dönemden geçiyorlardı, o kadar. Susanna tutunmayı başarabilirse her şey belki de zamanla düzelecek, Rip şüphelerinin yersiz olduğunu görecekti ve karıkoca arasındaki eski sıcaklık yeniden yakalanabilecekti. O zaman gelene dek, Susanna'nın çok ama çok dikkatli olması gerekiyordu.

Susanna, Rip'in her an telefonda konuştuğunu anlayabilir diye paralel telefon hattını kullanmamaya karar verdi. Bunun yerine çantasından cep telefonunu çıkarıp yatak odasının kapısını kapattı. Sonra banyoya geçip oranın da kapısını kapattı ve True'nun numarasını tuşladı.

True telefonuna bakar bakmaz alçak bir sesle, "Rip seninle benim bir ilişki yaşadığımızı sanıyor," dedi. "Çok şüphelendi."

"O halde şüphelerini gider. Senin peşine düşmek gibi aptalca adımlar atma riskini alamayız."

"Biliyorum. Ona seninle Milla'nın arasını yapacağımı söyledim. Ama öylesine burnundan soluyor ki inanmadı."

"Onu oyalamaya devam et. Milla konusunda bir gelişme var mı?"

"Hiç sanmıyorum. Dernek söz konusu olduğunda ne kadar inatçı olduğunu bilirsin. Eğer seninle birlikte olursa, destekçilerden biriyle beraber olduğu için diğerlerinin demeğe yardımı keseceğini düşünüyor."

"Evet, bana da aynı şeyi söyledi. Ama sen yine de onu ikna etmeye çalış. Çok fazla üzerine giderek bir sülük gibi görünmek istemiyorum."

"Elimden geleni yaparım. İkimiz de çok yoğun çalıştığımız için bir araya gelmekte güçlük yaşıyoruz."

"O zaman bir fırsatını yarat. Bir anda karşıma hiç bilmemesi gereken bir bilgiyle dikiliveriyor. Bunları nereden öğrendiğini bilmeliyim. O daha adım atmadan ne yapacağını öğrenmem gerek. Ona yakın olmadan bunu yapamam."

"Biliyorum. Biliyorum. Dediğim gibi elimden geleni yapacağım. Dirseğini büküp onu seninle çıkması için zorlayamam ya."

"Neden olmasın?" Bu fikir çok hoşuna gitmiş gibiydi. "Onu seninle ve Rip'le bir akşam yemeği yemesi için ikna et. Ben de tesadüfen mekânda belirivereyim. Nasıl?"

"Şu anda Rip'e böyle bir şey yaptırabileceğimi hiç sanmıyorum. Epey uğraşmam gerekecek."

"O zaman uğraş ve başar," diyerek telefonu kapadı. Susanna da telefonu kapattı.

Derin bir nefes aldı. Aslında plan gayet basitti: Kocasının kanma girecekti, o kadar. Plan basit olmasına basitti belki ama uygulamak hiç de kolay olacağına benzemiyordu.

On İkinci Bölüm

Sonraki bir hafta boyunca Milla ne True' dan ne de Diaz' dan haber almıştı. True'dan yeni haberler gelmesini beklemiyordu. Zaten ondan aldığı bilgilerle yanlış izi sürmüş, Diaz' m Justin'in kaçırılışıyla bir ilgisi olduğunu sanmıştı. Ama yine de en azından True'nun arayıp yeni bir haber öğrenemediğini söylemesini bekliyordu.

Hep diken üstünde gibiydi. Ne zaman bir köşeyi dönse ya da bir kapıyı açsa karşısında Diaz'ı bulmayı umuyordu. Kimi zaman izlendiği hissine kapılıp etrafını kolağan ediyordu. Gerçi Diaz etraftaysa bile onu hiçbir şekilde göremiyordu. Diaz ne diye onun izini sürsündü ki? Muhtemelen şu anda Meksika'da bir yerlerde yasal ya da yasadışı yollarla kendine meslek edindiği işi yapıyordu.

Aslında Milla o etrafta olmadığından kendini daha rahat hissetmeliydi. Diaz etrafında olduğunda, Milla sanki yanında güvenip sırtını dönemeyeceği, tamamen evcilleştirilmeyen bir hayvan varını ş gibi dikkat kesiliyordu. Ama Diaz yanında olmadığından ve tehlike çanları uzaklaştığında bu sefer de kalkını düşüyor, sinsi ve aniden ortaya çıkıveren bir arzu dalgasıyla gafil avlanıyordu.

Bu düpedüz delilikti. David'le ayrıldığından bu yana farklı erkekler ilgisini çekmiş, farklı kişilerle ilişki yaşamaya çalışmıştı. True Gallagher'la arasında bir çekim olduğunun farkındaydı. Ama onu reddetmesinin haklı gerekçeleri vardı ve fikrini değiştirmeye hiç mi hiç niyeti yoktu. Ama Diaz' dan etkilenmesi gerçekten endişe vericiydi. Bugüne kadar tanıdığı en *tekin olmayan* adamdı, bunu söylerken taşıyabileceği cinsel hastalıkları kastetmiyordu. Diaz'ın her şeyi yıkıp dağıtacak ölçüde bir kudreti vardı. Milla bunu gözüyle görmemişti ama mezarlıkta üzerine çullandığı o gece az da olsa bu potansiyeli hissetmişti. Kaldı ki bunu Diaz'ın gözlerinden açıkça okuyor, adını ya da ona dair bir şeyler duyan insanların tepkilerinden anlayabiliyordu.

Onunla iş ilişkisi dışında bir ilişki yaşamının aptallık olacağını biliyordu, tabii eğer Diaz *ilişki* yaşamak nedir biliyorsa. Seks, evet belki hayatında olabilirdi. Ama ilişki, hayır, hiç sanmıyordu. İlişki yaşamak iki insan arasında duygusal bağ gerektirirdi, Diaz'ın bunu isteyeceğini hiç sanmıyordu, istemenin de ötesinde beceremezdi zaten. Ayrıca, bu kadar çekindiği bir adamla nasıl olur da yatağa girmeyi düşünebilirdi ki?

İçindeki şehvet, *belki sadece tek gece*, diye fısıldadı. Bu, Milla'nın Diaz'a karşı ne derece arzulu olduğunun en büyük kanıtıydı. Çünkü Milla bugüne dek yaşadığı bu cinsel

arzuyu hep Justin'i arama çabalarını engeller düşüncesiyle bastırmıştı. Kaldı ki Diaz bugüne dek oğluna giden yolda ona en sağlam bilgileri veren tek kişiydi, bu ilişkinin mevcut durumu bozmasına müsaade edemezdi.

Milla, Diaz'a tehlikeli bir ilgi hissettiğinden bu yana, Diaz'ın her an bir yerlerden habersizce çıkıverme olasılığı onu daha da germişti. Milla'nın içindeki bir erkeğin güçlü kollarına hasret tarafı acaba Diaz karşısına geçtiğinde de onu yine aynı şiddetle isteyecek mi, yoksa bu hisse yalnızca yokluğunda mı kapılıyor diye merak ediyordu. Ama mantıklı olan, Milla'nın Diaz'a onu çok beğendiğini bir an bile hissettirmemesiydi. Bunu başarmanın en iyi yolu da ondan uzak durmaktır. Bu da mümkün olmadığına göre asıl soru içindeki kıpırtının üzerini örterek Diaz'ın ona duyduğu hislerin farkına varmasını engelleyip engelleyemeyeceğiydi. Ama bu durumda Diaz'ın etrafında olan bitenlere karşı inanılmaz farkındalığı ve insanları kusursuz gözlemleme kabiliyeti Milla'yı çok daha dikkatli olmaya zorluyordu.

Belki Milla için Pavön'u bulmasının ardından...

Hayır. Milla bunu aklına bile getirmemeliydi. Bu hissin içinde sürekli varolmasına izin veremezdi, bu işin sonunda bunu bir mükâfat gibi göremezdi. Milla kıpır kıpır eden fiziksel çekimi rafa kaldırmalı ve sadece Justin'i bulmaya odaklanmalıydı. On yıldır böyle olmamış mıydı zaten, bundan sonra da pekâlâ olabilirdi. Milla bugüne dek sadece fiziken onu çok etkilemeyen, kontrolünü kaybetmesine sebep olmayacak erkeklerle birlikte olmuştu. Bir an bile düşünmeden onlarla yaşadığı ilişkileri hayatında hep ikinci bir konuma atmıştı. Ama söz konusu Diaz olduğunda kontrolü sağlayamamaktan korkuyordu. Hepsinden de ötesi, Justin konusunda eline ilk defa böylesi somut deliller geçmişken, bu kontrolden vazgeçmek istemiyordu.

Milla bu gergin düşüncelerle yapacak bir şeyinin olmadığı bir gece Susanna'ya rastlayınca, biraz kafası dağılır umuduyla yemek teklifini geri çevirmemiş, kabul etmişti. Normalde Milla ender yakaladığı böylesi gecelerde evde olmaktan hoşlanıyordu ama aklı hep gelecek bir sonraki kara haberde oluyor ve kafa yorgunluğu onu fena halde bunaltıyordu.

Kendini gecenin tadını çıkarmaya odaklayarak, en sevdiği elbiselerinden biri olan açık limon sarısı renkteki, kolsuz, yürüdükçe dizlerini yalayıp geçen ipek elbiseyi üzerine geçirdi. Her ne kadar yağın yağmur sıcaklığı biraz kırmış ve hava normal seviyeye ulaşmışsa da, El Paso'nun ağustos gecelerinin sıcaklığı düşünüldüğünde elbise ona serinlik hissi veriyordu. Eskiden David'le birlikte eğlencelere katılır ve Milla o geceler için hep bu tarz kıyafetler seçerdi. Şimdi üzerindeki bu elbise ona o eski geceleri anımsatmıştı. Milla yaşlanmaya başladığı şu günlerde David'in onu memnun etmek için verdiği çabayı yeni yeni anlayabiliyordu. O dönemler David'in ihtisasını yaptığı yıllardı ve doğru düzgün uyuyamıyordu. Ama Milla dans etmeyi çok sevdiğinden David o değerli boş zamanlarını onu mutlu etmek adına eğlencelere götürerek geçiriyordu.

Milla onu evden almak için kapıya gelen Rip ve Susanna'ya kapıyı açarken o gecelerin hatırasıyla gülümsüyordu. Milla restorana kendi arabasıyla gelmeyi teklif etmişse de Rip, Justin'in kaybolduğu ve Milla'nın ciddi biçimde yaralandığı o günden beri hep yaptığı üzere

Milla'yı yalnız bırakmak istememişti. Milla onlarla ne zaman yemeğe çıksa Rip hep onu evden alır, sonra yine kendi elleriyle sağ salim evine bırakırdı.

Rip, Milla'yı karşısında görünce, "Selam," dedi. "Elbisen çok havalı..."

"Teşekkürler." Milla da ona bir tebessümle karşılık verip küçük antredeki lambayı yaktı. Sonra birlikte dışarı çıktılar, Milla kapıyı kilitledi. "Güzel giyinip de konuşma yapmayacak olmak harika bir duygu."

"Bunu çok uzun zamandır yapıyorsun." Rip arabanın arka kapısını açtı, Milla yavaşça içeri süzüldü. "Halkla ilişkiler görevini demekteki başka biri devralamaz mı?"

"Keşke olsa. Ama insanlar beni kayıp çocuklarla öyle bir bağdaştırmış ki, karşılarında beni görmek istiyorlar."

Bu sırada ön koltukta oturan Susanna arkasına dönerek karamsar gözlerle, "Ama senin de kendine ait bir hayatın olmalı," dedi.

"Benim bir hayatım var," dedi Milla. "Hayatım bundan ibaret. Ben böyle yaşamayı seçtim."

"Ya da senin için seçilen hayat bu diyelim. Bu işi sonsuza dek yapmak zorunda değilsin, biliyorsun. Derneğin günlük işlerinden elini eteğini çekip sadece yardım gecelerinde boy gösterebilirsin. Yaşadığın stresi düşününce..." Susanna başını iki yana salladı. "Nasıl bu kadar dayanabildiğine aklım ermiyor. En azından düzenli aralıklar vermelisin."

"Henüz değil," dedi. Justin'i bulana dek bunu yapamazdı.

Susanna iç geçirerek, "Bari düzenli sağlık kontrollerinden geç ve vitamin al," dedi. "Büyük bir stres altında olduğundan, doğum öncesi vitaminler iyi gelecektir."

Milla, "Peki, anne," diyerek onu taklit edince hem Rip hem Susanna gülümsedi. Ama vitaminler gerçekten iyi fikirdi. Milla'nın şu an isteyeceği son şey hasta olmaktı. Hele ki her an bir gelişmenin yaşanabileceği şu günlerde bunu hiç istemezdi. Daima hazır ve kondüsyonu yüksek olmalıydı.

Susanna, Milla'nın başının etini yemekten vazgeçtiğinde, hep birlikte geçmişteki ortak arkadaşlarından bahsedip onları çekiştirdiler. Rip sadece birkaç kez lafa karışmış ve Milla çok geçmeden Rip'in her zamanki halinden farklı olduğunu anlamıştı. Milla'yla konuşurken ses tonu ve tavrı hep olduğu üzere sıcaktı ama Susanna'yla aralarında ciddi bir gerilimin olduğu açıktı. Anlaşılan o ki, kavgalılardı ve bu, Milla'yı fazlasıyla rahatsız etmişti. *Keşke yemek için bu kadar ısrar edeceklerine iptal etselerdi*, diye düşündü. Ama artık çok geçti.

Yemek için seçtikleri restoran oldukça şık bir mekândı. İçeri kravatla girme gibi bir zorunluluğunun olmadığı ama kot pantolonun da pek hoş karşılanmayacağı bir yerdi. Aslında burası Milla'nın yemek yemekten en çok zevk aldığı yerlerden biriydi çünkü ızgarada üzerlerine yoktu. Milla bu gece için sedir ağacı ızgarasında somon balığı seçmişti. Gece boyunca ara sıra konuşmuşlardı. Rip ve Susanna birbirlerinden pek hoşnut olmasa da, Milla onlarla beraber olmaktan hoşnuttu.

Uzun süren yemek keyifleri nihayet bittiğinde kahvelerini sipariş ettiler. İşte tam da o anda Milla birden karşısında True Gallagher'ın o sıska, çiçek bozuğu suratını gördü. Susanna'yla aynı anda, "True!" diye şaşkınlıkla bağırışlıydı. Milla şüpheyle arkadaşına

baktı. Susanna ona tuzak mı kurmuştu yoksa?

True elini Milla'nın sandalyesinin arkasına koyarken, "Sizi daha yeni fark ettim," dedi. Bir yandan da Milla'nın omzuna dokunuyordu. "Susana, Rip, keyifler nasıl? Keşke sizi daha önce fark edebilseydim, bana eşlik etmenizi isterdim."

Susanna gülümseyerek, "Böyle iyi," dedi. "Yorgunluktan ölüyoruz, her zamanki gibi. Ya sen?"

"Aynı."

"Biz de daha yeni kahve söylemiştik. Acelen yoksa bize katılana."

"Teşekkürler, katılayım o halde." Uzun boyuyla Milla ve Susanna'nın arasındaki boş sandalyeye oturdu ve etkileyici bakışlarını her zamanki gibi Milla'nın üzerine dikti. "Son zamanlarda seni göremedim, gelişme var mı? Çok şey görünüyorsun..."

"Eğer yine yorgun dersin tokatı suratına yersin," dedi sertçe.

True sırttı. "Harika görüldüğünü söyleyecektim," dedi.

"Hımm." Milla pek ikna olmamıştı. "Sorunun cevabına gelince, yeni bir gelişme yok. Hâlâ kayıp insanları arıyor, para toplamaya çalışıyoruz. Dallas'ta yeni bir destekçi buldum. Bir yazılım şirketi."

"Bu çok iyi bir haber," dedi True.

Bu konuşmalar sırasında Rip'in ağzını bıçak açmamıştı. True'yu selamlamamıştı bile. Milla, Rip'in yüzüne dikkatle baktığında her zamanki sıcaklığın aniden silindiğini görmüştü. Gözleri en az Diaz'ınkiler kadar donuktu.

Lanet olsun. Bu gece dışarı Diaz'ı bir nebze olsun unutabilmek için çıkmıştı, onu anımsamak için değil. Rip'in nesi vardı böyle? Normalde çok sıcakkanlı bir adamdı. True onu kızdıracak ne yapmış olabilirdi ki?

O an Susanna'nın çantasından bir bip sesi yükseldi. Susanna sızlanarak, "En azından yemeğim bitene kadar beklediler," dedi. Çağrı cihazını çıkararak aramanın kimden geldiğine baktı. "Hastaneden arıyorlar. İzninizle çıkıp bir arayayım. Hemen dönerim." Susanna cep telefonunu yanına alarak kapıya doğru hızla seğirtti.

"Eğer doktorsan, her işin yarımındır," dedi True. Elini tekrar Milla'nın sandalyesinin sırtına dayamıştı ve başparmağıyla Milla'nın omzunu okşuyordu. Neden sonra yaptığının farkına varıp elini geri çekti. Ya da belki de sinsilik edip Milla'nın uzaklaşmasına izin vermek istemiyordu.

Rip dişlerini sımsıkı kenetlemişti ve True'nun yorumuyla ilgili tek laf etmedi. Onun yerine Susanna dönene kadar sessizce oturdu. Milla, True'ya dönerek, "Benim için başka bir şey öğrenebildin mi?" diye sordu. Eğer sormasaydı, şüphelenebileceğini düşünüyordu.

"O tarihlerle çakışan bir şey bulamadım. Sanırım tılandım."

Rip aniden, "Ne bilgisiymiş o?" diye sordu. Her ne kadar Rip soruyu sorarken kaba bir ifade takınmış olsa da Milla, Rip'i sohbete dahil etmediği için mahcup olmuştu.

"Sanırım sonunda kaçırılma olayıyla gerçekten ilgisi olabilecek bir isme ulaşmıştım, True'dan benim için araştırmasını istedim." Milla demekte pek çok kaçırılma hikâyesi olsa da, hangi kaçırılma olayı olduğunu açıklamaya gerek duymamıştı. Nasılsa kaçırılma dediklerinde

hep o kara günü kastediyorlardı.

Rip bir an bile True'ya bakmadı. "İsmi araştırması için neden polise gitmedin? Sana yardımcı olacaklarını biliyorsun."

"Biliyorum, ama True'nun sınırın diğer tarafında bağlantıları var..."

Susanna aceleyle içeri girdi. Yüzündeki gergin ifadeyle masadakilerin konuşmasını bölerek, "Üzgünüm, ama gitmem gerek. Felicia D'Angelo ateşlenmiş ve tansiyonu yükselmiş. Sadece yirmi haftası kaldı. Acilen hastaneye gidip onu görmem gerek."

"Hangi hastane?" diye sordu Rip. Ne de olsa iki hastanede birden ayrıcalıkları vardı.

Susanna cevap verdikten sonra tüm suratsızlığını gözardı etti ve eğilip Rip'in yanağına bir öpücük kondurdu. "Arabayı alıyorum. Eve taksiyle dönebilirsiniz, değil mi?" True, "Taksiye gerek yok," dedi önce Milla'ya sonra Rip'e bakarak. "İkinizi de ben bırakabilirim."

"Hayır, çok zahmet olur," dedi Milla. "Şehrin iki farklı ucunda oturuyoruz."

"Teklifi sunmadan da biliyordum bunu zaten. Hiç sorun değil."

Rip, "Taksiye bineriz, önce Milla'nın sağ salim eve girdiğini görürüm, sonra da kendi evime geçerim."

"Bu çok..." Susanna önce lafa başlayıp sonra birden susarak Rip'e öfkeli bir bakış fırlattı. Bu bakışla Milla gerçekten tuzağa düşürüldüğünü anlamıştı. "Neyse ne. Nasıl isterseniz öyle yapın. Benim gitmem gerek. Sonra görüşürüz umarım." Çantasını kaparak koşar adımlarla dışarı çıktı.

Garson getirdiği kahveyi fincanlara dökmeye başladı. Milla iki adamın arasında huzursuzca oturup kahvesini yudumluyordu. Diğerleri kahveyi tamamen unutmuş gibilerdi. Hiç durmadan Milla'yı eve kimin bırakacağı üzerine kibarca atışıyorlardı. Rip'in giderek kontrolünü kaybetmeye başladığını hissettiği anda olaya müdahale etmeye karar verdi.

"Durun bir dakika," dedi sakince. "Neden benim fikrim hiç sorulmuyor?"

Her ikisi de bakışlarını Milla'ya çevirdi. Rip yüzünde af diler bir ifadeyle, "Affedersin. İki arada bir derede kalmış olmalısın," dedi.

"Biraz." Milla birazdan ağzından çıkacak kelimelerin

Rip'in hiç hoşuna gitmeyeceğini tahmin ederek gülümsedi. "True'yla konuşmam gerek. Bu yüzden onunla gideceğim."

Haklıydı, Rip bu fikirden hiç hoşlanmamıştı. Ama yine de bu karar Milla'ya ait olduğu için uzatmamaya karar verdi. True zafer kazanmış bir eda takınmasa da, Milla'yla yapacağı konuşmanın hoşuna gitmeyeceğini anlayabilecek kadar zeki idi.

Garson hesabı getirince Rip, "Nasıl istersen," diyerek cebinden kredi kartını çıkardı ve küçük dosyalardan birinin içine koydu. True uzanıp Milla'nın fişinin olduğu dosyayı almak istediye de Milla onu tek bakışıyla durdurdu ve dosyanın içine çok sayıda banknot koydu.

Garson her iki dosyayı da alıp geri dönünceye kadar beklediler. Garson geri geldiğinde Rip'e kartını ve imzalaması için fişi uzatmıştı. Rip garsondan bir taksi çağırmasını istedi ve bu esnada da dosyanın içine dolgun bir bahşış ekleyip imzasını attıktan sonra kartını cebine koydu.

Garson geri geldiğinde, "Taksiniz on dakikaya kadar burada olacak efendim," dedi.

Milla, “Bekleriz,” dediyse de Rip başım iki yana sallayarak reddetti.

“Hayır, beklemenize gerek yok. Birkaç dakikaya gelir zaten. Beklerken ben de kahvemi bitiririm.” Milla ve True ayaklanınca o da kalktı ve Milla’yı öptü. “Bunu yapmayalı uzun zaman olmuştu. Kendini bu kadar özletme.”

Milla kıkırdadı. “Sanki Susanna ve sen, benden daha mı az çalışıyorsunuz?”

“Doğru söze ne denir? Kendine dikkat et.” Başını sallayarak True’yla da vedalaştıktan sonra, onlar restorandan çıkarken sandalyesine yeniden oturdu.

True, Milla’yı sırtına dokunup hafifçe sola doğru yönlendirirken, “Cipim bu tarafta,” dedi. “Sanırım Rip benden pek hoşlanmıyor.”

Milla bu konuda tek kelime etmedi. Ancak True’nun arabasına bindiğinde dönerek, “Benim de senden çok haz ettiğim söylenemez. Arkamdan iş çevirip düzmece tesadüfler yaratmandan hiç hoşlanmıyorum.”

True bir an elinde anahtarları öylece kalakaldı. En sonunda, “Çok mu belliydi?” dedi ve anahtarları kanta sokup motoru çalıştırdı.

“Hem de fazlasıyla.” True eğer orada oluşunun bir kurmaca olduğunu inkâr etseydi Milla ona belki inanabilirdi ama ona doğrular konusunda yan çizmediği için saygı duyduğunu biliyordu. Milla bir an, “Yaşadığım yeri nereden biliyorsun?” diye sordu. Milla restoranda Kasper’larla şehrin iki farklı ucunda yaşadığını söylediğinde True bunu zaten bildiğini söylemişti.

“Tam olarak bilmiyorum. Westside’da yaşadığını biliyorum. Susanna söylemişti. Tam adresin neresi?”

Milla adresini söyledi, True da anladığını göstermek için başını salladı. “Oraya nasıl gidileceğini biliyorum.” True doğuştan bir El Pasoluydu. Bu şehrin her yerini karış karış biliyordu.

“Susanna’ya gelen çağrı da düzmece miydi?”

True omuzlarını silktilti. “Bildiğim kadarıyla hayır. Ben seni her halükârda eve bırakmak isteyecektim.”

“Ben sana son sözümü söyledim, True. Seninle birlikte olamam. Beni eve bıraktığın için teşekkür ederim ama aramızdaki ilişki ancak bundan ibaret olabilir.”

Trafik bu saatte oldukça sakindi ve peş peşe yeşil ışıkları yakalamayı başarmışlardı. Milla sokak lambalarının True’nun yüzünde titrek gölgeler yapışını, yüzünün giderek daha da asılışım ve parmaklarının direksiyonun üzerinde kıpırdanışını uzun uzun izledi. True sonunda, “Kendini bu kadar kapatmak zorunda değilsin,” dedi. Sesi öfkeli ve yüksek. “Tanrı biliyor ya, böyle davranma nedenini çok iyi anlıyorum ama işler ya öyle ya da böyle olmak zorunda değil ki. Bir yandan oğlunu ararken, bir yandan da kendin için bir şeyler yapabilirsin. Kendini duygusal manada tamamen kapatmışsın, kimsenin içeri girmesine izin...”

Milla, “Çünkü insanların benden benim onlara veremeyeceğim şeyler beklemeleri hiç de adil değil,” diyerek lafını tamamlamasına izin vermedi. “Eğer bir dakikanın bile Justin’e giden yolda bana bir bilgi getireceğini bilsem, o bir dakikamı bile seninle heba edemem. Bu fırsatı tepemem.”

“Ama Susanna ve RipTe yemek yemeye vakit ayırabiliyorsun.”

“Bu senin bahsettiğin ilişkiden çok farklı ve bunu gayet iyi biliyorsun. Eğer ben bu geceki yemeği son anda görüşmem gereken biri çıktığı için iptal etmiş olsaydım -ki öyle bir durum olsa bir saniye bile düşünmezdim- onlar beni anlayışla karşılayabilirlerdi. Biz sadece arkadaşız, işlerimiz el verdiği sürece görüşüyoruz. Sürekli beraber değiliz ki.”

“Yani bizim arkadaş bile olamayacağımızı mı ima ediyorsun?”

Milla homurdandı. “Sanki öyle bir ilişki istiyorsun da.” True canının sıkılmasına rağmen gülümsedi. “Tanrım, çok çetin cevizsin. Ama ben zoru severim.”

“Sana zorluk falan çıkarmaya çalışmıyorum. Seni uğraştırmak gibi bir niyetim de yok. Beni hiç istemediğim bir duruma sokmandan hoşlanmıyorum. İstedğin şeyi elde edemediğin için kızılıyorsun. Eğer seninle birlikte olmazsam bu hoşuna gitmeyecek. Eğer seninle birlikte olup seni hayatımın odak noktası yapmazsam, bu durumdan da hoşlanmayacaksın. Yeni her halükârda seni memnun edemeyeceğim.”

True dişlerini biraz daha sıkı. “Peki ya sana oğlunu aramanda yardım edebileceğimi söylersem? Duyduğun her söylentinin arkasından ben de seninle beraber gelirim desem? İnsan kaçakçıları ya da diğer piç kurullarıyla mücadele edeceksen, seni koruyacak birilerine ihtiyacın var.”

“Ben hiçbir buluşmaya yalnız gitmem.” Gözlerini önüne çevirerek uzakları izledi. Eğer iki hafta önce olsaydı, Milla ondan gelecek her yardıma balıklama atlamaya hazırdı ama bu, Diaz’la karşılaşmasından önceydi. Tüm parası ve bağlantılarına rağmen Milla, True’nun Pavon’u bulmada Diaz kadar iyi olamayacağını düşünüyordu. Belki de yanlış düşünüyordu. Belki de hayatının hatasını yapıyordu ama kararını çoktan vermişti ve ne olursa olsun, sonunda karşısına ne tehlikeler çıkarsa çıksın vazgeçmeyecekti.

True dişlerinin arasından bir küfür savurdu, sonra da, “Eğer her buluşmaya birileriyle gidiyorsan, o kişi neden ben olmayayım?” dedi.

“Çünkü senin şartların var. Bana doğruyu söyle. Seninle birlikte olmazsam derneği mali açıdan desteklemeyi bırakacak mısın?”

True sanki suratının ortasına bir tokat yemiş gibi geri çekildi. “Tabii ki hayır.”

“O halde son cevabım hayır.”

True elinin altındaki direksiyona daha sıkı yapışıp Milla’nın oturduğu sokağa girinceye kadar tek kelime etmedi. Sokağa girdiğinde, “Hangi ev?” diye sordu.

Milla onu sokağın sol tarafındaki en son eve doğru yönlendirdi. True evin önündeki küçük yola girerken arabanın farları evin ön kapısını aydınlatmıştı. Komşunun garajı Milla’yla yan yana duruyordu ve iki evin araba yollarını aradaki incecik beton duvar ayırıyordu. Milla’nın evi sıranın son evi olduğundan sağ tarafı sıra sıra dizilmiş evlerin görünümünü yumuşatan ağaçlar ve çalılıklarla kaplıydı. Evin arkasındaki küçük bahçe kendine özel bir alan yaratmak fikriyle çevrelenmiş ve komşularınkinden ayrılmıştı. Evin ön kapısı bir çardağa açılıyordu ve çardağın her iki tarafı rengârenk çiçeklerle süslenmişti. Sundurmanın parlak sarı ışığında çiçeklerin rengi turuncuya çalıyordu. Milla’nın evi düzenli ve bakımlıydı. Ama Milla, True’nun evini kendi eviyle karşılaştırdığını biliyordu ve True şu anda Milla’nın kafasında

akıl yerine ne taşıdığını merak ediyor olmalıydı.

Milla emniyet kemerini çözüp kapısını açarken, “Bıraktığın için teşekkür ederim,” dedi.

True vitesi park konumuna alıp devasa cipinden çıktı. Ama Milla arabadan inmeden ona yetişmeyi becerememişti. Elini Milla’nın dirseğine koyup onunla birlikte eve doğru yürüdü.

“Pekâlâ,” dedi birdenbire. “Senden uzak duracağım. Ama herhangi bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Gündüz ya da gece... ne zaman istersen. Ciddiyim. Hiçbir koşulum da yok.”

Bu teklif Milla’nın kalbine dokunmuştu. Gülümseyerek karşılık verdi. “Teşekkürler.”

True gözlerini Milla’ya dikerek ona bir adım geri çekilme fırsatı bile vermeden sarıldı. Ayağında yedi santimlik topukları olmasına rağmen True ondan hâlâ on beş santim uzundu. True, Milla’ya doğru eğilince Milla bir an için şaşkına döndü. Elleri Milla’nın sırtını kavrarken dudakları dudaklarına yapışmıştı.

Milla ellerini True’nun omuzlarına koyup var gücüyle iterek kendini uzaklaştırmaya çalıştı. Başka koşullar altında olsalardı, True’nun bu ani öpücüğünden hoşlanır, hatta karşılık bile verebilirdi. True bir kadının nasıl öpüleceğini biliyordu. Dudakları sıcacık, nefesi tazeydi; dili işveli ama buyurgan değildi. Milla kasıklarının ona dokunduğu yerde True’nun erkekliğinin giderek sertleştiğini hissediyordu.

Milla dudaklarını geri çekerek True’yu daha büyük bir kuvvetle itti. Öyle ki True en sonunda ellerini çekip, bir adım gerilemek zorunda kaldı.

“Benden uzak duracağını sanıyordum,” dedi. True’nun “hayır”ı cevap olarak kabul etmemesi sinirlerini fena halde bozmuştu.

“Uzak duruyorum.” Yüzündeki ifade sert, gözleri kısıktı. “Ama tadını almayı, senin de benim tadımı almanı istedim. Eğer fikrini değiştirecek olursan tek yapman gereken söylemek.”

Şu erkeksi kibri çekici bulmadığını söylerse yalan olurdu ama True’nun bu tavrı Milla’yı yoruyor ve kendini ondan ayıramayacak kadar baştan çıkarılmış bulmuyordu. Cebinden anahtarlarını çıkarıp kapıyı açtı. İçeri girerken, “İyi geceler,” dedi ve sonrasında kapıyı kapatıp ani bir refleksle kilitledi.

Öylesine huzursuz olmuştu ki çıkarken açık bıraktığı lambanın yanmadığını ancak içeri girdikten dakikalar sonra fark etmişti. Bir an kanı dondu. Karanlık üzerine çökerken evde yalnız olmadığını biliyordu.

On Üçüncü Bölüm

Rip taksiciden onu eve değil hastaneye bırakmasını istemişti. Doktorların otoparkına girmek için kendi park kartını kullanmış ve taksi şoförüne beklemesini söylemişti. Taksiden indiğinde otoparktaki arabalara şöyle bir göz attı ve kendi arabasının orada olmayışına hiç şaşırmadı. Hayal kırıklığına uğramıştı belki ama şaşırmamıştı. Yine de yaka kartını takarak hastanenin acil servisine girdi.

Kayıt kabuldeki memura, “Felicia D’Angelo bu gece giriş yaptı mı acaba?” diye sordu. Memur hemen sistemden kontrol etti.

“Hayır, efendim, hastanemizde Ramon D’Angelo isminde bir hastamız var ama Felicia isminde kimse yok.”

Rip emin olabilmek için taksi şoförünü bu kez hem kendisinin hem Susanna’nın ayrıcalıklarının olduğu diğer hastaneye yönlendirdi. Rip burada da aynı yöntemi izledi. Arabası yine otoparkta değildi ve Felicia D’Angelo isminde bir hasta hastaneye giriş yapmamıştı.

Rip eve döndüğünde tüm kalbiyle Susanna’nın orada olmasını, bu gece gelen acil çağrının Milla ve Gallagher’ı bir araya getirme çabalarının bir parçası olmasını umuyordu. Her şeye rağmen hâlâ umudunu tam olarak kaybetmemişti.

Ama eve döndüğünde evde tek bir ışığın bile yanmadığını gördü. Taksi şoförüne hayli kabarık olan ücretini ödedi ve araba yolundan geçip ön kapıyı açtı. Hemen alarmı kapatıp lambayı yaktı.

Susanna’nın eve geldiğinde nasıl bir hikâye uyduracağını merakla bekliyordu. Rip’in karısının nerede olduğu ve ne yapması gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

True muhtemelen henüz cipine binmemişti ve Milla bağırarak olursa hemen duyup gelecekti. Milla sanki tıkanmış gibi olan boğazından güçlükle nefes alırken, bu düşünce beynini acıtıyordu. Sanki bir karabasanda gibiydi, bağırarak istiyor ama bağırıyordu. Kocaman ve güçlü bir el ağzını tıkayıp onu hızla duvara savurduğunda Milla’nın ağzından çıkan ses bastırılmış tiz bir çığlık oldu.

Ses zar zor duyulan bir tonda, “Şşşt,” dedi. “Bağırma sakın. Benim.”

Benim mi? Bu gizemli kişinin Diaz olduğunu anlamak bile Milla’nın paniğini engelleyememişti. Kalbi göğüs kafesinin içinde öyle hızlı çarpıyordu ki, göğüs kafesi acıyordu.

Milla, Diaz’a onu duvara yasladığı için minnettardı çünkü aksi halde dizlerinin onu taşıyabileceğinden şüpheliydi.

Diaz’ın uzanıp lambayı açtığını duymasıyla antreye loş bir ışık yayıldı. Dışarıdan gelen bir motor sesi ve ardından araba uzaklaşırken çıkan lastik seslerini duydular.

Diaz elini geri çekti. Yüzü yine ifadesiz, bakışları buz gibiydi. “Gallagher’la aranda bir şey mi var?”

Milla, Diaz’a bir tokat savurdu. Art arda koluna ve omzuna tokatlar indiriyordu. Bu da yetmezmiş gibi çantasını çıkarıp Diaz’ın kafasına savurdu. “Kahretsin, korkudan ödümü kopardın!” diye bağırırken hem korku hem de rahatlamış olmanın verdiği duyguyla gözyaşları yanaklarına süzülüyordu. Titreyerek lambanın yanındaki sandalyeye çöktü. Çantasını alıp içinde mendil aranmaya başladı.

Diaz’ın suratındaki ifadesizlik bir anda silinmiş, Milla’nın peş peşe indirdiği tokatların şaşkınlığıyla ağzı açık kalmıştı; şaşkınlığın bir diğer sebebi de Milla’nın bunu yapmasına izin vermesiydi tabii. Milla’nın kendisi de bu duruma inanamıyordu. Hem nasıl olup da bu derece kontrolünü kaybettiğine, hem de Diaz’ın nasıl olup da oracıkta kolunu kırmak ya da onu yere yapıştırmak yerine sessizce dikilip tokatlarına boyun eğdiğine aklı ermiyordu. Milla tam özür dilemek için ağzını açmıştı ki, bunun yerine Diaz’ın dizlerine bir darbe daha indirdi. Güçlkle duyulan bir sesle, “Lanet olsun,” dedi ve gözyaşları yeniden süzölmeye başladı. Mendiliyle, akan yaşları sildi. Muhtemelen makyajı fena halde dağılmıştı, bunun için Diaz’a birkaç yumruk daha sallamak istiyordu.

Diaz gözleri Milla’nınkilerle aynı seviyeye gelecek biçimde yere diz çöktü. “Böyle olsun istememiştim... affedersin.” Büyük bir özenle uzanıp Milla’nın elini tuttu. Sanki bu tür tesellilere pek alışkın değilmış gibi bir hali vardı. Bu yüzden ne yapacağını bilemiyor gibiydi. Parmakları sert ve sıcak, avuçları nasırlıydı. Milla’nın elini avucunun içine alıp başparmağıyla parmaklarını okşadı. “İyi misin?”

“Kalbimin yeniden atıp atmadığını mı soruyorsun?” diye çıkıştı, sonrasında ise kahkahayı patlattı. Dizlerindeki derman öylesine kesilmişti ki, ayağa bile kalkamıyordu, başını duvara yaslamıştı ve boşta kalan eliyle yüzünü siliyordu.

O an inanılmaz bir şey oldu. Diaz’ın dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı.

Diaz’ın tebessümü Milla’yı o kadar şaşırtmıştı ki Milla birden gülmeyi kesip gözlerini Diaz’a dikti. Kalbi tam normal seyrine döndü derken, yine birden hızlanmaya başlamıştı ama bu seferki sebep hissettiği korku değildi. Milla’nın tüm bedenini ateş bastı ve yine tir tir titremeye başladı.

Gülümseyerek elini tutan Diaz aslında şu an daha büyük bir tehlikeydi. Milla bağırması gerekirken sakindi.

Diaz, Milla’nın gözlerini ona hayretle dikmesine şaşıarak, “Ne var?” diye sordu.

“Gülömsöyorsun.” Diaz sanki bir an yüzündeki maskeyi düşörmüş ve hep takındığı o ifadesiz suratın ardına gizlediği asıl yüzü görünmüşü. Şaşkınlık, kafa karışıklığı, ilgi, eğlence.. . Tüm bu duygular daha bir dakika öncesinde Diaz’ın yüzünden gelip geçmişti. Milla’nın görmekten en çok endişe duyacağı duygu arzu olurdu. Bu nedenle Milla hemen elini

Diaz'ın elinden kurtarıp bilinen kadın hareketlerini yapmaya koyuldu: Saçlarını gözlerinin önünden çekti, eteğini düzeltti ve gözlerinin altına akan maskara izlerini sildi.

Diaz böylesine ufak bir şeyin onu şaşırtmasına hayret ederek, “Ben gülebiliyorum,” dedi.

“Ne zamanlar oluyor bu?”

“Bu konuda defter tutmuyorum. Ama kahkaha da atabiliyorum.”

“Bu yıl hiç oldu mu?”

Tam bir şeyler söylemeye başlayacaktı ki durup düşündü ve omuzlarını silkti. “Sanmıyorum.” Dudaklarının kenarları eğlendiğini belli etmek istercesine yeniden yukarı kıvrıldı. “Çantam kafama indirdin.”

Milla, “Özür dilerim,” dedi. “Öyle korkmuştum ki, kendimi kaybettim. Canın yandı mı?”

“Şaka yapıyor olmalısın.”

“Hayır, ciddiym. Kafa bu sonuçta...”

“Elin çok hafifmiş.”

Gerçekten de öyleydi. Milla kendini bu gibi durumlara zihnen ve bedenen fazlasıyla hazırlıyor, bıkıp usanmadan çalışıyor, çalışıyor, çalışıyordu. Ama işte bir savaşçının elinden çıkıyormuş gibi olması gereken yumrukları etkili olmaktan çok kadınsı ve hafif bulunmuştu. Eğer karşısında Diaz değil de mesela Pavón olsaydı, Milla belki de çoktan diğer tarafı boylamış olurdu.

Diaz hâlâ yerde çömelmiş olduğundan Milla, bacaklarına değen sıcaklığını hissedebiliyordu. Kısa siyah saçları sanki ıslakken ellerini aralarından geçirmişçesine dik dik olmuş ve dağılmıştı. Milla onu gördüğünden beri ilk kez yüzü tıraşlıydı, üniforma gibi üzerine yapışan tişört-kot pantolon kombinasyonu ve siyah botları yine üzerindeydi. Lambanın loş ışığı kemikli yüzüne daha sert bir ifade katıyor, kara gözlerini daha da çukurlaştırıyordu. Genelde gergince kapalı olan ağzı bu kez daha yumuşaktı ve büzülmüş değildi.

Milla içindeki kıpırtıyı umutsuzca bastırmaya çalıştı. Diaz'a karşı hissettiği fiziksel çekimin onun ölümcül gizeminden kaynaklanan zihinsel bir yanılgı olduğunu sanıyordu. Kadınlar günlük hayatlarında normal erkekleri tercih ediyorlarsa da, düşlerinde tehlikeli adamları arzularlardı. Ama Milla'nın yaşadığı bir düş olmaktan çok öteydi. Ellerini uzatıp Diaz'ın dudaklarını okşamamak için kendini zor tutuyordu. Diaz kötü bir çocuk değil, kötü bir adamdı ve Milla aradaki farkı unutmak için elinden geleni yapacaktı. Şüphesiz ki iyi ve doğru insanların tarafında değildi.

Ama işte şu anda evde yalnız ve bir ışık yumağının ortasında baş başlardı. Milla tek yapması gerekenin bacaklarını aralayıp onu arasına almak olduğunu biliyordu. Gerçi Diaz bu yakınlaşmayı istediğine dair herhangi bir işaret vermemiş, bunu aklından geçirdiğini bile belli etmemişti. Ama yine de Diaz'ın onu geri çevirmeyeceğinden emindi. Hep yaptığı gibi Milla'yı memnun edip sonra yine sırra kadem basacaktı. Yaşayacakları şey de, çok susadığında bir bardak su içmekten farksız olacaktı.

Tüm bunları düşününce Milla sandalyesinde hiç kıpırdamadı ve bacaklarını birbirinden

hiç ayırmadı. Artık kimse için her zaman sekse hazır bir obje gibi görünmeyecekti, kendisi için bile.

“Gallagher seni öptü” dedi. Demek pencerelerden birinden izlemişti. Milla yüzüne dikkatle bakarken Diaz da hızla o eski bilindik maskesini yeniden yerleştiriyordu suratına.

“Ben istemedim.” Neden bilinmez ama hemen kendini savunmaya geçme ihtiyacı hissetmişti. “Durmadan bana çıkma teklif ediyor, ben de her seferinde reddediyorum.”

“Bu gece neden beraberiniz?”

“İki arkadaşımınla yemeğe çıkmıştım. Tesadüfen True da oradaymış. Arkadaşlarımdan ikisi de doktor, masadayken biri acil olarak hastaneye çağırıldı. O hastaneye arabayla gidince, True da beni kendi arabasıyla bırakmak, Rip de eve taksiyle dönmek zorunda kaldı.

Diaz olanları yeniden gözden geçirirken sessiz kalıp başını iki yana salladı. “Eğer ondan uzak durmazsan, sana yardım etmem.”

Milla verilen bu ultimatoma hiç karşı çıkmadı çünkü ne de olsa kendisi de öyle yapacaktı. “Tamam.”

“Bu kadar basit mi?”

“Bu kadar basit. Onu tanıyorsun, değil mi?”

“Daha önce tanışmıştık.”

Oysa True, ona Diaz’ı sorduğunda bundan hiç bahsetmemişti. Aksine bir de onunla ilgili bilgi ediniyormuş gibi görünmeye çalışmıştı. Belki de Milla’nın Diaz’la karşılaşmamasının onun için daha güvenli olacağını düşünmüştü, belki de haklıydı. Ama Milla kendi kararlarını kendi verip şansını zorlamayı seven biriydi. True onu Diaz’dan uzak tutarak Milla’nın öğrenmek için can attığı gerçekleri öğrenmesini engellemişti.

“Pavón’u buldun mu?”

“Çalışıyorum. Bir yolunu buldum. Ama Pavón bir ay ya da daha uzun bir süre gözlerden uzak olabilir, çünkü peşinde olduğumu öğrenmiş.”

Aklı başında her insan Diaz’ın kendisinin peşinde olduğunu öğrenince uzun süre ortalıklarda görünmezdi, hatta bir ömrün yarısı bile saklanılmaya değerdi. “O halde, elinde yeni bir bilgi yoksa neden buradasın?”

“Buradayım çünkü ilgini çekebilecek yeni bir bilgiye ulaştım. Haber kaynaklarımdan biri on yıl önce iş yapan bir bebek kaçırma şebekesinden bahsetti.”

Milla’nın tüm vücudu bir anda buz kesti. Sanki ciğerlerindeki tüm hava çekilmişti, nefes alamıyordu. Nefesi kesilerek, “Sana tam olarak ne anlattı?” diye sordu.

“Bu tür şebekelerin tersine, oldukça yüksek sınıftan bir şebekeymiş. Çocuklar sınırdan arabalara doldurulup karayolundan götürülmeğe, küçük, özel bir uçakla geçiriliyorlarmış.”

Milla hâlâ nefes almakta zorlanıyor, güçlükle soluyordu. Uçak! Bugüne kadar rüyalarında pek çok kez Justin’in tıklım tıklım bir kamyonun kasasında sıcaktan bunalarak öldüğünü, sonra da çöpmüş gibi bir kenara fırlatıp atıldığını görmüştü.

Diaz, “Bu yine de senin bebeğinin aynı şebeke tarafından kaçırıldığı anlamına gelmez,” diyerek uyardı. “Ama zamanlar birbirine çok uyuyor ve bu şebeke Güney Chihuahua ve Coahuila’da çalışıyormuş. Burada, Teksas’taki bir bağlantıları bebekler için doğum belgesi

düzenliyor ve bebekler kolaylıkla başka ailelerce evlatlık edinilebiliyormuş.”

“Doğum belgeleri.” İnsanın bunu yapabilmesi için ya adliyede ya da hastanede çalışıyor olması gerekiyordu. Justin Meksika’da doğduğundan, bütün belgeler orada düzenlenmişti. Milla doğum belgelerinin nasıl hazırlandığını hiç merak etmemiş, kontrol etme ihtiyacı da hissetmemişti.

Diaz, Milla’nın aklından geçenleri tahmin ederek, “İşler şimdi böyle işlemiyor,” dedi. “Her şey bilgisayarlarda kayıt altına alınıyor. Doğum belgeleri artık başka bir eyaletten de gelebiliyor.”

“Biliyorum.” Evlatlık kayıtları da eğer annenin vasıtasıyla olmadıysa gizli tutuluyordu. Bu, Milla’nın önündeki en büyük engeldi. Kaldı ki Milla herhangi bir eyalette doğum oranlarının ciddi biçimde artış gösterip göstermediğini de kontrol edemiyordu çünkü fazladan düzenlenen doğum evrakları bir yılda binlerce değil, sadece birkaç yüz tane kadar oluyordu. Nüfusun belli zamanlarda çoğaldığı büyük bir şehirde fazladan çıkarılan doğum belgelerinin farkına varılması hayli zordu. Ama yine de o dönemlerde bilgisayar sisteminin devreye girmiş olabileceğini düşündü. Ama bilgisayar sistemine parası yetmeyecek küçük ve kırsal bir kasaba daha iyi bir hedef olabilirdi. Diaz’a bunu söyleyince onu başıyla onayladı.

“Peki tam olarak ne arayacaksın?”

“Aynı anda ve çok sayıda çıkarılan doğum belgelerini.” Küçük bir kasabada bir günde ya da bir haftada kaç bebek doğmuş olabilir ki? Hatta aynı ayda bile? Eğer sayı bazı aylarda diğerlerine göre fazla çıkarsa tüm dikkatimi oraya vereceğim.”

Diaz bir an sessizliğe gömüldü ve Milla, Diaz kafasındakileri ölçüp tartıncaya kadar sessizce bekledi. Diaz sonunda gözlerini kaldırarak Milla’ya baktı. “Denilenlere göre, kaçakçılık şebekesi özel uçakları kaza yapınca bu işe bir son vermiş.”

Milla’nın umudu yeniden bir kâbusa dönüşürken dudakları hissizleşip uyuşmuştu. “Ne zaman olmuş bu?”

“On yıl kadar önce. Uçaktaki herkes ölmüş. İçindeki altı bebekle beraber.”

Milla, Diaz gittikten sonra uzunca bir süre ellerini izleyerek öylece oturdu. Ne hayat, ne Tanrı, bunca sene uğraşıp tam da yüzüp yüzüp kuyruğuna gelmişken her şeyi yeniden elinden alacak kadar gaddar olabilirdi. Milla, Justin’in o uçakta olmayabileceğini biliyordu. Onu pekâlâ başka bir kaçakçılık şebekesi de kaçırmış olabilirdi. Ama şu uçak ihtimali, masum bedenlerin korkunç bir şekilde yok olduğu, Milla’nın gerçekten kabullenmekte zorlanacağı bir kâbus olurdu.

Milla umudunu hiç yitirmeden aramaya devam ettiyse de, bebeğini belki de hiç bulamayacaktı. Ama bu işin arkasındaki insanları bulacaktı -gerçi onlara “insan” değil, *cana-var* demek lazımdı- Milla sonunda ölüm olduğunu bilse de ne pahasına olursa olsun onlara mutlaka diz çöktürecek. İçinde bir yerlerde bir şeyler değişiyordu. Kendi bebeği ya da kayıp herhangi bir bebekle ilgili gelecek hiçbir haberi artık göz ardı etmeyecekti. Adalet ve intikam istiyordu.

On Dördüncü Bölüm

Susanna o kadar yorgundu ki, arabasını garaja alırken bile kolunu kaldıracak hali yoktu. Arabanın kapısını açıp gözlerini kapattı ve dışarı çıkmak için gerekli enerjiyi toplamaya çalışarak bir süre öylece oturdu. Çok, çok uzun bir gece olmuştu ve sadece iki saatlik bir uykunun ardından yine kalkıp hastanedeki işlerinin başına dönmek zorunda kalacaktı. Yine gün içinde hastalarını muayene edecek, akşam eve dönmeden acil hastalara bakacak, sonra da eve gelip sızacaktı. Kahve belki uykusunu açabilirdi ama yorgunluğunu almayacaktı.

Önceki gece True'nun Milla ile ne yaptığını merak ediyordu. Susanna, Milla'yı çok iyi tanıyordu ve dün geceki organizasyonun düzmece olduğunu anladığından ve çok kızdığından adı gibi emindi.

True, Milla'yı yola getireceğini düşünüyor ama onu Susanna kadar iyi tanımıyordu. Milla pantolon yerine etek giymekten hoşlanan, yemek yapmayı, evini düzenlemeyi, çocuklarla çalışmayı seven tipik kadınlardandı. Bir ara öğretmenlik yapmayı bile düşünmüştü. Susanna'ya göre çocuklara düşkünlüğün bu kadarı da fazlaydı. Milla'nın tırnakları her zaman manikürlü olurdu ve Susanna geçen on bir yılda Milla'nın ayak tırnaklarının ojesiz olduğunu bir kez bile görmemişti. Doğuma geldiği gün bile ayak parmaklarında tozpembe bir oje vardı. Onları boyamasını David'den istemişti muhtemelen, çünkü dokuz aylık hamile bir kadın hiçbir şekilde ayak tırnaklarını boyayamazdı. David ise şüphesiz bir an bile duraksamadan yapmıştı bunu. Çünkü o zamanlar Milla'ya delice âşıktı.

Ama Justin'in kaçırılışına şahit olan köylüler Milla'nın tıpkı bir dişi kaplan gibi karşı koyduğunu söylemişlerdi. Milla her ne kadar aldığı bıçak yarasıyla ölümden kıl payı dönmüş olsa da, kendine geldiği ilk andan itibaren tıpkı bir meczup gibi aklında tek bir fikir, hayatında tek bir gayeyle açmıştı gözlerini; o da oğlunu bulmaktı.

Kişiliğini arıtmış, daha sert biri olup çıkmıştı. Silahlı adamların bile girmeye tereddüt edecekleri yerlere elini kolunu sallaya sallaya girer olmuştu. Haydutlarla konuşuyor, uyuşturucu müptelalarıyla görüşüyordu. Hırsızlar ve katiller de vardı görüştüğü insanlar arasında. İşin tuhaf yanıysa, bu kişilerin hiçbirinin işe yarar bilgiler vermediği gibi Milla'ya da zarar vermemiş olmalarıydı. Belki de kısacık bir an da olsa akıllarından, *bizim annelerimiz de bizi bu kadar arasaydı*, diye geçiriyorlardı. Belki işin aslını bilenler Milla gibi bir anneleri olmadığı için hayıflanmıştı.

İnsanlar Milla'ya kocaman kahverengi gözlerinde taşıdığı hayal kırıklığı ve gençliği

nedeniyle acıımıyordu. Dikkati çeken tek şey saçlarının arasındaki beyaz tutamdı. Herkese acısını ispat eden şey o'ydu. Milla ulaşabileceği her yere ulaşmıştı; televizyonlara çıkmış, dergilerde boy göstermiş, Meksika başkanıyla görüşmüş, polisle işbirliği yapmış ve sınır birlikleriyle irtibat kurmuştu. Ona yardımcı olabilecek herkesle konuşmuştu. Kendisi gibi yaşlı, öfkeli annelerin idolü, hayal kırıklığının ve kararlılığın simgesi olmuştu. Bu uğurda ailesiyle bile ipleri koparmıştı.

David onun kadar güçlü olamamıştı. Susanna böylesine mücadeleci bir kadınla evli olmak çok zor olmalı diye düşünmüştü hep. Milla tepeden tırnağa demirden yapılmış gibi, inatçı bir karakterdi. David'e ölesiye âşıktı ama yine de oğlu için gözü onu bile görmemişti.

Tüm bunlara rağmen True hâlâ elinden daha iyisinin gelebileceğini mi düşünüyordu? Susanna hiç sanmıyordu. Ama yine de ısrarcıydı ve True istediği şeyi önünde sonunda alırdı. Susanna, True'yu geri çevirmeyecek kadar akıllı bir kadındı. Aksi takdirde True'nun ne kadar acımasız olabileceğini biliyordu. Bu yüzden de True'yla ters düşmemek için elinden geleni yapıyordu.

Susanna bunları düşünürken evin garaja açılan kapısı aralandı ve Rip çıkageldi. "Bütün gece orada mı oturacaksın?" diye sordu.

Ah, Tanrım. Bu saatte neden hâlâ ayaktaydı? Başka bir zaman olsa Susanna kocası uyumayıp onu beklediği için memnun olurdu ama bugün değil, bu gece hiç de öyle düşünmüyordu. Rip muhtemelen Milla ve True konusunda sinirliydi ama bu gece Susanna'nın onunla kelime oyunu yapacak hali yoktu.

Susanna arabadan inerken, "Öyle yorgunum ki hemen şuracıkta uyuyabilirim," dedi. "Belki de hastanede kalmam en iyisiydi."

Rip karısının içeri girebilmesi için kenara çekilirken, "Belki de," dedi. "Hem o zaman seni kontrole geldiğimde orada bulabilirdim."

Susanna birden donup kaldı, sonra yavaşça eve girip merdivenleri çıkmaya başladı. Belki de buna sürünmek demek daha doğrudu. Kahretsin! Kendini bir şekilde güvence altına alması gerekirdi. Ama Rip onun True'yla ilişki yaşadığından şüphelendiği ve bu gece True, Milla ile beraber olduğu için Rip'in onu kontrol edebileceği hiç aklına gelmemişti. Rip arkasından, "Bir açıklaman yok mu?" diye seslendi. "Hayır. Eğer çağrı cihazına gelen bir çağrıyı duymadım ya da hastane personeli benim tam olarak nerede olduğumu bilmiyor diye bağırıp çağırıcaksan, bu konuda söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Duş alıp yatacağım."

"Seni aramadım. Her iki hastaneye de bizzat gittim. İkisinde de yoktun. Felicia D'Angelo diye bir hasta da hiç kayıt yaptırmamış. Hasta kayıt defterinden Felicia'nın numarasını buldum ve teyit etmek için aradım. Eğer merak ediyorsan bana gayet iyi olduğunu söyledi."

Kahretsin. Kahretsin. Lanet olası. Susanna elinin altında bulunması için hastalarının kayıtlı olduğu bir defter bulunduruyordu evde. Rip'in Sherlock Holmes'a dönüşeceğini nereden bilecekti ki?

Susanna söyleyecek bir şey bulamadığından, "Yarın konuşuruz," dedi. Önce True'yla konuşması gerekiyordu. İşler kontrolden çıkmaya başlamıştı ve Susanna bunun fazlasıyla

farkındaydı. Kendine bile yemin edebilecek durumda değildi. Köşeye sıkışmadığı sürece bunu yapmayacaktı. Şu anda Rip' le kavga edecek hali yoktu. Kaldı ki söylemesi gerekenden fazlasını ağzından çıkarabilirdi.

Susanna yatak odasına girip kapıyı kapattı ve kapıya yaslanıp beklemeye koyuldu. Rip'in her an kapıyı iterek açmasını ve onu karşı duvara fırlatmasını bekliyordu. Ama bir süre sonra Rip'in merdivenlerden aşağı inmeye başladığını duydu. Belli ki uyumak için kendi odasına gidiyordu. Rahatlayarak derin bir nefes aldı, kapısını kilitledi ve doğruca banyoya gitti.

Cep telefonuyla True'yu aradı. True telefonu ikinci çalışında yanıtladı. Sesi her zamanki gibi otoriter ve temkinliydi.

“Rip beni kontrole gelmiş,” dedi. “Hastanelerin ikisinde de olmadığımı biliyor. Kontrolüne gittiğimi söylediğim hastayı bile aramış.”

“O halde birini bul ve Rip'in sizi sevişirken yakalamasını sağla. O saatten sonra artık peşinden gelmez.”

Susanna, True'nun bu nezaketsiz cevabı karşısında gözlerini kapadı. Ama en kötüsü, haklıydı; eğer Susanna bunu yapacak olursa Rip, karısının ne işler karıştırdığını anladığını sanacak ve artık kurcalamayı kesecekti. Ama o, Rip'e hiç ihanet etmemişti ki, Rip ne düşünürse düşünsün, True ne derse desin şimdi de böyle bir niyeti yoktu.

“Milla'yla işler nasıl gitti?”

“Gitmedi.” Susanna, True'nun sesindeki üstü kapalı öfkeyi açıkça hissedebiliyordu. Demek Milla tam da ondan beklenen davranışı göstermişti.

Susanna kibirlilik edip, “Ben sana demiştim,” demek istedi ama neden sonra vazgeçip onun yerine, “Kafayı çocuğunu bulmaya takmış durumda. Başka hiçbir şey ilgisini çekmiyor,” dedi.

“Bir an durup düşünmüyor bile. Ne yapıp edip onu göz hapsine almanın bir yolunu bulmalıyım. Daha önceden bir tehdit değildi ama artık öyle. Ona Diaz'ı haber veren kim? Onu başımdan savdım ama tek başına araştırmaya devam etmek isteyebilir ve şu an bu resimde görmek isteyeceğimiz son kişi Diaz olur.”

Susanna, Diaz'ı tanımıyordu ama adını çok duymuştu. True'nun şeytandan bile korkmadığını ama şu Diaz denen adamdan fena halde çekindiğini biliyordu. İkisinin arasında geçmişten gelen bir bağ vardı, olmalıydı. Susanna, Diaz'ın True'nun yoluna taş koymaya bayılacağını biliyordu. Adamın düpedüz ürkütücü bir ünü vardı. Eğer Milla onu bulup ondan yardım isteyecek olursa hem True hem de Susanna'nın kendilerini daha iyi korumaları gerekebilirdi.

Susanna, “Ona birtakım yanlış bilgiler ver,” diyerek bir öneride bulundu. “Bırak aslı olmayan işlerle uğraşsın.”

True hattın diğer ucunda kıkırdadı. “Hiç fena fikir değil.” Sonra bir an duraksadı. “Şimdi fark ettim. Telefonun ekranında çıkan ev numaran değil.”

“Cep telefonumdan arıyorum.”

“Lanet olası! Cep telefonlarının dinlenebileceğini biliyorsun.”

“Ev telefonundan arasaydım Rip diğer hattı açıp bizi dinleyebilirdi.”

“O zaman başka bir yolunu bul ama bir daha sakın cep telefonundan arama.” Hattın kapandığını duydu.

Susanna da suratını ekşiterek telefonu kapadı. “Senin de canın cehenneme,” diye söylenerek küfretmeye devam etti. Bir an için orada yorgunluktan bitkin bir halde durup doğruca yatağa gitmeyi ve duş işini sabaha bırakmayı düşündü. Ama bütün gece yaptığı iş aklına gelince bu fikrinden vazgeçti. Gerçi eve gelmeden önce elini yüzünü iyice yıkamıştı ama bu sıcak bir duşun yerini asla tutamazdı. Belki de bu ta Macbeth’in eşinden gelen bir alışkanlıktı. İnsan cinayet sonrası arkasında kan izi bırakmamalıydı.

True, Susanna’yla konuştuğundan sonra yataktan çıktı. Susanna’ya da en az etrafındaki diğer insanlar kadar güveniyordu ama bu kadın bazı zamanlarda tam bir aptal gibi davranıyordu. Ona daha önce kaç kez cep telefonu ya da herhangi bir telsiz telefondan aramamasını söylemişti, hatırlamıyordu. Sabit hatlardan araması gerekiyordu çünkü en güvenlisi onlardı. True’nun da kullandığı bazı kablosuz hatlar vardı elbette ama yatağının başucundaki ve ofisindeki hatlar sabit hatlardı.

True, *güvenliğimi yeniden gözden geçirmeliyim*, diye düşündü. Telefonlara sinyal karıştırıcılar yerleştirmeliydi. Birtakım elektronik önlemler alıp telefonlarının parabolik mikrofonlarla gizlice dinlenmesini engellemeliydi. Gerçi şimdilik hiç kimsenin peşine düşüp yakalamak isteyeceği kadar büyük bir av sayılmazdı. Hâlâ orta büyüklükte bir avdı ama gitgide daha da palazlanıyordu. Büyümek en büyük arzularından biriydi zaten. Bir ya da en fazla iki senenin sonunda, hatırı sayılır bir servetle adını temize çıkarabilirdi. Bu, etrafı iyi gözlemlemekten ve araştırmaktan geçecekti ama bu zaten kendi ekseninde kendiliğinden geliyecekti.

İş sadece birkaç yıl daha işlerin sarpa sarmasına izin vermeden yoluna devam etmesine kalıyordu.

Milla kırılmak nedir bilmeyen inadına rağmen şimdiye kadar tam anlamıyla can sıkıcı bir unsur olmamıştı. True kimsenin ona bir şey anlatmayacağından emindi. Susanna ve diğer bağlantıları sayesinde Milla’nın attığı her adımdan haberdardı -ve tuhaftır ki- Milla’nın davasından vazgeçmeyişiine hayrandı. Keşke True’nun annesi de çocuğuna onun kadar düşkün olsaydı. Neyse, Milla derneği için yardım geceleri düzenlemeye başladığında True da o gecelerde boy göstermeye başlamış, bu sayede de ona yakınlaşma ve onun için güvenilir biri olma fırsatını yakalamıştı. Milla’nın bunca çabasını göz önüne alınca onun için para temin etmekten başka ne yapabilirdi ki? True artık derneğin destekçilerinden biriydi. Milla her ne kadar konuşmaları sadece demekle kısıtlı olsa da, True özel sorular sorduğunda cevap veriyordu. True ise bıkmadan usanmadan soru soruyordu.

İşin ilginç yanı ise True’nun Milla’dan gerçekten hoşlanmış olmasıydı.

Tanrım, onunla yatağa girmek için can atıyordu. Çıplak bedenini koynunda istiyordu. Onu becerirken ellerini o kıvrıkcık saçlarının arasına geçirmek ve çekmek istiyordu. Aslına

bakılırsa, True bu hisse pek anlam veremiyordu çünkü Milla beğendiği kadın tipine hiç mi hiç uymuyordu. Ne insanın içindeki seks dürtülerini uyandıran bir havası ne de frapan bir yapısı vardı. Güzel olduğu bile söylenemezdi. Ama kendine göre bir tavrı, varlığı ve insanın içinde kaybolmak isteyeceği türden kahverengi gözleri vardı.

Eğer bir gün gelip de onu öldürmek zorunda kalırsa bu gerçekten sevimsiz bir durum olurdu.

Bunu yapmayı hiç istemiyordu. Bir kere, çok tanınan biriydi. İnsanlar onun adım, yüzünü, hikâyesini biliyordu. Eğer başına bir şey gelecek olursa tüm ulusal kanalların odağı olurdu. Bu da tüm polis teşkilatlarının kendini bu işi çözmeye adanması demekti.

True on yıldır Milla'yı izlettirdiğine ve kendisi de bizzat peşinde olduğuna göre Milla gerçekten ciddi bir tehlike sayılabilirdi. Bu süre zarfında Milla'nın çalışabileceği alanı elinden geldiğince daraltmıştı, şimdi Milla'yı öldürmek küçücük bir kuşu topla öldürmek gibi olurdu. Gereğinden fazla tepki göstererek dikkatleri üzerine çekmek istemiyordu. Onu kontrol altında bulundurmanın başka yolları da vardı.

Attığı her adımdan haberdar olup kendisi ortaya çıkıncaya kadar durumu kontrol altında bulundurmanın en iyi yolu Milla'yla bir ilişki yaşamaktı. True, Milla'nın ondan etkilendiğini biliyordu ve boşandıktan sonra birkaç kısa süreli ilişki yaşadığından haberdardı. Demek ki Milla hâlâ yaşama belirtileri gösteriyordu. Ama anlaşılan o ki Milla'nın davasına ne kadar bağlı olduğu gerçeğini biraz hafife almıştı. Dün gece onu kollarına alıp öptüğünde öylesine şiddetli karşı koymuştu ki, kararını hiçbir şekilde değiştirmeyeceği gün gibi ortadaydı. True eğer ısrar edecek olursa, Milla'nın kendini tamamen çekeceğini ve sosyal bir arkadaş olarak bile onunla görüşmeyeceğini biliyordu.

True her ne kadar bundan hiç hoşlanmasa da bu işe bir son vermeliydi. Kendini ergen bir genç gibi, bir beklenti yumağının içinde kalmış gibi hissediyordu. Şimdi şimdi anlıyordu ki dün geceki “tesadüfi” karşılaşmayla işleri eline yüzüne bulaştırmıştı. True masaya oturur oturmaz Susanna'ya çağrı bırakması için restoranın içinde bir gözcü ayarlamak tam bir acemi işiydi. Öyle çocukçaydı ki, Milla bu karşılaşmanın düzmece olduğunu daha ilk dakikada anlamıştı.

Bu yüzden uzak durmalıydı. Tabii bu, vazgeçeceği anlamına gelmiyordu. Önünde sonunda Milla onun olacaktı, çünkü Milla'yla çok büyük bir ortak noktaları vardı: İkisi de çıktığı yoldan asla geri dönmezdi.

Milla o sabah doğum kontrol bandını değiştirirken sadece bir aylık bandının kaldığını fark etti. Yenisi yoktu. Bu da demek oluyordu ki Susanna'nın ofisini arayıp bir reçete yazılmasını istemesi gerekecekti. Milla doğum kontrolü konusunda çok temkinliydi çünkü herhangi bir tehlike anında başına gelebilecek risklerin farkındaydı. Unutmadan bir köşeye notu aldı. Aksi takdirde aramayı unutabilirdi. Dün yaşadığı stresli gecenin sabahında gözlerini açtığında hâlâ uyuşmuş gibiydi. Sanki her an bir şey olacakmış gibi hissediyordu.

Tıpkı bir ölü gibi uyumuştı. True'yla başa çıkmak çok zor olmuştu ama Diaz'la geçirdiği kısacık sürede sanki bir fırtınaya yakalanıp tüm geceyi şehrin değişik yerlerinde savrularak geçirmiş, sonra da kendini buz gibi bir duşa atmış gibi hissetmişti. Korku, hiddet,

kahkaha, arzu, umutsuzluk... Hepsi kalbinden de art arda gelip geçmişti. Bu denli büyük bir adrenalin yüklemesi bedenine fazla gelmiş, onu güçsüz bırakmıştı.

Ama yine de sabah gözlerini ilk açtığı anda gözünün önünde beliren manzarada Diaz'ı önünde diz çökmüş ve loş lambanın ışığında gülümserken görmüştü. Milla henüz tam olarak uyanmadığı için gözünün önündeki manzara birden boyut değiştirip bambaşka bir fanteziye dönüştü. Bu kez Diaz, Milla'nın üzerinde gözlerini sımsıkı kapatmıştı ve Milla'yla birlikte olurken yüzünde yine o tanıdık tebessüm vardı.

Milla gözünün önündeki fanteziyi çabucak kovaladı.

Fantezinin gözlerinin önünde kalmasına daha fazla izin vermemesine rağmen, hissettiği hazla tüyleri diken diken olmuştu. Bu kadarı bile onu şaşırtmak için yeter de artardı. Milla'nın daha önce de pek çok adamı arzuladığı, onlarla seviştiğini hayal ettiği olmuştu. Ama hiçbir, hatta David bile onu yolundan döndürecek kadar aklını başından almamıştı.

Ama Diaz bunu başarıyordu. Onunla yatmak belki kişisel anlamda bir hata olacaktı ama Milla'yı asıl korkutan iş ilişkilerinde meydana getirebileceği karmaşaydı. Justin uğruna buna izin vermeme kararı aldı. Ama bu gerçeğe rağmen hâlâ Diaz'ı delicesine *istiyor*, ona dokunmak, onu tatmak, içinde hissetmek için yanıp tutuşuyordu.

Diaz belki onu hiç öpmemiş ve eline belli belirsiz dokunmuştu. Ama yüzündeki ufacık bir tebessüm Milla'nın dudaklarında kalan True'nun tadını anında silip atmıştı.

Milla aptalca bir şeyler yapmadan önce kontrolünü yeniden sağlamalıydı. Eğer Diaz'ı doğru tanıdıysa, eğer Milla ısrarcı olup ondan duygusal manada karşılık isteyecek olursa hiç düşünmeden ortalıktan sıvışıp kaybolacaktı. Ne yazık ki Milla bu konuda kendine hiç güvenemiyordu. Uzun zamandan beri böyle hissetmemişti... Aslında böyle bir şeyi daha önce hiç hissetmemişti. David'le beraberken onun aşkıyla kendini fazlasıyla güvende hissediyordu. Aralarında hiçbir sorun yoktu. Ama Diaz, her ne kadar David'le tamamen zıt kutuplar olsalar da, Milla'ya belki bir şeyler vaat edebilirdi fakat bu kesinlikle duygusal güven olamazdı.

Milla her kadının yaptığı bir şeyi yaptığını fark etti; takıntı haline getiriyordu. Diaz'ı bir an önce aklından çıkarmalı, kendini kontrol altına almaya konsantre olmalı ve her gün neler yapılması gerekiyorsa onları yapmak için iş başına geçmeliydi. Kayıp Aranıyor Derneği'nin günlük işleri onun seks güdüsünden çok daha önemliydi.

Milla ofise giderken Susanna'nın ofisini aramıştı. Trafikte ağır ağır ilerlerken beş dakika boyunca hatta kalmış ve sonunda sadece Susanna'nın genel kontrol için Milla'yı muayenehanesinde beklediğini duyabilmişti. Bu olağandı, çünkü en son kontrollerini iki yıl önce yaptırmıştı.

Kahretsin. Milla derin bir nefes alıp randevu için tarih ayarladı. İlk işi bir ara Susanna'yı arayarak o tarihte kasabada olup olmadığını öğrenmek olacaktı.

Milla ofise girdiğinde Brian'ı yine Olivia'nın masasının başında dikilirken buldu. Brian'ın konuşması daha çok mırıldanma gibiydi ve gözlerindeki ifade tıpkı erkeklerin şey yaparkenki mahmur, istekli ifadesine...

Milla'nın gördüğü manzara karşısında gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Şaşkınlık dolu bakışlarını bu kez Olivia'ya çevirdi. O da kollarını bağlayarak masasına yaslanmıştı. Bu ha-

reketiyle göğüsleri birbirine yapışıp yukarı doğru çıkmıştı. O da Brian'a gülümseyerek bakıyordu.

Demek ki yalnızca ben değilmişim, diye düşündü Milla. Şehvet her yerde kol geziyordu. Joann aniden kafasını ofisinden uzattı. “Lubbock’da acil durum!”

Bir dakika içinde kaybolan çocuğun eşkalini öğrenmişlerdi. Üç yaşında bir kız çocuğu evinin ön bahçesinden kaçırılmıştı. Kaçıran araç koyu yeşil, yeni model Ford kamyonetlerden biriydi. Şoför otuzlu yaşlarının başında, uzun sarı saçlı, beyaz bir erkekti. Lubbock polisi araştırmayı hemen başlatmıştı ve Kayıp Aranıyor Derneği de derhal Lubbock’daki ekibini durumdan haberdar etmiş ve hepsini yanlarında cep telefonları ve aranılan kamyonetin ve şoförün eşkaliyle caddelere, otobanlara yollamıştı. Günlük koşuşturma içinde işlerine giden insanlar eğer arabalarında teyp ya da CD dinliyorlarsa radyoda yapılan anonsu duymayacaklardı. Ya da duyup ihmalkâr davranabileceklerdi.

Kırk beş dakikalık gergin bir bekleyişin ardından kamyonetin yeri tespit edilmiş ve polise derhal bilgi verilmişti. Polis arabalarından biri ışıklarını kamyonete doğrulttuğunda şoför hiç telaşlanmadan aniden sağa çekmişti. Sonunda durumun boşanmış bir karıkoca olayı olduğu ve küçük kızın adamın kızı olduğu ortaya çıkmıştı. Kız, babasıyla birlikte olmaktan öylesine mutlu görünüyordu ki, memurlar onu babasından uzaklaştıınca bas bas bağırıp ağlamaya başlamıştı.

Milla tiksinti içinde başını yavaşça masasına vururken, “İnsanlar,” dedi. “Bunu çocuklarına niye yaparlar ki?”

Joann tam bilgi vermek için, “Çünkü,” diye söze başlamıştı ki derin bir nefes alıp sustu. Yüksek ve tiz bir sesle, “Bil bakalım kim geldi?” dedi.

Milla başını kaldırdığında Diaz’ın her zamanki kedi yürüyüşüyle ofisine doğru yaklaştığını gördü. Yüreği yine delicesine çarpmaya başlamıştı. Diaz’ın içeri girişiyle tüm kafalar ona dönmüş, tüm sohbetler bıçak gibi kesilmişti. Brian hemen ayağa kalkmıştı ve sürüsünün içine dalmış yırtıcı bir hayvana bakar gibi Diaz’ı süzüyordu. Onu bir hafta önce Max’in kaybolduğu günden tanıyordu elbette ama bu gerçek bakışlarında hiçbir değişikliğe sebep olmuyordu.

Diaz, Milla’nın ofisinin kapı girişinde durup hafifçe yana döndü. Bu haliyle sanki arkadan gelebilecek ani saldırılara karşı hazırlıksız yakalanmak istemiyor gibiydi. “Hadi seninle sınıra doğru biraz gezinelim,” dedi. Yüzüne yine her zamanki ifadesiz maskesini yerleştirmişti.

“Şimdi mi?”

Diaz omuzlarını silkti. “Eğer istersen.”

Milla bir an, “Niye?” diye sormak istediye de sonradan Diaz’ın Justin’le ilgili olmasa buraya kadar gelmeyeceğini bilerek sustu.

Milla hemen ayağa kalkıp, “Üstümü değiştirip geliyorum,” dedi. Üzerinde kolsuz bir elbise ve açık ayakkabılar vardı.

“Kıyafetin gayet iyi. Juarez’de olacağız.”

Milla çantasını alıp lazım olabilir düşüncesiyle her şeyinin içinde olup olmadığını

kontrol etti, sonra da, “Hadi gidelim,” dedi.

Merdivenlerin son basamaklarında Diaz mavi, paslı kamyonetini göstererek, “Benim arabamla gidelim,” dedi.

“Sınırı arabayla mı geçeceğiz, yoksa yürüyerek mi?”

“Yürüyerek. Öylesi daha hızlı olur.”

Milla eteklerini toplayıp arabaya binerken, “Diğer tarafı arayıp bizim için bir araba ayarlamalarını isteyeyim mi?” diye sordu.

“Gerek yok. Diğer tarafta da bir arabam var.”

“Ne yapıyoruz şimdi? Kimi göreceğiz?”

“Sanırım seni bıçaklayan adamın kız kardeşini.”

On Beşinci Bölüm

Birlikte köprülerin birinden geçip kimliklerini gösterdiler. Gümrük bölgesine girebilmek için turistlerin tek yapması gereken buydu. Diaz kemerinden cep telefonunu çıkararak kısa süreli bir konuşma yaptı ve yaklaşık on dakika sonra yüzünde geniş bir tebessüm olan bir genç, paslanmaya yüz tutmuş bir Chevrolet pikapla çıkageldi. Diaz çocuğa yirmi peso uzatınca çocuk da anahtarları ona fırlattı ve arkasını dönerek kalabalığın içinde gözden kayboldu.

Bu kamyonet diğerinden daha büyüktü ve Milla araca binmek için kapısını açtığı anda tutunup kendini yukarı çekebilmek için bir kol arandı. Üzerindeki etekle tırmanmak onun için hayli zor olduğundan Diaz hemen arkasında belirerek Milla'yı belinden kavrayıp ön koltuğa doğru kaldırdı.

Diaz kamyonetin arkasından dolanıp direksiyonun başına geçerken Milla koltuğuna yerleşip kemerini bağlıyordu. Milla'nın içi kıpır kıpırdı, sanki tüm sinirleri kördüğüm olmuş gibiydi. "Sanırım adamın kız kardeşi de ne demek?"

"Emin değilim. Göreceğiz." Uzanıp torpido gözünü açtı ve eline epey büyük otomatik bir silah kılıfı alarak hemen yanındaki koltuğun üzerine bıraktı.

"Kadını nasıl buldun?"

Diaz lafı kısa keserek, "Nasıl bulduğum önemli değil," dediğinde Milla anlaması gerekeni anlamıştı. İhbarcıları Diaz'ın kendine aitti, tıpkı metotlarının da kendine has olması gibi. Milla her ikisine de burnunu sokmamaya karar verdi.

Diaz kamyoneti Juarez'in kalabalık ve gürültülü caddelerinin arasında ustaca sürdü. Öylesine dar ve yoksul sokaklardan geçiyorlardı ki Milla acıma duygusuyla gözyaşlarına mı boğulsa, yoksa koltuğuna gömülüp saklansa mı bilemiyordu. Diaz'ın yanında silah olduğunu biliyordu, keşke onun da silahı olsaydı. Sokaklar hem dar hem de çok kalabalıktı. Yolun her iki tarafında harabeye dönmüş evler ve gecekondu vardı. Her yer pislik içindeydi. Asık suratlı adamlar ve genç çocuklar gözlerini gizleyemedikleri bir öfke ve bastıramadıkları ahlaksız bir niyetle Milla'ya dikmişlerdi. Milla'nın yanında kamyoneti süren adamı fark ettikleri anda, hemen başlarını diğer tarafa çeviriyorlardı.

"Sanırım burada ünün, varlığını sollamış," dedi Milla.

"Daha önceden gelmişliğim var da ondan."

İnsanların tepkilerine bakılırsa epey bedel ödetmişliği de vardı.

Diaz'ın sürdüğü cadde boyunca hurdası çıkmış, paslı arabalar diziliyordu. Sonunda Diaz kamyonetin sığabileceği bir genişlik bulup arabayı park etti. Arabadan inip silahının kayışını kalçasına bağladı ve otomatik silahın yerleşip yerleşmediğinden emin oldu. Düzgün bağladığından emin olduğunda kamyonetin etrafından dolanıp Milla'nın kapısını açtı. Onu kucaklayarak aşağı indirdikten sonra kapıları kilitledi. Yaklaşık on metre uzakta onları asık bir suratla izleyen adamla göz göze gelip kafasını ona doğru belli belirsiz salladı.

Adam dikkatle yaklaştı. Diaz akıcı bir İspanyolcayla, "Eğer döndüğümde kamyonetim sağlam olursa sana yüz dolar veririm," dedi. "Eğer zarar görürse, seni mutlaka bulurum."

Adam aceleyle başını salladı ve hemen kamyonetin başındaki nöbetine başladı.

Milla korunmanın gerekli olup olmadığını sormadı, belli ki gerekliydi. Ama Diaz'ın taşıdığı silah... "Silahını dışarıdan görülebilecek bir biçimde taşımak zorunda mısınız? Ya Preventivolar seni görürse?" Preventivolar devriye polisinin Meksika'daki adydı.

Diaz homurdandı. "Etrafına bir baksana. Sence buraya çok sık geliyorlarmış gibi duruyor mu? Kaldı ki silahımı herkesin görebileceği bir yere koymayı özellikle istiyorum. Hemen elimin altında olduğunu bilsinler."

Diaz'ın beline takıp, bacağına bağladığı silah kayışı onu sanki eski haydutların günümüzdeki modern versiyonu gibi gösteriyordu. Hatta yaylanarak ve aşırı dengeli yürüyüşü bile sanki o eski vahşi zamanlardan çıkagelmiş gibiydi. Milla onu bu haliyle göğsüne çapraz taktığı fişekliği, yüzünün alt tarafına sardığı bir bandanayla haya! etmekte hiç zorlanmıyordu.

Diaz giderek daha da daralıyormuş gibi duran pislik içindeki sokaklarda ağır adımlarla ilerliyordu. Milla omzundaki çantasını eline alarak sımsıkı yapışmış ve Diaz'a biraz daha fazla sokulmuştu. Ama Diaz yeterince yakın olmadığını düşünmüş olmalı ki sol elini uzatıp Milla'yı bileğinden yakalayarak kendine doğru çekti. Milla'nın kemerini tutmasını sağladı. "Bana tutun ve uzaklaşma."

Milla, *bunu nasıl yaparsam*, diye düşündü. Ayaklarındaki ayakkabılar açık olduğu için Milla bastığı yere daha çok dikkat ediyor, temkinli yürüyordu. Anlaşılan o ki Diaz'ın "kıyafetin gayet iyi" anlayışıyla kendisinininki birbirinden oldukça farklıydı. Şu an bunca çöp yığını ve tanımlayamadığı pek çok nesne arasında yürümeye çalışırken üzerinde asker pantolonu ve botları olsa çok daha rahat edebilirdi; hatta bir de çelik yeleği olsa hiç fena olmazdı.

Diaz'ın sağ eli hemen silahın kabzasının üzerinde duruyordu. Sıkı sıkı kavramamıştı belki ama sadece elini oraya koymuş olması bile silahını hemen kullanabileceğinin ispatı gibiydi. Son bir köşeyi daha dönüp şimdiye kadar gördüklerinden çok daha dar bir sokağa girdiler. Eskiden mavi olan ama boyası dökülmüş bir kapının önünde durdular. Kapının üzerindeki delikler koli bandıyla tutturulmuş kartonlarla kapatılmıştı. Diaz çürümeye yüz tutmuş kapıya hafifçe vurarak beklemeye koyuldu.

Milla içeriden ayak sesleri geldiğini duydu. Bir süre sonra kapı gıcırdayarak açıldı ve açılan daracık aralıktan kara bir göz görüldü. Gözün sahibi sanki kapıya gelen adamı hemen tanımış gibi panikle irkildi.

Diaz sesinde buyurucu bir tonla, "Siz Lola Guerrero musunuz?" diye sordu.

Kadın temkinli bir şekilde, “Evet,” dedi.

Diaz kapıyı iterek açtı. Kadın karşı koyma umuduyla bir çılgılık atıp birkaç adım geri çekildi. Ama içeri girmediğini görünce bir an şaşkınlık içinde gözlerini Diaz’a dikerek kalakaldı. Diaz tek kelime etmiyor, sadece bekliyordu. Küçük odanın içindeki ışık oldukça loştu ama Milla yine de kadının ona bakarken takındığı endişeli ifadeyi açıkça görebiliyordu. Belki de adamın yanında bir kadının olması onu biraz olsun rahatlatmıştı. Çünkü bir süre sonra hafifçe kenara çekilip onlara içeri girmelerini işaret ederek, “*Pase,*” dedi.

İçeride ağır bir koku vardı. Odayı köşedeki abajura takılı tek bir çıplak ampul aydınlatıyordu ve metal pervanelerinin üzerindeki kalkarı düşmüş eski bir vantilatör de içerideki havayı gürültüyle dağıtıyordu. Lola altmışlı yaşlarının ortasında ya da belki de sonlarında gibi görünüyordu. Hayli toplu ve ıslıl ıslıl olan yüzü ise odasının harabeliğine rağmen yemek konusunda sıkıntı çekmediğinin ispatı gibiydi.

Diaz eline bir tomar para alarak kadına uzattı. Kadın ihtiyatla kendisine uzatılan eli süzdü ve sanki adamın vermekten her an vazgeçeceğini düşünürcesine parayı hızla kaptı. Diaz İspanyolca, “Bir erkek kardeşin var, adı Lorenzo,” dedi.

Milla, Diaz’ın kendine has bir sorgulama tekniği olduğunu düşünüyordu. Sanki cevabı zaten biliyormuşçasına, soru sormaktan ziyade tümceler kuruyordu.”

Kadının yüzünü sert bir ifade yalayıp geçti. “Öldü.”

Hâlâ Diaz’ın kemerini tutan Milla’nın eli deri kayışa biraz daha yapıştı. İşte bir kez daha sonu olmayan bir izin peşine düşmüşlerdi. İsyan edip acıyla bağırma hissini bastırmaya çalışarak başını öne eğdi. Diaz, Milla’nın hissettiği kederi anlamış olmalı ki, arkasına doğru uzanıp onu yanına çekti ve kollarını omzuna dolayıp teselli etmek istercesine hafifçe vurdu.

“Lorenzo, Arturo Pavón denen bir adamla çalışıyordu.”

Kadın başını “evet” anlamında sallayıp yere tükürdü. Bu hareketinin ardından Milla kadının ev işleriyle arasının neden iyi olmadığını daha iyi anlamıştı. Lola’nın suratı adeta nefret kusuyordu. Kadın, Milla’nın anlayamayacağı hızla pek çok İspanyolca cümle kurdu. Milla’nın yakalayabildiği kadarıyla Pavón ya Lorenzo’yu öldürmüştü ya da ölümünde parmağı vardı. Bir de Pavón’un aynı zamanda diğer pek çok pislikle ve hatta kendi annesiyle bile cinsel münasebette bulunan aşağılık hayvanlardan biri olduğunu söylemişti galiba.

Anlaşılan o ki Lola Guerrero, Pavón’dan hiç hoşlanmıyordu.

Diaz, Lola’nın öfkesi dindiğinde Milla’yı göstererek, “On yıl önce bu kadının bebeği Pavón tarafından kaçırıldı,” dedi.

Lola gözlerini Milla’ya çevirdi ve yumuşacık bir ses tonuyla, “Çok üzüldüm,” dedi.

“Teşekkür ederim.” Lola’nın da çocukları olmalıydı çünkü Milla bir an için kadının gözlerinde dünyadaki tüm annelerin ortak bağı olan ve *bu acıyı anlayabiliyorum*, diye bağırarak bir ışık yakalamıştı.

Diaz sözlerine, “Saldırıda yaralandı ve Lorenzo olduğunu tahmin ettiğim bir adam tarafından bıçaklandı,” diyerek devam etti. “Kardeşinin bıçak kullanmadaki maharetini biliyorum. Hatta uzmanlık alanının böbrekleri parçalamak olduğunu da...”

Aman Tanrım. Milla onu bıçaklayan adamın özellikle böbreğine zarar vermeye çalıştığı

fikriyle irkilmişti. Bir an için kafasını Diaz'ın omzuna gömüp etrafındaki tüm bu çirkinliğe gözlerini kapatmak istedi.

Diaz bir an sustu. Lola'nın yüzünü dikkatle süzüyordu. Sonra yeniden konuşmaya başlayarak, "Kaçırılan bebeklerle sen ilgileniyordun," dedi. Milla o anda kaskatı kesildi, kafası bu kadarını almıyordu artık. Lola da bu şebekenin bir *parçası* mıydı? Demek az önce kadının surati acıma değil suçluluk duygusuyla buruşmuştu. Milla bir yerlerden bir hırıltının geldiğini duydu, sonra sesin kendi boğazından geldiğini fark etti. Diaz, Milla'nın omzuna attığı elini daha sıkı sardı ve onu kendine daha çok bastırarak harekete geçmesini engelledi.

"Arkadaşım mücadele esnasında bebeğini kurtarmak isterken Pavón'un gözünü kaybetmesine sebep oldu. Sen Pavón'u hiç görmemiş olsan bile Lorenzo sana bundan bahsetmiş olmalı. Bunu hatırlarsan belki bebeği de hatırlarsın."

Lola şu an kimin daha büyük bir tehlikede olduğunu anlamak istercesine gözlerini bir Diaz'a, bir Milla'ya çeviriyordu. Ama sonunda tüm kemirgenler gibi korunma hissiyle gözlerini Diaz'a dikti. Diaz'ın çok şey bildiği hissiyle paniklemişti. Milla kadının suratından gelip geçen ifadelerden rahatlıkla yalan söyleyebileceğini düşünüyordu. Kadın da bunu fark etmişti. Ama Diaz hâlâ bir kaya gibi sertti ve bekliyordu. Lola, Diaz'ın tam olarak neyi bilip neyi bilmediğini kestiremiyordu. Bu yüzden söylediği bir yalanı anında yakalayabilirdi. Güçlkle yutkunup adeta mırıldanarak, "Hatırlıyorum," dedi.

"Bebeğe ne yaptınız?"

Milla nefesini tutmuş, cevabı beklerken tırnaklarını Diaz'ın etine geçiriyordu.

"Beş bebek vardı," dedi Lola. "Aynı gün uçakla sınırın diğer tarafına geçirildiler. Ecnebi bebek o gün getirilen en son bebektir." Gözlerini dikkatle Milla'ya çevirdi. "Başımıza bela olabilecek bir bebektir, polis her yerde onu arıyordu. Daha fazla bekleyemezdik."

Demek uçakla kaçırılmıştı. Milla gözlerini sımsıkı yumup, "Uçak kaza mı yaptı yoksa?" diyerek hiddetle bağırdı.

Lola en azından bir tane iyi haber veriyor olmanın huzuruyla, "Hayır, hayır, o sonra oldu. Farklı bebekler kaçırılırken," dedi.

Justin içlerinde yoktu. Yaşıyordu demek. Yaşıyordu! Bunca yıl sonra en azından bunu biliyordu artık. Milla içinde on yıldır tuttuğu dilsiz ama varlığını hiç kaybetmeyen bir baskıyla kafasını Diaz'a yaslayıp hıçkırarak ağlamaya başladı. Diaz onu teselli etmeye çalıştı ve sonra yeniden dikkatini Lola'ya verdi.

"Bebekleri çalan şebekenin başında kim vardı? Uçak kime aitti? Sana kim para veriyordu?"

Lola art arda gelen sorular karşısında gözlerini kırıştırdı. "Parayı bana Lorenzo veriyordu. Onun payına düşenin bir kısmı da benim içindi."

"Patron kimdi?"

Lola başını iki yana salladı. "Onu bilmiyorum. Zengin bir yabancı... uçak onundu. Ama ne gördüm, ne de adını duydum. Lorenzo bu konuda çok dikkatliydi. Eğer bunu söyleyecek olursa boynunun vurulacağını söylüyordu. O yabancı adam, Pavón'a kaç bebek istediğini söylüyor, Pavón da bebekleri buluyordu."

Milla, Diaz'ın gömleğine bastırıldığı yüzünü çevirmeden, "Çalıyordu desene şuna," diye hiddetle bağırdı.

"Lorenzo'ya ne oldu peki?" diye sordu Diaz.

"Boynu vuruldu. Pavón yaptı. Dediğini yaptı. Bana bir şey söylemedi ama belli ki ağzından bir şeyler kaçırmış. Lorenzo oldum olası aptal bir çocuktuk. Boynunun vurulması diğerleri için bir gözdağıydı. Onların konuşmalarını engellemek için..."

"O bahsettiği zengin yabancıyla ilgili bilgisi olan başka kimse var mıydı?"

Lola yeniden kafasını salladı. "Ben sadece Lorenzo'yu biliyordum, bir de Pavón'u. Böylesinin benim için daha iyi olacağını söylüyorlardı. Onlara yardım eden ecnebi bir kadının daha olduğunu biliyorum ama bana adım hiç söylemediler. O kadının gerekli evrakları hazırladığını söylüyorlardı."

"Kadının nerede olduğunu biliyor musun? Hangi eyalette?"

Lola elini havada belli belirsiz salladı. "Sınırın diğer tarafında. Ama Teksas olmadığım biliyorum."

"New Mexico olabilir mi?"

"Belki de. Hatırlamıyorum. Onları dinlememeye çalışırdım."

"O zengin yabancıların nerede yaşadığını biliyor musun?"

Kadının yüzünden birden bir panik ifadesi geçmişti. "Hayır, hayır. Onunla ilgili hiçbir şey bilmiyorum."

"Bir şeyler duymuşsundur."

"Gerçekten bilmiyorum. Lorenzo, Teksas'ta yaşadığını sanıyordu, belki de El Paso'da, ama kesin olarak bilmiyordu. Pavón biliyordu, Lorenzo değil."

"Pavón'un nerede olabileceğiyle ilgili bilgin var mı?"

Lola yeniden yere tükürdü. "O domuz beni hiç ilgilendirmiyor."

"İlgilensen iyi edersin," diyerek tavsiyede bulundu Diaz. "Bir dahaki gelişimde Pavón hakkında bir şeyler biliyor olursan, daha dostane bir tavır takınabilirim belki."

Diaz'ın bir daha gelme fikriyle kadının kanı donmuştu adeta. Hızla gözlerini darmadağın, pislik içindeki karanlık odaya çevirdi. Sanki eşyalarını ne kadar sürede toparlayıp kaçabileceğinin hesabını yapar gibiydi.

Diaz hafifçe omzunu silkti. "İstersen kaçabilirsin," dedi. "Ama ne gerek var? Seni bulmak istersem, Lola Guerrero, bulurum. Er ya da geç. Ayrıca bana yardım edenleri de, etmeyenleri de asla unutmam."

Lola anladığını belli etmek istercesine hızla başını salladı. "Anlıyorum. Burada olacağım ve bir şeyler öğrenebilir miyim, bakacağım."

"İşte böyle." Diaz, Milla'ya sardığı elini gevşetip onu kapıya doğru çevirdi.

Milla topuklarının üzerinde dönerek bebeğinin çalınmasına yardım eden kadının gözlerinin içine baktı. Her kelimesinden acısı okunarak, "Nasıl yapabildin bunu?" diye sordu. "Çocukların annelerinden çalınmasına nasıl göz yumdun?" Lola omuzlarını silkti. "Ben de bir anneyim. Hem de fakir bir anne. Kendi bebeklerimi beslemek için paraya ihtiyacım vardı."

Yalan söylüyordu. Şu anki yaşını düşününce, on yıl önce en genç çocuğunun yetişkin

olmasa bile en azından ergenlik çağında olması gerekirdi. Milla içinde çığ gibi büyüyen öfkesiyle olduğu yerde kalakalmış, gözlerini kadının yüzüne dikmişti. Beslemek zorunda olduğu bebekleri olsa Milla bu davranışı anlayabilirdi belki ama gün gibi görünen bir gerçek vardı ki, o da Lola'nın bu işi para için yaptığıydı. Aç bebeklerini beslemek için bu işi yapmak zorunda olan çaresiz, fakir ve mağdur bir annenin işi değildi bu. Bu kadın da en az Lorenzo ya da Pavön kadar kötüydü. O da şebekenin bir parçası, bir uzantısıydı ve üstelik Meksika'nın dört bir yanında bağıri yanık anneler bırakmaya gönül vermiş bir kadındı.

Milla sıkıldığı dişlerinin arasından, “Seni yalancı kaltak,” deyip kadının üzerine doğru atıldı.

Lola, Milla'nın ne yapacağını önceden kestirmiş olmalı ki hemen kenara çekilerek ani bir hareketle Milla'nın kolunu geriye doğru kıvrıp boğazına bir bıçak dayadı. Milla'nın kulağına, “Seni aptal,” diye fısıldarken bıçağını boğazına biraz daha gömdü. Milla boynuna değen sert çeliği hissedebiliyordu.

Milla'nın boynunda küçük bir çizik oluşurken, Lola bir silahın horozunun çekilme sesiyle olduğu yerde donup kaldı.

Diaz her zamanki sakinliği ve kısık sesiyle, “Görünen o ki sizin ailede bıçaklara karşı ciddi bir zaaf var,” dedi. “İşe bak ki benim ailemin zaafı da kurşunlar.”

Tüm bu olanlara hazırlıksız yakalanan Milla gözlerini hafifçe sola çevirdiğinde Diaz'ın elindeki koca silahı Lola'nın şakağına dayadığını gördü. Eli titremiyordu bile. Gözlerinde en ufak bir tereddüt yoktu. Aksine buz gibi bir öfkeyle daha da kısılmışlardı. “Şimdi bıçağını bırakman için saymaya başlıyorum. Bi..

Diaz, Lola'nın bıçağını bırakması için o kadar bile bekleyemedi. Sol elini uzatıp Lola'nın elini yakaladı ve aşağı doğru kıvrarak Milla'dan uzaklaştırdı. İnce bir dalın kırılışı gibi bir ses duyuldu ve Lola boğazından yükselen boğuk bir iniltiyle kaskatı kesildi. Bıçak gürültüyle pislik içindeki zemine düştü. Diaz'ın ışık hızındaki eli uzanıp Milla'yı kendine doğru çekti ve demir gibi bir güçle koluna yapıştı. Tüm bunlar olurken Diaz'ın sağ eli hâlâ Lola'nın şakağına dayadığı silahı tutuyordu.

Lola ağlayıp elini tutarak geriye doğru yalpaladı. “Elimi kırdın,” diye sızlanarak her an kırılacakmış gibi duran bir sandalyeye çöktü.

Diaz, “Şükret ki bıçağı elinden alıp gözlerini oymadım,” dedi. Sesi hâlâ yumuşacık ve sakindi. “Arkadaşımı yaraladın ve bu da benim canımı çok sıktı. Sence de şimdi ödeşmedik mi? Yoksa benim sana hâlâ borcum mu var, belki bir kemiğini daha kırarsam...”

Lola acı içinde kıvrılırken gözlerini Diaz'a dikip, “Ne bilmek istiyorsan öğreneceğim,” diye geveledi. Artık gözlerini silaha değil, doğrudan Diaz'a dikmişti ve Milla bunun sebebinin çok iyi anlıyordu. Diaz'ın sadece gözlerinde yaşam belirtisi bulunan ifadesiz ve öfkeyle yanan suratı yeterinde ürkütücüydü zaten. Vücudunda alev alev yanan öfkeyi hissedebiliyor, güçlkle duyulan sakin sesinden okuyabiliyordu. Diaz öfkeliğinde kontrolünü kaybeden adamlardan değil, aksine daha da kontrollü olan adamlardandı.

“Bunu yapmak zorundasın. Yoksa başka bir yol izlemek zorunda kalacağız.”

Lola, “Hayır, hayır,” diyerek mırıldandı. “Lütfen. Ne istersen yapacağım.”

Diaz sanki bu fikri ölçüp tartıyormuşçasına başını eğmişti. “Henüz ne istediğimi bilemiyorum. Düşünüp sana haber vereceğim,” dedi.

Lola yine ağlamaklı bir tonda, “Ne istersen,” dedi. “Yemin ederim.”

“Bunu unutma,” dedi Diaz. “Bu arada arkadaşlarıma zarar verilmesinden hiç hoşlanmadığımı da hatırla.”

“Unutmam!”

Diaz, Milla’yı odadan adeta sürükleyerek çıkarıp dar sokağa doğru götürdü. Milla yeniden Diaz’ın kemerine tutunmuştu. Bir elinin parmaklarını kemere sımsıkı kenetlerken diğer elini fena halde sızlayan boynuna bastırıyordu. Parmaklarının arasından damlayan kanla eli kan içinde kalmıştı. Diaz kafasını çevirip omzunun üzerinden Milla’nın yarasına baktı. “Kesiği temizleyip pansuman yapmamız lazım. Derin değil ama elbiseni kirletiyor. Elini üzerine bastırmaya devam et.”

Kamyonetleri suratı asık adamla birlikte hâlâ bıraktıkları yerde duruyordu. Adam geldiklerini görünce hemen doğruldu. Milla’nın boynundan sızıp kıyafetine damlayan kanı fark ettiğinde sanki her ne olmuşsa faturası ona kesilecekmiş gibi panikledi. Diaz adama katlanmış bir yüz dolar uzattı, sonra cebinden anahtarlarını çıkarıp kapıyı açtı. Milla’nın arabaya binmesine yardım etti ve adamı başıyla onaylayarak şoför mahalline geçti.

“Wal-Mart’a gideceğiz,” dedi. “Oradan hem üstüne başına birkaç parça kıyafet, hem antibiyotik, hem de sargı bezi alırız.”

Wal-Mart, Ejército Nacional Caddesi’ndeydi. Diaz bu yıkık dökük mahalleden çıkmak için direksiyon sallarken, Milla da boynundaki yaraya var gücüyle bastırıyordu. “Eline tam olarak ne yaptın?” diye sordu. Diaz öylesine hızlı hareket etmişti ki, Milla tam olarak ne olduğunu görememişti, hem zaten dikkat edebilecek durumda da değildi. Hızlı ve sert bir darbeye elini mi kırmıştı?

Diaz gözlerini Milla’ya çevirdi. “Sağ elinin başparmağını kırdım. Tekrar bıçak kullanabilmesi çok uzun zaman alır.”

Milla, Diaz’ın nasıl bir adam olduğunun bir kez daha farkına vararak ürperdi.

Diaz kısa ve öz, “Yapmak zorundaydım,” dedi. Milla bu durumu anlayabiliyordu. Korku, Diaz’ın en büyük dostuydu. Başkalarına hiçbir şey anlatmayan insanlar korku sayesinde Diaz’ın karşısında adeta bülbül kesilip bildikleri her şeyi anlatıyorlardı. Korku bir bıçak gibi Diaz’ı daha da biliyor, her kapıyı açıyordu; başlı başına bir silahtı onun için ve bu korkuyu kazanmak için elini korkak alıştırmaması gerekiyordu.

Milla, “Lola kaçacak,” dedi.

“Belki de. Ama kaçsa bile onu bulurum. Bunu çok iyi biliyor.”

Wal-Mart’a vardıklarında Diaz gerekli malzemeleri almak için arabadan inerken Milla onu arabada bekledi. Diaz kontağı kapatmamış, klimayı açmış ve kapıları kilitlemişti. On dakika kadar sonra geri döndü. Anlaşılan o ki Diaz’a göz atan diğer market müşterileri ne hikmetse yerinin kasanın ilk sırası olduğuna karar vermişlerdi. Milla, *neyse ki tabancasını arabada bıraktı, yoksa tüm markette toptan bir panik havası yaşanacaktı*, diye düşündü.

Diaz marketten bir şişe su, bir paket gazlı bez, bir tüp antibiyotik merhem, birkaç tane

yara bandı, ucuz bir etek ve bir de bluz almıştı. Milla tam kan lekelerini kapatmak için bluzun yeterli olacağını söylüyordu ki, kanın eteğine de damladığını fark etti.

Diaz kamyoneti marketin arkasındaki otoparka çekerek müşterilerin göremeyeceği uzak bir yere park etti. Milla gazlı bez paketini açarken, Diaz elindeki her şeyi alıp, “Sen sadece otur,” dedi.

Gazlı bezlerden birini kesiğin üzerine koyup Milla’dan elini bezin üzerine koyup bastırmasını istedi. “Tut bunu.” Milla itaat ederek elini hafifçe kanayan kesiğin üzerine bastırdı. Diaz birkaç tane daha gazlı bez ıslatıp kurumuş kanlan temizleyerek Milla’nın yarasını ve göğsünü silmeye başladı. Diaz’ın elleri istemeden de olsa elbisesinin yakasından içeri giriyor, sutyeninin kenarına kadar gidip kuruyan kanları temizlemeye çalışıyordu.

Diaz, Milla’nın elini kesiğin üzerinden kaldırarak, “Tamam, şimdi bir bakalım,” dedi. Gazlı bezi kaldırıp memnun olduğunu belirten bir ses çıkardı. “Kötü değil. Dikişe gerek yok ama ben yine de işi sağlama almak için birkaç tane yara bandı almıştım.”

Diaz daha sonra kesiğin üzerine biraz antibiyotik merhem sürdü ve kesiğin her iki ucunu bir arada tutmak için birkaç tane yara bandıyla yapıştırdı. Ardından yarayı korumak için bantların üzerine bir parça gazlı bez yapıştırdı. İş bittiğinde, “Bezlerin geri kalanını üzerini değiştirmeden önce ellerini ve kollarını silmek için kullan,” dedi.

Milla en nihayetinde üzerindeki kandan kurtulacak olmanın memnuniyetiyle dediğini yaptı. “Üzerimi değiştirmeme gerek yok. Eve böyle de gidebilirim.”

“Sınırdan üzerinde kanlı kıyafetlerle mi geçeceksin? Hiç sanmıyorum. Ayrıca sınırı geçmeden önce bir şeyler yesek hiç fena olmaz.”

Milla öylesine bitkin düşmüştü ki, sınırı geçeceklerini tamamen unutmuştu. Ellerini ve kollarını temizledikten sonra poşetten eteği ve bluzu çıkarıp etiketlerini kopardı. “Arkanı dön.”

Diaz kısık sesle bir kahkaha atarak kamyonetten indi ve sırtını pencereye yaslayarak beklemeye başladı. Milla bir an şaşkınlıkla gözlerini kırıştırtarak olduğu yerde kalakalmıştı. Diaz az önce gerçekten *kahkaha mı* atmıştı? Evet, bunu yapabildiğini daha önce de söylemişti ama açıkçası Milla ona hiç inanmamıştı. Ama şimdi kendi kulaklarıyla duymuştu işte.

Ulu Tanrım. Diaz kollarını Milla’ya sarmış, ellerini yakasından içeri daldırmıştı. Milla da başım omzuna yaslayıp tırnaklarını göğsüne geçirmişti.

Samimiyet denen şu his ne kadar da riskli bir durumdu. Bir şey yapınca arkası hemen geliyordu ve Milla bugün haddinden fazla risk almıştı. Diaz’ın kolunu omzuna atması çok doğal gelişmişti. Omzunu uzattığı anda Milla’nın gerçekten yaslanabileceği bir omza ihtiyacı vardı ve o omuz sanki onun için yaratılmıştı.

Milla aceleyle elbisesini yukarı sıyrıp başının üzerinden çekerek çıkardı. Sonrasında hızlıca bluzu başından geçirip eteği de yukarı doğru çekti. Her ikisi de biraz dar gelmişti ama eve varıncaya kadar idare ederdi. Milla üzerini giydiğinde uzanıp parmaklarıyla camı tıklattı ve Diaz yeniden arabaya bindi.

“Ne yemek istersin?”

Milla’nın midesi bir şeyler yemek istediğini bangır bangır bağırırcasına kıyılıyordu ama

kendini şu an hiç de atal bıçak kullanabilecekmış gibi hissetmiyordu. “Fark etmez. Fast-food da olur.”

Ne var ki Diaz bir fast-food restoranı yerine yol kenarındaki *fonda*’lardan birinde durdu. Durdukları yer buradaki çok sayıda aile işletmelerinden biriydi. Dışarıdaki küçük, gölgeli avluya üç adet masa yerleştirilmişti. Diaz, Milla’yı o tarafa doğru yönlendirdi. Uzun boylu gençten bir garson elinden geldiğince nazik davranarak Milla’nın boynundaki bandaja bakmamaya çalışıyordu.

Yemeklerinin gelmesini beklerken Milla peçetesiyle oynayıp katlıyor, sonra beğenmeyip bir kez daha katlıyordu. Bluzunu çekiştirip duruyordu, çünkü biraz dar gelmiş, onu huzursuz etmişti. Diaz orada yokmuş gibi davranamıyordu çünkü sessizce onu izlediğini biliyordu. “Buralarda hiç yabancılık çekmiyor gibisin,” dedi.

“Meksika’da doğdum.”

“Ama Amerikan vatandaşı olduğunu söylemiştin. Ne zaman aldın vatandaşlığı?”

“Doğduğumda. Annem Amerikalıydı. Doğduğumda ise Meksika’daymış.”

Demek ifte vatandaşlığı vardı, tıpkı Justin gibi.

“Peki ya baban?”

“O, Meksikalı.”

Milla, Diaz’ın annesinden bahsederken geçmiş, babasından bahsederken şimdiki zaman kullandığını fark etmişti. “Annen öldü m?”

“Birkaç yıl önce. Artık annemle babamın evli olmadığından eminim.”

“Babanı yakından tanıyor musun?”

“Büyürken uzun yıllarımı onun yanında geçirdim. Annemle yaşamaktan çok daha iyiydi. Peki ya sen?”

Anlaşılan o ki bunlar Diaz’ın kendisi hakkında ağzından ıkabileceklerin tmyd. Her ne kadar kısasa kısas yapmış olsa da, Milla da ailesinden, erkek kardeşi ve kız kardeşiyle aralarındaki tatsızlıktan bahsetti. “Annem ve babam için çok zor oluyor,” dedi. “Bunu biliyorum ama Ross ve Julia oradayken ben...” Başını iki yana sallayıp hangi sözcüğü see-ceğini bilemedi. Aslında ikisini de incitmek istemiyor, ama aynı zamanda ikisinin de başını bir yerlere çarpmak istiyordu.

Diaz, “Onların çocukları var mı?” diye sordu.

“İkisinin de var. Ross’un üç, Julia’nın iki tane.”

“O zaman senin ne hissettiğini anlamaları gerek.”

“Ama anlamıyorlar. Belki de anlayamazlar. Belki de anlayabilmeleri için onların da çocuklarını gerçekten kaybetmeleri gerekir. Sanki *içimden* bir parça kayıp gitmiş, sanki onun olduğu yerde şimdi kocaman bir boşluk var gibi.” Toplum içinde ağlamaktan kaçınmak istercesine dudaklarını ısırmıştı. “Nefes almaktan vazgeçebilirim ama oğlumu aramaktan asla.”

Diaz, Milla’yı insanın içine işleyen, hüzünlü gözlerle izliyordu. Birden küçük masanın üzerinden uzandı, Milla’nın çenesini kavrayıp dudaklarına bir öpücük kondurdu.

On Altıncı Bölüm

Belki sadece küçücük bir öpücüktü, ama Diaz'ın bunu yapmaya hiç hakkı yoktu. Milla afallamış bir halde öylece kalakalmıştı. Çok kısa sürede çok fazla şey yaşanmıştı. Milla bu yüzden kendini sersem gibi hissediyordu; dengesi bozulmuş, olanların hızına yetişemez olmuştu. Diaz'ın bileğini iki eliyle yakaladı ve çenesini bırakıp dudaklarını çektiğinde ne diyeceğini ya da ne yapacağını bilemedi. Elleri, kollarına yapışmış halde öylece oturuyordu.

Diaz'ın gergin dudakları sandığından çok yumuşak, tavrı da beklediğinden çok daha nazikti. Tutkulu değil, daha çok teselli edici bir öpücüktü. Diaz'dan bunun için nefret ediyordu. Ondan öpücük falan istediği yoktu ama illa öpecekse bunu teselli için yapmasını istemiyordu.

Gözlerini Diaz'a dikti. “Ne içindi şimdi bu?”

Diaz herkes gibi gülümsemek yerine yine dudaklarının bir kenarını tuhaf bir şekilde büzdü. “Sanıyorum ki sen,” dedi, “diğer insanların senin gözlerinde gördüklerini kendi gözlerinde göremiyorsun.”

“Hayır, tabii ki görmüyorum.” Diaz sessiz kalınca Milla bir dakika daha bekledi, sonra yeniden onu kışkırtmak istercesine, “Neymiş o?” diye sordu.

Diaz omuzlarını silkip düşünüyormuş gibi göründü. Belli ki kafasından geçen onca kelime arasında en doğru olanını seçmeye çalışıyordu. Sonunda, “Çile,” dedi.

Bu kelime Milla'nın suratına adeta bir tokat gibi çarpmıştı. *Çile*. Tanrım, evet, çok çile çekmişti. Onu muhtemelen sadece bebeğini kaybetmiş olan anne-babalar anlayabilirdi. Ama duygularla arasındaki bağı çoktan koparmış gibi görünen bu adam gözlerinin içindeki çileyi görmüş, onu anlamıştı. Bu tavırla Milla o kahrolası uçurumdan biraz daha aşağı yuvarlanmıştı.

Garson yemeklerini getirdiğinde Milla iştahla en sevdiği Meksika yemeklerinden biri olan *empanadita* 'sına yumuldu. İçlerine balık doldurulmuş böreklerin lezzetine gerçekten doyamıyordu. Tabağını iştahla silip süpürmüştü. Anlaşılan boğazının kesilmesi iştahını daha da artırmıştı. İnsan ölümle burun buruna gelmediği sürece yemek yemenin nasıl bir haz olduğunu anlayamıyordu galiba.

Diaz da yemeğini en az Milla kadar hızlı bitirmiş, ama birasının ancak yarısına gelebilmişti.

Milla şişeyi göstererek, “Beğenmedin mi?” diye sordu. “Fena değil. Ama çok içen biri değilimdir.”

“Sigara içer misin?”

“Hiç içmedim.”

“Peki ya oy kullanır mısın?”

“Reşit olduğumdan beri her seçimde.”

Emniyet kemeri de takıyordu. Milla, Diaz’ı öfkeyle süzdü. Acaba tarihte bu denli ölçülü, bu denli vatansever bir tetikçi daha yaşamış mıydı?

Ne zaman ya da neden olmuştu bilemiyordu ama bugün, gün içinde herhangi bir anda ona olan korkusunu kaybetmişti. Ama bildiği bir şey vardı ki, o da eğer ondan hâlâ korkuyor olsa, kollarında huzuru bulamayacağıydı. Diaz değişmemişti. Değişen *kendisi* miydi? Geçen son on gün sanki duygusal bir hız treni gibiydi ve hissettiği gerilim sanki giderek daha da kötüleşiyordu. Diaz gibi birinden etkilenmesi için aklını yitiriyor olması lazımdı.

En azından ona karşı ne hissettiğimin farkına varmasına izin vermedim, diye düşünüyordu. Diaz’ın küçük öpücüğüne karşılık vermemişti. Tepkisi plansız olsa da kusursuzdu.

“Yemeğin bitti mi?” diye sordu.

Milla bomboş tabağına baktı. “Bir tek tabağı yalamadığımı kalmış.”

Diaz’ın dudaklarının kenarı yine büzüşmüştü. “Yani, başka bir şey ister misin, demek istemiştin.”

“Hayır, istemem, teşekkürler.”

Diaz hesabı ödedi ve Milla kamyonete doğru yürürlerken Diaz’ın bugün ne kadar çok para harcadığını fark etti. “Bugünkü zararını karşılayacağım,” dedi. Diaz’ın paranın derneğin kasasından çıkacağını düşünmesini istiyordu ama aslında kendi cebinden verecekti.

Diaz bu konuda tek kelime etmeyince onu gücendirip gücendirmedini merak etti. Ne de olsa yarı Meksikalı sayılırdı, kişiliği burada şekil almıştı. Bu kültürün maçoğundan az da olsa nasibini almış olmalıydı.

Milla, “Masraflarını kalem kalem not al,” diyerek sözlerine devam etti. Bu konuyu belirsiz bırakamazdı.

Diaz’ın surat ifadesi her zamanki gibi bomboştu. “Rüşveti nasıl yazarım sence o listeye?”

“Rüşvet olarak. Biz de sürekli veriyoruz. Aksi takdirde nasıl bilgi toplayabiliriz ki?”

“Başka yöntemler de var. Ama bazen sadece rüşvet yetiyor.” Diaz cep telefonunu çıkarıp birini aradı. Muhtemelen aracı teslim etmek için kamyoneti getiren çocuğu arıyordu. Ama bu kez kamyoneti teslim almaya gelen başka bir gençti. Yüzünde çapkın bir tebessüm olan ve diğerinden yaşça daha küçük bir çocuktı. Diaz’ın ona anahtarları ve biraz da para vermesiyle direksiyonun başına geçip arabayı bağırtarak gözden kayboldu.

“Erkek kardeş mi?”

“Benim değil.”

“Hayır, kamyoneti getiren çocukla kardeşler mi demek istedim.”

“Muhtemelen. Aynı evde yaşıyorlar ama kuzen de olabilirler.”

Milla ve Diaz sınırı geçip Diaz’ın diğer kamyonetine bindi. Diaz, “Nereye gidiyoruz?”

diye sordu. “Ofise geri mi döneyim, yoksa eve mi gideyim?”

“Eve.” Milla üzerini değiştirmek istiyordu. Çünkü yemekten sonra zaten dar olan eteği daha da fazla sıkılaşmaya başlamıştı. “O zaman senin için sakıncası yoksa beni ofise bırak.” Arabasını alması gerekiyordu. Ama vaktin yoksa taksi de çağırabilirim.”

“Sorun değil.”

“Bu arada, aklıma gelmişken, geçen gece evime nasıl girdin? Kapıları ve pencereleri kilitlediğimden *emindim*. ”

“Kilitlilerdi. Ama birini açtım. Bana kalırsa bir güvenlik sistemine ihtiyacın var.”

Milla daha önce buna hiç ihtiyaç duymamıştı. Yaşadığı yerdeki suç oranı hayli düşüktü. “Peki, öyle olsa, bu seni durdurur muydu?”

“Eğer içeri girmeye kararlıysam, hayır.”

Milla üzerini değiştirmek için yukarı koşarken Diaz da aşağıdaki salonda beklemişti. Milla boynundaki bandajı gizlemek için bir şeyler aranmayı hiç düşünmedi çünkü hava zaten yeterince sıcaktı. Bunun yerine cips sarısı bir pantolon ve beyaz, kolsuz bir bluz giyip aşağı koştu.

Diaz bu sırada salonun dört bir köşesindeki taşları inceliyordu. Görünüşe göre Milla taşların en güzellerini evinin dekorasyonu için kullanmıştı. Diğer pek çok taş ise yine salondaki pek çok kabın içine doldurulmuştu; kimi sehpanın üzerindeki büyük mavi kâsede, kimi şeffaf renkli iki vazounun, kimide bir kumbaranın içindeydi. Diaz başını tıpkı meraklı bir köpek gibi yana doğru eğip, “Bu taşların bir anlamı var mı?” diye sordu.

Milla bir an için durgunlaşarak, “Justin için topladım,” dedi. “Taşları seveceğini düşündüm. Bilirsin, küçük erkek çocukları taşları ceplerini doldurup fırlatmaya bayılır. Gerçi bunun için biraz büyümüş olmalı. Ama ben yine de garip bir taş gördüğümde onu alıp eve getiriyorum. Alışkanlık.”

“Ben böcekleri severdim,” dedi Diaz. “Bir de solucanları.”

“İğrenç!” Milla burnunu kırıştırıp bir cep dolusu solucan fikriyle irkildi. Sonra da derince iç geçirdi. “Bu taşlardan kurtulmam gerektiğini biliyorum ama kendimde o gücü bir türlü bulamadım. Belki bir gün yapabilirim.”

“Hiç işine yaramazsa, en azından eve gizlice girenlerin kafasına fırlatmak için kullanırsın.”

“Sen bugüne kadar eve gizlice giren tek kişisin.”

“Zaten bir kız gibi atacaksındır eminim.”

Milla karşı koymaya çalıştıysa da gülmekten kendini alamadı. “Tabii ki kız gibi atacağım. Ne gibi atacaktım?” dedi.

Gerçekten başka ne gibi atacaktı ki? Diaz, Juarez’e giden köprüünün üzerinden bir kez daha geçerken bunu derin derin düşündü. Milla gerçek anlamda bir kadındı. Elinden geldiğince sert olmaya çalışıyordu, iş bilen ve istekli biriydi ama içgüdüleri tamamen kadınsıydı. Yatak odası aşırı süslü, çarşafaları satenimsiydi, bir sürü yastığı vardı, halıları yumuşacıktı, abajur şapkaları kristal taşlarla süslüydü. Banyosu mis gibi parfüm kokuyordu.

Diaz, Milla'nın onun çarşafına dokunmasından, dolabına bakmasından hiç hoşlanmayacağını biliyordu ama merakına engel olamamıştı. Onu daha yakından tanımak istemiş, nasıl biri olduğunu kıyafetlerinden, sürdürdüğü kokulardan çıkarmaya çalışmıştı. Dolabında hem kot, hem kumaş pantolonları, hem de gömlekleri vardı. Ama kıyafetlerinin büyük kısmı elbiselerden, eteklerden ve şık bluzlardan oluşuyordu. Bugün üzerini değiştirdikten sonra aşağı inerken sarı ve beyazlar içinde oldukça düzgün ve havalı görünüyordu. Bileğine beyaz tatlı su incilerinden bir bileklik takmıştı. Boynundaki bandajın bir aksesuar gibi durmasını sağlamıştı.

Milla sert gibi görünüp aslında doğası gereği hiç de öyle olmadığı için Diaz bu kez sınırın diğer tarafına yalnız geçiyordu. Lola'nın onu bu kadar çabuk beklemeyeceği kesindi. Bu yüzden Juarez'de olmanın daha iyi bir zamanlaması olamazdı.

Diaz, Lola'nın en az iki çocuğu olduğunu düşünüyordu. Elbette şimdi büyümüş olmalıydı ama anneleri, kardeşi Lorenzo ve Pavon için kaçırılan bebeklere baktığı zamanlarda en az biri ya da ikisi anneleriyle beraber yaşıyor olmalıydı. Çocuklar her şeye burunlarını sokmaya bayılırlar ve bazen etrafta hiç görünmeseler de pek çok şeye kulak misafiri olabilirler. Lola'nın çocukları da pekâlâ Lorenzo ve Pavon arasındaki konuşmalara şahit olmuş olabilirlerdi. Diaz belki de bu sayede takip edebileceği yeni ipuçları yakalayabilirdi.

Diaz'ı şu dünyada korkutan çok az şey vardı. Acıya dayanaklı, ölüme karşı metanetliydi. Birinci duyguyu yaşamamış birkaç insan varsa da, ikinci duygu herkes için kaçınılmazdı. Ama bugün Lola, Milla'nın boğazına bıçağı dayadığında Diaz çok uzun zamandan beri ilk kez gerçekten korkmuştu. Hemen oracıkta Lola'yı öldürebilirdi, tetiği çekmesine ramak kalmıştı. Ama tetiği çekmesiyle Lola'nın tüm beyninin bir yağmur gibi üzerine yağmasının Milla'da bırakacağı etkiyi düşünerek vazgeçmişti. İçindeki öldürme dürtüsünü kontrol altına almayı başarmıştı ama yine de, Lola'nın ciddiyetini anlayabildiğini tahmin edebiliyordu.

Lola Guerrero'ya gitmeden önce de onun ne kadar aşağılık, uyuşturucu meraklısı ve taş kalpli bir kaltak olduğunu biliyordu. Ama Milla'nın aradığı bilgiler ondaydı ve Diaz o bilgileri sadece kendisinin alabileceğini biliyordu. Ama giderken Milla'yı da yanına almak hataydı. Şimdi yalnız gitmesinin sebebi de buydu.

Lola'nın bıçağını çektiği an çok hızlı düşünmek zorunda kalmıştı. Eğer Lola'yı o an öldürmemiş olsa, büyük bir ikilem yaşayacaktı. Lola'nın, kadının boğazını kesmesinin ardından sırtını dönüp gidecek hali yoktu ya. Milla'nın arkadaşı olduğunu söylemişti ama buna kimse inanmazdı. Onları gören ve olayı duyan herkes Milla'nın onun kadını olduğunu düşünecekti. Diaz kimsenin, kadının boğazını kesip elini kolunu sallayarak gitmesine izin veremezdi. Eğer bunu yaparsa, insanlar Diaz'ın yumuşadığını düşünürlerdi. Diaz'a ne kötülük ederlerse etsinler, hiç ceza almadan öylece gidebileceklerine inanırlar, Diaz'ın engellemeye çalıştığı cinayetlerine ve uyuşturucu trafiklerine kaldıkları yerden devam ederlerdi. Bu şekilde kaçabileceklerini düşündükçe de masumları katletmeye devam edeceklerdi. Diaz da insanların yaptıklarının bedellerini ödemek zorunda olduğunu kanıtlamak için daha çok insan öldürmek

zorunda kalacaktı.

Diaz'ın aklından tüm bunlar ve daha fazlası bir saniyeden daha kısa bir sürede geçmişti. Lola'yı öldürmeyecekse, ona ne yapmalıydı? Öldüresiye dövme miydi? Bu hem çok uzun sürer hem de Milla'yı görmek istemediği manzaralara şahit olmak zorunda bırakabilirdi. Kaldı ki Lola gibi bir pislik de olsa kadınlara şiddetten pek hoşlanmıyordu. Belki de tetiği çekip onu vurmalıydı. Dokuz milimetrelik bir silahın vücudunda açacağı yaralar pek küçük olmazdı. Büyük bir kurşun etini parçalar, sinirlerini ve damarlarını yerlerinden sökerdi. Bıçak mı kullanmalıydı? Onu küçük parçalara ayırmadığı sürece bıçak yaraları çabuk iyileşirdi ve Diaz kadının hiçbir yerini kesip, vücudundan ayırmak istemiyordu.

Geriye tek bir seçenek kalıyordu, o da kemiklerinden birini kırmak, ki bu ona uzun süre yeterdi. Diaz, Lola'nın elindeki bıçak yüzünden başparmağını seçmişti. Çünkü kadının gözü dönmüştü ve Milla'yı kesecekti. Kırık bir başparmakla uzun süre eline bıçak alamazdı. Diaz'ın seçtiği bu yöntemle ispatlayacağı bir gerçek daha vardı; hata yapan insanlara karşı asla yumuşamazdı. Diaz bu kanıya vardığı an fikrini eyleme döktü.

Diaz seçtiği cezanın kulaktan kulağa yayılacak kadar muhteşem olmadığına farkındaydı ama kadını ömrünün sonuna kadar felç bırakacak hali yoktu. Onu vurmak istemediğine göre, yapacağı tek şey parmağını kırmak olacaktı. Kendisi de birden fazla kez dayak yediğinden o acının günlerce geçmediğini, insanı nasıl elden ayaktan düşürdüğünü iyi biliyordu. Lola'nın parmağı ona şüphesiz acı verecekti ama onu kötürüm ya da yatalak yapmayacaktı; tek engeli bir süre bıçak kullanamamak olacaktı, o kadar. Diaz, Lola'nın ayakta olmasını, dolaşabilmesini istiyordu, eğer ölesiye dayak yerse yatağa düşer ve Diaz'ın istediği bilgileri toplayamazdı.

Lola'nın sadece başparmağını kırmakla yetinmek midesine adeta bir taş gibi oturmuştu. İstese en ufak bir vicdan azabı bile duymadan tetiği çekip onu öldürebilir, bunu da gözünü kırpmadan yapabilirdi. Çünkü eğer bir an bile tereddüt edecek olsaydı, belki de şu anda Milla ölmüş ya da ciddi biçimde yaralanmış olacaktı.

Milla belki üzülmüştü ama Diaz'ın neden acilen *bir şeyler* yapmak zorunda olduğunu anlamıştı.

Pavon'un yakasına bir an önce yapışmalıydı. Aynı adamın hem on yıl önce bebek kaçakçılığına hem de şimdi organ nakli kaçakçılığına karışması ilginç değil miydi? Pavon belki kendisi için çalışıyordu ya da belki de hâlâ eski patronunun yanındaydı.

Diaz'ın içinden bir ses bu her iki işin altından da aynı ismin çıkacağını söylüyordu.

Milla'nın oğlu bir daha hiç ortaya çıkmayacak biçimde kaybolmuştu belki. İnsanların resmi evrakları saklamaları için aptal olmaları gerekiyordu ve kaldı ki evlatlık dosyaları genellikle gizli tutulduğundan Diaz, Milla'nın şebekeyi çözüp oğlu için sahte bir doğum belgesi düzenlediğini bilse bile izini nasıl sürecekti bilemiyordu. Ama Milla en azından oğlunun uçak kazasında ölmediğini ya da bir kamyonetin kasasında kaçırılmadığını biliyordu. Diaz, Milla'nın gözlerindeki bakışı görmüş, içindeki hüznün kısa süreli de olsa sevinçle yer değiştirdiğine şahit olmuştu.

Uçak kazası Diaz'ın daha sonra peşine düşmesi gerekecek başka bir konuydu. Federal

Havacılık İdaresi bu tür kazaların kaydını tutuyor olmalıydı. Diaz sekiz bebeğin hayatını kaybettiği bir uçak kazası haberi hatırlamıyordu. Duysa mutlaka hatırlardı. Bu durumda ya uçak kazasının yaşandığı yer temizlenmiş, yetkililer gelmeden altı bebeğin cesetleri ortadan kaldırılıp yalnızca pilot bırakılmıştı ya da uçağın düştüğü yer yetkililerce hiç belirlenememişti. New Mexico büyük ve genelde boş bir eyaletti. Bir uçağın hiç fark edilmeden düşebileceği binlerce metrekairelik bir alan vardı.

Ama öyle bir durumda uçağın sahibi uçağın kayıp olduğundan haberdar olur ve aranması için çalışmalar başlatırdı. Eğer bulduysa, ne yapmış olabilirdi? Ne kadar küçük olursa olsun bir uçağın enkazını kaldırmak hiç de kolay bir iş sayılmazdı. En makul yöntem enkazdan cesetleri alıp geride hiçbir iz bırakmadan tüm işaretleri ve seri numaraları sökmek, sonra da kalan parçaları ateşe vermek olmalıydı. Ne de olsa ateşin hızla büyümesine neden olabilecek birçok madde vardı.

Diaz olsa kesinlikle böyle yapardı.

Diaz'ın kötü adamların nasıl iş yaptıkları konusundaki içgüdüleri gerçekten oldukça iyiydi. Tek yapması gereken sadece ne yapması gerektiğini anlamaktı, sonrasında aldığı parayı sonuna kadar hak ederdi. Bu insanlara kişiliği hakkında pek ipucu vermese de, işinde ne denli iyi olduğu konusunda ipucu verebilirdi.

Diaz artık çok daha dikkatli olmak zorundaydı çünkü artık Milla da işin içindeydi ve onu bir şekilde yumuşatmıştı. Bunun nasıl olduğunu bilmiyordu ama olmuştu işte. Milla yüzünden pek çok kere aslında zaman kaybı olarak adlandırılabilen şeyler yaparken buluyordu kendini. Konuşmak hiç ona göre değilken, Milla'yla konuşabiliyor, üstelik kendisiyle ilgili gerçekleri paylaşabiliyordu. Milla'nın da kendisiyle ilgili gerçekleri paylaşması Diaz'ı şaşırtmamış değildi. İlk başlarda Milla'nın ondan korktuğu açıktı ama Diaz bu duyguya zaten fazlasıyla alıştı. Anlaşılan o ki, Milla artık ondan çekinmiyor ve bu da Diaz'ın çok hoşuna gidiyordu.

Ve eğer korkarsa, Diaz'la yatmazdı.

Milla henüz onun için neler hissettiğinden haberdar değildi belki. Diaz mümkün olduğunca geri durmaya çalışıyor, üstelleyip onu kaçırmak istemiyordu. Milla'yı öptüğünde aslında daha da ileri gitmek, dilini kullanmak istemişti ama Milla'nın ona hiçbir şekilde karşılık vermeyip kaskatı durduğunu anlayınca nazik ve küçük bir öpücükle yetinmişti.

Belki o da henüz hislerini fark edememişti ama Diaz insanların akıllarını okuyabilirdi, Milla'nın ona karşılık vereceğini biliyordu. Milla, Diaz'ın ona dokunmasına izin vermiş, hiç düşünmeden ona yaslanmış, kafasını omzuna dayamıştı.

Hiç de karşı koyacakmış gibi bir hali yoktu.

Diaz bir kadınla beraber olmayalı çok uzun zaman olmuştu ama Milla'ya sahip olmayı ciddi anlamda istiyordu. Bu uğurda sabırlı olacak, Milla'nın ona alışmasını bekleyecekti, bu işin sonunun nereye varacağından adı gibi emindi. Milla onundu.

Diaz bu kez sınırın diğer tarafındaki kamyonetlerinden birini istememiş, taksiye binmiş ve Lola'nın evine az bir mesafe kala inmişti. Bu kez farklı bir güzergâhtan ağır ve rahat adımlarla yürümeye başladı. Üzerinde silah olarak sadece botunun içine gizlediği bir bıçak

vardı. Lola parmağındaki kırığı tedavi ettirecek zaman bulmuş olmalıydı. Muhtemelen şu anda eve dönmüş, alçıdaki eli, ardı arkasına aldığı ağrı kesicilerle Diaz'a lanetler okuyordu. Şu anda görmek isteyeceği son kişi hiç şüphesiz Diaz'dı ve bu yüzden Lola'nın lafı hiç gevelemeden öğrenmek istediği şeyi söyleyeceğini düşünüyordu. Öyle ki hiç düşünmeden ve karşı koymadan kendi çocuklarından bile vazgeçebilirdi.

Diaz berbat durumdaki kapıya vardığında bu kez kapıyı çalmadı. Açmaya çalıştığında içeriden kilitli olduğunu fark etti ve attığı bir tekmeyle kapıyı sonuna kadar araladı.

Lola karyolasının üzerinde uzanmıştı. Elleri başparmağı havayı gösterecek biçimde sargıdaydı. Üzerinde sadece solmuş bir gecelik vardı. Anlaşılan o ki ağrı kesicilerini almış ve hava henüz kararmamış olmasına rağmen yatağa girmeye karar vermişti. Diaz'ı gördüğünde bir an nefesi kesilir gibi oldu, korkudan adeta donup kalmıştı.

Diaz her zamanki yumuşacık sesiyle, "Aklıma takılan bir soru daha oldu da," dedi.

True'nun morali hiç yerinde değildi, bu yüzden telefonu o gün belki bininci kez çaldığında ahizeyi homurdanarak kaldırdı ve, "Ne var?" diye bağırdı.

Hattın diğer ucunda bir an için bir sessizlik oldu, sonrasında ise İspanyolca aksanlı ürkek bir ses, "True Gallagher mı acaba?" diye sordu.

"Evet, ne vardı?"

"Diaz'ı gören birilerinin olup olmadığını sormuştunuz."

True oturduğu yerde doğruldu. Birdenbire can sıkıntısı geçmiş, tüm dikkatini telefona vermişti. "Evet, bu doğru."

"Bahsettiğiniz ödül hâlâ geçerli mi?"

"Hem de nakit olarak. Amerikan doları." True bu konularda verdiği sözden asla caymazdı. Para bilgi akışını devamlı kılan tek kaynaktı.

"Diaz bugün Ciudad Juarez'deydi."

Juarez. Piç kurusu bu kez yaklaşmıştı, hem de çok yaklaşmıştı.

Ürkek ses, "Yalnız değildi," dedi.

"Kim vardı yanında?"

"Bir kadın. Bugün yemek için bizim *fonda*'ya geldiler. Onlara kendi elimle servis yaptım. Diaz olduğundan eminim."

"Kadını tanıyabildin mi?"

"Hayır. Ama buralı değil, yabancı bir kadındı. Boynu bandajlıydı."

True kadının boynunun bandajlı olmasının onu nasıl Amerikalı yaptığına bir anlam verememişti. "Başka?"

"Kahverengi kıvrıcık saçları vardı. Tam tepesinde bir tutam beyaz saç vardı."

True bir anda buz kesti. Derhal adama parayı göndereceği yeri not edip aynı gece ödenmesi için talimat verdi. Tek bir kelimeyle Diaz'ın Juarez'deki varlığı sinir bozucu olmak-tan çok, bir felakete dönüşmüştü.

Yanındaki Milla'ydı. Milla ile Diaz beraberlerdi.

Adi herif."

True derhal işleri toparlamalı, Pavön'u bulup, o aptal pisliğin ağzını sıkı tutacağından emin olmalıydı.

On Yedinci Bölüm

True önündeki seçenekleri değerlendirmede gerçek bir usta sayılırdı. Kiminle mücadele ettiğini iyi bilirdi ve Diaz'ın hiç de saf biri olmadığını farkındaydı. Aksine, True'nun bugüne kadar tanıdığı ve methini duyduğu en kurnaz insanlardan biriydi. Sadece Diaz ismini duyunca bile insanlar kaçacak delik ararlardı. Çünkü Diaz aradığı kişiyi saklandığı delikte mutlaka bulurdu ve çoğu zaman avını sağ bırakmazdı.

Söylentilere göre Diaz hem Meksika'nın hem de Amerika'nın izniyle işlerini devlet desteğiyle yürütüyordu. Meksika elindeki idamlık suçluları iade etmediğinden, ülke kaçınılmaz bir biçimde bir pislik yuvası halini almıştı. Amerika bu suçluların yakalanmasını ya da başka yöntemlerle etkisiz hale getirilmesini istiyordu. Meksika için ise bu suçluların ortalıktan kaybolup başa bela olmamaları yeterliydi. Bu nedenle Diaz'ın her iki ülkeden de para alması muhtemeldi. Kim bilir? Belki de gerçek bir ödül avcısıydı ya da bu imajı yaratmada gerçekten çok başarılıydı. Neyse ne, sonuçta Diaz'ın bazı karanlık bağlantılarının ve kaynaklarının olduğu ve tazı gibi iz sürdüğü gün gibi meydandaydı.

True geçen zaman içinde Milla'yı bir şekilde engellemeyi becerebilmişti ama Diaz çok farklıydı. Bunun tek sebebi de, insanların ondan ölesiye korkuyor olmasıydı.

True insanların ondan mı, yoksa Diaz'dan mı daha çok korktukları konusunda bir araştırma yapsa, çıkacak cevap konusunda kararsızdı.

Bu işi ancak Diaz'ı yanlış yönlendirerek çözebileceğini düşünüyordu. Diaz'ın asılsız söylentilerin izini takip etmesini sağlarken, kendisi Pavón'u bulup onu saf dışı bırakacaktı. Aslında bunu yıllar önce yapması gerektiğinin farkındaydı. Pavón, şebekede True'dan sonra en çok şey bilen kişiydi. True aslında hiç de böyle olsun istememişti. İnsanlar Pavón'u biraz fazla hafife alıyordu ve kendisi de aynı hataya düşmüştü. Pavón azılı bir caniydi ama ne hikmetse her seferinde hayatta kalmayı başarabiliyor ve işleri yoluna koyabiliyordu.

Bu da onu değerli bir eleman yapıyordu. Pavón'un elinden her iş gelirdi. Ona ne istediğinizi söylemeniz yeterliydi, bir de bakmışsınız istediğiniz şey oluvermiş. Ama şebeke için ne kadar değerli bir eleman olursa olsun, Diaz peşindeyken Pavón'un kişiliği şebekeye olan sorumluluklarına ağır basacaktı.

İyi haber, Pavón'un Diaz'ın peşinde olduğunu öğrenip kayıplara karışmasıydı. Kötü haber ise Diaz'ın asla vazgeçmeyip önünde sonunda onu bulacak oluşuydu. Bu da True'nun elini çabuk tutması gerektiğini gösteriyordu. True hiç kimsenin Pavón'un ölüm sebebi için

üstünkörü bir incelemeden fazlasını yapacağını düşünmüyordu.

True'nun önündeki bir diğer seçenek de -ki bu kalan son seçenektir- Diaz'ı saf dışı bırakmaktır. Buradaki asıl problem ise bunu söylemenin kolay, yapmanın zor olmasıydı ve eğer gerçekten Diaz hükümet destekli çalışıyorsa, bu, True' n un hiç hesaba katmadığı birtakım sıkıntıları da beraberinde getirebilirdi. Bir yere kadar saklanabilirdi belki ama bunu ancak insanlar onu gerçekten bulmak için çaba sarf etmediği sürece yapabilirdi, ki federallerin bu konuda çaba sarf etmekten kaçınmayacakları su götürmez bir gerçektir. True planını yaparken çok ama çok dikkatli olmalıydı.

Bu durumda ilk yapacağı iş asılsız dedikodular çıkarıp kulaktan dolma bilgi ve isimlerle Diaz'ı oyalamak olacaktı. Sonra Pavón'u bulup o sorundan da kurtulacaktı. Bu da ona daha fazla zaman kazandırıp izlerini yok etme fırsatı tanıyacaktı. Tüm bunlar muhtemelen yürüttüğü oldukça kârlı işin son bulmasına sebep olacaktı. Aslında bunu hiç istemezdi çünkü henüz kazanmayı umduğu paranın yarısını kazanabilmişti.

Ama her nasılsa yakında büyük paralar kazanmanın başka bir yolunu bulabilirdi. Şimdiye kadar hep bulmamış mıydı? Hatta parası güzel olursa, bu konuda her zaman özel birkaç iş yapabilirdi.

True gülümseyerek Diaz'ın aklını bir süre oyalayacak dedikodu kazanma kimlerin adını atacağını düşündü. İşte şimdi eğlenebileceği bir şeyler bulmuştu. Ne de olsa borç ödemek başlı başına bir şamataydı, öyle değil mi?

Ağustos bitip eylül başladığında hava sıcaklığında az da olsa bir düşüş yaşanmış, günler fark edilir biçimde kısalmıştı. Havada baştan çıkarıcı bir tazelik vardı. Okullar açılmıştı ve her yer öğrenci kaynıyordu. Canını çok yakmasına rağmen Milla hiç bıkmadan kendi oğlunun yaş grubunu izlerdi. Anasınıfına başladığı yaştan şimdiye kadar... Bu yıl beşinci sınıfa gidecek olmalıydı. Oğlu şimdi bilmediği bir yerlerde tıpkı şimdi önünde koşturup duran enerji dolu, haylaz çocuklar gibi yeni bir döneme daha başlıyor olmalıydı. Acaba gözleri hâlâ mavi miydi, yoksa kendisinininkiler gibi kahverengiye mi dönmüştü? *Mavi olmalı*, diye düşündü. Çünkü David'in gözlerinin aynısıydı.

Diaz yine sırta kadem basmıştı. Milla, Juarez'e gittikleri gün aralarında bir bağ oluştuğuna inandıysa da, o günden beri ondan tek bir haber bile alamamıştı. Ona karşı bir bağ hissetmesi Diaz'ın da aynı bağı hissedeceği anlamına gelmiyordu tabii. Milla ne hissederse hissetsin, hâlâ ortada inkâr edilemez bir gerçek vardı ki, o da Milla'nın Diaz hakkında çok az şey biliyor olmasıydı. Gerçek isminden bile emin değildi. "James" adını o gün birdenbire mi uydurmuştu, yoksa gerçekten asıl ismi bu muydu, bilemiyordu. Bunu ona sormayı hiç düşünmemişti, çünkü ne de olsa Milla için Diaz'dı, James değil.

Nerede yaşıyordu, kaç yaşındadır, Milla'nın hiçbir fikri yoktu. Acaba hiç evlenmiş miydi? Tanrım, ya şimdi de evliyse? Diaz'ın evli olması fikri midesine bir ok gibi saplanmıştı. Ya çocukları varsa? Geçen gün Max Te ne kadar da iyi anlaşılmıştı. Bu yüzden bir çocuğunun olma ihtimali hayli yüksekti. Belki de ortalıklarda görünmeyişinin sebebi de buydu, kim bilir belki de ailesiyle birlikte evindeydi.

Milla saçmaladığının farkındaydı. Diaz ve aile babası olmak... Diaz bu profile bugüne

kadar gördüğü en uzak insandı. Öylesine amansız ve ıssız bir adamdı ki, Milla onun biriyle aynı evde yaşayabileceğinden şüpheliydi. Bu fikir aynı zamanda böylesi bir adamdan etkilenmekle ne kadar aptal olduğunun da ispatı gibiydi. Milla için kollarını çırparak bir kuş gibi havalanmak ne kadar imkânsızsa, Diaz'ı kafasından silip atmak da o kadar imkânsızdı.

Ortadan tek kaybolan Diaz değildi. True da ortalarda görünmüyordu. Gerçi True'yu daha önceden de çok sık görmezdi ama o son geceden sonra onun daha da ısrarcı olmasından korkmuştu. Ondan uzak duracağını söylemişti ama Milla'nın bu konuda ciddi şüpheleri vardı. Her ne kadar onu görmemekle içi biraz rahat ettiyse de, her an katılacağı bir gecede onunla yollarının yeniden kesişebileceğini biliyordu. Kim bilir belki de şehir dışındaydı ya da çekici bir eylül ayı güzeliyle gününü gün ediyordu. Milla içinden, *umarım ikinci seçenek doğrudur*, diye geçirdi. True'nun dikkatinin başka yöne kayması en iyisiydi.

Eylülün ikinci haftasında annesi arayıp ziyaretine gelmesini istemişti. Anne ve babasını ilkbahar tatilinden bu yana görmemişti. Ross ve Julia o dönemde ailelerini de yanlarına alarak seyahate çıktığı için hiçbir şekilde onlarla karşılaşma ihtimali yoktu. Şimdi de okullar yeni açıldığı ve her an yeni bir iş baş gösterdiği için muhtemelen meşgul olacaklar ve anne-babalarının evlerine uğramaya fırsat bulamayacaklardı. Kaldı ki annesi mutlaka onları arayıp Milla'nın ziyarete geleceğini haber verirdi.

Milla bulunduğu yerden biraz uzaklaşıp Diaz'dan başka bir şeyle uğraşabileceği için mutluydu. Demekten birkaç gün izin alıp Kentucky, Louisville'e uçtu. Orada kendine bir araba kiralayıp Ohio Nehri'nden geçerek ailesinin yaşadığı küçük kasabaya doğru yol aldı.

Babası altmış beş yaşındaydı ve bir muhasebe şirketinden yeni emekli olmuştu. Altmış üç yaşındaki annesi ise geçen yıl ilkokul öğretmenliğinden emekli olmuştu. Babası kışın kar küreme belasından kurtulmak için Florida'ya taşınmanın hayallerini kuruyor, annesi ise kırk yıldır yaşayıp kök saldığı, üç çocuğunu büyüttüğü evden ayrılmamak için diretiyordu.

Burası Milla için bir ev değil bir "yuva"ydı. Şık bir ev sayılmazdı. Elli yıllık, iki katlı, büyükçe bir verandası, dik bir çatısı ve her odasında ayrı ayrı hatıraları olan bir yerdi. Üst katta üç tane yatak odası vardı. Yetmişli yıllarda yapılan bir tadilat sırasında aşağı kattaki büyük oturma odası tek banyolu bir ebeveyn yatak odasına dönüştürülmüştü. Yemeklerini yedikleri mutfakta tüm ailenin sığabileceği büyüklükte bir masa vardı. Pek çok yılbaşı gecelerini oturma odalarındaki çam ağacının altında dağ gibi yığılan hediye paketlerini sevinçle açarak geçirmişlerdi. Gelecekte belki evlerinin önündeki karı küreyebilecek birilerini bulabilirlerdi ama anne-babasının buradan başka bir yerde yapabileceğini düşünemiyordu.

Bir zamanlar hayatının tıpkı annesine benzeyeceğini düşünüyordu; öğretmenlik yapıp, mutlu bir yuva sahibi olacaktı. Şimdi ise böyle dingin bir hayatı hayal bile edemez olmuştu. Hayat ona öyle zorluklar yaşatmıştı ki, o lanetli günden sonrasının o günden öncesiyle hiçbir benzerliği kalmamıştı. Kardeşleriyle arasının bozuk olmasından hiç hoşlanmıyordu ama Milla'nın ne kadar değiştiğini bir türlü göremiyorlardı. Her şeyi unutup, hayatını akışına bırakmasını istiyorlardı, peki bu nasıl mümkün olurdu? Justin'den vazgeçmesi imkânsızdı, acı olan ise kardeşlerinin bunu beklemesiydi.

İşte şimdi annesiyle mutfakta laflarken, Bayan Edge üçüncü kez Ross ve Julia'dan

bahsedip, sonra yaptığı hatanın farkına vararak sessizliğe gömülüyordu. Milla derin bir iç çekti. “Anne, onlardan hiç bahsetmemeni beklemiyorum. Eğer istiyorsan onlardan konuşabilirsin. Çocukların nasıl olduğunu, neler yaptıklarını ben de bilmek isterim.”

Bayan Edge de derin bir iç geçirdi. “Ben sadece aranızdaki tatsızlığa bir son vermenizi istiyorum. Tatillerde burada olmayışına çok üzülüyorum.”

“Belki bir gün olur. Justin’i bulduktan sonra. Gerçi bana Justin’i unutmam gerektiğini söylediklerini unutabilir miyim bilmiyorum ama.”

Annesinin gözleri yaşlarla doldu. “Ah, tatlım... gerçekten hâlâ onu bulabileceğine inanıyor musun? Bu nasıl mümkün olabilir?”

Milla hiddetle, “Onu bulacağım,” dedi. Annesinin de Justin’den vazgeçmiş olması canını daha da yakmıştı. İnancını yitirmeyen bir tek Milla mıydı? “Artık elimde yeni bilgiler var. Meksika’dan uçakla götürüldüğünü biliyorum. Muhtemelen New Mexico’ya götürüldü. Onu benden alan adamların adlarını da öğrendim. Biri ölmüş, ama biri hâlâ...” Milla bir an duraksadı. Diaz olmadan Pavön’u bulma ihtimali yok denecek kadar azdı. Ama belki de Diaz şu anda tam da bu iş üzerinde çalışıyordu, belki de iz peşindeydi. Ne de olsa en iyi bildiği şey bu değil miydi?

Bayan Edge bir anda buz kesti. “Sen... sen gerçekten tüm bunları öğrenebildin mi? Hem de yakın zamanda? Aradığında tüm bunlardan hiç bahsetmedin ama?”

“Geçen aydı.” Milla bir an, anne ve babasını neredeyse bir aydır aramadığını fark edip fena halde utandı. Ne kadar meşgul olursa olsun bu bir mazeret sayılmazdı. “İşler biraz...” - Milla annesini telaşlandırmayacak doğru kelimeyi aranmaya başladı“yoğundu.”

“Eminim öyledir.” Bayan Edge gözlerini bir an Milla’nın boynundaki incecik kırmızı yaraya dikti. “Nasıl oldu bu?” diye sordu.

Milla farkında olmadan elini yaranın üzerine götürdü. Büyük bir yara sayılmazdı ve muhtemelen izi bile kalmayacaktı. Milla annesinin bu küçük detayı önemsemeyeceğinin farkında, “Kesildi,” deyiverdi.

“Anladım. Tıraş olurken mi oldu?”

Milla önce gülümsedi, sonra olanları anlatmaya karar verdi. “Hayır. Kadının biri yaptı. Bebek kaçakçılığı yapan şebekenin bir parçasıymış. Kaçırılan bebeklerle yurtdışına çıkarılıncaya kadar o ilgileniyormuş.”

Bayan Edge kendini güclükle en yakındaki sandalyeye attı. En küçük çocuğunun saldırıya uğramış olma fikriyle yüzü solmuş, aldığı diğer haberle ise adeta kendinden geçmişti. “Kadın... kadın Justin’i görmüş mü? Gerçekten görmüş mü? Hatırladı mı onu?”

“Hatırladı. Ölmemiş. Gayet sağlıklıymış.”

“Peki neden sana bıçakla saldırdı?”

“Çünkü çok aptalca bir şey yaptım.” Lola’ya saldırmak hiç akıllıca bir davranış değildi ama duyduklarından sonra gözü öylesine dönmüştü ki, tıpkı Diaz’la yollarının ilk defa kesiştiği gece olduğu gibi birden kendini kaybetmişti. Kendi kendini durdurmaya çalışması hiçbir işe yaramamış, tıpkı o gece mezarlıkta yaptığı gibi yine atağa kalkmıştı. Ama bu kez geçen seferki gibi şanslı olamamış, zararsız atlatamamıştı. Milla’nın elinden pek çok iş gelirdi

ama görünen o ki, bir tek kavgada iyi değildi.

“Aptalca mı, nasıl yani?”

“Kadının üzerine atladım.” Milla çaresizce baktı. “O kadar öfkelenmişim ki kendimi tutamadım. Elinde bıçağı vardı.”

“Tanrım, Milla ölebilirdin!”

Milla geçen on yılda pek çok kez ölebilirdi. Neyse ki annesi Milla’nın nerelere gittiğinden, konuştuğu insanlardan ya da yaptığı şeylerden haberdar değildi. O yerlerde vurulmadığı, ölesiye dövülmediği ya da tecavüze uğramadığı için kendini şanslı sayıyordu. Gerçi Milla’nın kendi güvenliği zerre kadar umurunda değildi. Koruyucu melekleri fazla mesai yapıp onu koruyor olmalıydı; bunca badireyi burnu bile kanamadan atlatmasının başka nasıl bir açıklaması olabilirdi ki?

Ve eğer Diaz o gün Juarez’de yanında olmasa Lola gözünü bile kırpmadan Milla’nın boynunu boydan boya kesebilirdi. Diaz’ın bir meleğe benzediği söylemek epey güçtü ama yine de görevini fazlasıyla yerine getiren bir koruyucu melek olmuştu.

Milla, Indiana’ya Diaz’ı unutup kafasını dinlemek için geldiyse de açılan her konu bir şekilde ona çıkıyordu. Bu durum sanki büyük bir ergenlik aşkının hüsrarla bitmesine benziyordu. Oysaki Milla o dönemlerde hiç böyle şeyler yaşamamıştı. Kim bilir belki de o dönemlerde büyük çalkantılar yaşamış olsa şimdi Diaz’a bu denli tutku duymayacaktı. Diaz düpedüz bir belaydı, ama Milla onu hâlâ arzulayabiliyordu. Milla’nın onu bir an önce unutup daha önemli konulara odaklanması gerekiyordu.

Annesi, Milla’yı şüpheyile süzüp, “Ne düşünüyorsun öyle?” diye sordu. “Yüzünde çok garip bir ifade var. Böyle şeyler daha önce de başına geldi ve sen bunu bana söylemedin mi yoksa?”

“Ne? Ah, hayır, hayır. Öyle bir şey yok. Ben sadece daha önce böyle bir şey yaşamadığım için ne kadar şanslı olduğumu düşünüyordum.”

“Şanslı mı? Ne yani sen daha önce de böyle...”

“İşin aslı, önceden de bebek kaçakçılarıyla ilgili herhangi bir şey bilen birilerini bulabilmek için pek çok yere girip çıktım. Gerçi hiçbirine yalnız gitmedim.” Hızla ekledi. “Hiçbirine.”

Bayan Edge, “En azından bu da bir şey,” diyerek keyifsizce nefesini bıraktı. “Ama bundan böyle, senin bu denli tehlikeli işlere bulaştığını bilerek gözüne nasıl uyku girecek bilemiyorum.”

Milla suçluluk duygusuyla, “Zaten bunu düşünerek, sana daha önceden anlatmamıştım,” dedi. Anne-baba ziyareti haricinde hiçbir şey insana on iki yaşındaymış gibi hissettiremezdi.

Evin önünde bir araba durunca Bayan Edge hemen ayaklanıp gelenin kim olduğunu görmek için mutfak penceresinden dışarı baktı. Şaşkınlıkla bir an kalakaldı. “Julia geldi. Nereden çıktı şimdi? Halbuki senin burada olduğunu söylemiştim.”

Milla, annesini rahatlatmak istercesine, “Sorun değil,” dedi. Milla bir an kız kardeşiyle karşılaşmamak için odasına çıkmayı düşündüyse de bunun çok korkakça bir davranış ola-

cağını düşünüp, olduğu yerde kaldı. Aralarında gerginlik olsa da iki medeni insanlardı ne de olsa. Evet, belki kız ya da erkek kardeşini etrafta görmek istemiyordu ama bu onlara karşı nazik olamayacağı anlamına gelmiyordu.

Bay Edge'in sokak kapısını açmasıyla Julia'nın sesini duydular. “Merhaba, baba. Annemle Milla nerede?”

“Mutfaktalar.” Bay Edge'in sesi sanki az sonra kopacak fırtınadan bir an önce kaçmak isteyen bir adama ait gibi çıkmıştı.

Sonrasında Julia'nın mutfığa giden koridorda yaklaşan ayak sesleri duyuldu. Milla ayağa kalkmış, dolaplara yaslanmış, öylece bekliyordu. Bir işi varmış da onu yapıyormuş gibi görünmemeye özen göstermişti.

Julia, Milla'dan üç yaş büyük, Ross'dan iki yaş küçüktü. Arada kalıp ilgi göremeyen tipik ortanca çocukların aksine Julia ilgiyi üzerinde tutmayı hep başarmıştı. Her zamanki kendine has, sakın ve kararlı edasıyla mutfak kapısının girişinde durdu. Julia annesinden aldığı özelliklerle daima ailenin en güzel kızı olmuştu. Saçları Milla'ninkilerle aynı renkti ama Milla'nın kısıcık ve dik buklelerinin aksine onun saçları gayet hacimli ve dalgalıydı. Aslında Milla vakit buldukça buklelerine biraz daha şekil kazandırıp onları dizginleyebilmek için perma yaptırıyordu. Julia'nın ise hiç böyle dertleri yoktu.

İkisi de aynı boyda, yaklaşık 1.70 civarlarındaydı, vücut yapıları da birbirine çok benziyordu. Onlara bakan herkes Milla'nın daha sert ve güçlü yüz hatlarına rağmen anında kardeş olduklarını anlayabilirdi. Tarzları ise taban tabana zıt denecek kadar farklıydı. Milla zarafet timsali tiril tiril kıyafetler, gösterişli kumaşlar ve kadınsı bir tarzı benimserken, Julia bu tarz terzi elinden çıkmış kıyafetleri sadece iş icabı

giyer, gündelik hayatında eşofman ve tişörtle dolaşırdı.

Aslında Julia, şu an Milla'nın yaşadığı hayat için biçilmiş kaftan sayılırdı. O hiçbir zaman duygularının kontrolünü kaybetmez, öfkesine yenik düşmezdi.

Bayan Edge, Julia'ya bakarak gergin bir halde, “Neler oluyor?” dedi.

“Olan bir şey yok. Her şey yolunda. Milla'nın geleceğini söylemiştin, ben de uğramak istedim,” dedi. Julia kardeşinin tam gözlerinin içine bakıyor, sanki her an kavganın fitilini ateşleyecek gibi görünüyordu.

Milla harikulade bir nezaket ve doğrulukla, “Çok iyi görünüyorsun,” dedi. Ama onu gördüğüne memnun olduğunu söylemeyecekti çünkü hiç memnun olmamıştı.

Her zamanki gibi Julia lafı hiç döndürüp dolaştırmadan konuştu. “Sence de biraz fazla uzun sürmedi mi? Senin burada olduğun zamanlarda bizim eve gelemememiz çok saçma. Tatillerde gelmeyerek anne-babamızı üzmemekten başka bir şey yapmıyorsun.”

Aslında Milla'nın söyleyeceği çok şey vardı ama tıpkı Diaz gibi sessiz kalmayı tercih etti. Bu kadarı bile anneleri için yeterince üzücüyken, bir de olayın kırıcı bir kavgaya dönüşmesini istemiyordu.

“Üç yıl oldu,” diyerek kaldığı yerden devam etti Julia. “Sence de surat asmak için yeterince uzun bir zaman değil mi?”

Surat mı asıyordu? Milla'nın yaptığı bu muydu? Bu çok komikti, çünkü Milla öfkesinin

surat asmaktan çok daha ciddi olduğunu sanıyordu. Ona kalırsa “öfkeden deliye dönmüş” tabiri hislerini daha iyi açıklardı.

Anneleri de Julia’nın seçtiği kelimenin anlamsızlığına dayanamamış olmalı ki ayağa kalkıp sert bir tonla, “Julia!” diye bağırdı.

“Bunun doğru olduğunu sen de biliyorsun, anne,” dedi Julia. “Biz ona gerçekleri söyledik, o ise bu gerçekle yüzleşemedi. Milla, tatlım, bebeğin çalındığı için ben de çok üzgünüm, keşke elimden tüm bunları hiç yaşanmamış kılabilirdim ama üzerinden tam *on yıl* geçti. Gitti artık. Onu bulamazsın. Artık hayatına yeniden başlaman lazım. Bunu henüz gençken yapman çok daha isabetli olur. Yeniden evlenip bir yuva sahibi olabilirsin. Hiç kimse kaybolan bebeğin yerini tutamaz, biliyorum. Ama zaten yerine koymaya çalışmayacaksın, *hayat* böyle bir şey.”

“Hayır, bunları sadece senin ve Ross’un kendinizi daha iyi hissetmeniz için söylüyorsunuz. Çünkü ben ne zaman çevrenizde olsam siz kendinizi suçlu hissediyorsunuz,” dedi Milla.

“Suçlu mu?” Julia’nın güzel yüzü bu sözle adeta şaşkınlıkla donup kaldı. “Biz neden suçluluk duyalım ki?”

“Çünkü çocuklarınız sağ ve yanınızda. Mutlu olduğunuz, hep birlikte olduğunuz için suçlu hissediyorsunuz. Bir kazadan sağ kurtulmanın suçluluğuna benziyor bu.”

“Bu doğru değil.”

“O halde benim hayatımı nasıl yaşadığım sizi neden ilgilendiriyor? Eğer bir uyuşturucu taciri olsaydım ya da bir fahişe, belki sizi anlayabilirdim ama ben sadece kaybolan insanları arıyorum, özellikle de çocukları. Bunu yaparken kendi oğlumu da aramışım, suç mu? Bunun size ne gibi bir zararı olabilir ki? Ya kaybolan Chloe olsaydı?” Chloe, Julia’nın bir gülüşüyle dünyaları ateşe veren, beş yaşındaki afacan, peri gibi güzel kızıydı. “Ya yabancının biri mesela bir alışveriş merkezinde onu senden koparıp kaçsaydı? Ne kadar süre sonra, ‘Ah, pekâlâ, kızımı yeterince aradım, artık hayatıma kaldığım yerden devam edebilirim,’ diyebilirdin? Kızının nerede olduğunu, aç mı, üşümüş mü olduğunu düşünmeden, acaba başına kötü şeyler gelmiş midir diye düşünmeden yatağına girebilir miydin? En azından yaşıyor oluşuna duacı olup, onu yeniden göreceğin günün umuduyla yaşamaz mıydın? Ne kadar sürede vazgeçerdin tüm bunlardan, Julia?”

Julia’nın yüzü bembeyaz kesildi. Çok fazla hayal kurabilen biri değildi ama bir an gözünün önüne Chole’ye bir şey olursa ne derece yıkılabileceği geldi.

“Şimdi sizin kalkıp da ‘Hey, sence de çok uzun zaman olmadı mı? Artık aramaktan vazgeçip şu asık suratınla bizim de canımızı sıkmasan diyoruz,’ dediğinizde ne hissedebildiğimi anlayabiliyor musun? Benim asık suratım hakkında ne düşündüğünüz zerre kadar umurumda değil, ama oğlumu bu derece değersiz görmenizi asla affetmeyeceğim!” Milla sözlerine başlarken sakın olmayı planladıysa da, cümlesini bitirirken sesi sert ve yüksekti.

Julia dehşete düşmüş bir halde, “Öyle bir şey demedik!” dedi. “Tabii ki Justin çok değerli! Ama artık yok ve sen bu gerçeği değiştiremezsin. Biz senden sadece bu gerçeği kabul etmeni istiyoruz.”

Milla, “Eğer bu gerçeği üç sene önce kabul etmiş olsaydım, bugün bebeğimi kaçıranların ismini öğrenemezdim,” diyerek çıkıştı. “Aslına bakarsak daha geçen ay öğrendim bunu. Nihayetinde elimde somut bir delilim var. Oğlumun sahte bir doğum belgesiyle başka bir aileye evlatlık verildiğini öğrendim, bunun benim için ne büyük bir adım olduğunu görmüyor musun? İki hafta öncesine kadar Meksika’dan çıkarılırken ölüp ölmediğinden bile haberdar değildim! Şimdi Ross’un ve senin bu durumu fazla hafife aldığınızı söyleyip konuyu burada kapatalım.”

Bayan Edge yüzündeki sert ve kızgın ifadeyle, “Kapatın artık, bitsin,” dedi. “Yeter artık, Julia. Seni sevdiğimi biliyorsun ama burası artık senin evin değil, bir tatsızlık yaşanacağına bile bile buraya gelmeye nasıl cüret edersin? İkinizi de çok iyi anlıyorum. Bir anne olarak, eğer sizlerden birini kaybetmiş olsam aramaktan asla vazgeçmezdim. Ama yine bir anne olarak evlatlarımdan birinin kendini umutsuzca paralamasına da dayanamıyorum.”

“Umutsuz değil,” dedi Milla.

“Şimdi artık olmadığını biliyoruz, ama önceden bilmiyorduk! Biz gözümüzün önündeki manzarayla konuştuk. Hayatın gerçekten tam bir enkaz gibiydi. David’le boşanmıştın, sonra kendini dernek işlerine adayıp kendinden vazgeçtin. Bizim canımız Milla değildin artık. Senin için ne kadar endişelendiğimizi bilemezsin...”

Bay Edge kapıdan kafasını uzatıp, “Ah, bölmek istemezdim ama sanırım Milla’nın telefonu çalışıyor,” dedi. Kapıda durarak Milla’ya çantasını uzattı. Milla senelerdir yaptığı gibi değiştiremediği bir alışkanlıkla geldiğinde çantasını yine piyanonun üzerine koymuş olmalıydı. Çantanın içindeki telefon hem çalışıyor hem de titriyordu. Bu haliyle telefon bir çingıraklıyılan gibiydi.

Milla babasına doğru hızla koşarak çantasından telefonunu çıkardı. Derneğin bürosunda ailesinin ev numarası kayıtlıydı. Tatilde olduğu zamanlarda genelde telefonunu kapatırdı. Ama bugün yolda ailesinin yanına geldiğini haber vermek için telefonunu açmış ve kapatmayı unutmuştu. Telefon muhtemelen derneğin işleriyle ilgiliydi ve eğer acil bir durum yoksa, arayan kişiyi ofise yönlendirmeyi düşünüyordu.

Telefonun tuşuna basıp, “Ben Milla Edge,” dedi. “Benimle Idaho’da ne zaman buluşabilirsin?” Arayan kişinin sesi kısık ve sertti. Sanki çok uzun zamandır kullanılmıyormuşçasına çatlak bir tonla geliyordu kulağa. Kendini tanıtmaya gereği duymamıştı.

Milla’nın nefesi kesilir gibi oldu. Zaten üzgün ve gerginken bir de Diaz’ın sesini duymak tüm bunların üzerine tük dikmişti. “Ne var? Bir şey mi oldu?”

“Bir isme ulaştım. Aslında seni yanıma almak istemiyoordum, özellikle de Lola’yla yaşananlardan sonra. Ama sonra bunun senin en doğal hakkın olduğunu düşündüm.” Milla, “Orada hatalı olan bendim,” diyerek hatasını kabul etti. “Kontrolümü kaybettim. Sana söz veriyorum bir daha böyle bir şey yaşanmayacak.” Kalbi delicesine çarpıyor, tüm vücudu heyecandan tır tır titriyordu. “Hemen bir uçak bileti bakacağım, sonra sana yeniden dönerim. Tam olarak nereye geleceğim?”

“Boise’e. Bir gece kalabiliriz, hazırlığını ona göre yap. Ertesi gün döneriz.”

“Bilet bakıp hemen döneceğim. Sana telefonda yazan numaradan ulaşabilir miyim?”

“Aynen öyle.”

Milla çantasından dönüş biletini çıkarıp üzerindeki telefon numarasına baktı. Bileti iade edilemeyen biletlerdendi ama bazen acil durumlarda başka bir tarihteki bir uçuşa ertelenebiliyordu.

Milla seyahat acentesinin numarasını tuşlarken Bayan Edge yanına gelerek, “Neler oluyor?” diye sordu. Milla biletini genelde bir acenteden alıyordu. Çünkü bu gibi acil durumlarda ve son dakika değişikliklerinde acenteler bu durumları çok daha kolay halledebiliyorlardı, ne de olsa ellerinde tüm havayolu şirketlerinin bilgileri vardı.

“Arayan görüştüğüm kişilerden biri,” dedi. Diaz’ın kim olduğunu ve tam olarak ne yaptığını anlatmak hayli zaman alacaktı. “Justin’i kaçırın adamların izini sürüyor ve bu konuda bir şeyler bilebilecek yeni birilerinin ismini öğrenmiş. Onunla Idaho’da buluşmam gerek.”

“Ama daha yeni geldin!”

“Bu işi bekletemem anne.”

“Yine aynı şeyi yaptığina inanamıyorum,” dedi Julia. Milla göz ucuyla ablasına baktı. “Ben de böyle bir fırsatı tepeceğimi düşünmene inanamıyorum... evet, alo?” Dikkatini hattın diğer ucundaki acente çalışanına verdi. Milla vakit öğleden sonrayı geçtiği için eğer bugün uçacak olursa aktarmalı bir seyahat yapacağını, ama buna rağmen yarın sabaha dek Idaho’ya varamayacağını öğrenmişti. Ama eğer yarma kadar bekleyip sabahki ilk uçağa binecek olursa, aktarma yapmak zorunda kalsa da şimdi bineceği uçaktan sadece bir saat sonra Idaho’ya varmış olacaktı.

Seçim gayet kolaydı. Milla elbette ikinci seçeneği tercih etmişti. Tüm detayları öğrendikten sonra Diaz’ı aradı. “Bugün gelemiyorum. En erken yarın sabah orada olabilirim. Eğer uçak zamanında kalkacak olursa on birde oradayım.” Diaz’a havayolu şirketinin adını ve uçuş numarasını verdi. “Valizlerin yanında olacak mı?”

Milla birkaç gün kalacağını düşünerek getirdiği tüm eşyalarını kafasında ölçüp tarttı. “Getirmek zorundayım, aksi halde hepsini kargoya vermem gerekecek.”

Diaz’ın valizleri beklemek konusunda bir sıkıntısı yoktu, bu yüzden de, “Pekâlâ, o zaman seni bagaj teslim yerinde beklerim. Sabah görüşürüz.”

Milla da, “Tamam, görüşürüz,” diyerek telefonu kapattı. Dikkati çoktan odadaki insanlardan kopup dağılmıştı bile. Julia’nın yanından boş gözlerle geçip merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı. Odasına gidip tüm eşyalarını toplayarak, en önemli eşyalarını tek bir valize koymayı düşünüyordu. Bu valizi her ihtimale karşı, kaybolursa diye el bagajı olarak yanına alacaktı.

Julia arkasından, “Milla!” diye bağırdıysa da durmayıp merdivenlerden çıkmaya devam etti.

On Sekizinci Bölüm

Sabahki ilk uçağa binmek gecenin üç buçuğunda kalkmak demekti, ancak o sayede Kentucky'ye ulaşp, kiraladığı arabayı teslim edebilir ve havaalanındaki güvenlik işlemlerine vakit ayırabilirdi. Havayolu şirketinin ikramda bulunmayacağını adı gibi bildiğinden ve kamı daha şimdiden acıktığından Louisville Havaalanı'ndaki makinelerden atıştırma birkaç şey aldı. Louisville'den Chicago'ya uçtu, Chicago'dan da Salt Lake City'ye. Orada yeniden uçağını değiştirip bu kez Boise için havalanacaktı.

Milla havaalanına geldiğinde Diaz'ın onu beklediğini gördü ve onu görmesiyle kalbi heyecanla daha da hızlı atmaya başladı. Üzerinde yine her zamanki kıyafetleri vardı; kot pantolon, lastik tabanlı botlar ama değişen mevsim koşullarına göre bu kez tişörtünün üzerinde bir de kot gömlek vardı. Gömleğinin kollarım dirseklerinin üzerine kadar kıvrılmıştı. Her zamanki mesafeli bakışlarıyla etrafındaki kalabalıktan biraz uzakta duruyordu. Hiçbir şey yapmayp sadece orada durması bile insanları rahatsız etmiş olmalı ki, ona doğru huzursuz bakışlar fırlatıyorlardı.

Milla yanına gelir gelmez telaşla, “Ne öğrendin?” diye sordu. Bütün yolculuk boyunca kimi görecekları ve o kişinin Justin'in kaçırılışıyla ilgili neler bildiği üzerine kafa patlatmıştı.

“Yolda anlatırım. Bir otelde iki oda ayırttım,” dedi. “Valizlerini oraya bırakalım, üstünü de değiştirirsin.”

“Üzerimi neden değiştireyim ki?” Kıyafetlerine şöyle bir baktı. Rahat edebilmek için kumaş pantolon ve bir de bluz giymişti. Omuzlarının üzerine de üşümek için ince bir kazak atmıştı. El Paso'nun iklimine alışmış biri için bindiği uçaklar da, Idaho da fazlasıyla soğuktu.

“Daha kalın bir şeylere ihtiyacın olabilir, kot gibi, bot gibi. Çünkü neyle karşılaşacağımızı bilmiyoruz. Sen gelmeden biraz keşif yaptım, koşullar zora benziyor.” Milla'nın valizlerini aldılar. Diaz en ağır valizi eline alıp sol eline geçirdi ve sağ eliyle de Milla'ya otoparka giden yolu işaret etti.

“Ne zamandır buradasın?”

“Dün gece geldim.”

Milla onu üç haftadır görmemişti, gördüğü anda da ne kadar özlediğini fark etti. Sadece yanında olması bile Milla'nın içindeki tüm şehvet dalgalarını kabartmaya yetiyordu. Tıpkı bir doğum sancısı gibiydi. Ondan uzak olduğunda onun etrafında tehlikenin kol gezdiğini biliyor ama öyle hissedemiyordu. Yanında olduğunda ise kalbi deli gibi çarpıyor, tüm duyuları

aydınlanıyordu. Sinir sistemi sanki Diaz’a nasıl tepki vereceğini öğrenmişti ve vur-kaç taktiğini uyguluyordu. Hatta sankisi yoktu, durum bundan ibaretti.

Mutluktan başı dönüyor, karnının içinde adeta kelekler dans ediyordu. David’den bu yana hiç böyle hissetmemişti. David’e âşık olmuştu ama Diaz’a âşık olduğunu pek sanmıyordu. Gerçi David’i de cinsel anlamda fazlasıyla arzulamıştı. O zamandan beri tanıştığı hiçbir erkek, ne kadar yakışıklı olursa olsun Milla’nın içindeki bu duyguyu yeniden ateşleyememişti, ta ki Diaz’a kadar. Milla onu deli gibi istiyordu. Belki de bu yüzden bir doktora görünmesi gerekirdi ama istiyordu işte.

Milla bir kiralık araba ya da bir ciple karşılaşmayı umarken karşısında birdenbire simsiyah, devasa, dört çekerli bir kamyonet bulmuştu. Araba öylesine yüksek duruyordu ki, üzerindeki rahat pantolona rağmen içeri nasıl gireceğini kestiremiyordu.

Diaz elindeki valizleri kamyonetin kasasına koyup kapısını kilitledi. Milla kamyonetin üzerine yerleştirilen ışıklardan gözünü almayarak, “Nereden buldun bunu?” diye sordu. “Kiralamadığımı biliyorum.”

Diaz, Milla’yı belinden kavrayıp kaldırarak koltuğuna oturttu. “Bir tanıdığın.”

Diaz aracın etrafından dolanıp direksiyonun başına geçtiğinde Milla, “Bir tanıdık, öyle mi? Arkadaşın değil yani?” diye sordu.

“Benim arkadaşım yok.”

Bu sert cevap Milla’nın bir an kanını dondurmuş, kalbine oturmuş, içini acıtmıştı. Bu kadar ıssız bir hayat yaşamayı nasıl becerebiliyordu? Milla hiç düşünmeden, “Ama ben varım,” dedi.

Diaz anahtarını kontağa takarken bir an duyduğu cümleyle kalakaldı. Milla gözlerindeki ifadeyi okuyamıyordu belki ama gözlerinin alev alev yandığını tahmin edebiliyordu. Naif bir halde, “Öyle mi?” diye sordu.

Milla bir an ne düşüneceğini bilemedi. Diaz sanki bu soruyla bambaşka bir şey kastetmiş gibiydi. Böyle bir soruyla acaba Milla’nın yanlış bir hisse kapıldığını mı kastetmiş, yoksa bu konudaki şüphelerini mi yansıtmıştı? Diaz öylesine kapalı bir kutuydu ki, Milla’nın hiçbir fikri yoktu, bu nedenle de kendi düşüncelerinin arasında boğulup gitti. Neden sonra kendini toparlayıp yeniden sığ sulara çıkmayı akıl etti ve, “Eğer bir arkadaşın olsun istersen, olur. İnsan arkadaşsız nasıl yaşar ki?” diye sordu.

Diaz omuzlarını silkti, kontağı çevirip devasa motoru çalıştırdı. “Gayet kolay.”

Evet, az önce bunu kastetmiş olmalıydı, Diaz’ın gerçek arkadaşları olup olmadığı konusunda ciddi şüpheleri vardı. Milla hem hayal kırıklığına uğramış hem de rahatlamıştı. Diaz’ı ne kadar isterse istesin, bu konuda adım atıp atamayacağı konusunda yeterince cesur mu bilemiyordu. Bu tıpkı bakıcısı ne kadar uysal olduğunu söylerse söylesin içinde kaplan olan bir kafese girmek gibiydi. İçinde hep bir şüphe ve korku olacaktı.

Milla asıl konunun güvenli kollarına sığınmaya karar verdi. “O tanıdık böylesine bir canavarı senin altına vermek için seni hem çok iyi tanıyor hem de güveniyor olmalı.”

“Güveniyor.”

Milla, Diaz’ın adamın onu tanıdığını söylemediğini fark etti. Anlaşılan yine çıkmaz bir

sokağa girmişti. Konuyu değiştirip endişe içinde Diaz'ın ne bildiği ve neden Idaho'da olduklarını öğrenmeye karar verdi.

“Pekâlâ. Yola çıktığımıza göre neler buldun anlat bakalım.”

“Henüz hiçbir şey,” dediğinde Milla hayal kırıklığına uğradı.

“Ama ben sanmıştım ki..

“Bu adamla konuştuktan sonra daha fazlasını öğrenebiliriz. Öğrendiğim kadarıyla gittiğimiz bu adam kaza yapan uçağın pilotunun kardeşiymiş.”

“Pilotun ismini öğrendin demek.”

“Sanırım.” Milla'nın endişeyle açılmış koca gözlerinin içine bakarak, “Bunu bir ip gibi düşün. İpin ucuna asılacağız ve sonu nereye varıyor göreceğiz. Genelde hiçbir yere varmaz ama olumsuz bilgi de en azından olumlu bilgi kadar değerlidir.”

“En azından o zaman *nerele* bakmaman gerektiğini bilirsin.”

“Aynı zamanda ipi uzatan kişinin de ne mal olduğunu anlarsın.”

“Peki pilotun ismini nasıl öğrendin?”

“Meksika'dan kalkan kargo uçaklarını uçuran Gilliland diye bir adamın olduğunu duydum. Bu adam altı-yedi yıl önceki bir uçak kazasında ölmüş. İnsanların onun hakkında bildikleri tek şey Norman Gilliland adında bir erkek kardeşinin olduğu ve adamın Lowman civarındaki Sawtooth kırlarında yaşadığı.”

Milla, Diaz'a nedenini sonradan anlayabildiği huzursuz bir bakış attı. “Hiç kimse pilotla ilgili hiçbir şey bilmezken, bir anda biri çıkıyor ve erkek kardeşinin adını ve nerede yaşadığını hatırlıyor, öyle mi? Pilot hakkında başka hiçbir şey bilmeyen biri için sence de bu bilgi biraz ayrıntı kalmıyor mu?”

Diaz onu onaylarcasına baktı. “Pekâlâ, sen de iyi bir iz sürücü olabilirmişsin. Bu konudaki içgüdülerin oldukça iyi.” Milla yumruklarını sıktı. “Yine hiçbir yere varmayacak bir olasılığın peşinden koşuyoruz, değil mi? Bunu ciddiye bile almıyor olmamız gerekmez mi?”

Diaz duraksadı. “Yine derken?”

“Ben on yıldır aynı şeyi yapıyorum. Kendi etrafımda dönüp duruyor, bir adım yol alamıyorum.” Suratını asıp pencereden dışarı baktı.

“Sanki on yıldır birileri seni hep yanlış yönlendirmiş gibi, değil mi?”

Milla kafasını yavaşça çevirip yeniden Diaz'a baktı. “Öyle mi düşünüyorsun? Sence kasıtlı olarak mı doğru izlerden uzaklaştırıldım?”

“Sen öyle zeki ve işinde öyle iyi birisin ki başka türlü düşünemiyorum. Söz konusu başka birinin çocuğu olduğunda onu hemen bulabiliyorsun değil mi?”

Milla tek kelime etmeden başını evet anlamında salladı. Başarı konusunda gerçekten tekinsiz bir becerisi vardı. Kendini kaybolan bir çocuğun, evden kaçan bir gencin yerine koyup nereye gidebileceklerini anında bulabiliyordu. Başka çocukları bulup da kendi çocuğunu bulamamak Milla için çok daha büyük bir hayal kırıklığı oluyordu.

“İşte karşıma takip edebileceğim yeni bir ipucu çıktı,” dedi Diaz. “Belki de sorumu değiştirmeliyim. Belki de asıl soru şu: İnsanlara seni yanlış yönlendirmelerini söyleyen kim?”

Milla gerçekten son on yıldır hep aynı çemberin içinde dolanıp duruyordu. Sanki biri

burnunun ucuna bir havuç uzatıp hep istediği yöne gitmesi, çemberinden hiç çıkmaması için uğraşıyordu. Bugüne kadar aldığı tek doğru ihbar, Diaz' la ilgili ihbardı ve arayanın kim olduğunu hâlâ bilmiyordu. Diaz da öğrenememiş ya da henüz Milla'ya bu konuda bir şey söylememişti. Milla bir an düşündükten sonra, "O gece senin Guadalupe'de olacağını bana kimin haber verdiğini öğrenebildin mi?" diye sordu.

"Hayır."

Çözülmesi gereken başka bir gizem daha... ama en azından bu kendi lehlerine bir durumdu. Onca hayal kırıklığı ve hiçbir yere varmayan çabaların yanı sıra bir de saptırılmış bilgilerle uğraşmak Milla'yı artık çok yoruyordu, içinde giderek büyüyen umut her seferinde yerle bir oluyordu. Kimse ona hiçbir bilgi vermeyip araştırmalarına ışık tutmasa bunu bir derece anlayabilirdi, ama onu kasıtlı olarak asılsız hikâyeler peşine sürüklemeleri gerçek bir kötü niyet belirtisiydi.

Milla düşüncelerinin içinde öylesine kaybolmuştu ki, Diaz'ın kapısını açıp dışarı atladığı ana kadar küçük bir otelin önünde durduklarının farkına bile varamamıştı. Milla çantasını omzuna atıp kendi kapısını açtığı anda Diaz hemen yanı başında bitmişti. Onu belinden kavrayıp kaldırarak aşağı indirdi. Milla'yı yere bıraktığında kamyonetin kapısı, kendisi ve Diaz'ın vücudunun oluşturduğu çemberin arasında kalmıştı. Aralarındaki neredeyse on beş santimlik boy farkına rağmen Diaz'ın vücut sıcaklığını ve teninin temiz kokusunu rahatlıkla hissedebiliyordu. Tıraş olmamıştı. İki ya da üç günlük bir sakal vardı suratında. Bir an için elini uzatıp Diaz'ın yüzünü okşamak, sert sakallarını avuçlarının içinde hissetmek istedi.

"Bunun moralini bozmasına asla izin verme," dedi. Milla var gücüyle konuştukları konuya geri dönmeye çalıştı. "İnsanların yanlış yönlendirmelerinin para kaybı olduğunu ve insanın verimini düşürdüğünü biliyorum. Ama bu elime her zaman bir ipucu daha verir ve şu an elimde resmen bir iplik yumağı var."

Milla gülümsemeye çalışırken Diaz da valizleri indirmek üzere arka tarafa geçmişti. Diaz önden ilerleyerek küçük bir lobiden geçti. Resepsiyondaki adam onlara üstünkörü bir bakış atıp yeniden işine odaklandı. Oteldeki her şey, yukarı gıcırdayarak çıkan küçük asansör de dahil olmak üzere, temiz ve düzenliydi.

Diaz üçüncü katın düğmesine bastı. Kapılar kapanıp yavaşça yukarı çıkarlarken, "Senin oda numaran üç yüz yirmi üç, benimki de üç yüz yirmi beş," dedi. Elini cebine attı ve elektronik bir kapı kartı çıkarıp Milla'ya uzattı. "İşte kartın. Asansörden çıkınca sola döneceksin."

Milla asansör durduğunda önden gidip kapıyı açarken Diaz da iki adet valizi ve küçük bir el çantasını alıp peşinden seğırtti. Pencerelelerdeki kalın perdeler yüzünden oda karanlıktı. Milla uzanıp ışığı açtı. Standart denebilecek bir otel odasıydı girdikleri. Temiz, yaratıcılıktan uzak, büyük bir çift kişilik yatak, gardırobun içine monte edilmiş altmış santimlik bir televizyon, bir sandalye ve çalışma masasının üzerinde duran başka bir sandalye daha... Yan odaya açılan kapı açıktı ve Milla yan odanın da aynı şekilde dizayn edildiğini gördü. Kim bilir belki de Diaz bir uyurgezerdi.

Diaz, Milla'nın ağır valizini göstererek, "Bunu nereye koymamı istersin?" diye sordu.

“Yatağımın üzerine. Kıyafetlerimi bulayım, birkaç dakika içinde yanında olurum.”

“Dışarıdayım.” Diaz, kapıdan çıkar çıkmaz Milla telaşla valizini açıp hızla kot pantolonunu, çoraplarını ve spor ayakkabılarını aramaya başladı. Üç dakika sonra oda kartını içine koyduğu çantasıyla birlikte kapının önündeydi.

Yeniden otoparka döndüler. Diaz her zamanki gibi Milla’nın kamyonete binmesine yardım etti. Milla koltuğuna kurulup kemerini bağlarken rahatsızlığını belli ederek, “Ne diye çıkmak için merdiven kullanmam gerekecek kadar yüksek

bir kamyonet buldun ki?” diye sordu.

“Gittiğimiz yerdeki arazi şartlarında böyle bir arabaya ihtiyacımız olacak da ondan.”

Milla şaşkınlıkla ağzı açılarak bakakaldı. “Ne o, arazi yarışına falan mı katılacağız?”

“Eh, öyle de denilebilir.”

Anlaşılan yolculukları epey zorlu geçecekti. Diaz, Boise’den ayrılmadan önce, “Aç mısın?” diye sordu. Milla’nın gücünün kuvvetinin yerine gelebilmesi için bir şeyler yemesi gerekiyordu. Başını evet anlamında sallayınca Diaz yol kenarındaki bir fast-food restoranın önünde durdu. Beş dakika sonra elindeki hamburgerlerle yeniden yoldalardı.

“Arabayla gidebildiğimiz yere kadar gideceğiz, ama son aşamada yürümek zorundayız. Yanına gittiğimiz adam tam bir hayatta kalma mücadelesi örneği sergiliyor ve insanların ona kolay ulaşamaması için elinden geleni yapmış.”

Milla bir an paniğe kapılarak, “Bize ateş etmez değil mi?” diye sordu.

“Edebilir ama öğrendiğim kadarıyla pek saldırgan biri değil. Sadece biraz kaçık, o kadar.”

Biraz kaçık olmak çok kaçık olmaktan iyi sayılırdı. Bu da bir şeydi. Ama adam doğada tek başına yaşam mücadelesi verir ve insanların evine ulaşmaması için bu kadar çaba sarf ederken yanına yaklaşmaya çalışan iki yabancıya karşı pek de nazik olmayabilirdi.

Üç saat sonra Milla “ev” kelimesinin sadece alışkanlık icabı söylenmiş olabilecek bir söz olduğunu fark etti. Çünkü anayoldan ayrıldıktan sonra öylesine engebeli, kayalık bir yola girdiler ki Milla her an arabanın devrileceği korkusuyla kemerine tutunmuş ve gözlerini kapamıştı. Yol nihayet son bulduğunda -ki buna da yol demeye bin şahit lazımdı- giderek yükselen bir dağın eteklerindelerdi. Diaz arabayı durdururken, “İşte bu kısımdan sonrasını yürümemiz gerekecek,” dedi.

Milla çantasını koltuğunun altına alıp, Diaz’ı beklemeden aşağı atladı ve kendi etrafında şöyle bir dönerek dağlık manzaraya bakakaldı. Şu ana kadar gördüğü manzaraya bakılırsa, Idaho dünyanın en güzel yerlerinden biriydi. Gökyüzü sonbaharın en canlı mavisini, ağaçlar yeşilin her tonunu barındırıyordu, havası taptaze ve tertemizdi.

Diaz koltuğunun arkasından bir sırt çantası çıkarıp sırtına astı. Derin bir sessizliğe gömülmüş ormana doğru ilerlerken, “Bu taraftan,” diyordu.

“Ne taraftan gideceğimizi nasıl bilebiliyorsun?”

“Demiştim ya, dün biraz keşif yaptım.”

“Eğer buraya kadar geldiysen onunla konuşabilirdin.”

“Geceydi. Onu korkutmak istemedim.”

Demek dün gece buraya kadar gelmişti. Böylesine çetin bir araziye... Milla, Diaz'ın gece vakti bu engebeli yolu nasıl bulabildiğine, daha doğrusu nasıl devrilmeden buraya kadar gelebildiğine şaşıyordu. Diaz'ın güneybatı çöllerini evi benimseyip avucunun içi gibi bildiğini biliyordu ama açıkçası bu dağlık ve engebeli arazide onun sudan çıkmış balık gibi olacağını sanmıştı. Ama ne hikmetse, Diaz sanki gideceği yeri önceden biliyormuşçasına, hiç hatasız ilerliyor ve heybetli ağaçların arasından tıpkı bir hayalet gibi yürüyüp gidiyordu.

Milla bugüne kadar kilosuna dikkat etmiş olmaktan memnun bir halde, "Daha önce hiç dağ yürüyüşü yapmış mıydın?" diye sordu. Hiç şüphesiz böylesi bir arazi göbek büyötmeyi sevenlere göre değildi.

"Sierra Made Dağları'nda çok yürüdüm. Daha önceden de Rockies'de yürümüşüm."

"Çantanda ne var?"

"Su, yiyecek, bir de tente. Temel ihtiyaçlar."

Milla şaşkınlıkla, "Geceyi burada mı geçireceğiz?" diye sordu.

"Hayır, hava kararmadan kamyonete geri dönmüş olmalıyız. Bu tür arazilerde risk alamam."

Milla, Diaz'ın arkasından ilerlerken geniş gömleğinin altında bir şişkinlik olduğunu fark etti. Diaz'ın silah taşımaya alışıkta ama ne torpido gözünden silahını aldığını, 11e de oteledeyken odasına uğradığını görmüştü. Evet, evet kesinlikle görmemişti bunu..."Silahın havaalanındayken de üzerinde miydi?"

Diaz omzunun üzerinden Milla'ya doğru baktı. "Dedektörden hiç geçmedim ki."

"Aman Tanrım, ama bu, federal bir suç değil mi?"

Diaz omuzlarını silkti. "Emin ol beni yakalamak hiç işlerine gelmez."

"Silahı buraya kadar nasıl getirdin peki?"

"Getirmedim. Buradan buldum."

"Kayıtlı olup olmadığını sormama gerek yok herhalde."

"Kayıtlı. Sadece benim üzerime değil o kadar."

"Çalıntı mı yoksa?"

Diaz derin bir nefes verdi. "Hayır, çalıntı değil. Kamyonetin sahibine ait ve emin ol havaalanında üzerimde silahla yakalansaydım bile tutuklanın azdım. Belki beni tutuklamak isteyebilirlerdi ama yapamazlardı."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü Homeland Güvenlik'ten tanıdıklarım var. Vaktiyle onlar için birkaç iş yapmıştım da. Serbest iş olarak." Milla, sorularına bu kadar açık yüreklilikle cevap vermesine şaşırmıştı, ne de olsa çok ketum biriydi. Ona yaklaşmaya çabalayarak adımlarını biraz daha hızlandırdı. Milla hayretle, "Sen terörist falan mı kovalıyorsun?" diye sordu. Terörist kelimesini farkında olmadan yüksek sesle söylemişti.

Diaz bu konuda daha fazla detaya inmeyeceğini belli eden bir tonla, "Bazen," dedi.

"FBI için mi çalışıyorsun?"

Diaz durup hafiften çileden çıktığını belli edercesine kafasını kaldırarak gözlerini Milla'ya dikti. "Hayır, ben sadece birkaç serbest iş yaptığımı söyledim. Hepsi bu. Özel

şahıslar için, şirketler için, hatta hükümetler için bile çalıştım. Sanırım ben tam bir ödül avcısıyım. Ama kefaletle serbest bırakılanların peşinden gitmem. Genelde. Şimdi, soruların bitti mi?”

Milla alaycı bir ifadeyle güldü. “Rüyada görürsün.”

Diaz’ın yüzü de belli belirsiz bir tebessümle aydınlanmıştı. “En azından dönüş yoluna kadar bekleyemezler mi? Çevreyi dinlemek istiyorum da.”

“Öyle olsun. Ama buna sadece geçerli bir sebebin olduğu için son veriyorum.” Milla yeniden Diaz’ın arkasına düştü ve birlikte ormanın sessizliğinde yol almaya başladılar. Etraftaki tek ses dağların sessizliğini bozan ayak sesleriydi. Dakikalar içinde yol biraz daha dikleşmiş, Milla soluklanmak için durmak zorunda kalmıştı.

Yarım saat kadar sonra kulaklarına bir su sesi geldi. İzledikleri görünmez yol onları bir nehir kıyısına çıkarmıştı. Su dağı yaran vadinin tam ortasından akıyordu. Nehrin iki tarafındaki dimdik kayalar yaklaşık iki buçuk metre yükseklikteydi ve nehir yaklaşık altı metrelik genişliğiyle oldukça dar sayılırdı. Ama bu darlık suyun daha da hızlı akmasının tek sebebiydi. Kayaların arasından kaynakayan su yüzeyi bembeyaz köpüklere boğuyor, havaya elmas gibi parlayan damlalar püskürtüyordu.

Diaz nehir kıyısı boyunca ilerleyip Milla’yı da peşi sıra sürükledi. Genişlik giderek azaldığından suyun sesi de tıpkı hızı gibi giderek yükselmişti. Nehrin genişliği en sonunda üç metreye kadar düşmüştü. Diaz durup sesini yükselterek, “İşte geldik,” dedi.

Milla ancak o an nehrin diğer yakasında küçük bir baraka olduğunu fark edebildi. Gerçi bu ucubeye “baraka” demek bir iltifat sayılırdı. Kontrplakla çevrenip üzerine siyah katranlı kâğıtlar çivilenmiş bir ucubeydi gördüğü. Orman sanki kendisine ait olanı geri almak istercesine baraka denen ucubenin etrafını yosunlarıyla kaplamış ve çatıyı sarmaşıklarla sarmıştı. Katranlı kâğıt ve bitki örtüsü kamuflaj konusunda gerçekten mükemmel bir iş çıkarmıştı. Buranın bir baraka olduğu izlemini sadece tek ve küçük bir pencereyle taşlardan yapılmış baca veriyordu.

Diaz, “Merhaba,” diye bağırdı.

Bir dakika sonra pürüzlü kapı açıldı ve içeriden kır saçlı bir baş dışarı uzandı. Adam bir an karşısındakileri şüpheyle süzdü, Milla’ya sert bir bakış fırlattı. Milla’nın varlığı sanki adamı rahatlatmış gibiydi, kolunun altına sıkıştırdığı pompalı tüfeğiyle yavaşça dışarı çıktı. Adam bir doksan beşlik boyu ve yüz otuz kiloluk ağırlığıyla çam yarması gibiydi. Uzun kır saçları omuzlarından aşağı düşen bir atkuyruğuyla toplanmıştı ve yüzünde sadece birkaç santimlik bir sakal vardı, ki bu görüntü en azından adamın kendini tamamen koyvermediğinin ispatı gibiydi. Üzerinde orman desenli bir kamuflaj pantolon ve yeşil renkli pamuklu bir gömlek vardı.

“Evet? Kimsiniz siz?”

“Benim adım Diaz. Norman Gilliland siz misiniz?”

“Benim. Ne vardı?”

“Sakıncası yoksa kardeşinizle ilgili sormak istediğimiz birkaç şey var.”

“Hangi kardeşim?”

Diaz bir an durdu çünkü adamın kardeşinin adını bilmiyordu. “Pilot olan.”

Norman ağzının içinde gevelediği bir tomar tütünün yerini değiştirip konuyu kafasında ölçüp tarttı. “Virgil’den bahsediyor olmalısınız. Ama o öldü.”

“Evet, biliyoruz. Biz sadece acaba şey konusunda bilginiz var mıdır?..”

“Kaçakçılık mı? Biraz.” Norman içini çekti. “Sanırım bu tarafa gelseniz daha iyi olur. Üzerinizde silah var mı?”

“Tabancam var,” diyerek yanıtladı Diaz.

“Kılıfından çıkarma, yeter evlat. O zaman sorun olmaz.” Norman elindeki tüfeğini barakaya dayadı ve sonrasında elyapımı olduğu her halinden belli uzun ve sert bir tahta parçasını eline aldı. Tahta yaklaşık dört buçuk metre uzunlukta, yedi sekiz santimetre kalınlıkta ve yaklaşık otuz santimetre genişlikteydi. Tahta epey ağır görünüyordu ama Norman elindekini bir çita gibi kaldırıyordu. Norman tahtanın bir ucunu nehrin kendi yakasında bulunan, önceden hazırlanmış çentiğe yerleştirdi. Sonra diz çöküp, diğer ucunu da nehrin karşısındaki çentiğe oturttu. “İşte oldu. Gelin bakalım.” Milla gözlerini önce incecik tahtaya, ardından da aşağıdan akan azgın suya çevirdi ve derin bir nefes aldı. Diaz’a dönerek, “Eğer sen hazırsan, ben de hazırım,” dedi.

Diaz, Milla’nın elini yakalayarak kemerini tutmasını istedi. “Dengeyi sağlamamız için bana tutunman gerek.”

Milla elini geri çekti. “Olmaz. Eğer düşersen, senin de benimle beraber düşmeni istemiyorum.”

“Düşersen arkandan gelmeyeceğimi mi sanıyorsun?” Milla’nın elini bir kez daha yakalayıp tekrar kemerinin üzerine koydu. “Sıkı tutun.”

Norman sabırsızlanarak, “Geliyor musunuz, gelmiyor musunuz?” diye bağırdı.

“Tamam.” Diaz tahtanın üzerine dikkatle bastı, Milla da arkasından onu takip etti. Otuz santimetre aslında epey geniş sayılırdı. Çocukken çok daha dar alanlardan geçtiğini hatırlıyordu. Şimdi bir yetişkin olarak çocukların ne kadar da korkusuz olduklarını düşünüyordu. Kaldı ki çocukken azgınca akan bir nehri hiç böyle bir tahtanın üzerinde geçmek zorunda kalmamıştı. O zamanki tecrübelerinden yapılması gerekenin göz kırpmadan yapılması gerektiğini öğrenmişti. Kendinden emin bir adım, tereddütle atılan bir adımdan çok daha iyiydi. Diaz’ı sıkıştırmadan kemerinden tutundu, gerçekten de bu sayede iyi bir denge kurmayı başarmışlardı. Göz açıp kapayıncaya kadar karşıya geçmiş ve nihayet toprağa ayak basmışlardı.

Karşıya geçtiklerinde ne Diaz ne de Norman tokalaşmak için ellerini uzatmışlardı. Bu durumda Milla tüm cesaretini toplayıp elini uzattı. “Ben Milla Edge. Bizi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim.”

Norman önce ne yapacağını bilememiş gibi Milla’nın havadaki eline baktı, sonra da pençe gibi elini dikkatle uzatıp, Milla’nın küçük parmaklarını belli belirsiz tutup salladı. “Tanıştığımıza memnun oldum. Buralarda misafire pek alışkın değilim.”

Hiç de şaka yapar gibi bir hali yoktu. Evini yaptığı yere bakılırsa bunun için büyük çaba sarf etmişti.

Onları içeri davet etmemişti ve bundan da pişmanlık duymuş gibi görünmüyordu. Bunun iki sebebi vardı; birincisi, barakası zaten yeterince büyük değildi, ikincisi de, anlaşılan o ki Norman ev işlerinde biraz beceriksizdi. Ama evin önünde birkaç tane oturulabilir büyüklükte kaya vardı. Norman kayaları göstererek oturmalarını söyledi. Kendisi de bir ağaç kütüğünün üzerine oturdu. “Pekâlâ, söyleyin bakalım şimdi, sizin için ne yapabilirim, çocuklar?”

Diaz, “Kardeşinizin kaçakçılık yaptığını bildiğinizi söylemiştiniz,” dedi.

“Tabii ki biliyorum. Mariuhana kaçakçılığı. Bundan bir dünya para kazandı ama Virgil paradan pek anlamazdı ve eminim kazandığı tüm paraları kaybetmiştir. Tanrı bilir ya, öldüğünde de cebinde beş kuruşu yoktu.”

“Uçak kazasında öldü, değil mi?”

“Virgil mi? Hayır. Doksan yılının kasım ayında karaciğer kanserinden öldü.”

Yani Justin kaçırılmadan önce. Milla büyük bir hayal kırıklığıyla iç çekti. Kamyonette konuştukları şeylerden sonra zaten çok da umutlu değildi.

“Esrar dışında başka herhangi bir kaçakçılık olayına karıştı mı?”

“Sanırım çoğunlukla esrar üzerine çalıştı, ama zaman zaman kokain işi de yapmış olabilir.”

“Peki ya insan kaçakçılığı? Bebek mesela?”

“Hiç duymadım.”

“Bir kişi adına mı çalışıyordu?”

“Öyle sabit bir işi yoktu. Geziciydi. Ta ki hastalanmcaya kadar. Kanser onu eritip bitirdi. Kanser olduğunu öğrendiğinde sadece birkaç aylık ömrü kalmıştı.”

“Öldüğünde neredeydi?”

“Neden sordun? Buradaydı. Onu ormanın arka tarafına gömdüm. Kimse cenazesi için para dökmek istemedi, ben de meseleyi kendim hallettim.”

Söylenecek başka bir şey kalmamıştı. Norman’a teşekkür ettiler. Diaz onlara zaman ayırdığı için Norman’a birkaç yeşil banknot uzattı ve Milla’yla birlikte yeniden tahta köprüye ilerlediler.

Milla dönerken kendine yeterince güvenmiş olmalı ki Diaz’ın kemerine tutunmak istemedi. Ama Diaz yine de ısrarcıydı. Milla aşağıya baktığında akan suyun hızından başı dönüyordu. Aşağıya bakmadığı sürece bir problem yoktu.

Tam yolu yarılamışlardı ki Diaz, Milla’yı uyarmak için bağırdı. Ayaklarının altındaki tahta bir anda sallanmıştı. Milla, Diaz’ı bırakıp dengesini sağlamak için kollarını havada çırp-tı. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki, delicesine akan buz gibi suyun içine düşerlerken çığlık atmaya bile fırsatları olmamıştı.

On Dokuzuncu Bölüm

Su buz gibiydi ve Milla'nın sandığından daha derindi. Akıntı onu hızla sürüklerken, aynı zamanda dibe çekip özensiz bir çocuğun oradan oraya fırlattığı bir bez bebek misali sarsıyordu. Milla içgüdüsel olarak suyun üzerinde kalabilmek için bacaklarını çırpıyordu. Akıntıya karşı koymaktansa ona boyun eğmişti ve akıntı da sanki bunu takdir edermişçesine Milla'nın arada bir nefes almasına izin veriyordu.

Başını suyun üzerine çıkarmayı başardığı bir an kısa bir nefes alabildi. Saçları yüzüne yapışmıştı ve etrafını görmesini engelliyordu. Sanki çok uzaklardan gelen bir ses duyar gibi olduysa da anlayamadan kendini yeniden suyun altında buldu. Dalgaların içinde savrularak sol omzuna doğru yüklenmeye çalıştı ama hissettiği ağrıyla sırtını sağ tarafa verip yeniden suyun üzerine çıkmaya çabaladı. Bir şekilde suyun yüzeyine çıkmayı başarmış ve akıntıyla beraber yeniden sürüklenmeye başlamıştı. Var gücüyle yüzmeye çalışırken, aniden yerden bitiveren bir mantar gibi bir orada bir burada görünüyordu.

“Milla!”

Duyduğu ses sanki can havliyle çıkmış gibi sert ve kulak tırmalayıcıydı ama sesin kime ait olduğunu hemen tanıdı. Başını çevirdiğinde hemen arkasında umutsuz ama bir o kadar da sert kulaçlar atmaya çalışan Diaz'ı gördü. Milla, “İyiyim,” diye bağırırken su onu yeniden dibe çekmişti. Bacaklarını çırpıp suyun yüzeyinde kalmaya çalıştı.

Diaz iyi bir yüzücüydü ama Milla'dan daha ağırdı, bu nedenle de hiç mesafe alamamıştı. Milla, Diaz'ın ona yetişmesi amacıyla yüzmekten vazgeçecek olursa suyun onu yeniden tepetaklak etmesi muhtemeldi. Nehrin kenarlarındaki kayalar öylesine dikti ki, kıyıya doğru yüzmeye çalışsalar bile çıkabilecekleri tek bir nokta yoktu.

İleride nehir sola bükülüyordu. Sağ taraftaki kıyıda bir ağaç devrilmişti ve dalları neredeyse nehre kadar uzanıyordu.

Diaz'ın arkasından, “Ağaç!” diye bağırmasıyla Milla ne yapması gerektiğini anlamıştı. Sağa doğru bir hamle yapıp ağacın dallarından birini yakalamaya çalıştı. Bu hareketle başı yeniden suyun altına gömülmüş ve ağız dolusu su yutmuştu. Milla yeniden yüzeye çıkmaya çalışsa da hem yorgunluğu hem de suyun soğukluğu galip geliyordu. Kol ve bacak kasları fena halde ağrıyor, ciğerleri yanıyordu. Eğer şu dallardan birini yakalayabilseydi, orada bir dakika da olsa dinlenebilir, hatta belki de o dal sayesinde dışarı bile çıkabilirdi.

Sağa doğru sürüklenirken bunu kendi çabalarına değil, akıntının gücüne borçluydu. Sürüklendiği yerde akıntının etkisiyle bir oyuk oluşmuştu. Milla umutsuzca uzanıp dallardan birini yakalamayı başardı ancak akıntı öylesine güçlüydü ki, kurumuş dal kopup elinde kaldı ve Milla yeniden suya battı.

Artık hali kalmamıştı, bacaklarını çırpmakta zorlanıyordu. Kulaçları gergin değil, yorgundu. Ama yine de son bir çabayla suyun yüzüne çıkmayı başardı ve kısa bir nefes daha çekti ciğerlerine. Sonrasında yeniden suyun altına doğru sürüklenirken birden güçlü bir el onu yakalayıp suyun üzerine çıkardı. Ağaç Milla'yı durduramamıştı belki ama en azından Diaz'ın onu bir anlığına da olsa yakalayabileceği kadar yavaşlatmıştı.

“Sağa doğru!” diye bağırdı Diaz. “Kamyonet o tarafta!”

Demek Diaz başaracaklarını düşünüyordu. Aksi olsa, ne diye kamyonetin ne tarafta olacağına dikkat etsindi ki.

Milla suyun onları ne kadar sürüklediğinin farkında değildi ama hızına bakılırsa, Norman'ın barakasından bu yana en az sekiz yüz metre sürüklenmiş olmalıydı. Vardıkları noktada nehir genişlemiş, akıntı yavaşlamıştı.

Aslında hâlâ Milla'nın baş edemeyeceği kadar hızlı sayılırdı ama en azından artık eskisi kadar azgın değildi ve Milla'yı oradan oraya çarpmıyordu. Nehrin kıyıları daha az dik olmakla birlikte, önlerindeki koca kayaların hâlâ nehirde dışarı çıkabilmek için yol verdikleri söylenemezdi. Milla artık daha az çabayla suyun yüzeyinde kalabiliyor, yorgunlukla yanıp acıyan kaslarını dinlendirebiliyordu, ama nehrin soğuğu içine işleyip, adeta iliklerini dondurmuştu. Milla yorgunluktan daha fazla devam edemeyeceklerini düşünüyordu.

Diaz boğuk bir sesle, “Kemerimin ucunu yakalayıp bileğine sar,” diyerek kemerini Milla'nın önüne doğru attı.

Milla kemeri yakalayıp, “Ama seni de aşağı çekerim,” diye bağırdı.

“Hayır, çekmezsın. Seni bırakmam. Bağla şunu!”

Milla, Diaz onu bırakırsa öleceğini biliyordu. Ama eğer Diaz'ı da dibe batırırsa ikisi de ölecekti.

Diaz, “Fazla vaktimiz kalmadı!” diyerek haykırdı. “Şelaleye doğru sürüklenmeden dışarı çıkmamız lazım.”

Bir şelale eksikti! Milla'nın kam bu fikirle daha da fazla dondu. *Kayalara çarpıp ölmezsek bile, suyun hızıyla dibe vurup boğularak ölürüz*, diye düşündü. Diaz'ın ne düşündüğünü tam olarak bilemiyordu ama o kendisini her ihtimale hazırlamıştı. Kemerini eline alıp bileğine birkaç kez dolayarak sardı.

“Nehir sağa kıvrılıyor!” Diaz öksürerek ciğerlerine dolan suyu çıkardı. “İleride, dönemecin iç tarafında akıntı daha yavaş. Bizim için bir şans olabilir. Bekle beni. Seni dışarı çıkaracağım.”

Milla, “Ayaklarımı çırpabilirim,” diye bağırdığında sesinin boğukluğu onu da şaşırtmıştı.

“O zaman tüm gücünle çırp.”

Milla tüm gücüyle çırpı.

Uyluk kaslarında hissettiği şey artık yorgunluğun, yanmanın çok daha ötesindeydi. Bacaklarına şiddetli kramplar giriyordu ama Milla vazgeçmeden çırpı. Diaz kollarını kırparak suyun içinde çaprazlamaya ilerlemeye çalışıyordu. Su öne doğru öyle hızlıydı ki, yana doğru yaptıkları hamleler ancak santimetreyle ölçülebilecek cinstendi. Dönemece girmelerine çok az kalmıştı ve bu hızla sürüklenecek olurlarsa yan taraftaki nispeten yavaş akıntının yanından hızla geçip gideceklerdi. Milla, Diaz yanında olmasına rağmen içinde aniden yükselen bir heyecanla çığlık attı. Diaz, Milla'nın ağırlığı kollarında olmasa, hızla yaklaşan dönemece varmadan çok daha fazla yol alabilirdi.

Sağ tarafta suyun hemen kenarında toprağa köklerini salarak sıkıca tutunmuş kocaman bir ağaç vardı. Tam ağacın yanından geçerlerken Diaz elini uzatıp köklerden birini yakalamayı başardı.

Diaz durdu, ama ne su ne de Milla ona uymuştu. Milla'nın bileğine sarılı kemer gerildiğinde Milla birdenbire savrularak olduğu yerde kaldı. Kemerin elinden kayıp gitmesine izin vermemişti. Diaz sağ eliyle ağacın köküne tutunmaya çalışırken sol eliyle de akıntıya rağmen Milla'yı çekmeye çalışıyordu. Bu çabadan dolayı yüzü buruşmuş, dişleri birbirine kenetlenmişti. Milla da ayaklarını kırparak kendini öne itmeye çalışıyordu. Birden suyun üzerindeki baskısı azalmış, kendini ağacın diğer taraftaki köküne doğru ilerlerken bulmuştu. Şimdi her ikisi de aralarındaki ağaca rağmen kıyıya ulaşmayı başarmışlardı. Aralarındaki kemer hâlâ gergin bir halde ikisini birbirine bağlıyordu.

Milla da uzanarak ağacın köklerinden birini tuttu ve köklerin hemen yanındaki bir kayanın üzerine basmayı başardı. Akıntı hâlâ onu zorlaşa da, Milla titreyen, yorgun dizlerini kilitleyerek dengede kalmaya özen gösteriyordu.

Güçlkle, "Kemerini çözüyorum," dedi. "Kurtardım kendimi. Sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim," dedi Diaz. Milla'nın bileğine sardığı kemeri çözmesiyle kemer, suyun üzerinde serbest kaldı. Su sanki her an Milla'nın bağını çözmesini bekliyormuşçasına hızıyla onu zorlamış ve Milla'ya kısa süreli bir panik yaşatmıştı. Ama yine de kendini ağaca doğru itip pozisyonunu korumayı başarmıştı.

Milla'nın ciğerleri tıpkı bir körük gibi şişip iniyor, oksijene susamış kaslarına tüm gücüyle oksijen pompalıyordu. Artık tek duyduğu suyun ve delicesine çarpan kalbinin sesiydi.

Diaz yaklaşp Milla'nın kollarının altından destek vererek onu yukarıya doğru itti ve suyun içinden kayaların üzerine çıkardı.

Bu çaba Diaz'ın son gücünü de tüketmiş olmalıydı ki, dizlerinin ve ellerinin üzerinde kendini kayaların üzerine atıp nefes almaya çalıştı. Milla ise kayanın üzerine yüzüstü uzanmıştı. Yorgunluktan kıpırdıyamıyordu. Tüm bedeni sanki beş yüz kilo ağırlığındaydı ve bu bedenle küçük parmağını oynatmak bile eziyet gibi geliyordu.

Buz gibi bedeninin, güneş ışınlarıyla ısınmış kayayla teması Milla'ya çok iyi gelmişti. Saçlarından, kıyafetlerinden sular damlıyordu. Milla bir an durup sadece ikisine ait nefes seslerini ve damarlarından hızla akıp giden kanın sesini dinledi. Yaşıyorlardı.

Milla ya uyumuş, ya bayılmıştı, ya da belki de her ikisi birden olmuştu. Ancak bir süre sonra sırtüstü dönüp, yüzünü güneşe verebilmişti. Hâlâ nefes nefeseyken, içindeki bir ferahlık

hissiyle birlikte yüzünü güneşin sıcacık ellerine teslim etmişti.

Nasıl olmuştu bu böyle? Milla hâlâ kıyıya çıkabildiklerine inanamıyordu. Tek başına bunu asla başaramazdı. Su Diaz'ın ayaklarının hemen dibinde döne döne ve hızla akmaya devam ediyordu. Diaz bugüne dek suya tüm gücüyle direnen kayanın ve inatçı ağacın üzerinde öylece yatıyordu ama her ikisi de günü geldiğinde hem kayanın hem de ağacın azgın suya yenik düşeceğini biliyordu. Ne de olsa zaman sudan yanaydı. Onları bu çıkmazdan kurtaran tek şey Diaz'ın gücü olmuştu.

Milla hâlâ nefes nefese, “Ne oldu? Neden düştük?” diye sordu.

“Tahtanın diğer ucunun dayandığı toprak çöktü ve tahta devrildi.”

Milla'nın bir sonraki sorusu, “Bu nehirde şelale olduğunu nereden biliyorsun sen?”

Diaz bir süre sessiz kaldı, sonra, “Hep öyle olmaz mı? Sen hiç film izlemiyor musun?” dedi.

Milla hâlâ hayatta olmanın verdiği coşku ve ferahlıkla bir kahkaha attı.

Diaz, Milla'nın yanına sırtüstü uzandı. Göğsü hâlâ nefes alma çabasıyla inip kalkıyordu. Başını Milla'ya doğru çevirdiğinde dudaklarının kenarı ufacık bir tebessümle hafifçe kıvrılmıştı. Gözlerinin içine doluşan öğleden sonra güneşine inat Milla'yı bir süre izledi. Sonra da, “Şu an içinde olmak için sol taşığımı verirdim,” dedi.

Milla'nın gülüşü duyduğu sözlerle bir anda suratında donup kaldı, sonra da sanki hiç görülmemiş gibi silinip kayboldu. Diaz'la birlikte olduğunu o da çok kez hayal etmiş, bunun fantezisini kurmuş, hatta kafasına fazlasıyla bile takmıştı, ama bunun gerçekleşebileceğini hiç düşünmemişti. Ama işte şimdi bu gerçek karşısına dikilmiş, doğrudan gözlerinin içine bakıyordu. Diaz? Ve o? Diaz'ın sözleri Milla'yı öylesine sarsmıştı ki, bir an için üzerinde uzandığı sımsıcak kaya ve hâlâ damarlarında delicesine dolanan adrenalin gerçeğini unutturmuştu. Sonraki an tüm gerçekler yeniden yerli yerine oturdu ve Milla nasıl bir cinsel açlık çektiğinin farkına vardı. Diaz ve Milla... Diaz'ın üzerinde olduğunu düşünmek bile Milla'nın içini kıpır kıpır edip kalbini sıkıştırıyor, bacaklarının arasında bir sızı hissetmesine sebep oluyordu. O da Diaz'ı istiyordu. Onu daha ilk gördüğü an arzulamıştı ve değişen hiçbir şey yoktu.

Aslında Diaz onu henüz doğru dürüst öpmemişti bile. Juarez'deki o öpücük sayılmazdı.

Milla da onunla birlikte olmayı çok istiyordu ama onu reddetme nedenleri tıpkı bir çekirge sürüsü gibi beynine üşüşüyordu şimdi. Eğer Diaz'ın tüm istediği hemen olup bitecek bir seksse, yanlış kapıyı çalıyordu ve Milla, Diaz'ın istediğinin tam da bu olduğunu düşünüyordu. Ne de olsa Diaz'dı bu. Sevgililerini koluna takıp gezdiren o bildik adamlardan değildi ve Milla onu değiştiremeyeceğinin farkındaydı. Bugüne kadar Diaz'a onu çekici bulduğunu belli edecek herhangi bir cinsel tepkide bulunmamaya özellikle dikkat etmişti. Tüm hislerini içinde yaşamış, sadece hayallerle yetinmişti. Ama demek ki Diaz bir şekilde fark etmişti. Milla bunu o kurnaz, kara gözlerinden kolaylıkla okuyabiliyordu şimdi.

Diaz uyuşuk uyuşuk, “Çok düşündün,” dedi. “Sadece bir fikirdi, savaş ilanı değil ya.”

“Kadınlar her zaman çok düşünür.” Milla burnunu kıvrıdı. “İşleri dengede tutmamız gerek.” Diaz'ın savaş kelimesini seçmesi tuhaftı... Ama duruma ne kadar da uymuştu. Milla

gözlerine doluşan güneş ışınlarını savuşturmak istercesine gözlerini kısıp tutunacak somut bahaneler aramaya başladı. En sonunda kıvırmaya karar vererek, “Erkekler neden hep sol taşaklarından vazgeçerler de sağ taraftan hiç bahsetmezler? Yoksa sağ taraf çalışmıyor mu? Ya da soldan daha mı önemli?” diye sordu.

“Günahımızı alıyorsun.” Diaz bitkin bir şekilde iç geçirip gözlerini yumdu ve dudaklarının kenarına yine o küçücük tebessümü yerleştirdi. “Bir erkek için ikisi de çok önemlidir.”

“O halde, teklifinle gururumu okşadığını itiraf etmeliyim.”

“Ama ilgilenmiyorum diyorsun, öyle mi?”

Milla istese tam da bu anda, “Üzgünüm,” diyebilirdi ve konu böylece kapanabilirdi. Ama bunun yerine gözlerini yumarak sessiz kalmayı tercih etti.

Milla, Diaz’ın hafifçe doğrulup ona doğru yaklaştığını duydu. Diaz dirseğine dayanarak Milla’nın yüzüne düşen güneşi kesmişti. Elini Milla’nın kamına koyarak, “Hayır desen daha iyi olur,” dedi. Avucunun içinin sıcaklığı Milla’nın üzerindeki sırlıslıkla kıyafetleri aşmış, buz gibi tenine değip yakmıştı. Diaz’ın elini Milla’nın pantolonunun bel kısmından içeri kaydırmasıyla bu sıcaklık tüm vücudunu kaplamıştı.

“Merak etme, burada, hemen şimdi başlayacak değilim,” dedi. “Kamyonete dönmemiz gerek. Kaldı ki bu işi yapmak için böylesi bir kayanın üstü pek de rahat sayılmayabilir ve testislerim öylesine soğuk ki burada kendilerine gelmeleri neredeyse bir haftayı bulabilir. Yanımızda prezervatif de yok zaten. Ama birkaç saat sonra şartlar tamamen değişmiş olur. Ama gönüllü değilsen, hemen şimdi hayır demen en iyisi.”

Diaz haklıydı. Milla hemen şimdi hayır demeliydi.

Ama demedi. Daha bir dakika öncesinde kendi kendine saydığı onca sebebe rağmen hayır demedi.

Bunun yerine gözlerini açıp başını ona doğru çevirdi ve Diaz’a daha da yaklaştı. Dudakları soğuktan ama Milla’nın kolları kadar değil. Ama dili sıcacık, ağzının içini keşfederken çekingen ve yavaştı. Diaz sol elini Milla’nın ıslak saçlarına dolamış ve elini beline koyup onu kendine doğru çekerken daha da istekli ve ateşli öpmeye başlamıştı.

Diaz’ın sıırım gibi vücudunun tenine değmesi Milla’nın içini alev alev yakıyordu. Soğuğu neredeyse hissetmediğini düşünecekti ki, bu işin sonunun nereye varacağını fark etmesiyle içini yeniden bir ürperti kapladı.

Diaz dudaklarını geri çekti, Milla’nın yüzüne düşen saçları geriye itip istekli gözlerle gözlerinin içine baktı. “Bir an önce kamyonete gidip ısınmamız lazım. Birazdan güneş batar, bu ıslak kıyafetlerle geç kalmasak iyi ederiz.”

“Tamam.” Diaz geri çekildiğinde Milla doğrulup oturmaya çalıştı. “Sence Norman yetkilileri arayıp haber verecek midir? Ne bileyim, en azından cesetlerimizi bulmaları için falan...”

“Sanmıyorum. Sanırım arkamızdan ne diye bağırdığını duymadın.”

“Birinin bir şeyler dediğini duydum ama anlamadım.”

“Arkamızdan, ‘İyi Şanslar,’ diye bağırdı.”

Milla şaşkınlık içinde gözlerini Diaz’a dikti. Yavaşça ayaklarının üzerinde doğrulurken kıs kıs gülüyordu. Anlaşılan o ki, Norman insanları çok fazla önemseyen bir tip değildi.

Milla etrafına bakınarak durum değerlendirmesi yaptı. Diaz’ın sırt çantası elbette çoktan kayıplara karışmıştı. Tüm vücudu baştan ayağı acı içindeydi; uzun süre akıntının tokatlarına maruz kaldığı için mi, yoksa kaslarındaki yorgunluktan mıydı, bilemiyordu. Sürüklenirken herhangi bir şeye çarpıp yaralanmadığı için kendini şanslı sayıyordu ve nehrin hayatlarını kurtaran derinliği için Tanrı’ya şükreliyordu. Nehir daha sığ olsa, muhtemelen çarptıkları kayalardan birinin üzerinde çoktan ölmüş olurlardı.

Spor ayakkabılarının ikisi de ayağında yoktu. Çoraplarından biri de... Hayret, çoraplarının diğer teki nasıl olup da ayağında kalmıştı? Kolundaki saat bozulmuş, camı kırılmıştı. Kazağı da gitmişti. Ama ne de olsa kazağı, sadece omuzlarının üzerine atmıştı.

Diaz, Milla’nın ayaklarına bakıyordu. “Bu şekilde yürüyemezsin,” diyerek üzerindeki kot gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Cebinden de bir bıçak çıkarıp gömleğin kollarını kesti. Milla’nın önünde diz çöküp, kollardan birini bacağının üzerine yerleştirdi. “Ayağını buraya koy.” Milla dikkatle bir ayağı üzerinde dengede durmaya çalışıp diğer ayağını kumaş parçasının üzerine koydu. Diaz gömleği kolunun iki ucundan tutup kumaşı defalarca Milla’nın ayağına sardı ve en sonunda da bir düğümle bağladı. Aynı işlemi ikinci ayak için de yaptıktan sonra, “Nasıl oldu? Ayakkabının yerini tutmaz ama ayakların için yeterince koruyucu, ne dersin? Eğer öyle değilse, ayaklarını parçalamaktansa şimdi söyle,” dedi.

Milla kumaşın kalınlığını test edebilmek için kayanın üzerinde şöyle bir yürüdü. Diaz’ın dediği gibi derinin yerini tutamazdı. Ayağının altındaki her çıkıntıyı hissedebiliyordu. “Kamyonetten ne kadar uzaktayız sence?”

Diaz gözlerini güneşe çevirdi. “Yanılmıyorsam, çok uzak sayılmayız. Kamyonet nehrin aşağı tarafındaydı ve nehir de bizi zaten aşağı sürükledi.”

“Ama sola dönen bir dönemeç vardı.”

“Sonra da sağa dönen bir tane. Bana kalırsa ... bir buçuk kilometre kadar uzaktayız.”

Dağ başında, ormanlık bir alanda, hem de yalınayak yürümek için oldukça uzun bir mesafe... Diaz da onunla aynı sonuca varmış olmalı ki, başını iki yana sallayarak etrafına bakındı. Çevik bir hareketle yeniden bıçağını cebinden çıkardı ve bir ağaca doğru yürüdü. Bıçağını gövdeye batırdı ve aşağı doğru indirerek ağacın dış kabuğunu soydu.

“Ne yapıyorsun?”

“Taban olarak kullanmak için ağaç kabuğu kesiyorum.”

Milla, Diaz’ın yanı başında durup ilgiyle onun yirmi santime yirmi santimlik bir kabuk keşişini seyretti. Sonrasında oturup ayaklarına sardıkları kumaş parçalarını çözmeye başladı. Diaz bu sırada kestiği kabuğu ikiye bölerek yeniden Milla’nın önünde diz çökmüştü. Diaz havaya diktiği dizinin üzerine kabuklardan birini pürüzsüz yüzeyi üste gelecek biçimde yerleştirdi, üzerine de Milla’nın ayaklarından çıkan kol parçalarını katlayarak koydu. Bu sayede Milla’nın ayaklarının daha az acımasını umuyordu. Milla’nın ayaklarını yeniden kumaş parçalarıyla iki kez sarıp tepede bir düğümle bağladı. Diğer ayağı da aynı şekilde bağladıktan sonra ayağa kalktı ve Milla’yı da elinden tutarak ayağa kaldırdı. “Nasıl oldu?”

“Daha sağlam, ama kabuğun ne kadar süre dayanabileceğini bilmiyorum.”

“Hiç yoktan iyidir. Eğer parçalanacak olursa yenisini yaparım.”

Nehirden ayrılıp, sağa doğru ilerleyerek ormanın derinliklerine doğru gittiler. Milla ayağındaki eğreti ayakkabıların her an parçalanabileceği endişesiyle çok dikkatli yürüyordu. Ama en azından bu eğreti kabuklar ayaklarını parçalanmaktan kurtarıyorlardı. Milla elinden geldiğince odun ve taş parçalarının üzerine basmamaya ve kabukların fazla esnememesini sağlamaya çalışıyordu, çünkü kabukların kırılmasına yol açabilirdi. Her ne kadar vakit harcama gibi bir lüksleri yoksa da, bu onların hızını iyiden iyiye yavaşlatıyordu.

Üzerlerini çepeçevre saran ağaçların altında güneş ışınlarından mahrum kalmışlardı ve bunun sonucunda Milla birkaç dakika içinde tir tir titremeye başlamıştı. Üzerindeki ıslak kıyafetleri adeta birer buz parçasına dönmüştü. Öylesine fazla üşüyordu ki, bir an suyun içinde değilken de hipodermiye tutulabileceğini fark etti. Diaz vücudundaki yoğun kas kütlesiyle Milla’dan daha fazla ısı üretiyor olmalıydı, ama Milla onun da titrediğini görebiliyordu.

Diaz durup Milla’ya sarıldı ve bu temasla birbirlerini ısıtmaya çalıştılar. Birbirlerine sımsıkı kenetlenirlerken Milla bitkin bir halde başını Diaz’ın omzuna yaslamıştı. Diaz ne kadar zinde ve iyi görünüyorsa, Milla da bir o kadar kötü görünüyordu. Bu koşullara onu yerinde kim olsa dayanamazdı. Milla başını dayadığı yerden Diaz’ın kalbinin atışını ve damarlarına pompalanan ılık kanın akışını duyabiliyordu. Bir süre sonra Diaz’ın kollarında az da olsa ısınabilmişti.

Diaz, Milla’nın şakağına doğru, “Başaracağız,” diye fısıldadı. Bu gece bizi çok güzel saatler bekliyor. Hem arabamın arkasında bir-iki tane uzun kollu gömlek var.”

Milla son bir çabayla başını Diaz’ın göğsünden çekip.

“Neden daha önce söylemedin?” diye sordu. “Uzun kollu gömlek dersin harikalar yaratabilirim.”

Diaz’ın yaklaşık sekiz yüz metre diye hesapladığı yol dümdüzdü. Oysaki şimdi, ormandan ilerlerken bayırlar aşıyor, kâh aşağı, kâh yukarı doğru yürüyorlardı. Diaz’ın istediği yöne gidebilmek için mütemadiyen bir yer değiştirme halindelerdi. Arazi haddinden fazla dikleştiğinde ayakta kalabilmek için ağaçlara tutunarak ilerliyorlardı. Dümdüz bir yol olması halinde sadece yirmi dakika sürecek olan yol yaklaşık iki saat sürmüştü ve Diaz, Milla’nın ayaklarındaki ağaç kabuklarını iki kez değiştirmek zorunda kalmıştı. Kusursuz olan tek bir şey varsa o da Diaz’in yön duygusuydu. Çok geçmeden kamyonetin izine ulaşmışlardı.

Arabaya ulaştıklarında güneş batmış, alacakaranlık iyiden iyiye çökmeye başlamıştı. Güneş ışınlarının sıcaklığı ise çoktan ortadan kaybolmuştu. Milla o kadar çok üşüyordu ki yürümekte zorlanıyordu. Tüm kasları acı içinde kıvranırken tıpkı yaşlı bir kadın gibi ayaklarını sürüyerek ilerliyordu. Kaybettikleri sırt çantasını ve içindeki tenteyi düşünüyordu devamlı. Kaybetmemiş olsalar, ona sarınıp birbirlerine daha da sokulurlar ve kendilerini ısıtabilirdi. Yemek şu an onun için olmazsa olmaz değildi, sadece vücuduna direnç verebilirdi, o kadar. Milla bir an koca bir fincan kahvenin hayalini kurdu. Ya da belki de sıcak çikolata. Çikolata olsun da nasıl olursa olsun...

Sonra Diaz’ı ve bu gece aralarında yaşanacakları düşündü, tabii eğer otele sağ salim

dönmeyi becerebilirlerse.

Milla tam artık daha fazla devam edemeyeceğini düşünüp başını yukarı kaldırmıştı ki karşısında o devasa kamyoneti gördü. Gördüğü manzara karşısında dünyalar onun olmuştu. Kıkırdayarak, “Anahtarlar,” dedi. “Hâlâ cebinde mi?”

Kot pantolonların en iyi yanlarından biri ıslandıklarında küçülüp vücuda yapışmalarıydı. Nehrin azgın sularıyla boğuşmuş olsanız da, cebinize koyduğunuz bir şey bu pantolondan asla düşmezdi. Diaz güçlükle parmaklarını cebine sokmayı başardı ve anahtarları çıkardı. Milla, “Tanrım, şükürler olsun,” diyerek derin bir nefes almıştı.

Sıradaki engel kamyonete binmekti.

Diaz, Milla’yı yukarı kaldırmaya çalıştıysa da becerememişti. Büyük uğraşlar sonucu Milla’yı ancak basamağa kadar kaldırabilmiş, Milla kıkırdayarak sürünüp koltuğa oturabilmişti. Aslında ortada gülünecek bir durum yoktu. Belki de ağlanacak haline gülüyordu. Diaz da koltuğuna çıkabilmek için direksiyona tutunup kendini yukarı çekmek zorunda kalmıştı. Elleri öylesine şiddetli titriyordu ki anahtarı kontağa ancak üçüncü denemesinde sokabilmişti. Ama kamyonetin içi kesinlikle dışarıya göre daha ılıktı ve motor ısındıktan birkaç dakika sonra da kaloriferden sıcak hava üflemeye başlamıştı. Diaz arka koltuktan uzun kollu iki tişört çekti. Tişörtlerin üzerinde hâlâ etiketleri duruyordu. Demek bu tişörtleri lazım olabilir düşüncesiyle bugün almıştı. Diaz’ın bu derece tedbirli oluşu Milla’yı çok şaşırtmıştı çünkü aksi olsa bugün nehre düşeceklerini nereden tahmin edecekti ki?

Diaz kolları kesilmiş kot gömleği ve tişörtü sıyırp çıkardı. Milla, Diaz’ın hafif kıllı, taş gibi sert duran göğsüne ve dümdüz kamına bakmaktan kendini alamamıştı. O da üzerindeki bluzu ve ıslak sutyenini çıkardı. Diaz uzanıp, Milla’yı öperek kendine doğru çekti. Milla artık tenine değen buz gibi direksiyon ile Diaz’ın sımsıcak göğsünün arasındaydı. Çıplak bedenleri birbirine değerken, Diaz’ın göğüs kılları Milla’nın soğuktan dikleşen göğüs uçlarını okşuyordu. Milla kollarından birini Diaz’ın boynuna sararken diğerini sırtına götürmüştü. Bu seferki öpüşmeleri ne utangaç ne de kibardı. Öyle ki Diaz, otel odasına kadar bekleyemeyecek gibiydi. Milla’yı diliyle santim santim yokluyor, adım adım dişliyordu. Ellerini Milla’nın göğüslerinin üzerinde gezdirip okşuyor, şekillerini, ellerinin arasında bıraktıkları hissi hafızasına kazıyordu.

Milla, Diaz’ın ağzının içinde hafifçe inledi. Böyle şeyler hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Bunun gerçekten olduğuna, Diaz’ın da onu en az kendisi kadar istediğine bir türlü inanamıyordu.

Diaz geri çekildiğinde hâlâ titriyordu ama sebebi soğuk değildi. Kısık bir sesle, “Giyinsek iyi olur,” diyerek Milla’ya kendi elleriyle uzun kollu bir tişört giydirdi. Milla üzerindeki fazlasıyla büyük bir erkek tişörtü olmasına hiç takılmamıştı. Sıcak ve kuruydu ya, Milla vücudunu yalayıp geçen sıcaklığın hissiyle her an ağlayabilirdi. Diaz da kendi tişörtünü üzerine geçirdi, ıslak botlarını ve çoraplarını çıkarıp buz kesen ayaklarını havalandırmanın sıcak hava üflediği yere doğru uzattı. Milla da yan koltukta aynını yaptı. Arabanın içinin tamamen ısınmasına rağmen, onların ısınmaları neredeyse on beş dakika sürmüştü. Diaz’ın nihayet araba kullanabilecek kadar ısındığında gecenin karanlığı üzerlerine

çökmüştü.

Boise'e kadar epeyce uzun bir yol vardı ve Milla her ne kadar artık üşümüyorsa da oldukça bitkindi. Diaz da aynı şekilde hissediyor olmalıydı. Milla elini Diaz'ın kolunun üzerine koyarak, "Sürebilecek misin, yoksa bir yerlerde durup dinlenelim mi?" dedi.

"Sürebilirim. Otobana çıktığımızda gördüğümüz ilk restoranda dururuz, nasıl bir yer olduğu önemli değil. Yeter ki midemize sıcak bir şeyler girsin."

Bu düşünceyle dünyalar Milla'nın olmuştu. Kabarmış, kıvrıcık saçlarını geriye itti. Saçları kurumuştur ama muhtemelen şu anda günyüzü görmemiş bir kadın gibi görünüyordu. Milla bu görüntüsüyle bu gece onu restoranına kabul edecek tek mekân sahibinin motorlu çetelere hizmet veren bir yer olacağı kanısındaydı. "Silahın da kayboldu, öyle değil mi?"

"Çoktan nehrin dibini boylamıştır."

"Bu çok kötü. Çünkü restoranların bize hizmet etmeleri için zor kullanmamız gerekebilir."

Diaz gözlerini Milla'ya çevirip gülümsedi. "Hallederiz." Şansları yaver gitmiş, çok geçmeden arabalara da servis yapan bir hamburgerci bulmuşlardı. Yemeklerini aldıktan sonra Diaz arabayı bir kenara çekti. Milla açlıktan neredeyse ölmüştü ve ikinci hamburgerini de nefes almadan midesine indirdi. Diaz ayrıca iki büyük bardak kahve söylemişti. Her ikisi de büyük bir mutluluk içinde arkalarına yaslanıp kahvelerinin tadını çıkardı.

Diaz birdenbire, "Prezervatif satan açık bir yer bulmalıyız," dedi. "Bende hiç yok."

Diaz'ın sesinde belli belirsiz bir tedirginlik vardı. Milla gözlerini ona doğru çevirdiğinde Diaz gergin bir halde eliyle yüzünü ovdu.

Milla bir anda huzursuzlanarak, "İstersen bekleyebiliriz. Eğer tereddütlerin varsa yapmak zorunda değiliz."

"Hayır. Sorun o değil." Diaz elini yüzünden çekip Milla'ya karamsar bir bakış fırlattı. "Ben sadece son iki-üç yıldır gerçek anlamda biriyle hiç birlikte olmadım da ve ben..."

Milla tıpkı bir papağan gibi, "İki-üç yıl mı?" dedi ve sonra başını iki yana salladı. "Benim durumum senden de vahim. Ben de bir seks manyağı sayılmam."

"Seni memnun etmek istiyorum ama bu işi sandığın kadar uzun tutamayabilirim."

Milla dürüstçe, "Benim için de aynı durum söz konusu," dedi. O son öpücükten beri vücudu beklentiyle yanıp tutuşuyordu.

Diaz inatla konuşmaya devam etti. "İlkinden sonrası için ise şüphen olmasın. Seni fazlasıyla memnun edebilirim." Diaz'ın gerginliği ne kadar sevimliyse, Milla'nın doğası da bir o kadar şüpheciydi ve kontrolsüz bir cinsel yaşamdan hiç hoşlanmazdı. "Herhangi bir hastalığın yok değil mi?" diye sordu. Bunu sormaması aptallık olurdu.

"Yok. Zaten bugüne kadar çok kadınla birlikte olmadım. Özellikle de hayat kadınları ve uyuşturucu müptelaları hayatıma girmedi. Kaldı ki her üç ayda bir Kızıl Haç'a kan veririm. Anlayacağın sürekli kontrol altındayım." Diaz, Milla'nın tüm kuşkularını içtenlikle gidermişti. Öylesine kendinden emin bir adamdı ki, Milla onun bu insani yönüne bayılıyordu. Diaz'ın bir kadına olan gardını indirip onunla birlikte olabilmesi için o kadına güvenmesi gerektiğini anlamıştı. Aralarında duygusal bir çekim olsa da, güven onun için daha önemli gibiydi.

Bu gece her şey ortaya çıkacaktı nasılsa.

Milla öne doğru eğilerek Diaz'ın dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Prezervatifi boşver. Ben korunuyorum zaten." Diaz bir anda öpücüğün kontrolünü eline aldı. Belki bugüne dek çok fazla kadınla sevişmemişti ama nerede ne yapması gerektiğini biliyordu. Milla'yı şehvetle, birazcık haşin ve giderek artan bir hızla öpüyordu. Dudakları nihayet ayrıldığında gözleri şehvetle aralanmıştı. Diaz tek kelime etmeden arabayı vitesine attı ve Boise'e giden yolda ilerlemeye başladılar.

Yirminci Bölüm

Diaz ile Milla'nın arasında baş gösteren tedirginlik otele yaklaştıkça çığ gibi büyüdü. En sonunda boğucu ve dayanılması güç bir hal aldı. Milla birazdan olacakları düşündükçe baştan ayağa titriyor, düşünceleri vücudunu alev alev yakıyordu. Ne de olsa tüm sağduyusunu bir kenara bırakıp Diaz gibi bir adamla yatağa girecekti. Bu durum belki de yaşadıkları tehlikeyi birlikte atlatmanın doğal bir sonucuydu ve sabah uyandığında çok pişman olacaktı. Ama neyse ne, artık kararından dönmeyecekti.

Aslında Diaz'ı öylesine büyük bir açlıkla istiyor, onun içinde olmasına öyle çok ihtiyaç duyuyordu ki, Diaz'ın ilk dokunuşuyla boşalacağını düşünüyordu. İçindeki heyecan öylesine büyümüştü ki, bir an içinden Diaz'a sağa çekmesini söyleyip kucığına oturmak ve o işi hemen oracıkta bitirmeyi söylemek geldi. Ama sonra Diaz gibi düşünüp aralarında yaşanacak özel anın yatakta daha iyi olacağı fikriyle vazgeçti ve içinde büyüyen şehveti otele kadar bastırmak için dişlerini sıkmaya başladı.

Nihayet otele vardıklarında Diaz ıslak çoraplarını olduğu yerde bıraktı, nemli botlarını ayaklarına geçirdi ve aşağı indi. Milla üzerindeki geniş kumaş parçası ve ağaç kabuklarından yapılma ayakkabılarıyla dışarı çıkamayacağından Diaz'ın gelip onu aşağı indirmesini beklemişti. Milla, *belki bu kez indirirken vücutlarımız birbirini yalayıp geçer*, diye düşündüyse de Diaz aralarında yaklaşık on beş santimlik bir açıklık bırakarak Milla'yı nazikçe yere indirdi. Milla, Diaz'ın yüzünde yine her zaman takındığı sert ve boş ifadeyi göreceğini düşünerek başını yukarı kaldırdığında yanılmadığını anladı. Diaz yine her zamanki Diaz'dı. Ama bu kez Milla'yı koluyla hafifçe kavrayarak yanına çekmiş ve otele birlikte girmişlerdi.

Lobiye yaklaştıklarında resepsiyonun gece görevlisi ikisini de meraklı gözlerle süzdü. Milla adamın ayaklarında paçavralarla dolaşan birilerini daha önce buralarda görmediğinden emindi. Neyse ki üzerlerinde yeni tişörtler vardı da bu onları tamamen evsiz görüntüsünden kurtarıyordu. Aksi halde görevlinin güvenliğe haber vermesi an meselesiydi.

Asansörle yukarı çıkarken yan yana durmuşlardı ve ikisinin de ağızlarını bıçak açmamıştı. Milla kalbinin nasıl delicesine çarptığını duyabiliyor, heyecandan parmak uçları bile uyuşuyordu.

Diaz elektronik kartla kapıyı açmayı denediğinde kartın mucizevi bir şekilde hâlâ çalıştığını gördü.

Kapıyı açıp Milla'ya önden geçmesini işaret etti ve karanlık ve dar holdeki ışığı yaktı. Milla hemen kendi odasına açılan kapının önüne gitti "Ah... önce şu ayaklarımdakilerden kurtulmam ve duş almam için izin ver. Sonra ben..."

"Otur," dedi Diaz.

Milla gözlerini boş boş kırıştıtararak karşılık verdi bu isteğe.

Diaz bir sandalye çekip Milla'yı oturması için hafifçe itti. Yatağın yanı başındaki lambayı açtıktan sonra diz çöküp Milla'nın ayaklarını saran bez parçasını çözmeye başladı. Bezi ve ağaç parçalarını çıkardıktan sonra Milla'nın ayaklarını herhangi bir kesik ya da yaralanma var mı diye dikkatle inceledi. Onca badireye rağmen neyse ki ayakları hâlâ iyi durumdaydı.

Diaz işini bitirip ayağa kalkınca Milla da ellerini kabarmış saçlarının arasından geçirerek aynını yaptı. Tam, "Duş alacağım," diyerek Diaz'ın yanından geçip gitmek üzereydi ki Diaz onu belinden yakalayıp kendine doğru çekti.

"Duş biraz bekleyebilir."

"Ama saçlarım... nehir suyu..."

"Su gayet temizdi."

"Ama yeni duş almışlık hissini seviyorum ben." Milla neden böyle ardı ardına bahaneler üretip olabilecekleri ertelemeye çalıştığını bilemiyordu ama fazlasıyla gerilmişti. Biriyle birlikte olmayalı uzun zaman olmuştu ve Diaz sıradan bir adam değildi. Bu her iki gerçek de gözlerini Milla'ya dikmiş, bir türlü çekilmek bilmiyor, bu nedenle süreci yavaşlatmak istiyordu.

Diaz, Milla'nın üzerindeki pantolonun düğmesini açarken, "Seni bu halinle istiyorum," dedi ve onu öpmeye başladı.

Diaz romantik bir adam değildi. Ne Milla'nın kulağına tatlı sözler fısıldamış ne de ateşli bir âşık olduğunu belli edecek bir şeyler yapmıştı. Tek yaptığı sadece giderek artan bir şehvet ve doymak bilmez bir iştahla Milla'nın dudaklarını öpmek olmuştu. Milla daha önce hiç böyle öpülmemişti. Öyle bir öpücüktü ki bu, her şeyi aslında işin özünü oluşturan kişilere indirgiyordu; bir adam ve bir kadın gerçeğine... Diaz ellerini Milla'nın kıvrırcık saçlarının arasına sokmuş, avucuyla kafasını kavramıştı. İsteddiği şeyi Milla'dan alırken Milla'nın başı hafifçe geriye düşmüştü. Aslında olan tam anlamıyla buydu: Diaz istediğini alıyordu. Ama aynı zamanda veriyordu da. Milla'ya öpücüğüyle zevk veriyor, bu öpücükle adeta kavruluyordu ve ateşini yakan küçük kıvılcımlar sadece Diaz'ın dudakları ve diliydi.

Diaz'ın erkekliği pantolonunun ön tarafında giderek daha da fazla büyürken Milla'nın bacak arası karnına değen bu taş gibi sertlikle bir an önce onun olmak için kıvranıyordu. Milla daha fazla dayanamadı, biraz geri çekilip Diaz'ın düğmesi ve fermuarıyla girdiği telaşlı mücadeleyi kazandı ve kumaşı kenara iterek Diaz'ın taş gibi olan erkekliğini sıkıştığı yerden çıkardı. Kalınlığına ve teninin pürüzsüzlüğüne hayran olan Diaz'ı okşamaya başladı. Ellerini aşağı yukarı hareket ettirip penisinin başında daireler çiziyor, Diaz ise ona sürekli devam eden istem dışı kasılmalarla karşılık veriyordu.

Diaz kollarını kasıp Milla'yı yatağa doğru yönlendirerek yirmi saniye içinde Milla'yı

soydu. Sonraki on saniyede ise kendi üzerindeki fırlatıp atmıştı. Ellerini Milla'nın dizlerinin üzerine koyup bacaklarını iki yana ayırdı. Bunu yapmak için Milla'nın hazır olup olmamasını beklememişti bile. Milla'nın üzerine uzandı. Milla da ellerini Diaz'a sarmış, bekliyordu. Diaz bir elini yatağın üzerine koyarken diğer eliyle içeri giren yolu bulması için penisine yol gösteriyordu ve birkaç saniye sonra aynı haşinlikle var gücüyle içeri girdi.

O ilk anda Diaz donup kalmıştı, araladığı dudaklarının arasından hızla soluk alıp veriyordu. Gözleri birbirlerine kilitlenmişti. Milla kıpırdıyamıyordu. Diaz'ın içindeki varlığı hem çok haşin, hem çok büyük, hem de neredeyse acı vericiydi. Sarı ışığın altında gözleri yeniden buluştuğunda, Diaz'ın kaslarının adeta kasılıp kaldığını, hareket etmeye çekindiğini fark etti. Milla'nın içindeki arzu giderek büyürken kontrol edemediği bir duygunun eşiğinde gezinmeye başladığını hissediyordu. Diaz derin bir nefes alıp, hazzı iliklerine kadar hissederek penisini daha da derinlere itti ve gidip gelmeye başladı.

Milla kaskatı kesilmişti. Vajinası, tüm bedeni donup kalmıştı. Diaz'a daha da sıkı sarılırken etrafındaki her şey bulanıklaşmış ve orgazmın zirvesine çıkmaya başlamıştı. İnsanı adeta kör eden bir zevkle dalga dalga patlayarak boşaldı. Daha önce böylesini hiç yaşamamıştı. Ne kendini ne de etrafındaki dünyayı unuttuğu olmuş, belinden aşağısının uyuşarak, bacaklarından ayakuçlarına kadar bu derece kasıldığını hissetmişti. Diaz gidip gelmeye devam ederken hem Milla'nın hazzını uzatıyor hem de kendi patlamasını yaşamaya hazırlanıyordu. Aniden inleyerek başını hafifçe yukarı attı. Ardı ardına gelen kasılmalarla kalçasını kâh durdurup kâh ittirerek Milla'nın üzerine yığıldı.

Sonrası tıpkı ıssız bir çölde dolanmak gibiydi. Milla, Diaz'ın altında nefes almakta zorlanıyor, aniden bastıran ağlama hissini savuşturmaya çalışıyordu. Daha önce seksten sonra hiç ağladığı olmamıştı, o yüzden neden böyle hissettiğini bilemiyordu ama rahatlamaya fena halde ihtiyacı vardı. Yüzünü Diaz'ın omzuna gömüp tıpkı bir çocuk gibi hıçkırarak ağlamak istiyordu.

Belki bu hissin sebebi yaptığı bir anlık hatayı anlamasıydı. Ya da belki de rahatlama belirtisiydi.

Her ne kadar Diaz tüm ağırlığını vererek Milla'nın üzerine yığılıp derin nefesler veriyorsa da Milla hâlâ onun vücudundaki her kasın ayrı ayrı kasıldığını hissedebiliyordu. Sanki vücudu hiç gevşememiş ve kaldığı yerden yeniden başlamak istermiş gibiydi.

Böylesi bir deneyimin ardından ne denirdi ki? *Vay be!* kelimesi hem yetersiz hem de yersiz kalıyordu sanki. Milla aslında sadece, *bir daha* demek istiyordu. Şu andan itibaren vücutları bir daha hiç ayrılmasın istiyordu. Elbette akli başına gelecekti, bunu biliyordu. Belki birkaç dakika sonra, belki yarın. Ama o zamana kadar Milla, Diaz'ın hep içinde olmasını, az önce yaşadığı hazzı tekrar tekrar yaşamayı istiyordu. Gerçi buna mecali var mıydı, varsa bile bir sonraki seferde sağ çıkabilir miydi, bilemiyordu.

Yine de dayanamayıp, "Bir daha," dedi. Bunu söylememek elinde değildi. Bacaklarını beline, kollarını boynuna doladı ve Diaz'ın yumuşamaya başlayan erkekliğini tüm gücüyle daha da fazla içine almaya çalıştı.

Diaz her zamanki o kısık, gürültülü kahkahasıyla gülüp, Milla'nın saçlarının arasına

sıcak bir nefes bıraktı. “Ben on altı yaşında değilim. Eğer devamını istiyorsan bana biraz zaman tanımalısın,” dedi. Hâlâ nefes nefeseydi. Ama kendini geri çekmemiş, ağırlığını daha da fazla vererek Milla’nın içinden çıkmamıştı. Görünüşe göre de çıkmaya hiç niyeti yoktu. “Sanırım on beş saniye sürdü.”

Milla gözlerini kapatıp Diaz’ın erkeksi kokusunu içine çekerken, “Benimki o kadar bile sürmedi,” dedi.

“Şükürler olsun, Tanrım.” Diaz burnunu Milla’nın şakağına sürterek, “Biraz uyu,” diye fısıldadı. Sonra kendisi de gözlerini kapadı, anlaşılan o da aynı şeyi yapmayı düşünüyordu.

Bu seferki emir bir öncekine hiç benzemiyordu. Çünkü bu sefer Diaz’ın üzerinde oluşu Milla’yı hâlâ ara ara ağlamanın eşiğine getiriyordu. Kaldı ki tüm ağırlığı Milla’nın üzerindeyken ve güçlkle nefes alabiliyorken nasıl uyuyabilirdi ki? Milla’nın şu an tek yapmak istediği şey ona sınıksı sarılıp kâh ağlamak kâh gülmektir. Milla kaslarını gevşetip nasıl uyuyacaktı? Ya o zaman Diaz içinden çıkarsa? Ama yine de Diaz’ı dinlemeden edemedi, çünkü artık hissettiği yorgunluğa dayanacak hali kalmamıştı.

Milla bacaklarının arasında hissettiği uzun ve nazik dokunuşlarla uykusundan uyandığında, Diaz’ın ellerinin kalçasında olduğunu, kasıklarının kasıklarına süründüğünü gördü. Diaz seks konusunda çok deneyimli biri olmayabilirdi ama ne yaptığını, bir kadının en hassas noktalarını ve onu nasıl ateşleyeceğini çok iyi biliyordu. Milla’yı pek çok kez hazzın doruklarına çıkarmış ama boşalmasına izin vermeden geri çekilmişti. İlk seferki ne kadar hızlı olduysa bu seferki orgazmları da o kadar uzun sürmüştü. Bir süre sonra Milla üstünlüğü eline alıp boşalmak istediğini belli ettiyse de, Diaz kendisi de gelene dek buna izin vermemişti. Sonraki dakikalarda Diaz’ın daha da sertleşip hızlanmasıyla her ikisi de orgazmın doruklarına savrulmuşlardı.

Milla sonunda düşünü alabildi. Gerçi Diaz’la birlikte alınan bir duş, duş olmaktan çok, fantezi sayılırdı. Diaz duş sırasında bir an durdu ve Milla’nın kalçasındaki doğum kontrol bandına dokundu. “Bu ne?”

“Doğum kontrol bandım.”

Dikkatle inceledi. “Daha önce hiç görmemiştim. Peki, ya yerinden çıkarsa?”

“Bugüne kadar hiç çıkmadı, ta ki ben isteyene dek. Oldukça iyi yapışıyorlar. Ama ben yine de her duş alışımında emin olmak için kontrol ederim.”

Diaz parmak uçlarını Milla’nın göğüslerinin üzerinde gezdirip göğüs uçlarında daireler çizdi. Yüzündeki ifade oldukça ciddiydi. “Daha önce hiç prezervatifsiz sevişmemiştim.”

“Hiç mi?”

Diaz başını iki yana salladı. Diaz, Milla’nın önce karnında, sonra kalçasının kıvrımlarında dolanıp bacaklarının arasına doğru kayan parmaklarını izledi. Ortadaki iki parmağını Milla’nın kıvrımlarının arasına yerleştirdi. Milla kendinden geçercesine dişlerinin arasından derin bir nefes alıp dengede kalabilmek için ayak parmaklarının üzerinde yükselerek Diaz’ın omuzlarına tutundu.

“Çok hoşuma gitti,” diyerek mırıldandı Diaz.

“Ne?” Milla konuştukları konudan çoktan kopmuştu.

“O şekilde içine girmek. O yüzden sakın bu bandı kaybedeyim deme.”

Milla daha önce hiç farklı fanteziler denememişti. En fazla oral sekse kadar yolu vardı bildiklerinin. Oysaki Diaz’ın sekste sınırı yoktu. Milla’nın vücudunu her şekilde tetiklemeyi biliyordu. Milla bu zevk oyunlarından öylesine haz alıyordu ki, Diaz’ı hiçbir şekilde engellemiyordu. Duşta, yerde, banyo tezgâhının üstünde birlikte olmuşlardı. Diaz onu kâh duvara yaslıyor kâh ayaktaiken kucağına alıyordu. İşte bu gerçek seksti. En yalın ve en sarsıcı haliyle... Uygulamada şaşırtıcı derecede karmaşıkken, aslında niyet ve sonuç itibarıyla gayet ilkeldi. Milla bu histen çok hoşlanmış olmalıydı ki her seferinde daha fazlasını istiyordu. O da Diaz’ı ağzına alıp onu mest etmiş, hayalarının avuçlarının içinde gerildiğini hissetmişti. Sırf Diaz’ın inlemelerini duyabilmek için Diaz ne yaptıysa, o da aynısını ona yapmıştı.

Sabah olduğunda Milla vücudunda ağrılarla gözlerini açmıştı, yürümek için epey çaba sarf etmesi gerektiğinin farkındaydı. Uyandığında Diaz’la beraber olmamanın nasıl bir his olduğunu düşündü. *Onu içine hiç almamış ve sarmamış olmak, içinde gidip gelişlerini hissetmemek nasıl bir duyguydu, diye düşündü. Bu sabah, Milla artık Diaz’a aitti.*

Gözlerini açtığında güneş ışıklarının perdelerin kenarlarından içeri süzüldüğünü gördü. Diaz ağır kollarından birini Milla’nın belinin üzerine atmış, ılık nefesini Milla’nın omzuna bırakarak hemen arkasında uyuyordu. Milla kendini tam bir aptal gibi hissediyordu. Yaptıklarına kendisi bile inanamıyordu ama işte gerçekler tüm çıplaklığıyla karşısındaydı: Diaz’ın olmuştu, hem de daha önce David’le bile olmadığı kadar farklı biçimlerde. Bunu bilmek içini acıtmıştı. Oysa Justin’in kaçırıldığı güne dek evlilikleri yolunda gidiyordu. Her ikisi de hiç değişmemişti, oldukları gibilerdi. David’in işleri hâlâ yoğundu, ama Milla aralarındaki bu belli belirsiz uzaklıktan memnundu. Hayatının kontrolünü elinde bulundurmanın, en azından o derece özgür olmanın tadını doya doya çıkarıyordu.

Ama David medeni bir adamdı, oysa Diaz... O öyle değildi. Milla’ya o küçücük uzaklığı yaşama şansını vermemişti.

Milla yırtıcı bir hayvanla aynı yatağa girdiğinin farkındaydı. Diaz tehlikeli, sağı solu belli olmayan bir adamdı ama Milla yine de onun kollarında kendini daha önce hiç olmadığı kadar güvende hissediyordu. Kendi zevkleri uğruna Milla’yı kullanmış, aynı şekilde Milla’nın da onu kullanmasına izin vermişti. Her ne kadar öyle olacağına inandıysa da, dün gece sadece seksten ibaret değildi. Aksine dün gece... talepkâr, vahşi, müstehcen ve sıra dışı bir gece olmuştu.

Milla, Diaz’ın sevişmekten bahsederken bunu kastettiğini nereden bilecekti ki? Aralarındaki ilişki sadece seksten ibaret olsaydı, Milla belki duygularıyla daha kolay baş edebilirdi. Ama Diaz ne yaptığını çok iyi biliyordu. Fiziki yapıyı insafsızca kullanarak duygusal yapıyı pekiştirmişti. Artık birbirlerine bağlıydılar. Artık aralarındaki bağ sadece ortak yaşanmışlıklarla sınırlı değildi. Hayır, artık daha başka bir şey vardı aralarında. Milla’nın bir türlü akıl sır erdiremediği daha ilkel, daha basit bir şey.

Aşk mı? Buna aşk demek zordu. Aralarında vücudunun her hücresinde ayrı ayrı hissettiği güçlü bir çekimin olduğu gün gibi meydandaydı ama bu aşk değildi. Diaz’ın onu sevmediğinden adı gibi emindi. Sanki aralarındaki şey iki yarımın bir araya gelerek bir bütün

oluşturması gibi bir histi, ki bu ihtimal Milla'yı aşktan çok daha fazla korkutuyordu. O da Diaz gibi miydi? O da o kadar insafsız mıydı? Uzun yıllardır bitmek bilmeyen bir çabayla Justin'i ararken o da Diaz gibi biri olup çıkmış mıydı?

O sırada Diaz uyanıp Milla'nın omzuna bir öpücük kondurdu. Uyku mahmuru bir halde, "Havaalanına gitmemiz gerek," dedi.

Milla'nın kolunu dahi kaldıracak hali yoktu. "Tatilimin bitmesine daha iki gün var." El Paso'ya gitmesi gerektiğinin o da farkındaydı. Diaz, Pavn avında yeni bir yol izlemeliydi. şimdi kesin emin oldukları bir gerçek vardı ki, birilerinin Milla'yı yıllardır yanlış yönlendiriyor olduğuydu. Artık keşfedilmesi gereken başka bir şey daha vardı. Ama Milla yıllar boyunca boşa kürek sallamıştı ve şimdi fazlasıyla yorgundu. Dn neredeyse nehirde ölecekti. Bu amansız mücadelesine iki gün ara verip biraz kendiyile ilgilense fena mı olurdu? Sadece iki günlük bir molarıdı istediği. Daha önce böyle bir talep aklının ucundan bile geçmemişti.

"Eve gidince ne olacak?"

Milla drşte, "Muhtemelen işimin başına döneceğim," dedi. Milla evinde olduğunda her şey daha başka oluyordu. El Paso her şeyin merkez ssydi. Orada olup da çalışmamak olmazdı. Boise ise farklı bir dünyaydı. Tanıdığı herkesten uzak, farklı bir dünya...

Diaz yatağın içinde yuvarlanarak telefona uzandı. "Uçak biletlerini iptal ettireceğim."

Yirmi Birinci Bölüm

Arturo Pavón karşısına çıkan herkese, kendisine yapılan bir yanlış asla unutmayacağını söylemeye bayılırdı. İnsanların yüzlerindeki ihtiyatı görmek, gözlerinin ondan köşe bucak kaçtığını hissetmek onun için dünyalara değişilmeyecek bir zevk olurdu ve Pavón sözlerinde haklıydı. Ona yapılan ya da yapılması tasarlanan hiçbir yanlış asla unutmazdı. Ve bu yaşına dek ona zarar verip yaptığı yanına kâr kalan tek bir kişi vardı. Bunu bilmek Pavón'un boğazında düğümlenmiş bir yumruydı, her gün onunla birlikte yaşamak zorunda olduğu bir yumru... Ama Pavón bir an bile unutmamış, bir tek an bile bunun intikamını almaktan vazgeçmemişti. Belki zaman yavaş ilerliyordu ama intikam vakti mutlaka gelecekti. Bir gün mutlaka yolları kesişecek ve o gün geldiğinde Pavón o Amerikalı sürtüğün yaptıklarını burnundan fitil fitil getirecekti.

Tam on yıl boyunca gözünü kaybetmenin bedelini ona ödeteceği günün gelmesini beklemişti.

Aslında istese her an ona ulaşabilirdi. Çünkü sürtük her seferinde burnunu işlerine sokacağı yeni sorularla ülkesine girip çıkıyordu. Ama Gallagher hayır demişti. Kadın fazlasıyla göz önündeydi ve aniden ortadan kayboluşu cevaplanması zor pek çok soru çıkaracak ya da en azından şebeke için yetkilileri başka yerlere yönlendirmek adına ciddi para kayıplarına neden olacaktı. En kötü ihtimalle de yakalandıkları toprağa göre ya Amerika ya da Meksika hapishanelerinden birinde alacaklardı soluğu. Eğer hal böyle olarsa, Pavón tercihini klimalı, sigaranın serbest olduğu, renkli televizyon seyredebileceği Amerika hapishanelerinden yana kullanma taraftarıydı.

Pavón, Gallagher'a tırnağı kadar güvenmezdi, gerçi kimseye güvenmezdi ya. Birlikte yer aldıkları şebeke epey uzun soluklu ve oldukça kârlı bir şebekeydi. Gallagher kendisiyle paranın arasına hiçbir şeyin girmesine izin vermiyordu. Pavón ona ilk rastladığında Gallagher'ın açlıktan nefesi kokuyordu ama o zaman bile parlak, cesaretli ve kafası çalışan biriydi ve genel ahlak ilkelerinden yoksundu. Gallagher paranın nasıl kazanılacağını biliyordu ve eğer kazanamazsa bir şekilde çalışıyordu. Bunu yaparken kaç kişinin canını yaktığı umurunda bile olmuyordu. Böyle bir adamın neler yapabileceğini kestirmek güçtü.

Pavón tek başına çalışıp onun ekarte edeceği bir rakibi olmaktansa, Gallagher'a katılıp ortak çalışmanın daha iyi olacağını düşünmüştü. Bu yüzden de zaman içinde kendini Gallagher'ın vazgeçemeyeceği adamlarından biri haline getirmişti. Gallagher birilerinin

ortadan kaldırılmasını isterse Pavón hemen hallediyordu. Eğer çalınacak bir şey varsa Pavón çalıyordu. Eğer birilerine bir ders vermek gerekiyorsa, Pavón, Gallagher'ın yoluna çıkmanın ne derece büyük bir hata olduğunu o insana öğretmekten büyük bir zevk duyuyordu.

Arturo için her şey son derece yolundaydı, ta ki on yıl öncesine kadar. Görev aslında oldukça basitti; haftanın en az üç günü pazara uğrayan yabancı kadından sarışın bebeği çalmak. .. Bu yüzden o sabah Lorenzo'yla birlikte köye gitmişler ve beklemeye koyulmuşlardı. Şanslı günlerinde olmalıydı, çünkü kadın daha ilk günlerinde çıkagelmişti.

Tereyağından kıl çekmek kadar basit bir iş olacağını sanmışlardı. Tek sorun kadının bebeği kollarında ya da bir bebek sepetinde taşımaktansa göğsüne sıkı sıkıya sardığı bir ana kucağında taşıyor olmasıydı. Ama nasıl olsa Lorenzo' nun bıçağı her zaman olduğu gibi yanındaydı. Planları, o yabancı kadına her iki kanattan saldırmak ve sonra da ana kucağının ipini Lorenzo'nun bıçağıyla kesmektir. Sonrasında Pavón bebeği alıp kaçacaktı. Bazı Amerikalılar sarışın bir bebeği evlatlık edinebilmek için oldukça yüksek paralar önermişti ve bebeği almak onlar için çocuk oyuncağıydı. Amerikalı kadın alışverişe öylesine dalmıştı ki, tipik bir Amerikalı gibi tehlikeye açık ve hazırlıksızdı.

Onu hafife aldıklarını sonradan anlayacaklardı. Kadın ondan beklendiği üzere histerik çığlıklar atmak yerine, canını dişine takarak beklenmedik bir mücadele vermişti. Pavón hâlâ bazı geceler kadının parmaklarını gözlerine geçirdiği anın hissiyle uyanırdı. Uyandığında hâlâ aynı acıyı ve korkuyu hissettiğini, yüzünün hâlâ alev alev yandığını fark ederdi. Lorenzo kadını arkadan bıçaklamış, bu sayede kaçmayı başarmışlardı ama kadın ölmemişti. Pavón'un tedavisi günlerce sürmüştü. Kadına lanetler yağdırıp intikam yemini ettiği uzun günler geçip gitmişti. Bir zamanlar gözünün olduğu yerde şimdi korkutucu bir oyuk vardı. Yanaklarına ise ölene dek taşıyacağı tırnak izleri kazınmıştı. Pavón yeniden ayaklanabilecek kadar iyileştiğinde, gözündeki derinlik algısında bir sorun olduğunu anlamıştı. Anlaşılan o ki, artık silah kullanamayacaktı ve artık dikkat çekmeden kalabalığa karışmasına imkân yoktu. Bir yere girdiği daha ilk an insanlar gözlerini hemen suratına dikiyorlardı.

O kadın Pavón'un başına hiç unutmayacağı kadar çok bela sarmıştı.

Ama şu anda daha tehlikeli bir bela vardı ve bu bela Pavón'u ciddi biçimde tedirgin ediyordu. Şu kadın meselesini daha uygun bir zamanda halledebilirdi. Ama Díaz meselesi... Şimdi artık iki kat daha dikkatli olmalıydı. Diaz peşindeydi ve dikkatsizliği ölümüne sebep olabilirdi.

Diaz'ın para için adam öldürdüğünü bilmeyen yoktu. Her ne kadar Pavón etrafa saldırdığı namıyla gurur duyuyorsa da, yetkililerin dikkatini çekmemek için ortalıklarda görünmemeye dikkat ediyordu. Gallagher 'ın da dediği gibi işlerini çaktırmadan hallediyordu. Peki, bu durumda Pavón kimin öfkesini üzerine bir şimşek gibi çekmiş olabilirdi? Bunu yapacak kişinin Pavón'a hem büyük bir öfkesi hem de Diaz'ı kiralayacak kadar çok parası olmalıydı. Pavón bunun üzerine epey kafa patlatmış ve sonunda tek bir isim üzerinde karar kılmıştı.

Pavón'un, Sisk denen şu turist kızı cennete gönderdikleri gece Guadalupe'de Milla Boone'nun da olduğunu öğrenmesiyle canı sıkılmıştı. Demek Milla denen kadınla aynı zamanda, aynı mekânda bulunmuşlardı, ki Gallagher'ın talimatları doğrultusunda Pavón bunun

olmaması için elinden geleni yapmıştı. Peki, sonrasında kadının bir bar dolusu erkeğe ona Diaz hakkında bilgi veren her kim olursa on bin dolar vereceğini vaat etmesi de mi tesadüftü? Eğer sadece bilgi için on bin dolar veriyorsa, bu srtkte daha ne kadarı vardı? Ve eğer Diaz'ı kiralamayacaksa ne diye arıyordu ki? Diaz çıkardığı işten dolayı tebrik telefonları kabul eden biri değildi ve kimse bunun için ona on bin dolar demezdi.

Pavn düşünmüş taşınmış ve sonunda onu bulması için Diaz'ı Milla Boone' un kiraladığına karar vermişti. Yoksa ne diye Diaz hemen kısa bir süre sonra onun peşine dşsnd? Pavn nedenini çok iyi biliyordu. Diaz sırf insanlarla üç-beş kelime edebilmek için düşmüyordu peşlerine. Peşine düştüğü insanlar garip bir şekilde ortadan kaybolmalarıyla nlydler. Sadece ölmüş olanlar bu akıbetten kurtulabiliyor, onları bulmak hiç de zor olmuyordu. Ama diğerlerini bir daha ne gören ne de duyan oluyordu. Diaz'ın onlara yaptıkları hâlâ kulaktan kulağa yayılan şehir efsaneleriydi.

Pavn, Diaz'ın peşinde olduğu haberini alır almaz Chihuahua'yı terk etmişti ve ileriki günlerin ne getireceği belirsizdi. Diaz üzerinden ne kadar zaman geçerse geçsin onu ara-maktan vazgeçmiyordu.

Pavn hayatında ilk kez korkuyordu.

Saklanmak için Meksika Körfezi kıyısını seçmişti. Uzaktan bir kuzeni onun için bir balıkçı teknesi kiralamıştı. Bölge balta girmemiş ormanları, bataklıkları, sinekleri ve açık de-nizlerdeki petrol yataklarıyla Meksika'nın pek çok yerinin tam aksine turistleri cezbeden bir yer olmaktan uzaktı. Pavn teknesini yükleyip kendini açık denizlere vurmuştu. Orada yanına yaklaşacak her kim olursa hemen görebilirdi. Tabii eğer Diaz dalış dersi almadıysa... Pavn içinden, *keşke bunu hiç akıl etmeseydim*, diye geçiriyordu, çünkü bunu düşündüğü günden bu yana suyun üzerini olduğu kadar derinliklerini de kontrol ediyordu.

Hava boğucu derecede nemliydi ve Pavn gibi bir çöl çocuğu için fazlasıyla ağırdı. Pavn bu durumdan nefret ediyordu. Kaldı ki yılın bu zamanı fırtınaların her an patlak ve-rebileceği bir zamandı. Bu nedenle Pavn her gün radyosundan hava durumunu dinlemeyi ihmal etmiyordu. Eğer büyük fırtınalardan biri körfeze doğru yaklaşıyorsa Pavn karaya çıkmaya zen gösteriyordu.

Haftada bir gün, ihtiyaçlarını almak ve Gallagher'ı aramak üzere kıyıya çıkıyordu. Gallagher bir tane kullansa da cep telefonlarına hiç güvenmiyor, cep telefonu üzerinden asla iş bağlamıyordu. ylesine ihtiyatlıydı ki kablosuz telefon bile kullanmıyordu. Pavn ona daha önceden pek çok defa güvenilir, izi sürülemez cep telefonu bulabileceğini söylediyse de Gallagher'ın bu konudaki kararlılığını değiştirememişti.

Diaz'ın onu aradığını öğrendiğinden bu yana Gallagher' a hak verir olmuştu. Belki de hayatta kalmayı başarmasının en büyük sebebi buydu.

Pavn bulabileceği tek kalıcı çözümün hem Diaz'ı hem de Milla Boone'u öldürmekten geçtiğini düşünüyordu. Diaz lmeliydi çünkü nereden çıkacağı hiç belli olmayan, ciddi bir tehlikeydi. Kadın da lmeliydi çünkü en sonunda onu öldürmeyi başarana dek Pavn'un peşine adam takmaya devam edecekti. Kadının Pavn'un çocuğunun kaçırılması olayıyla bağlantısı olduğunu nasıl öğrendiğini bilemiyordu. Birileri Gallagher'ın baskısına rağmen

konuşmuş olmalıydı.

Onları öldürmek çok hassas bir denge gerektirirdi, özellikle de söz konusu olan Diaz olduğunda. Kadını öldürmek çocuk oyuncağıydı; bu nedenle Pavón onu sona saklamayı düşünüyordu. Belki de kadını öldürmeden ona gerçek bir erkeğin nasıl olacağını da ispat etmek isterdi. Ah, onun için gerçekten harika bir son hazırlıyordu. Milla'nın bedeninde hükümünü gönlünce sürdükten sonra da onu hayatı boyunca uğraştığı amacına uygun olarak demeğe *bağışlamayı* düşünüyordu. Bu ne de büyük bir iyi niyet göstergesi olurdu. Pavón yaptığı kelime oyunundan epey keyif alarak kıkırdamış, sonra yeniden karamsarlığa kapılmıştı.

Bu planın en zor kısmı Diaz'a ulaşmak olsa gerekti. Çünkü adam rüzgârla dağılan, bir görünüp bir kaybolan sis gibiydi. İzini takip etmek çok zordu. Diaz'ı bulmak için Pavón kendini tıpkı kurbanlık bir koyun misali onun önüne yem olarak sunmalıydı. Pavón onu gücün ve kontrolün kendisinde olduğu bir yerde üzerine çekmeli ve Diaz kendisi için çok geç olana dek kurbanlık sandığı koyunun oyununun farkına varmamalıydı.

Bu plan ince detaylar gerektiren ve üzerine epey düşünülmesi gereken bir plandı. Bir gecede karar verilecek planlardan değildi. Her şey kusursuz olmalıydı, aksi olursa Pavón'un sonu olurdu.

Pavón'un tanıdığı hiç kimse Gallagher'dan daha dikkatli ve titiz değildi. Bu nedenle Gallagher'la haftalık olağan görüşmesini yapmak üzere karaya çıktığı bir gün ona planından bahsetmişti. "Diaz'ı üzerime çekmeliyiz," dedi. "Ama bunu öyle bir şekilde yapmalıyız ki Diaz bunun bir oyun olduğunun farkına varmamalı."

Gallagher bu sözler üzerine bir an durup düşündü. "Hiç lene bir fikir değil. Bana bunu düşünmem için biraz zaman ver. Neredesin sen şimdi?"

"Güvenli bir yerde." Tek dikkatli olan kişi Gallagher değildi ya.

"Buluşmamız gerek."

Bu, Gallagher'ın telefonda söylemek istemediği bir şeyler olduğu anlamına geliyordu. "Bugün gelemem." Pavón istese aslında pekâlâ gidebilirdi ama Gallagher'ın onun daha uzak bir yerde olduğunu ve hemen gelemeyeceğini düşünmesini, hatta Pavón'un Meksika'nın en güneyinde, Chiapas'da olduğunu sanmasını istiyordu.

Gallagher sesindeki öfke ve Pavón'un tanımlayamadığı başka bir tonla, "Ne zaman peki?" diye sordu. Belki de tanımlayamadığı ton endişeydi. Ama Gallagher neden endişeli olsundu ki? Diaz onun peşinde değildi, Pavón bir an başının sadece Diaz'la belada olmadığını fark etti. Pavón sadece Gallagher ve şebekenin şu an devam eden işlerinin değil, aynı zamanda Gallagher ve Milla Boone'un çocuğunun kaçırılışı arasındaki tek bağıdı. Gallagher'ın kendini bu işten sıyırmasının tek yolu bu bağı ortadan kaldırmaktı.

Pavón kurnazca, "Belki iki haftayı bulur," dedi.

"İki mi.. Tanrım. Eminim buraya çok daha erken gelebilirsin."

"Belki de bulunduğum bu mükemmel yerden ayrılmak istemiyordumdur. Burada her şey elimin altında ve hiç kimsenin nerede olduğumla ilgili en ufak bir fikri yok. Eğer oraya gelecek olursam insanlar beni tanır. İşte bu noktada kendi kendime sormam gerek. İnsanlar

Gallagher'dan mı, yoksa Diaz'dan mı daha çok korkarlar diye. Eğer Diaz elindeki bıçağı herhangi bir adamın boğazına dayayıp beni görüp görmediğini soracak olursa sence o adam yalan mı söyler, yoksa doğruyu mu? Bana kalırsa korkudan altına edecek ama yine de doğruyu söyleyecektir.”

Gallagher damarına basıldığım belli etmek istercesine uzun bir nefes çekti ciğerlerine. “Anlaşıldı. Korkuyorum desene sen şuna. Pekâlâ, erkek olduğun aklına geldiğinde beni ara da bir buluşma ayarlayalım.”

Pavón'un erkekliğine edilmiş bir laf onun aptal biri olduğunu mu gösterirdi? Pavón kendi kendine gülümseyip telefonu kapattı. Ama yüzündeki gülümseme hızla silinip gitti. Artık bildiği bir şey vardı ki o da Gallagher'a asla güvenemeyeceğiydi.

Diaz meselesini kendi başına halletmeliydi. Başka çaresi yoktu. Bunun nasıl olacağı ise gerçekten tam bir muammaydı. Belki de kadım kaçırıp onu yem olarak kullanmalıydı. Diaz eğer gerçekten kadın için çalışıyorsa ve bunun bir tuzak olduğunu sezmezse mutlaka onu kurtarmaya gelirdi. Peki kadını nasıl kaçıracak ve bunun Diaz'la ilgisi olmadığı hissini nasıl uyandıracaktı.

Belki de kendini kadına karşı yem olarak kullanabilirdi. Tabii bu arada Diaz'ın ortalarda olmadığından emin olmalıydı. Boone denen şu kadına asla göz ardı edemeyeceği bir mesaj gönderecek ve kadın da yemi yutup, Diaz'ın ortaya çıkmasını beklemeden tek başına çıkıp gelecekti. İşte o zaman Pavón istediğini elde etmiş olurdu, nasılsa Diaz da kadının peşi sıra gelecekti. Belki hemen gelmezdi de Pavón o gelene dek biraz gönlünü eğlendirme fırsatı bulabilirdi.

Evet, harika bir plandı bu.

Günler hızla akıp gitmiş, havalar iyiden iyiye soğumuştı. Sadece bir kez, yazın bile görülmeyen bir sıcak hava dalgası gelmiş ama o da çabucak geçip gitmişti. Milla artık sonbaharın gelişinden ve üşüyor olmaktan son derece memnundu. Susanna'yla ayarladığı randevusuna gitmiş ve biten doğum kontrol bantlarının yerine yenilerini yazdırmıştı. Aşk hayatındaki ani değişimi düşününce, bu randevuyu alması isabet olmuştu.

Susanna pişmanlıkla, “Olanlar için özür dilemek istiyorum,” dedi. “Hatalı davrandım, biliyorum. Seni dinlemeli ve çokbilmişlik yapmamalıydım.”

Milla kafası karmakarışık bir halde Susanna'ya bakıp gözlerini kırıştırdı. Muayene masasına yatıp bacaklarını açtığında pek sohbet havasında olmaz ve hep başka şeyler düşünmeye çalışırdı. Bugünlerde ise başka şeyler, kaygı verici derecede sadece Diaz'dan ibaretti.

Milla bir an gerçek dünyaya dönüp True'yla yaşanan sahneyi anımsadı. “Sorun değil,” dedi. “Şu an her şey yolunda. Sanırım ‘hayır’ı cevap olarak kabul edebilmesi için bir kez daha duyması gerekiyordu. O zamandan beri aramadı zaten.”

“Bu iyi. Yani seni rahatsız etmemesini kastediyorum. Peki demek ne olacak? Derneği desteklemeye devam ediyor mu? Artık oturabilirsin.”

Milla mahremini yok denecek kadar az koruyan kâğıt örtüyü kaldırdı, bacaklarını aşağı

indirip oturmak için kendini geriye doğru attı. Hemşire smear³ testi için evrakları hazırlarken, Susanna da ellerini yıkamak üzere kalkmıştı.

“Bana onu geri çevirmemin demeğe olan katkısını etkilemeyeceğini söylemişti. Bu sözüne inanmak istiyorum.”

“Bu çok iyi. Zaten o kadar aşağılık biri olacağını sanmıyorum. Gerçi onu çok iyi tanımıyorum ama dışarıdan bakınca çocuk gibi küsecek birine benzemiyor.”

Milla güldü. Hayır, True bu kararı yüzünden Milla’ya suratını hiç asmamıştı. Bu konuşmanın üzerine Milla aslında uzun zamandır True’yu düşünmediğini fark etti. Son günlerde zihnini meşgul eden sadece iki şey vardı: iş ve Diaz.

Susanna konuşmaya devam ederek, “Arayıp ondan da özür diledim. Konuşurken laf lafı açtı ve Justin’i kaçırdığını düşündüğün adama ulaştığını söyledi. Adı Diego muydu, Diaz mıydı, neydi?”

Milla içgüdüsel olarak Diaz’dan bahsetmeme kararı alarak, “Hayır, aslında o işin sonu bir yere varmadı,” dedi. Artık Diaz’ın tam olarak ne iş yaptığını bildiğinden, ondan ne kadar az bahsederse o kadar iyiydi.

“Hadi ya. Bu sefer gerçekten umutlanmıştım, neyse, takma kafana. Ama yine de bir şeyler öğrenirsen haber ver.”

“Anlatırım.” Milla şu an bile pek çok şey biliyordu ama bildiklerini kendine saklamayı tercih etmişti. Diaz’ın tezine göre bunca yıldır yanlış yönlendirilip çıkmaz sokaklara saptırıldığına göre, bundan böyle etrafına ne kadar az şey anlattırsa o kadar iyi olacağına inanıyordu. Susanna’ya güveniyordu, peki onun tanıdığı herkese güvenebilir miydi? Ya da Susanna’nın tanıdıklarının arkadaşlarına? Kesinlikle hayır. O yüzden bu konuda Diaz’dan rol çalıp sessiz kalmayı tercih etmişti.

Susanna kâğıtlarına uzanıp Milla’ya bir reçete yazdı. “Her şey yolunda görünüyor. Sonuçlar çıktığında seni ararız.”

“Evde olmazsam telesekretere not olarak bırakırsınız.”

Susanna, Milla’nın dosyasına not alıp gülümsedi. Sonra da, “Eğer öğle yemeği için uygun bir vakit ayarlayabilirsem, seni ararım,” dedi.

Milla da ona gülümseyerek karşılık verdi. Susanna ve hemşire giyinmesi için Milla’yı yalnız bırakarak muayene odasından çıktılar. Onlar çıkar çıkmaz Milla’nın yüzündeki tebessüm bıçak gibi kesilmiş, yerini endişe almıştı. Idaho’ dan döndüklerinden beri Diaz, Meksika’nın altım üstüne getiriyordu. Sadece iki gece pejmürde ve asabi bir halde Milla’nın evine gelmişti. Oldukça bitkin görünüyordu. Aslında akli başında bir kadın Diaz’ın bu sinirli hallerini gördüğünde ondan uzak durmayı tercih ederdi ama Milla artık Diaz’ın olduğu yerde mantıklı davranamadığına inanıyordu. Her iki gelişinde de Diaz’a yiyecek bir şeyler hazırlamış, duşa sokmuş ve giysilerini yıkamıştı. Diaz da Milla’nın tüm bunları yapmasına izin vermiş, sonra da kıstığı gözlerini Milla’nın üzerine dikerek adeta dizlerinin bağının çözülmesine sebep olmuştu. Milla, Diaz’ın sabırla sırasını beklediğini biliyordu. Her iki

³ Rahim ağzı kanserlerinin erken teşhisinde kullanılan bir yöntemdir, (e.n.)

gelişinde de Diaz duştan çıkar çıkmaz, daha havlusu yere düşmeden kendini Milla'nın önünde buluveriyordu.

Cinsel açlığı yatıştıığında ise kamı acıkiyordu. Her ne yapıyorsa, iş üzerindeyken yiyecek bir şeyler bulamadığı açıktı. Milla ona bir sandviç hazırlıyor, sonra da masanın başına oturup Diaz'ın ulaştığı, aslında çok da işe yaramayan yeni bilgileri dinliyordu. Neyse ne, en azından duydukları somut dedikodulardı, her zamanki gibi belli belirsiz bir sis perdesi değildi.

Diaz dört gün önceki gelişinde, "Pavön'un en başından beri aynı adam için çalıştığım öğrendim," demişti. "Eskiden bebek kaçakçılığı yapıyorlarmış, şimdiyse organ kaçakçılığı. Ama sokaktakilerin ağzını bıçak açmıyor, anlaşılan o ki herkesi fena korkutmuşlar."

"Lola'nın çocuklarını bulabildin mi?"

"En büyük oğlu yaklaşık on beş yıl önce bıçaklı bir saldırıda ölmüş. Lola küçük oğlunu sekiz yıldır görmüyor ama ben çocuğun izini Matamoros'a kadar sürdürdüm. Balıkçılık yaparak geçimini sağlıyormuş, ben gittiğimde körfeze açılmış. Üç gün sonra geleceğini söylediler. Döndüğünde ben de orada olacağım."

Milla ertesi sabah uyandığında, gözlerini tavana dikip öylece uzandı. Diaz'ın yanında oluşuyla öylesine... *huzurluydu* ki bu his onu korkutuyordu. Daha uyandığı ilk an Diaz bunu hissetmiş olmalıydı ki uzanıp gözlerini bile açmadan Milla'yı kendine doğru çekmişti. Milla, Diaz'ın onun yanında huzur bulduğunu düşünüyor, daha önce hiç bulmadığı bir huzuru yakaladığına inanıyordu.

Milla elini Diaz'ın göğsüne götürüp kollarım, teninin sıcaklığını, kalbinin güçlü, sağlıklı atışlarını hissetti. Diaz'ın sabah ereksiyonu Milla'yı onu okşamaya davet ederken, Milla bu davete sessiz kalamayıp elini aşağı kaydırmıştı. Diaz'ın omzuna bir öpücük kondururken, "Buna inanamıyorum," diyordu. "Daha adını bile bilmiyorum."

"Biliyorsun ya," dedi Diaz şaşırarak. "James."

"Ciddi misin? Ben uydurduğunu sanmıştım."

"Eğer Amerikan versiyonunu istiyorsan tam olarak James Alejandro Xavier Diaz."

"Xavier mi? Daha önce adı Xavier olan biriyle hiç tanışmamıştım. Peki, Meksika versiyonu nasıl?"

"Aynısı. Ahh!" Diaz gülerken bir yandan da Milla'nın hassas bir yerine attığı çimdikten kurtulmaya çalışıyordu. Diaz'ın gülüşü Milla'nın içine işliyordu çünkü bunu çok nadir yapıyordu.

Diaz isteriye kapılarak gülerken, Milla üzerine çıkıp onu punduna getirmiş ve üzerine oturmuştu bile. Diaz derin bir nefes alıp gözlerini yumdu. Ellerini Milla'nın kalçasına koymuş, onu avuçluyordu. Milla, Diaz hâlâ mahmur ve uyuşukken, sabah sevişmelerine bayılıyordu. Zaman problemi ya da kimin önce boşalacağı gibi bir sorun yoksa bu anı yaşamayı seviyordu. Ama sadece yanında uzanıp onu hissetmek de yetiyordu. Bazen. En nihayetinde ikisinden biri hareket etmeliydi. İlk hareketten sonra Milla devamının geleceğini biliyordu. Diaz'ın üzerinde sert ve hızlı hamlelerle salınırken, orgazmın doruklarına çıkıp kendini Diaz'ın göğsünün üzerine bıraktı. Bu kez Milla'yı devirip kendi orgazmının tadını çıkarma sırası Diaz'daydı.

Kahvaltıdan sonra Diaz gitmiş ve Milla ondan dört gün daha haber alamamıştı. Ekimin ilk haftası neredeyse bitmek üzereydi. Acaba Diaz iyi miydi? Lola'nın oğlunu bulabilmiş miydi?

Milla muayenehaneden çıktıktan sonra Susanna özel ofisine gidip True'yu aramıştı. “Az önce Milla'yı gördüm. Hâlâ güvendeyiz. Diaz hakkında hiçbir şey bilmiyor. Binlerinin ona yanlış bilgi verdiği inaniyor.”

True bir an sessizliğe gömülmüştü. Sonraki saniye ürkütücü bir biçimde lanetler okuyarak, “Diaz'la buluşmuş, seni aptal! Geçen ay Juarez'de birliktelermiş,” dedi.

Susanna'nın kanı donmuştu. “Bana yalan mı söyledi yani?”

“Diaz'la ilgili hiçbir şey bilmediğini söylediyse, belli ki yalan söylemiş.”

“Ama bunu neden yapsın? Biz onunla çok uzun zamandır arkadaşız.”

True burun kıvrıdı. Arkadaş mı? Tanrım sen onu Susanna Kasper gibi arkadaşlardan koru.

“Belki de senden şüpheleniyordur,” diye çıkıştı. “Belki de Diaz bize sandığımızdan daha da yakındır.”

True ilk defa telefonu kapatamadan Susanna elindeki ahizeyi hızla çarparak kapatmış ve sanki az önce elinde tuttuğu ahize bir yılanmış gibi gözlerini dikmişti. Milla'nın her zaman hayranlık duyulması, toy biri olduğuna inanmıştı. Şimdiyse onun sandığı kadar toy olmadığını düşünüyordu. Milla ona oyun mu oynuyordu?

Susanna'nın boğazından yükselen panik havası neredeyse onu boğacak duruma gelmişti. Şimdiye kadar parçaların birleşmemesi için elinden geleni yapmıştı. Gelgelelim, şimdi de bir şeyler yapmalı ve elini çabuk tutmalıydı.

Yirmi İkinci Bölüm

Diaz dumanaltı bara girip kendine duvar kenarında, mekâna girip çıkan müşterileri rahatça görebileceği loş bir masa seçti. İçerideki müzik gürültülü, metal masalar üzerlerindeki boş şişelerle tıklım tıklım insan doluydu. Mekânın tek tuvaleti arka köşelerden birine yerleştirilmiş bir fiçidan ibaretti. Mekânda iki fahişe iş üzerindeyken, Meksikalı çiftçi ve balıkçılar tüm streslerinden arınıp gönüllerince eğleniyorlardı. Çalan yerel şarkılara avazları çıktıkça eşlik ediyor, birbiri ardına içki siparişleri verip kadeh kaldırıyorlardı. Barın barmeni elinin altında dolu bir silah bulunduran birine benziyordu ama bu neşeli mekânda onu kullanmaya pek fırsat bulamıyor gibiydi.

Enrique Guerrero'yu bulmak hem çok zaman almış hem de Diaz'ın sabrını fena halde zorlamıştı. Diaz onu bulabilmek için neredeyse Meksika'nın yarısının altını üstüne getirmişti. Ama işte nihayet o küçük piçi Veracruz'un liman şehrindeki bu küçük, kalabalık barda kıştırırmayı başarmıştı. Üstelik etrafı ahabplarıyla doluyken, kendini en güvenli hissettiği anda...

Diaz, *Lola onu mutlaka uyarmış olmalı*, diye düşünüyordu. Ya da belki de Matamoros'taki arkadaşları dikkatli olmasını söylemişlerdi. Çünkü Enrique adeta buhar olup uçmuştu. Saklayacak bir şeyi olmasa neden kaçsındı ki? Şimdi gözünün önünde duran adama baktıkça, Diaz onun sakladığı çok şey olduğunu bizzat kendi gözleriyle görüyordu. Enrique etrafındaki insanları izleyip onların fark edemeyecekleri kadar sarhoş oldukları anda el çabukluğuyla cüzdanlarını çalan yankesicilerdendi. İşinde çok iyi olduğu açıktı ama mekânın karanlık ve dumanaltı oluşu da en büyük yardımcısıydı. Üstelik içkiler öylesine su gibi akıyordu ki, şu an onun yerinde beş yaşında bir çocuk bile olsa yaptığı şeyi yapmakta zorlanmazdı. Enrique de içiyordu ama fazla değil, ki böyle bir yerde en büyük avantajı buydu. Kaldı ki bu çiftçilerin hemen hemen hepsinin üzerinde tek bildikleri silah olan falçataları vardı; onlar için silahla adam doğramak milli bir spor gibiydi. Yani aslında Enrique yaptığı işle tek gözünden çok daha fazlasını riske ediyordu.

Diaz ise ağzına bir damla içki koymadan öylece oturuyordu. İnsanlar onun varlığını bile fark etmemişlerdi. Hiç kimseyle göz göze gelmemeye çalışıyor, Enrique'yi izleyip doğru zamanın gelmesini bekliyordu.

Enrique çok fazla içki içmediğinden köşedeki fiçıya gitme ihtiyacı da hissetmemişti.

Etse, Diaz hemen arkasından seğırtcek, ona nazikçe koridor boyunca eşlik edip en yakın kapıdan dışarı çıkaracaktı. Mekândan çıkıp gitseler bile içerdekiler bunu fark edemeyecek kadar meşguldü. Gerçi fark etseler de kimin umurunda olurdu ki? Diaz karanlığın içine daha da gömölüp dikkatinin bir an bile dağılmasına müsaade etmeden beklemeye devam etti.

Enrique ayağa kalktı. Dostlarının sırtlarını sıvazlayıp şen ve gürültülü kahkahalar atarak mekândan ayrılmaya hazırlandığında şafak neredeyse sökmek üzereydi. Anlaşılan o ki o gece kazanması gerektiği kadarını çoktan cebe indirmişti. Çok akıllıca bir işti yaptığı. Çünkü insanlar ayılıp kendine geldiklerinde gecenin sarhoşluğuyla tüm paralarını saçtıklarını düşüneceklerdi.

Enrique kapıyı açtığında dışarıdaki temiz hava mekânın üzerine adeta bir kara bulut gibi çökmüş, dumana hiç etki etmemişti. Diaz acele etmeden yerinden kalkmış, adımlarını ayarlayarak Enrique'nin hemen arkasında belirivermişti. Kapıdan peş peşe çıktılar. O sırada Diaz'ı gören hiç kimse bu gidişin altında bir sebep aramazdı çünkü Diaz gayet rahat bir tavırla yürüyordu.

Kapıdan çıkar çıkmaz eliyle Enrique'nin ağzını kapatıp kulağının hemen altına bıçağını dayadı ve onu yan sokağın karanlık bir köşesine doğru sürüklemeye başladı.

İspanyolca konuşarak, "Konuş ki yaşayasın," dedi. "Karşı koyacak olursan ölürsün." Elini Enrique'nin ağzından çekti. Delikanlının onu daha iyi anlayabilmesi için boynuna küçük bir kesik attı. Canı fena halde acımış olmalıydı, açık yaradan kan süzölmeye başlamıştı bile ama Diaz ciddi bir hasar vermemeye dikkat etmişti.

Enrique korkudan her an altına edecekmiş gibi Diaz ne isterse vermeye hazırdu. İşte, para buradaydı.

Diaz, "Sakin kıpırdayayım deme, seni lanet olası," dedi. Bıçağını biraz daha derine gömmüştü. Diğer eliyle Enrique'nin üzerini hızla arayıp uzanmaya çalıştığı bıçağını fırlatıp attı. "Senden arkadaşlarının parasını falan istemiyorum, tek istediğim sadece birkaç cevap."

"Tamam, ne istersen..."

"Beni annen gönderdi. Adım Diaz."

O an Enrique'nin dizlerinin titrediğini hissetti. Yüzü renkten renge girmiş, annesinin arkasından lanetler yağdırdığını anlamıştı. Hoş, annesi duysa umurunda olur muydu hiç sanmıyordu. Diaz anne ve oğlun birbirlerinden hiç hoşlanmadıklarını anlamıştı ama Lola yine de Diaz'a Enrique'yi nerede bulabileceğini söylememişti. Ama sonuç itibariyle Lola sadece kendini umursayan bir kadındı ve bu özelliği belli ki oğluna da geçmişti.

"On yıl önce, Lola kaçırılan bebelere bakarken sen de onunla birlikte yaşıyordun."

"Bebekler hakkında hiçbir şey bilmiyorum..."

"Kes sesini. Sana bebekleri sorduğum yok. Bana Arturo Pavón ve dayın Lorenzo'nun kimin için çalıştığını söyle. Duyduğun bir isim oldu mu hiç?"

"Bir Yankee," diyerek kekeledi Enrique.

"Sana nereli olduğunu sormadım, adı herif, adını sordum."

"Yok... isim yok. Tek duyduğum sadece El Paso'da yaşadığı."

"Hepsi bu mu?"

“Yemin ederim!”

“Hayal kırıklığına uğradım. Bu kadarını zaten biliyordum.”

Çocuk tir tir titremeye başlamıştı. “Ben adamı hiç görmedim. Pavón da adını söylememeye çok dikkat ederdi.”

“Lorenzo da o kadar dikkat eder miydi? Yoksa o daha çok atıp tutmayı mı severdi?”

“Atıp tutardı ama boş laflardı söyledikleri. Bildiği bir şey yoktu aslında!”

“Sen bana Lorenzo’nun söylediklerini anlat. Boş laf olup olmadığına ben karar veririm.”

“Çok uzun zaman oldu. Şimdi hatırlamıyorum...”

Diaz diliyle bir cık cık sesi çıkardığında artık bıçağını gencin etine daha da fazla gömmesine gerek kalmadan, delikanlı korku içinde gözyaşlarına boğulmuştu. Etrafı keskin bir sidik kokusu sarmıştı.

“Pavón’un yabancı bir bebeği çalarken tek gözünü kaybettiğini hatırlıyor musun? Bebeğin annesi Pavón’un gözünü çıkarmıştı hani? Eminim bu olayı hatırlıyordunuz.”

Enrique gözyaşları içinde, “Hatırlıyorum,” dedi.

“Ah, hafıza kaybına uğramadığını biliyordum zaten. Ne hatırlıyorsun o olayla ilgili?”

“El Paso’daki adamla ilgili bir şey değil. Onunla ilgili hiçbir şey bilmiyorum! Ama bebek, o yabancı bebek... Lorenzo, o doktor kadının onlara yardım ettiğini söylemişti.” Kadın doktor.

Doktor Kasper, Milla’nın bebeğini kendi elleriyle başkalarına vermiş ve bunca yıldır da Milla’nın yüzüne arkadaşı gibi gülmüştü. Üstelik hâlâ El Paso’da yaşıyordu.

İşte şimdi yapbozun büyük bir parçası yerine oturmuştu.

Tevvekkeli değil, içleri boşaltılan kurbanların bedenleri rastgele kesilip biçilmiyordu. İşi bilen bir doktorun elinden çıktığı belli olacak kadar özenle alınıyordu organlar. Hasar görmüş bir organ kimsenin işine yaramazdı ne de olsa. Bu işlerden anlayan biri de yapabilirdi bu işi belki, ama bir doktorun yapması akla daha yatkındı.

Milla’nın bebeğinin kaçırıldığı küçük köyle şu günlerde içi boşaltılmış cesetlerin bulunduğu yere yakın yaşayan tek doktor kimdi?

Susanna Kasper’dan başkası değildi.

Diaz, Milla’yı bir an önce uyarması gerektiğini düşündü.

Ekim ayının ortaları geldiğinde Diaz hâlâ dönmemişti ve Milla öyle çok endişeleniyordu ki yapması gereken hiçbir işe kafasını veremiyordu. Yoksa başına bir iş mi gelmişti? Meksika genel anlamda son derece dost canlısı ve misafirperver bir ülkeydi ama elbette dünyanın pek çok yerinin olduğu gibi karanlık bir yüzü de vardı. Diaz’ı diğer insanlarla aynı kefeye koyamazdı ama onun gibi yırtıcı biri bile o karanlıkta yetersiz kalıp şaşkına dönebilirdi. Bir tüfeğin mermilerinin ona işlemeyeceği iddia edilemezdi.

Milla endişeli olmadığı zamanlarda ise öfkeliydi. Acaba Diaz bir anlığına da olsa, bir insanın sevdiği birinden hiç haber alamamasının nasıl bir şey olduğunu düşünmüş müydü? Bu noktada Diaz ile Justin birbirlerinden çok farklı koşullardaydı elbette. Aralarındaki tek ortak

bağ Milla'nın kalbinde edindikleri yerdı. Oğlu ve aşkı; şüphesiz ikisini de bu şekilde vedalaşmadan, acı, belirsizlik ve bir boşluk duygusu içinde kaybetmek istemezdi. Diaz yeniden ortaya çıktığında ona bu konudan bahsedecek ve bir daha unutmamasını sağlayacaktı. Eğer hoşuna gitmeyecek olursa kendi bilirdi. Eğer isterse aralarındaki ilişkiyi derhal bitirebilirdi ama aralarında bir *ilişki* olacaksa, Diaz'ın ara sıra uğrayıp oynadığı bir seks oyuncağı olmaktan çok daha fazlasını alacaktı.

Milla, Diaz'ı pek çok kez aramış ama hiçbirinde ona ulaşamamıştı. Telefonu ya kapalı oluyordu ya da çekmiyordu. Kullandığı hattın sesli mesaj servisi varsa da belli ki açmamıştı.

Milla elinden geldiğince kendini işine vermeye çalıştı. Maalesef Kayıp Aranıyor Derneği'nde işler her zaman çok yoğundu. Yine bir dolu evden kaçan genç, kaçırılan çocuklar ve dağlarda kaybolan yürüyüş grupları vardı. Sebebi her ne olursa olsun, eğer insanların olay yerinde yardıma ihtiyaçları varsa, Kayıp Aranıyor Derneği onlara bu yardımı götürecekti. Bir hafta içinde Seattle'dan Jacksonville'e, Florida'dan Kansas'a, en sonunda da San Diego'dan El Paso'ya uçmuştu. Döndüğünde çok bitkindi ama eve girer gitmez ilk işi mesaj kutusunu kontrol etmek olmuştu. Kutuya çok fazla mesaj bırakılmıştı ama hiçbirisi Diaz'dan değildi. Milla, Diaz'ın cep telefonunu da aradığını hiç sanmıyordu. Gerçi aramış olsa bile Milla'nın cebinin arama kaydı bozulduğu için, aramış ve duymamışsa sonrasında fark etmesi imkânsızdı.

Aklına gelmişken, son iki gündür cebine gelen hiçbir arama olmamıştı. Günlerdir o uçuş senin bu uçuş benim gezinirken bu durum hiç akıma gelmemişti ve her fırsatını bulduğunda hemen ofisi aramıştı. Telefonu arama yapabiliyordu ama ya eğer gelen aramalara kapandıysa?

Milla hemen ev telefonundan cep telefonunu çaldırdı. Ev telefonunun ahizesinden bağlantı sesi duyulurken, cep telefonunda hiçbir hareketlilik yoktu.

Milla öfke içinde telefonu kapatarak yeniden çantasının içine fırlattı. Sabah ilk işi telefonu tamirciye götürüp yerine ödünç bir telefon almak, hatta belki de yenisiyle değiştirmek olacaktı. Diaz'ın arayıp da ulaşamamış olma ihtimalini düşünmek bile istemiyordu. Acaba onda ev numarası var mıydı? Verdiğini hiç hatırlamıyordu. Ama tabii eğer Diaz ona gerçekten ulaşmak istese derneği arayıp mesaj bırakabilirdi ya da belki de bilinmeyen numaralar servisinden ev telefonunu öğrenip eve de bir mesaj bırakabilirdi.

Hangi cehenneme *kaybolmuştu* bu Diaz?

O an ev telefonu çaldığında Milla hiç beklemeden ahizeyi kaldırdı. Belki de arayan..."

"Bayan Boone?"

"Buyrun, benim. Milla sesi tanıyamamıştı. Bu telefon ona ağustosta gelen, Diaz'ı nerede bulabileceğini söyleyen ihbar telefonunu hatırlatmıştı. Ama ses aynı kişiye ait değildi, en azından bundan emindi. İlk telefondaki daha kibar, daha pürüzsüz bir sestti; bu ses ise daha kabaydı ve aksam farklıydı.

"Arturo Pavön'la hâlâ ilgileniyor musunuz?"

Tanrım. Milla bir an midesinden yükselip boğazına hücum eden heyecanı yutkunmaya çalıştı. Lütfen, lütfen bu sefer gerçek bir ihbar olsun, yine hayal kırıklığına uğramayayım diye

dualar ediyordu. “Evet, ilgileniyorum.”

“Bu gece Ciudad Juarez’de olacak. Blue Pig Barı’nda.” Milla, “Saat kaçta?” diye sorduysa da karşıdaki telefonu çoktan kapatmıştı. Arayanın numarasına baktığında numaranın kayıtlı olmadığını fark etti.

Umutsuzca tekrar Diaz’ı aradı. Telefon üç kez çaldıktan sonra bir ses aradığı kişinin şu an kapsama alanı dışında olduğunu söylemişti.

Saatine baktı, dört buçuktu. Geçen hafta oldukça yoğun bir hafta olduğundan ofisteki herkes bir yerlere kaçmıştı. Brian, Tennessee’de; Joann, Arizona’daydı. Debra Schmale ile Olivia bir bağırsak enfeksiyonu sebebiyle hastalanmış, evlerinde dinleniyorlardı.

Yalnız gitmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Acaba gideceği bar nasıl bir yerdi? Kadınların içeriye alınmadığı normal barlardan mıydı, yoksa kadınları ancak fahişe olduklarında içeri kabul edenlerden miydi? Pavön’un özel barlara gideceğini hiç sanmıyordu. Hayır, eğer gitmek için bu barı seçtiyse kesinlikle sıradan bir yer olmalıydı. Bu yüzden içeriye girmeye çalışması başına gerçekten büyük bir dert açabilirdi.

Zihnini yoklayıp yanında götürebileceği, hem işi olmayan hem de iş bilen birilerini düşündü.

Aklına gelen sadece tek bir isim olmuştu.

Diaz ona True Gallagher’dan uzak durmasını söylemişti ve bunu sırf otoritesini göstermek için yapmadığını iyi biliyordu. Bunu birlikte olmadan çok önce, bir uyarı maiyetinde söylemişti. Milla belki de açık açık True’ya neden güvenmediğini sormalıydı. Ama Diaz ve Brian ortalıklarda olmadığına göre, Milla’nın şu an için aklına True’dan başka hiçbir isim gelmiyordu.

Milla fark etmeyeceğini düşündü. Eğer Diaz geçerli bir sebebi olmasa uyarmazdı onu; bu yüzden Milla ona güvenmeliydi. Ama onu görür görmez True’yla ne alıp veremediğini mutlaka soracaktı. O güne kadar kendi hislerine ve dolayısıyla Diaz’ın hislerine güvenip True’dan uzak duracaktı.

Arayabileceği başka birileri olmalıydı mutlaka. İşlerinin yoğunluğu ve Justin’i arama çalışmaları hayatını öylesine meşgul ediyordu ki, sosyal hayatına ayıracak zamanı kalmıyordu. Tanıdığı çok kişi vardı ama hiçbirisiyle samimi değildi ve böyle bir durumda gerçekten güvenilebileceği birine ihtiyacı vardı.

Sonraki saniyede Milla bir oh çekerek, derin bir nefes verdi. Eğer ulaşmayı becerebilirse güvenilebileceği bir kişi daha vardı: Rip Kasper. Milla hızla Rip’in ofis numarasını aranmaya başladı. Gerçi Rip şu an odasında oturmuş hastalarını bekliyor olmayacaktı elbette, ne de olsa o bir anestezişti. Ama yine de ortağıyla birlikte evrak işlerini halledip faturalamaları düzenledikleri ve gelen mesajları kaydettikleri bir ofisleri vardı.

Telefona cevap veren kadın, Rip’in henüz hastaneden çıkmadığını söylemişti. Milla acil bir durum olduğunu söyleyip kadına adını ve telefon numarasını verdi. Kadın, Bay Kasper’a ileteceğine söz verdi. Milla, Rip’in aramasını beklerken üst kata çıkıp üzerine bir kot pantolon, ayağına da spor ayakkabılarını geçirdi.

Rip’in araması bir saatten fazla sürmüştü. Geçen bu sürede Milla evi adımlayıp durmuş,

Diaz'ın telefonunu tam üç kez daha çaldırmış ve kendini boğazından zar zor geçen bir sandviçi yemeye zorlamıştı. Telefon eden kişi kesin bir saat vermemişti, bu da Pavön'un belki de tüm gece boyunca orada olacağı anlamına geliyordu.

Rip nihayet aradığında, "Milla?" dedi endişeli bir ifadeyle. "Ne oldu?"

"Bu gece benimle Juarez'e gelecek birine ihtiyacım var," dedi Milla. "Personelim ya hasta ya da şehir dışında ve bu iş tek başıma yapabileceğim bir iş değil. Benimle gelir misin? Belki de bu çaba hiçbir yere varmayacak, biliyorum ama senden başka arayabileceğim arkadaşım yok."

"Elbette hiç sorun değil. Nerede ve ne zaman söyle yeter."

Milla ona hangi köprü üzerinde ve ne zaman buluşacaklarının bilgisini verdi. "Ama daha öncesinde üzerini değiştirsen iyi edersin. Gideceğimiz barın yeri biraz sapa."

Rip keyif dolu bir ifadeyle, "Tamammm," dedi. "Uzun zamandır bara yolum düşmemişti."

"Ah, bir şey daha. Ne kadar süreceğini bilemiyorum. Tüm gece sürebilir, haberin olsun."

"Yarınki programım çok yoğun değil zaten. Hatta öğlene kadar pek bir şey yok desem yeridir. Bana uyar."

"Teşekkürler, Rip, çok tatlısın."

Rip, "Biliyorum," dedi böbürlenerek.

Bir saat sonra Juarez Köprüsü'nden yürüyerek geçiyorlardı. Aslında Milla sınırı geçerken genelde Chela ile irtibat kurup ihtiyaç duyduğu şeyleri ondan temin ederdi ama bu kez Pavön'un yanına elini kolunu sallayarak gitmek istemiyordu; bu yüzden de sınırın diğer tarafındaki silah tüccarına telefon ederek onunla bir görüşme ayarlamıştı. Juarez tarafına geçtiklerinde Rip'e dönüp, "Silah kullanmayı biliyor musun?" diye sordu.

"Hiç kullanmadım. Ava çıktım ama tabii avda tüfek kullanılıyor. Bir şeyler avlayabildin mi dersen, hayır." Gözlerindeki endişe dolu ifadeyle Milla'ya bakıp, "Gerçekten silaha ihtiyacımız olacağını düşünüyor musun?" diye sordu.

"İhtiyaç duymasam bile yanımda bulunmasını tercih ederim, aksini söylemiyorum bile. Sana söylemedim ama Justin'i kaçıran adamın bu gece bu barda olacağını duydum. Eğer gelirse, emin ol boş gelmeyecektir."

Rip olduğu yerde kalakaldı, yüzünü huzursuz bir ifade yalayıp geçmişti. "Polisleri araşan daha doğru olmaz mı?"

"Peki onlara ne diyeceğim? Sanırım bu adam benim on yıl önce gördüğüm adam mı diyeceğim?" Milla ne devlet polisleriyle ne de federallerle uğraşmak istiyordu.

"Adamın gözünü çıkarmışsın. Bu onu daha kolay tanınır yapmaz mı?"

"Tek gözlü bütün adamları aynı adam sandığım sürece hayır. Ayrıca bu gece gelip gelmeyeceğinden bile emin değilim. Hiç tanımadığım biri arayıp bu gece buraya gelebileceğini söyledi. Senelerdir buna benzer kaç telefon aldım biliyor musun? Tahmin et bakalım kaç ihbar gerçekten doğruyu söylüyordu?"

"Sanırım hiçbirini," dedi Rip rahatlayarak.

“Aslında yalnızca biri.”

“Şimdiki ihbar ise bekle ve gör cinsinden.”

“Muhtemelen. Ortaya çıkana dek bunu bilemem. Ama kendimi koruyacak bir şeyler almadan bir bara da giremem.” Rip bu tür yerlerin nasıl olduğunu iyi bilirdi. Böyle yerlerde bir kadın için içeri girmek hayli zordu. Bu da Milla’nın dışarıda olacağı anlamına geliyordu. Milla’nın yapacağı gibi arabanın içinde oturmak bile riskli olabilirdi.

Sınırın diğer tarafında Milla’yı karşılayan, yüzündeki geniş gülümsemesiyle eski bir dost olan Benito’yla gayet iyi durumda bir Ford Taurus olmuştu. Benito, Milla’ya Blue Pig Barı’nın nerede olduğunu bildiğini söylemiş ve adresi detaylarıyla vererek çok dikkatli olmasını belirtmişti. Blue Pig’in kötü bir ünü vardı. Meksika’daki pek çok bar erkeklerin eğlenmek için gelip zil zuma sarhoş oldukları gayet dost canlısı mekânlardı. Ama Blue Pig hep en kötülerin toplandığı yerd.

Milla bir an içinden, *eğer o kadar kötü bir yerse, Pavön da mutlaka içerde olmalı*, diye geçirdi.

Chela’yla buluştular. Chela onlara bir çanta uzatmış ve sonra da parasını alarak sırtını dönüp gitmişti. Rip şaşkınlıkla, “Ne yani, bu kadar kolay mı? diye sordu.”

“Şimdilik öyle. Ama eğer polisin biri çantanın içine bakmak isteyecek olursa, çantayı fırlatıp aniden koşmaya başlıyorum.”

Rip sırtarak, “O zaman ben de seninle birlikte koşarım,” dedi.

Taurus’un yanına geldiler ve Milla direksiyonun başına geçti. Çok fazla umutlanmadan barın yolunu tuttular. Milla, Diaz’ın numarasını tekrar tuşladı ve şaşkınlık içinde Diaz’ın telefonu yanıtladığını duydu.

Milla, Diaz’ın sesini duyduğunda kendine hâkim olamayarak, “Hangi cehennemdeydin?” diye bağırdı. Sonra yaptığının farkına vardığında yüzü kızararak sustu. Bu soruyu, cevabını bilme hakkı olduğunu düşündüğü için sormuştu. Sonrasında bir an durup düşündüğünde gerçekten bunu bilmeye hakkı vardı. Ne de olsa sevgililerdi ve Milla onu çok merak etmişti.

Diaz üç saniyelik bir sessizliğin ardından, “Ben de sana aynı şeyi soracaktım,” dedi.

“Telefonum dışarıdan aramaya kapalı. Ama ben arayabiliyorum. Olay bundan ibaret.”

“Benim de telefonum çoğu zaman kapalıydı.”

“Neden?”

“Çünkü çalmasını istemiyordum.”

Bu kez sessizliğe gömülen Milla olmuştu. Kafasını önündeki direksiyona vurmamak için kendini zor tutuyordu. Diaz’ın suratına o belli belirsiz tebessümün yerleştiğini tahmin edebiliyordu. “Neden öyle istiyordun?”

“Çünkü etrafın dikkatini çekmek istemedim.”

Demek ki yakın takipteydi. “Bir şeyler bulabildin mi?”

“Çok ilginç bir şey buldum. Sen neredesin?”

“Juarez’de. Bu yüzden sana ulaşmaya çalışıyordum. Bugün öğleden sonra Pavón’un bu gece Blue Pig Barı’nda olacağına dair bir ihbar aldım.”

“Orayı biliyorum. Ben gelene kadar sakın kıpırdama. Sakın yalnız başına gideyim deme.”

“Yalnız değilim. Rip Kasper var yanımda.”

Diaz’ın sesi birdenbire gerilmişti. “Kasper mı?”

“Arkadaşlarım Susanna ve Rip’i hatırlıyor musun?”

“O kadın da bu işin içinde, Milla. O da sana oynanan oyunun bir parçası. Hemen o adamdan uzaklaş ve El Paso’ya geri dön. Hemen.”

Milla bir an kulağından çektiği telefona şaşkınlıkla bakıp sonrasında yeniden kulağına götürdü. “Ne dedin sen?”

“Susanna diyorum. Justin’in kaçırılmasını o ayarlamış. Görünen o ki organ kaçakçılığı işine de el atmış durumda. Bu konuda bilgisi olan birinin organları söküp aldığı belliydi, bu durumda bir doktor en mantıklısı görünüyor.”

Milla öylesine afallamıştı ki düşünemiyordu bile. Susanna mı? Bu ihtimali akli bir türlü almıyordu. Susanna arkadaşındı, Justin’i o doğurtmuştu ve bunca sene Milla’yla bağlarını hiç koparmamış, desteğini ve dostluğunu hiç esirgememişti. Milla’nın verdiği mücadelenin en yakın takipçisiydi.

Milla bu fikirle nefes nefese kalmıştı. Başı dönene dek nefesini tuttu ve gözlerini sımsıkı kapadı.

Rip endişelendiğini belli eden bir ses tonuyla, “Milla?” diye seslendi. “İyi misin?”

Diaz’ın buz gibi sesi, “Hemen o adamdan uzaklaş,” diye haykırıyordu.

Milla içinde kalan son kontrol kırıntılarıyla sakince, “Ne zaman burada olabilirsin?” diye sordu.

“Daha yetmiş kilometrem var. En az bir saat sürer.”

“Pavön’u görme şansını elimin tersiyle itemem. Belki gelmeyecek ama ya gelirse?”

Diaz, Milla’ya eve dönmesini söylemenin ne kadar beyhude bir çaba olduğunu anlayıp derin bir nefes aldı. “Yanında silahın var mı?”

“Evet.”

“Ya, yanındaki adamın?”

“Şu an yok.”

“Olmasın zaten. Altında nasıl bir araba var?”

Milla kiraladığı arabayı Diaz’a tarif etti.

“Arabada kalın ve kapıları sıkıca kilitleyin. Arabayı seni bulabileceğim bir cadde üzerine park et. Elimden geldiğince çabuk gelmeye çalışacağım ve yanındaki adam herhangi şüpheli bir davranış yapacak olursa, hiç çekinmeden bas tetiğe.”

Milla bir yağmur gibi inen kesin emirlere, “Peki, tamam,” diyerek karşılık verdi.

Diaz’ın telefonu kapatmasıyla Milla da aynısını yaptı. Dumura uğramıştı, Rip’e bakmaya cesaret edemiyordu. Rip bu işin içinde olamazdı. Rip gibi bir adam... onun yumuşacık bir kalbi vardı, gerçek bir centilmendi. Milla’nın onu dost canlısı görmediği tek an Susanna’nın Milla’yı True’ya ayarlamaya çalıştığı geceydi. True’yu sevmediğini açıkça belli etmişti.

Onu Diaz da sevmiyordu. Hem Rip’in hem de Diaz’ın True’dan hiç hazzetmiyor

olmaları ne kadar da garipti. Aynı şekilde Rip'in ondan bu derece hoşlanmadığını bilirken, Susanna nasıl olur da Milla'yı tüm gücüyle True'nun kollarına atmaya çalışırdı? Bunu neden yapıyordu?

True ile Susanna konuşuyorlardı ve bunda şüphe uyandıran bir durum yoktu. True şu an çok zengin olabilirdi ama yoksulluğun bağrından çıkıp gelmişti. Milla onun El Paso' nun en düşkün, yaşanılabilir en zor mahallelerinden geldiğini biliyordu. Oralarla hâlâ güçlü bağlarının olduğunu da... True hiç şüphesiz o kesimin en aşağılık kaçakçılarını tanıyordu.

Susanna... ve True?

Gayet akla yatkındı. Milla şu an elinde hiçbir delil olmadan sadece içgüdülerine dayanarak varsayımlarda bulunuyordu ama parçalar birbirine öylesine uyuyordu ki...

Alışveriş poşetlerindeki tabancalardan birini eline alıp poşeti yeniden döşemenin üzerine, ayaklarının yanına bıraktı.

Rip, "Neler oluyor?" diye sordu. "Arayan kimdi?"

"Diaz diye bir adam."

Rip bitkin bir ifadeyle derin bir nefes verdi. "Adını duymuştum."

"Nereden?"

"Susanna ve True konuşurlarken duymuştum." Rip başını pencereden dışarı çevirdi. "Sanıyorum Susanna'dan haberi var."

Milla şaşkınlık içinde gözlerini Rip'e dikerek elini tabancasının üzerinde tutmaya devam etti. Rip gözlerini ovuşturdu. "Susanna bazen çok dikkatsiz olabiliyor. Ağzından çıkan kulağı duymuyor, seslerin ne tür haberler taşıdığını unutuyor. Evdeki ofisi, mesela, sesleri dışarı veriyor. Yıllardır, öyle çok konuşmasına şahit oldum ki. Ama sadece şu son birkaç aydır parçaları bir bütün haline getirmeyi becerebildim. Bir gün True'yla telefonda konuştuklarına şahit oldum ve şu an tam olarak ne dedi hatırlamıyorum ama o cümleden çıkarılacak anlam gayet açıktı. Bebek işinden ne kadar çok para kazandıklarından ve Justin'in kaçırılışıyla kopan velvelede nasıl da az kalsın yakayı ele vermek üzere olduklarından bahsediyorlardı. *Para kazanmışlar*. Tam olarak böyle söyledi: 'Para kazandık.'"

Milla, "Neden bir şey söylemedin?" diye sordu. "Neden polise gitmedin?"

"Delil yetersizliğinden. Hatta hiç olmayışından. Sadece tek taraflı birkaç telefon konuşmasına şahit oldum, o kadar. Susanna, True'ya Diaz denen adamın bir şeyler öğrenip öğrenemeyeceğini soruyordu. Karşıdaki ne cevap verdi bilmiyorum, ama belli ki Diaz'dan çekiniyorlar. Ben de bu nedenle kendi çapımda bir araştırma yaptım, etrafta konuşulanlara kulak kabarttım ve sonunda Guadalupe'deki kilisenin arkasında bir tür transfer yapılacağını öğrendim. Meksika'da benim de tanıdığım birkaç kulağı kesik vardır. Planın işe yaramasını umarak onlardan birini aradım ve Diaz'ın bu haberle çok mutlu olacağını söyleyerek ona bir zarf attım. Sonra da seni arayıp yapmacık bir aksanla Diaz'ın da orada olacağını haber verdim. Aslında tam olarak emin değildim ama bir ihtimal vardı ne de olsa. Ama sanıyorum yanılmamışım, öyle değil mi?"

Demek kimliği belirsiz ihbarcı Rip'ti. O olmalıydı, aksi takdirde o gecedен nasıl haberdar olacaktı. Milla sözleri boğazına düğümleyenirken, "Gelmişti," dedi.

Rip başını önüne eğdi. “Susanna’nın ne işler karıştırdığım öğrendiğimde... karımı yirmi yıldır tanıyorum ama meğer hiç tanımamışım. Sanırım sebebi paraydı. Öğrenci kredilerimizi, kredi kartlarımızı, adını sen söyle, ne varsa ödeyebilmek için resmen beş kuruşsuz kalmıştık. Susanna para idaresi konusunda pek iyi değildir. Al benden de o kadar, dürüst olmak gerekirse. Bu yüzden borçlardan kaçabilmek için bir yıl boyunca Meksika’da yaşadık. O yıl mali durumumuz giderek iyileşmeye başladı, sebebini ise ancak şimdi anlayabiliyorum. Meğer Susanna bebek satıyormuş. Boyunu, kilosunu, sağlık durumunu bildiği, doğurttuğu bebekleri satıyormuş.”

Zavallı Meksikalı kadınlar, sırf bebekleri bir doktorun elinde doğsun diye kilometrelerce yol kat edip ona geliyorlardı. Bebekler doğumdan sonra bölgenin dört bir yanına dağılıyordu, bebekleri kimin kaçırdığı nereden anlaşılacaktı ki? Susanna doğumdan sonra bir daha aileleri hiç görmediği için hiçbir şekilde şüpheliler arasında yer almadı.

Rip sözlerine, “Justin’i de sattı,” diyerek devam etti. “Ondan çok para kazanmışlar. Çok üzgünüm, Milla. Onu nereye gönderdikleri konusunda hiçbir fikrim yok. Bütün evraklarını didik didik ettim ama kaçırılan bebeklerle ilgili hiçbir kayıt yok. Umurunda bile olduğunu sanmıyorum ya.” Gözleri yaşlarla dolmuştu. “On yıldır senin nasıl kendi kendine debelenip hiçbir sonuca varamaman için uğraştıklarını anlattığını duydum. Ellerinden geldiğince tüm yollarını tıkamışlar.” Milla her an kırılıverecekmiş gibi bir ses tonuyla, “Şimdi ne yapacaksın?” diye sordu, işte bu, Milla’nın canını çok yakmıştı. Hem canını yakmış, hem şaşırtmış, hem de öfkelenmişti. Susanna şu an burada olmadığı için çok şanslıydı, Milla onu öldürebilirdi.

“Bilmiyorum. Muhtemelen boşanacağım. Şimdiye kadar onu bırakmadım çünkü onların iç yüzünü anlamaya çalışıyordum. Ona karşı ifade verebilir miyim diye sorarsan, bunu yapabilir miyim henüz bilmiyorum.”

“Diaz, Susanna’nın aynı zamanda organ kaçakçılığı yaptığını da düşünüyor. Yani insanları öldürüp organlarını satıyorlar.”

Rip’in ağzı şaşkınlıkla açık kalmış, ama tek kelime edememişti. En sonunda “O, o bunu yapamaz. Bu çok fazla...” demeyi becerebilmişti.

“Guadalupe’de o gece transfer edilen şey bir cesetti.”

“Aman Tanrım. Aman Tanrım.” Rip’in yüzü bir anda bembeyaz kesildi ve gözlerini sımsıkı kapadı. Sanki her an kusacakmış gibiydi.

Milla da midisinin bulandığını hissediyordu. Saatine son bir kez daha göz atıp çevik hareketlerle arabayı çalıştırdı. “Bara gitmemiz lazım. Pavön çoktan gelmiş olsa gerek.”

“Gelmeyebileceğim söylemiştin ama...”

“Her zaman bir olasılık vardır.”

Yirmi Üçüncü Bölüm

Pavón Blue, Pig'e erkenden gelmişti. O sürtük geldiğinde barda olmak, onu beklediğini kendi gözleriyle görmek istiyordu. Onunla telefonda konuşmak bile içindeki heyecan dalgasını fazlasıyla kabartmıştı. Öyle ki heyecanı çoktan bacaklarının arasına vurmuştu ve eliyle tatmin etmemek için kendini zor tutuyordu. Günlerce pislik içindeki o teknede, tıpkı küçük bir kız çocuğu gibi korkudan sinerek bekleyip durmuştu. O sürtüğe karşı harekete geçmeden evvel Diaz'ın nerede olduğunu öğrenmesi gerekiyordu, ki bu da hiç kolay olmamıştı.

Ama şansı bu kez yüzüne gülmüştü. Balıkçılardan biri Pavon'un kuzenine Diaz'ın Matamoros'a gelip Enrique Guerrero'yu sorduğunu anlatmıştı. Bu haber hem iyi hem de kötüydü; iyiydi çünkü balıkçı aynı zamanda Enrique'nin haberi alınca güneye kaçtığını söylemişti, ki bu da Diaz'ın da peşinden güneye gideceği anlamına geliyordu. Kötüydü, çünkü Diaz, Enrique'yi önünde sonunda bulacaktı ve Pavón onun ağzını sıkı tutabileceğinden şüpheliydi. Enrique annesini bile şeytana satabilecek bir adamdı. Gerçi Lola gibi bir anneyle onu kim suçlayabilirdi ki? Pavón'un, Lorenzo ne biliyorsa Enrique'nin de onu bildiğinden şüphesi yoktu ve Enrique her ne biliyorsa, Diaz da yakında öğrenecekti.

Pavón için Gallagher'la arasındaki ilişkiyi koparmak ve büsbütün ortadan kaybolmak adına bundan daha iyi bir zamanlama olamazdı. Kaldı ki Diaz'ın ufaklarla uğraşmayıp doğrudan büyük balığın peşine takılma ihtimali de vardı. Ama Diaz'ın yine de hiçbir balığın kaçmasına izin vermeyen gaddar ve acımasız bir yanının olduğunu bilmeyen yoktu. Pavón'un ise bir gün o şeytanla yüz yüze gelecek cesareti yoktu. İlk düşündüğü plan en iyisiydi. Kadını yem olarak kullanıp Diaz'ı peşine sürüklemek ve sonra da onu öldürmek en doğrusuydu. Ancak o zaman Pavón gerçek anlamda güvende olabilirdi.

İşte bu yüzden Pavón barda kendini arka arkaya devirdiği biralarla teselli ederken bıkip usanmadan bekledi. Neredeydi bu kadın? Yoksa Pavón sınırı geçmesine değmeyecek kadar değersiz miydi onun için? Aslında işleri ne kadar da kolaylaştırmıştı, neredeyse bir tek kapısının önüne gitmediği kalmıştı.

Pavón dördüncü birasını içerken Milla'nın belki de gelmeyeceğini düşünmeye başladı. Bara sadece fahişeler ve belalarını arayan kadınlar girerlerdi. İyi kadınlar gelmezdi ve kahretsin ki o sürtük iyi bir kadındı.

Pavón kendi kendine küfürler yağdırarak ayaklandı, tam ön kapıya yaklaşmıştı ki

birden durup yeniden arkaya doğru ilerledi. Seni aptal! Ya kadın dışarıda bekliyorsa? Bu çok aptalcaydı ama olabilirdi. Kadın onu fark etmeden önce onu görmeliydi. Bu yüzden arka kapıdan çıkmaya karar verdi.

Arka kapıdan öne doğru dolanmaya başladı, bu onun için hiç de kolay olmamıştı. Çünkü burada binalar birbirine öylesine yapıştı ki caddenin diğer ucuna çıkabilmek için daracık, pis bir aradan geçmek zorunda kalmıştı. Kendini mümkün olduğunca gizliyor ve diğer insanların arasına karışmaya çalışıyordu. Milla'nın gözleri muhtemelen bir grup değil, yalnız bir adam arayacaktı. Pavón'un şansına sokaklar insan kaynıyordu ve bu adamların çoğu iyi bir kadının kesinlikle karşılaşmak istemeyeceği cinsten adamlardı.

Pavón dikkatle ilerlemeye başladı. Kadın caddenin diğer tarafında yüzü ona dönük biçimde park etmiş olabilirdi. Her arabayı tek tek kontrol etmesi gerekiyordu, işte oradaydı! Caddenin karşı tarafında gelişigüzel park etmiş, sırtı Pavón'a dönük biçimde arabada oturuyordu.

Bu o olmalıydı. Açık kahverengi saçlı, kıvrıkcık bir kadındı gördüğü. Öylesine açık bir kahveydi ki neredeyse sarıya çalıyordu. Ve o bukleler... Pavón özellikle onları hiç unutmamıştı. Gecenin bu karanlığında bile her bir bukle sanki kendi başına buyruk bir hayat sürüyorlarmış gibi çevreliyorlardı kadının başını. Tıpkı bir civciv gibi yumuşacık ve kabarık görünüyorlardı. Pavón bir an için, *acaba kasık tüyleri de kıvrıkcık mıdır?* diye düşünüp, sırtıttı. Yakında öğrenecekti nasılsa.

Son on yıldır fahişeler dışında hiçbir kadınla -onu isteyen hiçbir kadınla- sevişmemişti. Kadınlar onu istemiyordu çünkü bu kıvrıkcık sürtük yüzünü korkunç bir hale sokmuştu. İşte şimdi bedelini ödeme vakti gelmişti. Pavón onu merhamet dileninceye kadar becerecekti.

Belki de Diaz'ı öldürdükten sonra bile kadının gitmesine izin vermezdi. Vücudunu başkalarına pazarlayabilirdi. Nasılsa bundan sonra para kazanmanın yeni bir yolunu bulmak zorundaydı.

Kadının yanında biri daha vardı. Bir adam.

Pavón birden durdu. Kanı damarlarında adeta buz kesmişti. Diaz bu kadar çabuk dönmeyi nasıl becermişti? *Idiota!* Pavón kendi aptallığına lanet okudu. Çok fazla güvenlikti olduğu ve bir dolu evrak gerektirdiği için uçağa binemiyor diye hiç kimse binemiyor değildi ya. Diaz isterse ülkenin öbür ucundan birkaç saatte istediği yere gidebilirdi.

Belki de böylesi daha iyiydi. Bir taşla iki kuş vurmuş olacaktı. İkisi beraberdi, arkalarındaki Pavón'un varlığından habersizlerdi. Diaz'ı tam da şuracıkta öldürebilirdi aslında. Pencereyi delip beynine saplanan bir kurşun işini görebilirdi. Kadınsa... Diaz'ı öldürürse onu da öldürmek zorunda kalacaktı. Bu duruma canı sıkılarak iç geçirdi. Ah, Tanrım. Planladığı şekilde ilk olarak Diaz'ı vurmak Milla'ya zaman kazandıracaktı. Pavón önden yaklaşıp her ikisine de birer kurşun sıkmaya cesaret edememişti. Bunun yerine arkadan yaklaşp dikiz aynalarının fark etmeyeceği bir açıyla yana geçecek ve Diaz'ın kafasına ateş edecekti. Diaz'ı vurduktan sonra kadını görebilmek için öne doğru ilerlemek zorunda kalacaktı, ki ancak o sayede kadını da iyi bir açıyla vurabilirdi. Kadın muhtemelen o an çılgınlık atarak nereye kaçacağım bilemiyor, hatta belki de arabayı çalıştırmaya uğraşıyor olacaktı.

Hızlı ve hatasız olmalıydı, tek gözle işi gerçekten oldukça zordu. İşin kötü yanıysa, Pavón'un sol gözü yoktu ve her ikisi de sol tarafında duruyordu.

O an adam arabadan indi. Pavón olduğu yerde donup kaldı. Bu Diaz değildi! Bunun saçları daha açık renkti. Daha kilolu, daha kısa, daha tıknaz bir adamdı. Şaşkınlık içinde adamın kim olduğunu hatırladı. Bu, Doktor Kasper'ın kocası diğer Doktor Kasper'dı.

Piç kurusu! Onun burada ne işi vardı?

Neyse, ne fark ederdi ki? Anlaşılan o ki, Doktor Kasper, Pavón'un içeride olup olmadığına göz atmak için bara giriyordu. Bundan daha iyi bir fırsat olamazdı. Pavón tam kadının o an Doktor Kasper'ı izlediğini ve etrafına hiç dikkat etmediğini düşünürken, Milla birden, önce dikiz aynasını, sonra yan aynalarını kontrol etti. Pavón'un kanı donmuştu. Pavón'u görememişti belki ama kesinlikle sandığından daha dikkatli ve tetikteydi. Kadına kendisine göre de sağ taraftan yaklaşmalıydı ki onu daha iyi görebilsin. Ama bu şekilde yaklaşırsa kadın onu görebilirdi.

Bu kadını bir kez hafife alma gafletinde bulunmuş ve bunu da ona çok pahalıya ödemişti. Aynı şeyin bir kez daha yaşanmasına izin veremezdi.

Arabanın kapıları kilitli olacaktı tabii. Pencereler de kapalıydı. Peki Doktor Kasper arabadan indikten sonra yolcu koltuğunun kapısını kilitlemiş miydi?

İçtiği dört bira bunu anlamamanın ancak tek bir yolu olduğunu fısıldıyorlardı.

Pavón uzun ve hızlı adımlarla arabaya doğru yaklaştı ve yan aynalara yakalanmadan doğruca ön kapının koluna uzandı. Beklediği mucize gerçekleşmişti, kapı açıktı. Tabancasını doğrudan Milla'nın başına dayayarak ön koltuğa doğru bir hamle yaptı.

Yüzünde bir sırıtişla, "Merhaba," diyerek koltuğa kurulup kapıyı kapattı. "Beni hatırladın mı?"

Pavón, Milla'nın gözlerinin korku ve endişeyle açıldığını gördü, işte on yıldır en çok beklediği an buydu. Ama sonra Milla birden elini doğrulttu ve Pavón sağlam gözüne doğrultulan bir silahla burun buruna geldi.

"*Hijo de la chingada*, beni hatırladın mı?" diye sordu Milla. "Seni adi piç kurusu, hatırladın mı beni?"

Milla'nın elleri hiç titremiyordu. Gözleri nefretle ıslıl ıslıl yanıyordu. Pavón, tetiği ilk çeken kendisi olmazsa sonunun geleceğini açıkça görebiliyordu.

O an Pavón'un oturduğu koltuğun kapısı aniden açıldı ve biri kulağının hemen dibine bir silah dayadı. Buram buram bela kokan bir ses, "Pavón, seni pislik," dedi. Pavón daha ilk anda sesin kime ait olduğunu anlamış ve neredeyse korkudan altına ederek arabadan sağ çıkma hayallerine veda etmişti. "Demek benim kadınımı tehdit ediyorsun. İşte bu beni çok kızdırdı."

O an bardan dışarı çıkan Rip gördüğü manzarayla olduğu yerde kalakalmıştı. Arabaya doğru yürürken Milla'nın elindeki tabancasını bir adama, adamın aynı şekilde kendi tabancasını Milla'ya doğrulttuğunu ve açık olan kapıdan da esmer, ürkütücü ikinci bir adamın arabanın içindeki adamın başına silahını dayadığını fark etmişti. Gördükleri karşısında yere yığılacak gibi oldu. Panikle yaptığı hesaba göre, ortada üç silah, namlu ucunda iki kafa vardı.

Belli ki birileri ölecekti.

O anın sonrasında her şey hızla gelişti. Ön koltukta oturan adamın silahı elinden alınmış, Rip de arka koltukta varlığıyla canlı, nefes alan tek bir tabanca gibi duran adamın yanında yerini almıştı. Adam bir elindeki silahı önde oturan Pavón'un kafasına dayamış, diğerini ise Rip'e çevirmişti. Meşhur Diaz bu olmalıydı. Rip ancak şimdi adamın neden böylesine kan dondurucu bir üne sahip olduğunu anlayabiliyordu. Diaz, Rip'in bugüne kadar gördüğü en korkunç adamdı ve bunu sağlayan ne sözleri ne de yaptıklarıydı. Varlığı bile ortama ölümcül bir hava katıyordu. Rip kendisine doğrulan silahın korkusuyla adeta dilini yutarken, Milla bu yabancı adamın direktifleri üzerine Juarez'den ayrılırken, bir yandan da hızlı hızlı Rip'le konuştuklarını anlatıyordu. Diaz, Rip'in o gizli ihbarı yaparak onları bir araya getiren kişi olduğunu ve Gallagher hakkındaki anlattıkları duyduktan sonra Rip'e doğrulttuğu silahını indirip tıpkı bir silahlı soyguncu misali bacağına bağladığı kılıfının içine sokmuştu.

Juarez'in ve El Paso'nun ışıklarından uzakta, çöl gibi ıssız topraklarda yol alırlarken Rip soğuktan değil ama Diaz'ın varlığıyla etrafını saran ölümcül havanın etkisinden titriyordu. Titriyordu çünkü Diaz'ın Pavón'u nasıl alt ettiğini görmüştü ve Diaz'ın unvanını sonuna kadar hak ettiğini, hatta hakkında az bile söylendiğini düşünüyordu.

Pavón ise tabiri caizse korkudan altına etmişti. Diaz onu çırılçıplak bir halde yere yatırıp ellerini ve kollarını ayırarak kazıklara bağlamıştı. Pavón ilk başlarda uzun uzun lanetler yağdırmış, ardından uzlaşmanın yollarını aramıştı, şimdi ise alenen yalvarıyordu. Diaz her zamanki sakin tavırlarıyla sorular sorarken, Rip'in midesi artık duyduklarını kaldıramayıp içindekileri bir köşeye boşaltmıştı. Pavón her şeyi en başından bir bir anlatmıştı. Bebeklerin nasıl birer hayvan gibi satıldığını, kaçakçılık zincirinin nasıl işlediğini, bu zincirde Susanna'nın oynadığı rolü ve New Mexico'daki yerel ilçe merkezinde çalışan bir kadının boş doğum belgelerini çalıp nasıl sahtecilik yaptığını tek tek açıklamıştı. Yeni isimlerin yazılı olduğu yeni doğum belgeleriyle çocuklar artık bambaşka kimliklere kavuşuyorlardı.

Pavón, True Gallagher hakkında da bildiği her şeyi anlatmış ve Rip öfkeden deliye dönmüştü. Rip'in aksine Diaz serinkanlı bir tavırla elindeki bıçağı daha acımasızca kullanmaya başlamıştı. Organları için kaçırılıp pazarlanan insanlara gelince, Susanna organların alınması görevini yürütüyor ve True da bu iş sayesinde köşeyi dönüyordu. İşte tam da o anda Rip dönerek karısının da en az şu an yerde yatan pislik kadar kanı bozuk bir katil olduğunun idrakiyle midesindekileri boşaltmıştı.

Diaz sorularını bitirdiğinde bıçağındaki kanı temizledi ve yeniden kınına soktu. Ayaklarının dibinde burnunu çeke çeke ve hüngür hüngür ağlayan pislik yığınının bakarak bacağındaki kılıftan tabancasını çıkardı.

Pavón yeniden yalvarıp yakarmaya başlamıştı.

Diaz elindeki tabancayı ters çevirip kabzasını Milla'ya doğru uzattı. İnsanın içini ürperten bir nezaketle, "Sen yapmak ister misin?" diye sordu. "Bu senin en doğal hakkın." Milla uzun bir süre gözlerini Diaz'ın uzattığı tabancadan alamadı, sonrasında yavaşça elini uzatıp silahı aldı.

Rip şaşkınlık içinde, "Milla!" diye seslendi. "Yapma, bu bir cinayet olur."

Diaz, Rip'e bu işe karışmamasını söyleyen sert bir bakış fırlatarak, "Hayır," diye bağırdı. "Cinayet onların yaptığına denir. Bizimki sadece infaz."

Milla elinde tabancayla gözlerini yerde yatan Pavón'a dikti. Elindeki silah onun Chela'dan aldıklarından çok daha büyüktü. Bu işi hemen burada bitirecek cinsten bir silahtı ve Diaz da zaten bunun için onu Milla'ya uzatmıştı. Milla tam on yıl boyunca hep bu anı beklemiş, Pavón'u öldüreceği anın hayaliyle yaşamıştı. Yıllarca onu çıplak elleriyle paramparça etmenin hayalini kurmuştu. Ama kurduğu hayallerde hep bir öfke nöbetinin ardından yapıyordu bunu, böylesine serinkanlı olmuyordu.

Pavón öyle ya da böyle bu gece burada son nefesini verecekti. Kurtuluşu yoktu. O yapmasa Diaz yapacaktı. Pavón' un Milla'ya yaptıklarının cezasını o kesecekti.

Milla usulca silahını kaldırıp namluyu Pavón'a doğrulttu. Pavón ürkekçe gözlerini yumup hayatla bağını koparacak patlama sesini beklemeye koyuldu.

Ama Milla tetiği çekmek bir yana, silahın ağırlığıyla elinin titremesine engel olamaz hale gelmişti.

Pavón gözlerini açıp gülmeye başladı. Bu gece burada ruhunu teslim edeceğini biliyordu nasılsa. Tetiği kimin çektiği onun için hiç fark etmezdi. Ama eğer Milla'nın canını acıtacak herhangi bir an yakalarsa, bunu kullanmaktan hiç çekinmeyecekti. Alay edercesine, "Seni aptal sürtüğ," deyip kan tükürerek öksürdü. "Öyle budala, öyle işe yaramazsın ki... küçük oğlun da aynı senin gibi budala ve işe yaramazdı. Ama onu alan aynen onun gibi tatlı, küçük bir erkek bebek istiyordu. Küçük erkekleri çok seven biriydi. Anlıyor musun, seni pislik? Küçük oğlun kendi aşk kölesini yaratmak isteyen bir sübyancıya satıldı. Eminim oğlun bu durumdan baya hoşlanıyordur, o şeyi içine al..."

İğrenç sözlerinin sonunu getirememişti.

İnfazın ardından ortalığı toparlayan Diaz oldu. Pavón' un bedenini bulunması için öylece ortada bırakmış, kıyafetlerini ve kimliğini düzgünce yanı başına yerleştirmiş, üzerlerine de bir taş koyup uçup gitmelerini engellemişti.

Geriye bir tek özenle kaybedilmesi gereken tabancalar kalmıştı; Diaz onları tıpkı Milla ve Brian'ın yaptığı gibi yok etmektense ilerleyen zamanlarda kullanabilmek için bir kenara ayırmıştı. Diaz'ın da arabası oradaydı. Chihuahua'ya uçakla gelmişti ve buna dair detaylar konusunda ağzını bıçak açmıyordu, Juarez'e ise arabayla gelmişti. Milla'nın bu kez gördüğü kamyonet diğerlerinden farklıydı, anlaşılan o ki Diaz'ın bu konuda tükenmez bir kaynağı vardı. Daha önce de yaptığı gibi sınırı geçmeden önce kamyonetin teslimi için gerekli yerle görüşmüş, Benito'yu arayıp Milla ve Rip'in arabalarını nerede bırakacaklarını haber vermişti. Sonra da hep birlikte sınırın diğer tarafına geçmişlerdi.

Rip ve Milla yaşananlardan şaşkın, tek kelime etmiyorlardı. Rip ancak arabasının kapısını açarken gözlerinden açıkça okunan bir acıyla, "Artık eve gidemem," diyebilirdi. "Artık onun yüzüne bakamam. Şimdi ne olacak? Tutuklanacak mı?"

Diaz, "Elimizde kanıt yok," dedi. "Eğer Meksika'da olsaydık..." Diaz lafını

tamamlamayıp omuzlarını silkti. Eğer Meksika’da olsalardı Susanna ve True çoktan cezaevine girmiş olurlardı, ancak davanın açılması için yetmiş iki saat ya da daha fazla beklemeye gerek kalmazdı. Ama burası Amerika’ydı. Ve öbür dünyayı boylamış Meksikalı bir pisliğin itirafları onları ihbar için polis merkezine götürmeye yetmezdi. “Ama şimdi nereye bakmamız gerektiğini biliyoruz ve bu topraklarda benden çok daha iyi iş çıkarabilen insanlar var. Artık görevi onlara devredebilirim.”

Rip gözlerini hayretle Diaz’a dikti. “Nasıl yani? Yani sen şimdi... yanlış anlamadıysam, resmi bir görevli olduğunu mu söylüyorsun?”

Diaz bu soruyu duymazdan gelmişti. “Sen şimdi bir otele git ve karınla sakın görüşme. Fazlasıyla duygusal bir insansın. Onu uyandırıp kaçmasına neden olabilirsin. O kaçarsa ben de peşinden gitmek zorunda kalırım.”

Rip, Diaz’ın peşinden gittiği adamlara ne yaptığını kendi gözleriyle görmüştü. Bir an içini bir ürperti kapladı.

Diaz, Rip’e bir hoşça kal bile demeden Milla’yı arabasının yolcu koltuğuna oturtup kendisi de direksiyonun başına geçti. Rip onlar uzaklaşırken arkalarından ürpererek bakakalmıştı. Direksiyonun başına geçip bir süre öylece oturdu. Kafasından hiç de hoş olmayan bin bir türlü senaryo geçiyordu. Susanna’yı düşündü. Bir dakika sonra direksiyona kapanmış, ağılıyordu.

Milla’nın ruhunda bir duygular karmaşası oradan oraya savruluyor, birini yakalayıp ona yoğunlaşamıyordu. içinde hem rahatlık hem pişmanlık, hem zafer hem keder, hem utanç hem de acımasız bir memnuniyet, hepsi birden aynı anda kol geziyordu. Başını koltuğunun arkalığına yaslamış, gözlerini bir görünüp bir kaybolan sokak lambalarının baş döndüren geçidine dikmişti. Arabadaki saat on biri gösteriyor, oysa Milla her an şafak sökecekmiş gibi hissediyordu.

Bu gece, Diaz’ın onu ilk gün yere serip boynunu kırmakla tehdit ettiği gece onunla ilgili hissettiği ne varsa hepsinin gerçek olduğunu kendi gözleriyle görmüştü. Diaz’ın yapabilecekleri gerçekten insanın kanını donduran cinstendi, ama Milla ondan hiç korkmuyordu. Diaz karakterinin tüm özelliklerini alıp onları hukuku hiçe sayarak, kendi sonlarını hazırlayan düşmanlara karşı bir silah olarak kullanıyordu. Daha acımasız, daha zalim olmak onu daha da güçlü kılıyordu. Bu gücünü asla masum olduğunu düşündüğü insanlara karşı kullanmıyordu. Milla onun yanındayken kendini bir polis merkezinde olabileceğinden çok daha fazla güvende hissediyordu.

“Teşekkür ederim,” dedi Milla.

“Ne için?”

“Bana yardım ettiğin için.” Diaz olmasaydı bu işin sonunu getirebilir miydi bilmiyordu. Pavón zehrini akıtmaya başladığı anda, Diaz elini Milla’nın titreyen elinin üzerine koymuş ve tetiği birlikte çekmişlerdi. Diaz’ın eli Milla’nınkini sabitlemiş, parmakları parmaklarına güç vermişti. Milla bu işi tek başına yapamadığı için utanıyor, ama aynı zamanda tek başına yapmak zorunda kalmadığı için de huzur duyuyordu.

Diaz kendinden emin bir şekilde, “Tek başına da yapabilirdin,” dedi. “Ben sadece o piç kurusunun söylediklerini daha fazla dinlemeni istemedim.”

“Sence yalan mı söylüyordu?” Milla, Pavón’un içini acıtan o iğrenç sözlerini düşününce gözlerini sımsıkı kapadı.

“Bebekleri teslim ettikten sonra başlarına ne geldiğinden haberdar değil, sadece senin canını sıkmak istedi, o kadar.”

İstedliğini başarmıştı, hem de fazlasıyla.

Milla’nın evine ulaştıklarında Diaz garajın kapısını açtı, henüz kapı tamamen yukarı çıkmamışken Milla’nın aracım garajın içine sokmuştu bile. İçeri girer girmez de daha Milla kemerini çözüp arabasından inmeden kapıyı yeniden arkalarından kapatmıştı. Milla anahtarlarını bulup garajdan mutfığa açılan kapıyı açtı ve içeri girip lambaları yaktı.

Diaz ellerini Milla’nın beline dolayıp onu buzdolabına yasladı. Milla şaşkınlık içinde çantasını ve anahtarlarını yere düşürürken, gözlerini Diaz’ın sert suratına ve şiddetle kısılmış gözlerine dikmişti. Diaz sıktığı dişlerinin arasından, “Bir daha sakın bunu bana yaşatma,” dedi.

Milla neyi kastettiğini sormadı bile. Pavón’un silahını kafasına dayadığı her saniye korkunç bir asır gibi gelmiş, geçmek bilmemişti.

Milla tam, “Ben arabanın için...” diye sözlerine başlamıştı ki Diaz dudaklarını aç, arzulu ve hızlı bir biçimde Milla’nın kılere dayayarak sözlerini bitirmesine izin vermedi. Milla’yı parmak uçlarında yükseltip heyecanla harekete geçmeye başlayan erkekliğini Milla’nın yumuşacık kadınlığına bastırıyordu. Milla bu hırslı erkeksi hazzı karşı koymamış, kollarını Diaz’ın boynuna dolayarak kendini şehvetin kollarına bırakmıştı. Diaz ellerinden birini Milla’nın pantolonunun kemerine götürüp önce düğmesini açtı, sonra da fermuarını indirdi. Elini yavaşça Milla’nın iç çamaşırının içine sokup derinlere ilerleyerek, avucuyla klitorsini uarmaya başladı. Milla içinde aniden yükselen bir arzu dalgasıyla ayaklarının üzerinde yükseldi. Zevk içinde ıslanarak Diaz’ın parmaklarını sırsıklam yapmış, onları sımsıkı kavramıştı.

Diaz, Milla’nın pantolonunu bir çırpıda çıkarıp kendisinin de indirdi ve Milla’yı mutfak masasına dayayıp, ona oracıkta sahip oldu. Milla, Diaz’ın sert vuruşları karşısında masanın kenarlarına sımsıkı tutunmuş, onu tamamen içine alabilmek arzusuyla kalçasını geriye doğru itiyordu. Milla sırsıklam bir orgazm yaşarken Diaz ellerinden birini Milla’nın beline dolayarak bir yandan da onu eliyle tatmin ediyordu. Sonra kendi orgazmını yaşayana dek gidip gelmeye devam etti ve inleyerek Milla’nın üzerine yığıldı. Milla, Diaz’ın işi bittiğinde ılık nefesini ensesinde hissediyordu. Diaz belli belirsiz bir fısıltıyla, “Tanrım,” dedi. “Onun o tabancayı sana doğrulttuğunu gördüğüm an...”

“Benim silahım da o sırada ona doğrulmuştu ama.”

“Peki, eğer o tetiği çekecek olursa bu senin ölmeyeceğin anlamına mı geliyordu acaba?” Diaz, Milla’nın omzuna bir ısırık kondurdu, içinden çıkarak yüzünü kendisine doğru çevirdi. Ellerini Milla’nın saçlarının arasından geçirip başını tutarak sanki az önce sevişmemişler gibi arzulu ve aç bir şekilde onu öpmeye başladı. Milla, Diaz’ın bileklerini

kavrayıp, bu elik gibi iradenin kendisini sarmasına ve bu sayede kendi içindeki iradeyi de güçlendirmesine izin verdi. Ne de olsa daha yapacak çok Şey vardı... Yarın. Ama bu geceyi sadece sevdiği adama ayıracaktı.

Yarınsa ilk işi New Mexico'ya gitmek olacaktı. Milla'nın Şu ana dek kafasındakilerin sadece bir kısmı gerçekleşmişti. Hâlâ bulması gereken bir oğlu vardı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Gece boyunca Milla bir kolunu Diaz'ın beline sararak göğsünde uyumuştı. Diaz birden, "Sanırım sana söylemem gereken bir şey var," diyerek Milla'yı uykunun kollarının arasından alıverdi.

Milla uyku sersemi mırıldanarak, "Neymiş?" diye sordu.

"True benim üvey kardeşim."

Milla birden yatağın içinde doğruldu. "Ne?"

Diaz, Milla'nın az önce yattığı yeri göstererek, "Gel yerine," dedi

Milla, "Her ikiniz de aranızdaki ilişkiyi şimdiye kadar hiç açık etmediniz, öyle mi?" dedi alay edercesine.

"O benden tiksindir, ben de ondan. Aramızdaki ilişki bundan ibaret."

"O halde ona senden bahsettiğim daha ilk gün senin kim olduğunu ve nerede olduğunu biliyordu."

"Hayır. O benim nerede olduğumu asla bilemez."

Vay canına. Ne kadar da yakın bir bağdı bu böyle. "Anneleriniz bir yani."

"Birdi. Artık öldü. Ama evet. Sanıyorum annem onu ve kocasını terk edip babamın yanına kaçtığında True beş yaşındaymış. Sonra annem beni doğurmuş ve benim babamı da terk edip, başka birini bulmuş."

"Ama babanı terk ederken seni yanına almış."

"Bir süreliğine. Yani ben on yaşına basıncaya kadar. Sonra beni babamın yanına gönderdi. Ben annemle babamın evli olduğunu bile sanmıyordum. Ama şimdi düşünüyorum da eğer ben doğmadan önce True'nun babası annemi boşamamış olsaydı, benim soyadım şu anda Gallagher olabilirdi." Diaz bu konuyla pek ilgileniyormuş gibi görünmüyordu. Anlaşılan o ki şu zamana kadar evraklara bakma gereğini hiç duymamıştı.

"Peki, senden neden nefret ediyor? Seni tanıyor mu ki?" Diaz kısa keserek, "Tanışmıştık," dedi. "Benden neden nefret ettiğine gelince, annesi onu babam için terk etti. Ama babamı terk ederken beni yanına aldı. Oysa onun babasını terk ederken True'yu yanına almamıştı. Oldukça eski bir dargınlık anlayacağın ve ben yarı Meksikalıyım. Meksikalılardan da nefret eder. Hepsi bu."

Milla, True'nun böyle bir sırrı olduğunu hiç fark etmemişti ama bunu elinden geldiğince gizli tutmaya çalışacaktı tabii, özellikle de El Paso'da. True zirveye oynamayı

seven bir adamdı ve bu yolda yanındaki yordakçılarını ürkütmeye gerek yoktu.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Milla. “Beraber çalıştığın insanlara Susanna ve True hakkındaki bu durumu...” -Milla eliyle havada bir dünya şekli çizdi“haber vermeyecek misin?”

“Enrique Guerrero ile konuşur konuşmaz gerekli yerlere haber verdim zaten. Ülkeden kaçmamaları için şu an sıkı takip altındalar. Delil bulma kısmına gelince, bunu artık diğer çocuklara bırakıyorum. Onların laboratuvarları, adli tıp uzmanları var. Ben sadece aradıkları kişileri bulurum, olayın çözülmesinde yer almam.”

Milla bu haberle bir an durgunlaştı. Televizyonda o kadar çok suç dizisi izlemişti ki, şimdi karşısında o türden bir hesaplama istiyor, True’nun itiraflarını dinlemek ve ellerinin kelepçelendiğini görmek için can atıyordu. Eğer gözlerinin önünde bu manzara yaşanacaksa, beynini uyuşturan o soruyu sormaktan da vazgeçecekti. *Neden?* Şimdi artık Milla’nın hiçbir şey yokmuş gibi True’nun yanına gitmesine imkân yoktu, sonrasında ise zaten onu görmesine izin vermezlerdi.

True’nun olayı itiraf etmesi, suçlu bulunması için delillerin toplanması Milla’nın zerre kadar umurunda değildi. O True’nun da tıpkı Pavón gibi kazıklara bağlanmasını, Milla’nın yaşadığı acıları tek tek yaşamasını istiyordu. Milla bir insan olarak Pavón’un yaşadığı acıya nasıl göz yumabildiği konusunda kıyasıya eleştirilebilirdi. Bu umurunda değildi çünkü Pavón öldüğü için içi çok rahattı. Bu sonda kendi parmağı olduğu için de huzurluydu.

Milla, True konusuna daha fazla odaklanmak istemediğinde konuyu değiştirerek, “Yarın New Mexico’daki o kadını görmeye gideceğim,” dedi. Henüz işi bitmiş sayılmazdı. “Zincirin bir sonraki halkası o kadın. Hangi doğum belgelerinin sahte olduğunu ondan daha iyi bilecek kimse olamaz.”

“Evlatlık belgeleri genelde gizlidir. Emin ol bu olayda da tüm belgeler gizlidir. Yine yolun sonunda tikanıp kaldık.” Milla başını hayır anlamında iki yana salladı. “Bunu kabul edemem. Ben hâlâ oğlumu bulamadım, bu yüzden de aramaya devam etmeliyim. Onu çalanları bulmak bu işin sadece ilk kısmıydı, en küçük parçasıydı.”

Diaz sırtını okşarken sessizliğe gömülmüştü. Milla, Diaz’ın sımsıcak kokusunu içine çekti ve içinde derin bir huzur buldu. Hiç bitmeyen bir çaba gibi duran savaşına yeniden başlamadan önce bu sükûnetin sağladığı güce ihtiyacı vardı. Diaz’a biraz da sokulup kendini yeniden uykunun huzurlu kollarına bırakırken Diaz bu kez onu rahatsız etmemeye kararlıydı.

Milla sabah uyandığında Diaz çoktan gitmişti. Yatağın içinde doğrulup oturdu ve hemen yanı başındaki yatağın boş kısmına dikti gözlerini. Gitmişti. Ne aşağıdaki mutlakta kahve yapıyordu ne de banyodaydı. Milla evdeki yalnızlığının farkındaydı.

Yataktan çıkıp etrafta bırakılan bir not var mı diye aranmaya başladı. Ama yok, hiçbir şey yoktu. Diaz’ın iletişim konusunda bir problemi vardı. Ağzından ufacık bir şey duymak neredeyse imkânsızdı. Ya da daha doğrusu, iletişim konusunda istediğinde gayet iyiydi, sorun sadece iletişimin gereksizliğine olan inancıydı. Milla ona cebinden ulaşmayı denedi. Telefondaki sinir bozucu ses aradığı kişiye şu an ulaşamadığını söylüyordu, anlaşılan o ki telefonu yine kapalıydı. Milla hayal kırıklığıyla kendi kendine söylendi.

Diaz'ın telefonunu düşünmek Milla'nın aklına kendi çalışmayan telefonunu getirmişti. Bugün New Mexico'ya gitmeden önce bu sorunu halletmeliydi. Kendine bir fincan kahve doldurdu, haritayı çıkarıp Pavón'un bahsettiği kadının sahte doğum belgelerini düzenlediği kasabayı aramaya koyuldu. Kasaba öyle bir yerdeydi ki, El Paso' dan ulaşmak her şekilde zordu. Saate göz attı, seyahat acentesi henüz açılmamıştı. Uçak saatlerine bağlı olarak, oraya belki de arabayla daha hızlı ulaşabilirdi. Ama tabii "hızlı" kelimesi göreceli bir kavramdı. Oraya en erken varacağı saat öğleden sonra olacaktı. Uçakla gitmeyi seçse bile, ya Roswell'e gidip oradan bir araba kiralayacak ve kuzeye yol alacaktı ya da Albuquerque'ye gidip doğuya doğru ilerleyecekti.

On yıldır bekliyordu. O kadını bugün bulamazsa, yarın elbet bulurdu.

İşler tam da düşündüğü gibi gelişmişti. Seyahat acentesi açıldığında istediği saatte Albuquerque ve Roswell'e direkt uçuşların olmadığını öğrenmişti. Hiç şaşırmamıştı. İlk direkt uçuş akşamüzeriydi. Ya geceyi Albuquerque'de geçirip ertesi sabah erkenden yola düşecekti ya da bir başına gece boyunca gittiği kasabada kalabileceği küçük bir motel olup olmadığını bile bilmeden direksiyon sallayacaktı.

Ya da belki de uçakla gitme fikrinden tamamen vazgeçip arabaya atlayacaktı. Kat edeceği mesafe oldukça uzundu ama yine de yola erken çıkarsa bir günde varabilirdi. Şu an yola çıksa hava kararmak üzereyken Roswell'e ulaşabilir ve geceyi orada geçirip ertesi sabah yola kaldığı yerden devam edebilirdi. Vereceği karar gayet basitti.

Milla tam yapacağı kısa seyahat için hazırlanırken Rip aramıştı. Durgun bir sesle, "İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim." Milla gerçekten de iyiydi, bütün gece kâbuslar görmemişti, hatta rüya gördüğünü bile hatırlamıyordu. "Sen nasılsın?"

"Bitkin. Dün gece yaşananlara hâlâ inanamıyorum. Bu iş başımıza bela olmasın?"

Rip bir cinayete şahitlik ettiğini düşünüyordu, Milla ise Diaz gibi düşünüyordu; bu sadece bir infazdı. Diaz'ın yaptığı işi düşününce, her ne kadar ön sorgulama işlemi yapılmamış olsa da dün gece yaptığı şeyle ilgili soruşturma açılacağını sanmıyordu. "Hayır, hiç sanmıyorum. Güvendesin." Milla daha fazla detaya inebileceğini düşündüyse de telefonda bunu yapmanın çok da doğru olmadığına karar verdi. Rip de elinden geldiğince dikkatli konuşuyordu. Susanna'nın telefonda düştüğü durumu düşününce, bu tür şeyleri telefonda konuşmanın büyük bir hata olabileceğini biliyordu.

"Geceyi bir otelde geçirdim, sonra da ortağımı arayıp bugün benim yerime işlerimi devralmasını rica ettim. Neyse ki programım çok yoğun değildi, ne şans ama, değil mi? Hastaneye gidemezdim; muhtemelen Susanna dün gece eve gitmediğim için hastaneye gelip bana bakmak isteyecekti. Şu an onunla konuşacak durumda değilim. Belki yarın."

Zavallı Rip. Hayatı harabeye dönmüş, yirmi yıllık evliliği bitmiş, tüm dünyası altüst olmuştu. Ama yine de pek çok insanın yapmak zorunda olduğu gibi elinden geldiğince devam etmeye çalışıyordu.

O an Milla'nın aklına bir fikir geldi. Eğer Kayıp Aranıyor Derneği'nden hiç kimse bugün onunla gelemeyecekse ki aslında dün gece ya da bu sabah dönen olmuş muydu hiçbir

fikri yoktu Rip'ten gelmesini rica ederdi. Bu sayede o da Susanna'dan biraz uzak kalıp bir nebze de olsa huzur bulabilirdi. Belki de dün gece yaşananlardan sonra Milla'yla bir yere gitmeye tövbe etmişti, öyleyse bile bu konuda kesinlikle suçlayamazdı onu.

Ama yine de yanına demekten birilerini almak daha doğru olabilir diye düşündü. “Bugün sana nasıl ulaşabilirim?” Rip, Milla'ya cep telefonu, ayrıca otel ve oda numarasını verdi. Bugün otelden çıkmayı düşünmüyordu ama Susanna'nın evde olmadığı bir saatte eve gidip birkaç parça giysi ve eşya almayı planlıyordu.

Milla telefonu kapattıktan sonra ofisi aradı. Telefonu yorgun bir ifadeyle Olivia açtı. Milla durumunu sorduğunda, “Görevimin başındayım ama hâlâ çok bitkinim ve kendimi tam anlamıyla mükemmel hissetmiyorum,” dedi. “Debra'yla konuştum, hâlâ midesindekileri boşaltmakla meşgul.”

“Bugünkü işler neler?”

“Joann arama çalışmalarını hâlâ sürdürüyor. Artık çocuk için güzel haberler duymayı beklemiyoruz, nihayetinde bugün dördüncü gün. Brian ise bugün altı gibi evde olacak.”

“Orada nasıl bir sonuca ulaşıldı?”

“İstenmeyen bir sonuçla noktalandı.”

Milla derin bir iç çekti, detayları sormadı. “Bugün öğleden sonra Roswell'e gidiyorum, geceyi orada geçireceğim. Justin'le ilgili yeni bir bilgiye ulaştım. Bebeklere sahte doğrum raporları düzenleyerek evlatlık alınmalarını sağlayan kadının izini buldum sanırım.”

Olivia sesinde birden yükseliveren neşe tınısıyla, “Bu harika!” dedi. “Yanında birileri olacak mı?”

“Personelin çoğu hâlâ burada olmadığından arkadaşlarımdan birine benimle gelmesi için ricada bulunacağım. Rip Kasper. Kabul eder mi bilmiyorum ama şu an Susanna'yla ciddi problemler yaşıyor ve bu yüzden biraz uzaklaşmak ona da iyi gelebilir.”

Olivia, “Ah, olamaz,” dedi. Ofiste çalışan elemanlardan çoğu Milla'nın arkadaşları olmaları sebebiyle her ikisini de yakından tanıyorlardı. Susanna sık sık ofisi arayıp Milla'yla görüşmek isterdi. Susanna'nın neden bunca yıl boyunca bağlarını bu denli sıkı tuttuğunu yeni yeni idrak eden Milla öfkeyle haykırmak istiyordu.

Milla, Olivia'ya telefonunun durumundan bahsetti, sonra Rip'i aradı ve planlarını anlatıp onunla gelip gelmeyeceğini sordu.

Rip, “Ortağıma sormam gerek,” dedi. “Sana birazdan dönerim.”

Milla, *elbette ki işlerini birine emanet etmeli*, diye düşündü. M e de olsa bir doktordu ve her kafasına estiğinde çekip gidemezdi. Ama bu sabaha hiç de hızlı bir başlangıç yapamamışlardı ve Milla'nın tüm sabırsızlığına rağmen zaman ağır aksak ilerliyordu.

Milla sorunu halletmek için telefonu eline aldığı anda garantisinin çoktan geçmiş olduğunu fark etti. Bu durumda tamire vereceği parayla yeni bir telefon alması daha mantıklıydı. Bu yüzden de kendine yeni bir telefon, birkaç tane fazladan batarya ve hem evde hem de arabada kullanabileceği türden şarj aletleri satın aldı. İçindeki bir an önce yola çıkma ve işe koyulma isteği onu adeta yiyip bitiriyordu, ama bu durumda yapabileceği çok fazla şey yoktu.

Arabasına biner binmez bataryasını şarj etmek için telefonu yuvasına oturttu ve Diaz'ın

numarasını yeniden tuşladı. Hâlâ ulaşamıyordu. Diaz'ın boğazını sıkıp canım almak istiyordu. Ne diye giderken bir *not* bırakmamıştı ki?

Rip işlerini ortağına devredip haftanın geri kalan kısmında izine ayrıldıktan sonra Milla'ya geri döndü. Milla'nın istediği herhangi bir anda yola çıkmaya hazırды.

Rosweire vardıklarında hava iyiden iyiye kararmak üzereydi ve Milla üst üste gelen aksiliklerden yılmış durumdaydı. Tüm gün boyunca hep bir şeyleri ertelemek zorunda kalmış, sorunlar hiç bitmemişti ve Diaz hâlâ telefonuna cevap vermiyordu. Rip'le birlikte bir otele giriş yaptı ve akşam yemeği yemek için bir restorana gittiler. Ardından ayrı ayrı tuttıkları odalarına geri dönüp günün yorgunluğunu atmaya çalıştılar.

Ertesi sabah erkenden Rosewell'den ayrılıp kuzeye doğru yol almaya başlamışlardı. Rip her zamankinden daha sessizdi ve derin düşüncelere dalmıştı. Kasabadan ayrılmadan önce Susanna'nın ofisine bir mesaj bırakıp şehir dışına çıktığını ve birkaç gün dönmeyeceğini bildirmiş, sonra da telefonunu kapatmıştı.

Gittikleri kasaba çorak bir yerdi ama çöl değildi. Sabahleyin hava açık ve serindi, öğlen olmasına rağmen pek ısınmamıştı. Milla'nın telefonu çekmiyordu, etraflarındaki geniş boşluğu gördüğünde buna nedense hiç şaşırmamıştı. New Mexico, içinde iki milyondan az insanın yaşadığı büyük ve güzel bir eyaletti. Nüfusun büyük kısmı şehir merkezleri çevresinde toplanmıştı. Bölge göz önüne alındığında metrekare başına neredeyse iki insan düşmesi gerekiyordu ama Milla bunun gerçek anlamda doğru olmadığını düşündü. Çünkü geçtikleri pek çok yerde metrekare başına değil iki insan, tek bir kişi bile düşmüyordu. Milla bu manzarayı görünce yolculuğu dün gece yapmadığına memnun olmuştu.

Hükümet binasının bulunduğu şehir merkezindeki nüfus yaklaşık üç bin kadardı. Hükümet binası kerpiçten yapılma, küçük bir binaydı ve hemen yanı başındaki yine kerpiç bir binada şerif ofisi vardı. Milla'nın ilk işi Ellin Daugette denen kadının hâlâ vesayet bürosunda çalışıp çalışmadığını öğrenmek olmuştu.

Vesayet bürosu sağdaki ilk kapıydı. Milla ile Rip bankoya yaklaştıklarında yüzünde geniş bir gülümseme olan kabarık kıvılcıklı saçlı, etine dolgun bir kadın yaklaşarak, “Yardım edebilir miyim?” diye sordu. Kadının yaka kartında *Ellin Daugette* yazdığını görünce Milla düşmemek için bankonun kenarına tutunmak zorunda kalmıştı.

Milla iz peşindeyken kullandığı ismi vererek, “Benim adım Milla Boone,” dedi. “Bu da Rip Kasper. Sizinle özel olarak görüşebilir miyiz acaba?”

Ellin ofise şöyle bir göz gezdirdi. Etrafta onlardan başka hiç kimse yoktu. “Bence ortam özel olarak görüşmek için gayet müsait.”

“Kaçırılan bebekler ve onlar adına düzenlenen sahte belgelerle ilgili.”

Ellin'in yüzü birden değişmiş, dost canlısı tebessüm anında silinmişti. Bir an gözlerini Milla ve Rip'e dikerek derin bir nefes alarak, “Buyrun, hâkim beyin odasına geçelim. Öğle yemeğinde bir saatten önce dönmez,” dedi.

Ellin misafirlerini daracık, tıktık bir odaya buyur etti ve içeri girdikten sonra arkalarından kapıyı kapattı. Odada masanın başındaki hâkimin koltuğuyla birlikte üç sandalye vardı. Ellin derin bir iç geçirerek hâkimin sandalyesine oturdu. “Pekâlâ, sahte doğum

belgeleriyle ilgili sormak istediğiniz nedir? Her şey artık bilgisayar üzerinden yapıldığı için ben bunun mümkün olabileceğini pek sanmıyorum.”

“Peki, bu ofis bilgisayar kullanmaya ne zaman başladı acaba?”

“Tam olarak bilemiyorum.”

“On yıl önce mi?”

Ellin soruyu ölçüp tartan bir ifadeyle Milla’nın suratına baktı. “Hayır, o kadar olduğunu sanmıyorum. Belki beş ya da altı yıl olmuştur.”

Ellin elinden geldiğince sakin olmaya çabalayarak misafirlerinin neler bildiğini anlamaya çalışıyordu. Milla üzerine gitmeye karar verdi. “Benim oğlum da kaçırılan bebeklerden biriydi.”

“Bunu duyduğuma çok üzıldüm.”

“Oldukça uzun sürdü ama sonunda kaçakçılık şebekesini çökertmeyi becerdik. Durun size birkaç isim sayayım: Arturo Pavön.” Her ismi üzerine basa basa telaffuz ederken Ellin’in yüz ifadesini dikkatle inceliyordu. Ellin ise hiçbir tepki vermemek konusunda hayli kararlı görünüyordu. “Susanna Kospers.” Hâlâ tepki yoktu. “Şebekenin başı True Gallagher.” O an Ellin’in yüzünden sanki belli belirsiz bir ışık geçer gibi oldu. “Ve son olarak da Ellin Dauge.”

“Kahretsin!” Ellin elini önündeki masaya hızla indirdi. “Lanet olsun hepsine! Ben her şeyin sona erdiğini sanıyordum. Geçti gitti diye biliyordum.”

“Ne yani yaptıklarınızın yanına kalacağını mı sandınız?”

“O kadar çok zaman oldu ki, kapanıp gitti sandım!” O an artık lafı kıvrımanın anlamsızlığını idrak etmiş olmalı ki, “Polis misiniz?” diye sordu.

“Hayır. Ama polislerin gelip gelmeyeceğinden haberdar değilim. Sana gelmeyeceklerinin sözünü veremem ama onlara senden bahsetmeyeceğime emin olabilirsiniz; tabii istediğim bilgileri verirsen.”

“Bebegini arıyorsun, değil mi?”

“Bu benim için şu hayatta her şeyden daha önemli.”

“Seni ortalıkta delil bırakacağıma inandıran şey nedir? Oradan aptal gibi mi görünüyor?”

Tam aksine Ellin kendi çıkarlarını her şeyin önünde tutan kurnaz birine benziyordu. “Evet, birkaç delil saklayacağımı düşündüm. Bu keyfini daha da çok artırmaz mıydı? Pazarlık konusu edebileceğin birkaç delil... benim gibi insanlara ya da True Gallagher’a karşı kullanabileceğin bir şeyler... eğer ona güvenemeyeceğin hissine kapılırsan onu da seninle beraber ateşe atacak bir şeyler olmalı elinde.”

“Tek bir konuda haklısın. Ture Gallagher’a asla güvenmem.”

Milla arkasına yaslanarak bacak bacak üstüne attı ve buz gibi bakışlarını Ellin’e kilitledi. “Umuyorum ki elinde işime yarayacak bir şeyler vardır, yoksa bundan sonra derdini başkalarına anlatırsın.”

“Beni polise teslim etmekle mi tehdit ediyorsun?”

“Hayır. Tehdit etmiyorum, bunu yapacağıma dair söz veriyorum. Tıpkı bana yardımcı

olursan ihbar etmemekte söz verdiğim gibi. Daha önce de söylemiştim; polisin seni bulmaya gelip gelmeyeceğini bilmiyorum. Birlikte iş yaptığın tüm insanlar birtakım cinayetlere bulaştı ve zor günler geçiriyorlar. Araştırma muhtemelen sadece bu konu üzerine yoğunlaşacak.” Milla, Rip’in gerilmeye başladığını hissederek rahatlatmak için eliyle kolunu sıvazlamak istediysen de tüm dikkatini Ellin’e vermeyi tercih etti. İradesinin tüm gücünü hem yüzüne hem de sesine nakış nakış işlemişti. “Eğer bu insanlar yıllar önce seninle beraber aynı kaçakçılık çetesi için çalışmış olmasalardı sana ulaşamazdım. Eğer bana yardım etmezsen, gözümü bile kırpmadan seni polise teslim ederim.” Ellin’in hiç uğraştırmadan “Pekâlâ,” demesiyle Milla kulaklarına inanamamıştı. “Sana inanıyorum. Listeme bir göz atacağım.”

“Elinde bir liste mi var?” Milla şaşkınlık içindeydi, duyduklarını anlamakta zorlandı.

“Aksi olsa, hangi doğum belgesi yasal, hangisi değil nasıl aklımda tutabilirdim ki? Beğenmediklerimin yanına sahte yazacak halim yoktu ya.”

Hep birlikte başka bir ofise gittiler ve Ellin oldukça yıpranmış metal bir masanın başına geçti. “Otuz yıldır bu işi yapıyorum ve birinin masamı karıştırıp da bu listeyi bulup şüphelenme ihtimalini hiç düşünmedim bile. Üzerinde isimlerin yazılı olduğu bir kâğıt sadece; kimse ne anlama geldiğini bilemez. Bir trafik kazasında ölsem ya da bir yerlerde kalp krizinden yığılıp kalsam, birisi arkamdan bu listeyi bulur diye hiç endişe etmem.”

Milla başını iki yana sallayarak, “Hiç endişelenmiyorsun demek,” dedi.

“Aynen öyle.” Ellin çekmecelerden birini açıp içinden şişkince bir dosya çıkardı ve masanın üzerine koydu.

Milla şaşkınlıktan küçükdilini yutmak üzereydi. “Bunların hepsi kayıt evrağı mı?”

“Hımm? Hayır, tabii ki değil. Burada pek çok başka evrak var.” Dosyayı karıştırmaya başladı. Dosyanın sonuna ulaştığında homurdanarak yeniden başa döndü. “Sanırım gözden kaçırdım.” Dosyaları ikinci kez gözden geçirişinde de aradığı listeyi bulamamıştı. Ellin yüzündeki panik ifadesiyle dosyayı üçüncü kez, bu defa her sayfayı tek tek kontrol ederek karıştırdı. “Yok. Kahretsın. Buraya koyduğumdan adım gibi eminim.”

Milla nedenini bilmesen de Ellin’e inanıyordu. Milla’nın zihnini yeni bir şüphe kemirmeye başladı. “Birileri -mesela True- ofise gizlice girip evrağı almış olabilir mi?”

“True’nun o listenin varlığından haberi bile yok. Kaldı ki şerifin ofisi hemen yanı başımızda. O yüzden hiç kimse buraya gizlice girmeye cesaret edemez. Ayrıca güvenlik kameralarımız da var.” Ellin başıyla duvara montelenmiş yüksek metal rafların olduğu yeri gösterdi.

Milla o tarafa doğru baktıysa da bir şey görememişti. “Nerede?”

“Sol üst köşedeki o ufacık şeyi görmüyor musun? Rafları takmak için kullanılan köşebentlerdeki deliklere bak. Alttan üçüncü delikte...”

Ah. Milla ancak şimdi fark edebilmişti. Üçüncü delik kapalı gibiydi. “Kamera o mu?”

“Fazla gizli, öyle değil mi? Kasaba delegelerinden biri karısının onu şimdikinden bir önceki vesayet hâkimiyle aldattığından, gayriahlaki birtakım işler çevirdiğinden şüphelenmiş ve bir gece yarısı buraya gelmiş. Durum böyle olunca bir hafta sonu ofise bir güvenlik şirketi getirtip her yere kameralar taktırmış. Bu sayede karısını ve aşığını suçüstü yakalamış.”

“O kamera kayıtlarını inceleyebiliyor muyuz? Belki de listeyi dosyadan almışsındır.”

Ellin ifadesiz bir tonla, “Listeyi buradan hiç almadım,” dedi. “Hiç. Hatta bir ay kadar önce başka bir evrağı ararken gözüme takılmıştı. Ama Shakespeare’in de dediği gibi, ‘henüz her şey bitmiş sayılmaz.’ Demiştin ya, aptala benzer bir halim var mı sence? Kendi çelik kasamda listenin bir kopyası daha var.”

Bu haberle Milla derin bir nefes almıştı. İçinden, *şükürler olsun Tanrım, şükürler olsun sana*, diye geçiriyordu. Tam da yüzüp yüzüp kuyruğuna gelmişken yine eli boş dönmeye tahammülü kalmamıştı.

“Biz yine de birilerinin evrağı alma ihtimaline karşı kamera kayıtlarını inceleyelim,” dedi Milla. Kaldı ki eğer durum buysa, Ellin’in da safını belirleme zamanı gelmişti artık. True eğer listeden haberdar olup eline bir koz geçirmek istediye Ellin’in de kendini korumaya ihtiyacı vardı. Milla da aynını düşünüyordu. Ellin’in acele edip True’dan önce listeyi açık etmesi kendi yararına olurdu.

Ellin, Milla ve Rip’i daracık bir merdivenin olduğu tozlu, köhne bodruma doğru yönlendirdi. Vardıkları noktada oldukça yaşlı İspanyol bir adam metal bir masada oturmuş, gazete okuyordu. Ellin’i görünce, “Ellin,” diyerek onu selamladı.

“Günaydın, Jesus. Güvenlik kamerası kayıtlarına bir göz atmak istiyoruz da.”

“Elbette ki hiç sorun değil. Bir sorun mu var?”

“Bilmiyoruz. Ofisime birileri gizlice girmiş olabilir.”

“Dün gece mi?”

“Hiçbir fikrim yok. Geçen herhangi bir zamanda olabilir ya da o civarlarda.”

“Yalnız bu kasetler yedi günde bir başa sarıp kendini yeniler. Yani yedi günün öncesine bakacaksan, hiçbir şey bulamayabilirsin.”

Adam kaseti kayıt cihazından alarak duvara monte edilmiş otuz yedi ekran bir televizyonun videosuna taktı. Sonrasında önce “oynat” tuşuna, ardından da “geri” tuşuna bastı. Hepsi de televizyonun başına toplanarak bugünden geriye tüm görüntüleri incelemeye başladılar. Ofisin son ziyaretçileri hiç şüphesiz Rip ve Milla’ydı. Sabahın erken saatlerinde de gelenler olmuştu. Üç kişilik bir kuyruk da yine Ellin’in yardımını bekleyenler arasındaydı.

Sonrasında ofisin açılma saatine kadar uzun bir sessizlik ve hareketsizlik vardı. Gün ışığının yerini geceye bıraktığını, ofiste yanan tek bir ışık bırakılarak herkesin evlerine çekilişini izlediler. İşte o an birdenbire ofisin içinde kara bir gölge belirdi.

“İşte!”

Jesus oturduğu yerde doğrulup panikle, “Hey. Buna ne dersin?” dedi. “Bu hergele içeri nasıl girmiş olabilir ki? Ofiste içeri girildiğine dair tek bir iz bile yok, bu sabah ben geldiğimde her yer sımsıkı kilitliydi.” Jesus adamın kapıdan giriş anına kadar kasedin geri sarmasına izin vermişti. O noktadan itibaren “ileri” tuşuna bastı.

Milla’nın kalbi duracaktı neredeyse, hemen yanı başındaki Rip ise, “Seni piç kurusu,” diye mırıldanıyordu.

Tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş bu esrarengiz adamın ofisin içinde ağır adımlarla dolaşmasını hep beraber izlediler. Ellin’in adının yazılı olduğu masaya geldiğinde durup

sandalyesine oturdu. Çekmeceleri açıp gayet soğukkanlı bir edayla sanki vakti sınırsızmış gibi dosyaları tek tek incelemeye başladı. Adamın tavırlarında hiçbir panik havası yoktu. Sonunda aradığı dosyayı bulmuş olmalı ki her sayfaya göz gezdirerek dosyayı incelemeye koyuldu. Sayfalardan birinde durup dikkatle okudu ve sonra dosyadan çıkarıp masanın üzerine bıraktı. Masadaki her şeyi aynı şekilde incelemeye devam ettiyse de başka hiçbir evrağa dokunmadı. Çekmecelerin alt kısımlarına kadar her yeri didik didik aramıştı.

Jesus, “Ne arıyor bu lanet herif böyle?” diye sordu. Sorusunu kimse cevaplamadı.

Adam sonraki dakikalarda aramasını tüm ofise yaydı. Sonunda bulduğu evraktan emin olarak, yeniden Ellin’in masasına döndü ve tek sayfalık evrağı da yanına alarak bir makinenin başına gitti.

Ellin, “Bu, kâğıt öğütücü,” dedi.

Sonrasında kâğıt öğütücüyü yerinden kaldırıp doğranan kâğıt parçalarının doğrudan atık kâğıt kutusuna karışmasına izin vermeden cebinden çıkardığı bir plastik poşetin içine doldurdu. Ardından kâğıt öğütücüyü yerine bırakıp Ellin’in masasına da çekidüzen vererek aynen girdiği gibi sessizce çıkıp gitti.

Milla göğsünde giderek artan bir acının nefesini kestiğini hissetti. Ama çok geçmeden acı hızla yerini öfkeye bırakmış, Milla kendini koyvermemek için yumruklarını sıkıyordu.

Gördüğü adam Diaz’ın ta kendisiydi.

Hiç şüphesiz Diaz’ın telefonu hâlâ kapalıydı. Gecenin bir yarısı Milla’nın ruhu bile duymadan çıkıp gitmişti. Görünen o ki o listeyi Milla adına Justin’i kendi başına aramak için çalmamıştı, çünkü kâğıdı kendi elleriyle parçalamıştı. O karmaşık kafasında yarattığı herhangi bir sebeple Milla’nın oğlunu bulmasını istemediği apaçık ortadaydı.

Jesus polisi arayıp durumu haber vermek istediye de Ellin karşı çıkarak, evrağın tamamen kişisel olduğunu, çok da önemli olmadığını söyleyip onu vazgeçmişti. Milla elinden geldiğince kendini toparlamaya çalışarak hislerini ertelemeye karar verdi. Şu an yapması gereken bir yığın iş vardı.

Kasabanın küçük bankasının yemek saatleri öğleden sonra saat bir ila iki arasındaydı. Herkesin öğle tatilinden bir saat sonra olmasının sebebi insanların öğle tatillerinde banka işlerini rahat halledebilmelerini sağlamaktı. Saat tam ikide Ellin, Milla ve Rip’le birlikte çelik kasasını açmak üzere bankadaydı.

İşte kâğıt yerindeydi. İsimlerin tek boşlukla yazıldığı üç sütunlu tek sayfalık bir kâğıt... Birlikte hemen arabaya dönüp listeyi incelemeye koyuldular. Her ismin yanında bir kod numarası yazılıydı. “Bu doğum belgesi numarası mı?” diye sordu Milla.

“Hayır, onlar tarihler. Bu sayede tam olarak nereye bakmam gerektiğini daha kolay anlıyorum. Sadece tarihleri geriden başlayarak yazdım, o kadar. Bak, 13 Aralık 1992, 29912131 olarak yazılmış. Gayet basit.”

Milla oğlunun kaçırıldığı ve uçakla yurtdışına gönderildiğini öğrendiği tarihi söyledi.

“Ah,” dedi Ellin listede parmağını aşağılara doğru kaydırırken. “İşte bu, aramalarımızı

ciddi biçimde daraltır, çünkü bahsettiği tarihten bir hafta sonrasında sadece tek bir beyaz erkek bebek var. Takdir edersiniz ki bebekler bekletilmeden gönderiliyorlardı. Evlatlık alacak aileler hemen belirlenip gönderiliyorlardı. Neyse, o dönemde üç İspanyol erkek bebek, iki tane de kız bebek var. Bu baktığımız senin oğlun olmalı. Ona Michael Grady adını vermişim. ‘Michael’ı seçmemin sebebi o dönemlerde çok popüler olması. Bu isimle evlatlık verilmiş, ama ailesi daha sonra kendi istediği bir ismi vermiş olabilir tabii.”

Hep birlikte yeniden hükümet binasının bodrum katma döndüler ve Ellin mikrofilm yapraklı dosyaların arasından Michael Grady’ye ait doğum belgesini aramaya koyuldu. “İşte. Babası bilinmiyor olarak kaydedilmiş. Annesinin adını da yine ben uydurmuşum.”

Rip mikrofilme bakarken, “Peki ya annenin sosyal güvenlik numarasını nasıl veriyorsunuz?” diye sordu.

“Bunların gerçekten kontrol edildiğini falan mı sanıyorsunuz? Özellikle de on yıl önce gerçekleşmiş özel bir evlatlık dosyasından bahsederken. Böyle şeyler ancak şimdilerde kontrol ediliyor, ama annenin imzalı ve noter onaylı rızası varsa kim sosyal güvenlik numarası doğru mu diye kontrol eder ki? Ayrıca evlatlığı alan aile çocuğa hemen yeni bir sosyal güvenlik numarası alıyor.”

Milla giderek tükenen umutlarıyla, “Bebeklerin nereye götürüldükleri hakkında bir fikriniz var mı? Evlatlık işlerine hangi avukat bakıyordu? Ya da bu konuda bildiğiniz herhangi bir şey var mı?” diye sordu. Tüm bu bilgiler olmadan, Milla çok da büyük bir yol kat etmiş sayılmazdı.

Ellin sırttı. “Pekâlâ, bir bakalım. Bu listenin işine yarayabilmesi için birtakım bilgilere daha ihtiyacın olduğu ortada, öyle değil mi? Kasabada bu konuda yasal işlemleri yürüten bir avukat var. Avukat çok fazla evlatlık edinilen bebek olduğunun farkındaydı ama ücretini aldığı sürece bu konuyu çok da irdelleyen bir tip değildi. Kaldı ki ona fakir İspanyol ailelerinin yükünü azaltmak için onlara bu şekilde yardımcı olan bir evlatlık ağının varlığından söz etmiştik. Tabii bir de İspanyol ailelerinin bekâr kızlarının orada burada dolaşmalarından ne derece rahatsız oldukları gerçeği var. Bu durumun onlar için ne kadar uygunsuz bir davranış olduğunu bilirsiniz. Bu yüzden gebe kalan her İspanyol genç kız bebeğinden vazgeçmeye zaten dünden razı. Yani biz en azından durumu Harden’a böyle anlattık. Birazdan gidip onu da görürüz. Onda evlatlık verilen çocukları teslim alan avukatların isimleri muhakkak vardır.”

İki saat sonra Roswell’e giden yolda arabayı kullanan Rip’ti, çünkü Milla o an ağlamaktan başka bir şey yapamıyordu. Milla’nın elinde oğlu Justin’in sahte doğum belgesiyle birlikte avukat Harden Sims’in verdiği evlatlık dosyasına dair her şeyin bir kopyası vardı. Çocuğu teslim alan avukat ise Kuzey Carolina Charlotte’da çalışıyordu.

Herkesin belirttiği gibi evlatlık kayıtları muhtemelen gizliydi ve açıklanması için Milla’nın mahkeme kararma ihtiyacı vardı. Ama ihtiyaç duyduğu bilgileri pekâlâ Kuzey Carolina’daki avukattan da alabilirdi. Bunun için belki de avukata dava açması gerekebilirdi, ne olursa olsun o mahkeme kararını çıkaracaktı. Durumu ölçüp tarttığında ve davasının kamuoyunda getireceği sesi düşündüğünde davayı kazanacağını biliyordu.

Sis perdesi artık yavaş yavaş dağılmaya, Milla önünü görmeye başlamıştı. Başarmıştı.

Belki hâlâ uğraşması gereken işler vardı ama önünde sonunda oğlunu bulacaktı.

Roswell'e vardıklarında hiç durmadan yola devam etmeye karar verdiler. Uzun bir yolculuk olmuştu ve muhtemelen gece çökmeden eve varamayacaklardı ama her ikisi de bir an önce eve gitmek niyetindeydi.

Rip düşünceli bir halde, “Şimdi ne yapacaksın?” diye sordu. Bu soruyla Diaz'ı kastediyordu.

“Bilmiyorum.” Milla bu konunun üzerine fazla kafa yormak istemiyordu, aksi halde kendini kaybedip hüngür hüngür ağlayabilirdi. Diaz'ın ihaneti canını o kadar çok yakmıştı ki, Susanna'nın bile bu kadar acıtmamıştı. Diaz'a herkesten çok daha fazla güvenmişti. Güvenmişti ve ona hayatını, bedenini, kalbini teslim etmişti. Justin'i uzun zamandır ve ne uğraşlarla aradığını bile bile bunu Milla'ya nasıl yapabilmmişti? Bunun yerine bıçağını çekip sırtından vursa daha iyiydi. Milla geçmişini düşünüp ufacık da olsa bir ipucu arandı ama hiçbir şey bulamadı. Ya dün gece birden kendini kaybetmişti ya da başından beri farklı hesaplar peşindeydi.

El Paso'ya vardıklarında ikisi de bitkindi. Saat gece yarısını çoktan geçmişti. O sabah güne çok erken başlamışlar ve on sekiz saatten fazla yol gitmişlerdi. Milla Carlsbad'da tekrar direksiyonun başına geçmiş, El Paso'ya varınca da önce Rip'i otele bırakmış, ardından da evine gitmişti. Çok yorgun olduğundan Rip'i bıraktıktan sonra arabayı dikkatli sürmüştü.

Garajın kapısını açıp, içeri girdikten çok sonra garajın diğer tarafına park edilmiş bir kamyonet olduğunu fark etti. Yavaşça arabadan inip gözlerini kamyonete dikti. Yaptığı bunca şeyden sonra hangi yüzle geliyordu buraya? Yorgunluktan bitap düşmüşken bu manzarayı daha fazla görmek istemiyordu. Tek istediği Diaz'ın bir an önce evinden de, hayatından da çekip gitmesiydi.

Garajın içinden geçip mutfağa açılan kapıdan içeri girdi. Çantasını ve elindeki dosyayı masanın üzerine bıraktı. Oturma odasının ışığı yanıyordu ve başını kaldırdığında Diaz'ın kapının pervazına dayanıp onu izlediğini fark etti.

Milla elinden geldiğince göz göze gelmemeye çalıştı. Nasıl bakacaktı ki yüzüne? Vücudunun her hücresi hisleriyle ürperirken masanın kenarına yaslandı.

Uzun süren bir sessizliğin ardından Diaz, “Susanna'dan kurtulduk,” dedi. “Tutuklandı. True da öyle. Birkaç saat önce.” Milla, Diaz'ın başka hiçbir açıklama yapmayacağını fark etti ve kısa kesip, “İyi,” dedi. Diaz ne nerede olduğuna, ne gecenin bir yansı neden çıkıp gittiğine dair tek kelime etmiş, ne de Milla'nın iki gündür nerede olduğunu merak edip sormuştu. Milla sonunda nefret ve öfke dolu gözlerini Diaz'a dikerek, “Evimden defol,” dedi.

Diaz yaslandığı kapıdan doğruldu. Yüzündeki ifadede belli belirsiz bir sorgulama varsa da sonraki saniyede o da silinip gitmiş, her zamanki boş ve mesafeli ifade yeniden oturmuştu suratına.

“Yeterince dikkatli davranmamışsın,” dedi Milla. “Güvenlik kamerası vardı. Ne yaptığını saniye saniye izledim.” Diaz bir süre sessiz kalıp zamanın akmasına izin vererek Milla'yı seyretti. Sonrasında her zamanki yumuşak ses tonuyla, “Yapılabilecek en iyi şeyi

yaptım. Artık peşini bırakmanın zamanı gelmişti. On yıl oldu. Artık o senin çocuğun değil Milla, başka birinin çocuğu. Eğer birdenbire ortaya çıkacak olursan hayatını altüst edersin.”

Milla öfkeyle, “Kapa çeneni!” dedi. Milla’yı anlamıyor, neler hissettiğini idrak edemiyordu. *Senin... buna... hiç... hakkın... yok!* “O benim oğlum tamam mı, seni piç kurusu!” Milla son sözünü bağırarak söylemiş, sonra kendini toparlayıp yumruklarını sıkmişti.

“Artık değil, artık senin oğlun değil.” Diaz içinde hiçbir duygu taşıymıyormuşçasına bir hâkim gibi dikilirken Milla onu öldürmek istiyordu.

Öfke ve acıyla yoğrulmuş gözyaşları Milla’nın yanaklarından sicim gibi akmaya başlamıştı. Belki de ona saldırmamak için gösterdiği insanüstü çabanın bir neticesiydi tüm bunlar. “Ama başaramadın. Kopyasına ulaştım.” Yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. “Onu bulmam için gereken tüm bilgiler elimde artık. Bunu yapmak için elimden geleni ardıma koymayacağım. Şimdi derhal evimden defol. Seni bir daha asla görmek istemiyorum.”

Karşısındaki Diaz’dı; durup kendini müdafaa etmeye yeltenmedi bile. Omuzlarını silkip, *nasıl istersen*, bile dememişti. Yanından öylece geçip kapıdan çıkıp gitti. Milla önce garajın kapısının açıldığını, sonra da kamyonetinin çalıştığını duydu. Gitmişti. Hepsi bu kadardı işte.

Gidişle Milla masaya çöküp başını birbirine kenetlediği kollarına yaslanarak bir çocuk gibi hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Yirmi Beşinci Bölüm

David'e benziyordu.

Justin tüm yaşlıları gibi dizginleyemediği bir enerjiyle çitlerle çevirili okul bahçesine çıktığında Milla dürbününü bir an olsun onun üzerinden ayırmamıştı. Görünüşe göre üçdört tane çok yakın arkadaşı vardı; itişip kakışarak, birbirlerinin yaptıkları şakalara kahkahayla gülüyor, bir yandan da kasıla kasıla kendinden emin tavırlarla yürüyorlardı. Belki de yaşlılarına nazaran gerçekten kendilerinden eminlerdi.

Milla'nın kalbi bir yumru olup boğazına oturmuştu sanki. Öylesine delice bir hızla atıyordu ki, nefes almakta zorlanıyordu. Hücum eden yaşlar gözlerini acıtırken, Justin'in tek bir anını bile kaçırmamak için yaşlarını tüm gücüyle savuşturuyordu. Hemen yan koltukta duran pahalı fotoğraf makinesini eline aldı, kadrajım Justin'e odaklayıp zumladı ve arka arkaya pek çok fotoğraf çekti.

Özel okulun bahçesine uzak bir nokta seçmişti kendine. Buradan fark edilmesi oldukça güçtü. Hiç kimsenin dikkatini çekmek istemiyordu, özellikle de Justin'in. Ama onu daha çok izlemeye, izleyip de ona dair anılarının açlığını yatıştırmaya çok ihtiyacı vardı. Bu sabah arabasını Winbornların evinin aşağısına park edip Justin'in onu okula götürecek otobüse binmek için evin merdivenlerinden hopyaya zıplaya inişini seyretmişti. Üzerinde ne olduğuna özellikle dikkat edip kafasının bir kenarına not etmişti. Rhonda Winborn ön kapıya çıkıp oğlunun sağ salım otobüse bindiğinden emin olana dek beklemiş, ardından da el sallayarak uğurlamıştı onu. Justin'in üzerinde haki renkli bir pantolon ve mavi bir tişörtten oluşan okul forması, onun üzerinde de kırmızı bir rüzgârlık vardı. Soğuğun içine işlemesini önlemek için giydiği bu rüzgârlığın Milla'nın onu diğer çocuklardan ayırmasında büyük yardımcı olmuştu.

Bu sabah Justin'in otobüse binişini ve başka bir kadına el sallayışını izlerken bağıra bağıra ağlamıştı. Ona dair her şey öylesine tanıdıktı ki. Saçlarının rengi, kafasının şekli, hatta yürüyüşü bile... Yüzü hâlâ bebeksiydi. Ama yetişkinliğin sert hatları yavaş yavaş gelip yerleşiyordu. Saçları sarı, gözleri mavi ve gülüşü tıpkı babası gibi masumdu.

Milla öylesine derinden sarsılmış ve mutluluk sarhoşu olmuştu ki, kiralık arabasından fırlayıp tüm gücüyle avaz avaz haykırmak istiyordu. Çitleri aşarak oğluna seslenmemek için kendini zor tutuyordu. Ama bunu yaparsa herkes deli olduğunu düşünecek ve okul idaresi hemen polise haber verecekti. Dans etmek, kahkahalar atmak, hıçkırarak ağlamak istiyordu.

İçindeki duygular öyle karışıktı ki hangisini yaşayacağına bir türlü karar veremiyordu. Yoldan geçen yabancıları durdurup, Justin'i göstererek, "Bu benim oğlum!" diye haykırmak istiyordu.

Oğlunu bugüne dek kimseye gösterememiş, *işte bu da benim oğlum* diyememişti, bunu şimdi de yapamazdı. Justin'i koruyabilmek onun için dünyada her şeyden daha önemliydi. Ona annesi olduğunu en olmadık zamanda ve münasebetsiz bir şekilde söyleyip onu korkutmayı hiç ama hiç istemezdi.

Geçen son hafta tam bir duygu karmaşası olmuştu. Olaylar öyle hızlı gelişmişti ki Milla ne tepki vermesi gerektiğini bir türlü kestiremiyordu. Diaz'ın ortadan kaldırmaya çalıştığı listeyi bulduğunda Justin'e çıkan yolu da bulmuştu.

Rhonda ve Lee Winborn da sarışındı ve evlatlık edinmek için kendilerine sarışın bir erkek çocuğu seçmişlerdi. Üç düşüğün ve dördüncü bebeklerinin de doğumdan hemen sonra ölmesinin ardından artık bebek konusunda umutsuzlardı. Araba alıyormuş gibi bir çırpıda çocuk alabilecek kadar zengin değillerdi. True'nun istediği parayı biriktirebilmek için tüm varlarını yoklarını ortaya koymuşlardı; bu da yetmemiş, her ikisinin de ailesi maddi olarak destek çıkmıştı. O günlerden sonra da Lee işlerinde hayli yol kat etmişti ve dört yıl önce de Charlotte'taki bu lüks sayılabilecek eve taşınmışlardı. Öyle ki Justin'i özel okula bile gönderebiliyorlardı. Milla'nın öğrenebildiği kadarıyla oğullarını fazlasıyla seven, onu ellerinden geldiğince iyi yetiştirmeye çalışan gayet hoş, sevecen ve mükemmel insanlardı.

Justin'in Milla'nın kollarından çekilip alındığından, ondan alındığından haberdar değillerdi elbette. Onlara tek söylenen Justin'in annesinin ona bakacak gücü olmadığıydı. Kadının içlerinde bir de göz ameliyatı olması gereken pek çok çocuğuna bakabilmek için Justin'i sattığını sanıyorlardı. Bu hikâyeye anlatılırken fonda onları ikna edecek tatlı bir müzik olmalıydı. Gerçi bu hikâyeye inanmamak için bir sebepleri yoktu. Çocuğu teslim alan avukat bile durumdan haberdar değilken Wilbomlar nereden bilecekti ki? Tek bildikleri artık ölesiye sevecekleri bir çocuklarının olduğuydu.

Ama Justin onların çocuğu değildi. *Milla'nın* çocuğuydu. Kalbi bu gerçeği hiç durmadan fısıldıyor, bu gerçekten asla vazgeçmiyordu. Justin *onundu*.

Milla, Justin'i seyrederken, *bana benzeyen tarafları var mı?* diye düşünmeden edemedi. Belki burnu ve çene yapısı onu andırıyor olabilirdi ama geri kalan her yeri kesinlikle David'in kopyasıydı.

Milla'nın damarlarında gezinen neşe kanını kaynatıyordu. Justin hayattaydı, iyiydi, sevilirdi. Bebeği çok iyi durumdaydı.

Winbornlar ona her iki dedesinin de adını vererek Zachary Tanner demişlerdi; ama onu Zack diye çağırıyorlardı. Yine de o, Milla için hâlâ Justin'di. Bu isim yıllardır umutsuz duaların başkahramanıydı; kalbine, aklına, hafızasına nakış nakış kazman tek isimdi.

Artık David'e anlatmanın vakti gelmişti. Justin'i kendi gözleriyle görüp emin olmadan onu da umutlandırmak istememişti. Belki de yanılıp başka bir çocuğun izine ulaşabilirdi. Her ne kadar onun adına düzenlenmiş evrakları görüp beyni ona o çocuğun Justin olduğunu haykırdıysa da, kendi gözleriyle görmeden bu gerçeğe yine de inanamamıştı.

Evet, karşısındaki çocuk Justin'di ve tıpkı David'e benziyordu.

Milla dürbünü bırakıp yüzünü ellerinin arasına gömerek hıçkırarak, sarsılarak ağlamaya başladı. Hıçkırıklarının arasına zaman zaman kahkahalar karışıyor, gülüyor mu ağlıyor mu kendisi de bilemiyordu. Milla teneffüs bitip de öğretmenleri bu gürültücü sürüyü sarı tuğlalı binaya yeniden sokana kadar orada kalmıştı. Orada oturup kasım güneşi oğlunun sarı saçlarında ıslık ıslık yanarken onun son basamağı çıkıp çift kapılı okul binasına girmesini ve gözden kaybolmasını izlemişti.

Nihayet biraz kendine gelip, telefonunu sarsılmadan eline alabilecek ve boğazında düğümlenen sözleri artık söyleyebilecek duruma geldiğinde David'in ofisini arayıp ertesi gün için bir randevu aldı. Milla bir hastası olduğunda, David'i bu kadar erken göremeyeceğinin farkındaydı, ama David ona ne zaman isterse görüşebileceklerini söylemişti. Personelini de bu konuda tembihlemiş olmalıydı ki Milla daha adım verir vermez hemen öğle tatilinde bir randevu ayarlanmıştı. David'i yemek vaktinde rahatsız edecekti belki ama bunu sorun edeceğini hiç sanmıyordu.

Durumu telefonda açıklamak istemiyordu. Bunu söylerken yüzünü görmek istiyor, Justin'in doğumunu nasıl birlikte paylaştırlarsa bu anın da aynı şekilde paylaşılması gerektiğini düşünüyordu. Belki doğrudan evini arayıp konuşmak için evine de gidebilirdi ama bu anın Jenna ve iki çocuğunun önünde değil de, ikisinin arasında özel olmasını isteyecek kadar ben-cildi. Sadece bu kez ve son kez David'le baş başa olmak istiyordu.

Yasal tüm evraklar çantasının içindeydi. Hepsini daha önce hazırlamıştı.

Derin bir nefes alarak Charlotte Havaalanı'na yöneldi ve orada kiraladığı arabayı teslim ederek Chicago uçağına bindi.

David'in ofisi çalıştığı hastanenin hemen bitişiğindeki iş merkezindeydi. Ofis zevkle dekore edilmişti ve her bir malzeme söz konusu para olunca adeta "ben buradayım" diye bağıırıyordu. Hastanenin cerrahi ekibi gerçekten ağır toplardan oluşan mükemmel bir ekipti ve David de grubun yıldızlarından biriydi. Genç, yakışıklı, zeki bir adamdı. Henüz otuz sekizinde olmasına rağmen ardında pırıl pırıl bir kariyer vardı.

Anlaşılan o ki, Milla'nın aradığını duyduğunda sekreterinden diğer bütün randevuları iptal etmesini istemişti; çünkü bekleme odasında hiç kimse yoktu. Milla koridora çıkan kapıyı ardından kapatıp kahverengi halıyı takip ederek danışmaya doğru ilerledi. Bu sırada danışmada oturan sarı saçlı, orta yaşlı bir kadın ile üzerinde hemşire kıyafeti olan oldukça neşeli esmer bir kadın da dikkatle onu izliyorlardı. Ama Milla onlara ulaşmadan sol taraftaki kapı açıldı ve David kapıya çıktı. Yirmilerinde görüldüğünden çok daha iyi görünüyordu. Bazı erkekler yaşlarının ilerlemesiyle gerçekten harika görünüyorlardı ve David hiç şüphesiz onlardan biriydi. Gözlerinin etrafındaki minik kırışıklıklarla eskiye oranla daha güçlü, omuzları daha geniş görünüyordu.

Milla'yı gördüğünde yüzüne daha dün Justin'in yüzünde gördüğü kocaman bir tebessüm yerleştirip elini uzatarak, "Milla," diyerek selamladı. Bu tebessüm yüzlerini ıslık ıslık parıldayan bir yılbaşı ağacı gibi ışılatıyordu. Mavi gözleri sıcacıktı. "Harika görünüyorsun. İçeri gelsene."

Milla için kapıyı tuttu ve Milla muayene ve tedavi odalarına açılan küçük bir koridora çıktı. Farklı yaş ve görünüşlerdeki üç kadın yaptıkları işten kafalarını kaldırıp koridor boyunca yürürken Milla'yı dikkatle süzmüşlerdi. Danışmadaki iki kadın da kafalarını uzatmış, onu seyrediyordu.

Milla güçlükle duyulan bir sesle, "Sakin çaktırma ama harem de pek meraklıymış," dedi.

David, Milla'yı ofisine kabul ederken bu söze gülmüş ve kapıyı arkalarından kapatmıştı. "Jenna da öyle diyor. Onlara benim korumalarım diyorum. Onlar etraftayken kendimi çok güvende hissediyorum."

"Demek hovarda kadınları senden uzak tutuyorlar, öyle mi?"

David sırtıttı. "Emin ol onları ameliyat etmeme bile müsaade etmezler. O tipleri ortaklarıma yönlendiriyorlar. Benim payımda moruklar ve cadalozlar düşüyor."

Milla, David'in hiç değişmediğini görünce içini huzur kaplamıştı. Personelinin ona neden bu derece koruyucu yaklaştığını anlayabiliyordu; çünkü o bu dünyadaki iyi adamlardan dandı. Milla onun karısına daima sadık kalacağından, oynak bir hemşire ya da hastanın ondan hiç yüz bulamayacağından adı gibi emindi. Her şeyiyle sadece işine ve ailesine odaklanan tiplerdendi. Hayatındaki tüm mükemmellikleri sonuna kadar hak ediyordu.

Masasının üzerinde birkaç fotoğraf vardı. Milla fotoğraflardakileri az çok tahmin ettiyse de yine de bakabilmek için masanın diğer tarafına geçti. Fotoğraflardan birinde mükemmel bir gülüşle kızıl saçlı bir kadın vardı. Bu, Jenna olmalıydı; çünkü aynı kadının David'le sarılarak çekilmiş ikinci bir fotoğrafı daha vardı. Kalp şeklindeki küçük başka bir çerçevede düz ve ıslıl ıslıl parıldayan saçlarıyla yeni yeni yürüyen tombik bir bebek vardı. Elinde saçlarından tuttuğu oyuncak bir bebek vardı. Oysa üzerindeki dantel elbisesiyle kendisi de minik oyuncak bir bebek gibi duruyordu. Başka bir fotoğrafta yine Jenna ıslıl ıslıl bir neşeyle kucağında bir bebek tutuyordu. Bu son bebekleri olmalıydı. Milla gülümseyip içinden geçenleri söyleyerek, "Çok harika görünüyorlar," dedi. David adına sevinmişti. "İsimleri ne?"

"Şu küçük prenses Cameron Rose, biz ona Cammy diyoruz. Bebeğinkiyse William Gage. Onu da Liam diye çağırmayı düşünüyoruz ama henüz bunu anlayabilecek kadar büyümedi. Cammy onu noktaya benzetiyor olmalı ki ona Dot diyor.

Milla bir kahkaha attı. Gülümserken içindekileri daha fazla tutamayacağını anlayıp, "Onu buldum. Justin'i buldum," deyiverdi.

David bir an sendeleyerek en yakındaki misafir sandalyelerinden birine çöktü. Bembeyaz kesilmiş suratıyla tek kelime dahi edemeden gözlerini Milla'ya dikmişti. Gözlerine hücum eden yaşlar usulca yanaklarından süzülüyordu. Titreyen dudaklarıyla sonunda, "Emin misin?" diye sorabildi.

Milla gözyaşlarını savuşturmaya çalışarak altdudağını ısırp, başını evet anlamında salladı. "Kaçakçılık şebekesini çöktük. Sahte doğum belgeleri düzenleyen kadın ya kendini korumak adına ya da belki de şantaj için detaylı kayıtlar tutmuş."

"Peki, o..." David güçlükle yutkundu, hıçkırarak ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Her anne-babanın dünyanın neresinde olursa olsun soracağı ilk soruyu sorarken sesi titriyordu.

“O iyi mi?”

Milla başını yeniden salladı. David ona doğru bir hamle yaptı ve bir anda sarmaş dolaş oldular. Şimdi ikisi de hıçkırarak, sarsılarak ağlıyordu. Milla, David’in omuzlarını, saçlarını okşayıp onu rahatlatmak isterken bir yandan da, “Geçti. O çok iyi. Güvende,” diyordu. Ama kendisi de hıçkırarak ağladığından David’in sözlerinin ne kadarını anladığını bilemiyordu. Sonraki saniye David de tıpkı Milla gibi olmuş ve birden gülmeye başlamıştı. Kâh gülüyor, kâh gözyaşlarına boğuluyordu. Milla’yı döndürürken arada bir durup gözyaşlarını siliyor, sonra yeniden kucaklıyordu.

Hiç durmadan, “İnanamıyorum,” diyordu. “Tanrım. Bunca yıl sonra...”

Milla sonunda kendini David’in kollarından çekip bir hevesle ve beceriksizce evrak çantasını aranmaya başlarken, “Fotoğrafları var,” diyordu. “Hepsini dün çektim.”

Çantasından fotoğrafları çıkarıp David’e uzattı. David fotoğrafa daha baktığı ilk an donup kalmıştı. Oğlunu incelerken sanki yılların açlığını bastırıyor gibiydi. Sırayla her fotoğrafı tek tek incelerken elleri titriyordu, hepsine tekrar tekrar baktı. Sanki fırtınanın ardından güneşi görmüş gibi neşe kaplamıştı içini. Böbürlenerek, “Bana benziyor,” dedi.

Milla bu arsız kibir karşısında bir kahkaha patlattı. “Seni sersem, her zaman sana benziyordu, doğduğu gün bile. Ne demişti Susanna...” Milla cümlesini birden yarıda kesti. David’in henüz Susanna’nın yaptıklarından habersiz olduğunu fark etti.

David ise hâlâ elindeki fotoğraflara bakmakla meşguldü. “Kendimi klonladığımı söylemişti.”

Milla bir anda, “O da bu işin içindeymiş,” dedi.

David şaşkınlık içinde kafasını kaldırdı. “Ne?”

“Bebek tacirlerine Justin’den bahsedip benim haftada birkaç kez pazara çıktığımı o söylemiş. Meğer o gün beni bekliyorlarmış. Sarışın erkek çocuğu siparişlerini teslim almak üzere...”

“Peki... neden” David’in sesinde arkadaş bildiği birinin ihanetine uğramanın şaşkınlığı vardı.

Milla lafı dolandırmadan, “Her şey para içinmiş,” dedi.

David sağ elini yumruk yapmıştı. “Lanet sürtük. Ortada bir ödül vardı. Oğlumu bana getirirse ona dünyaları bağışlayacağımı biliyordu.”

“Evlatlık isteyen ailelerden aldıkları paranın yanında ödül hiçbir şey.”

“Ne yani, onu *satmış* mı? Nasıl bir insan böylesi bir bebeği almaya...”

“Onların hiçbir şeyden haberi yok,” dedi Milla. “Onları suçlama. Onlar bu konuda hiçbir şey bilmiyordu.”

“Nereden biliyorsun?”

“Anlaşmayı sağlayan avukat bile bundan haberdar değil. Sahte annelerden alman yasal izinle hazırlanmış sahte doğum belgeleriyle tamamen düzmece bir tezgâh. Bebekleri evlat edinenler her şeyin yasal olduğunu sanmışlar.”

David, “Nerede şimdi?” diye sordu. “Kim almış onu?”

“İsimleri Lee ve Rhonda Wilborn. Kuzey Carolina Charlotte’ta yaşıyorlar. Araştırdım,

iyi insanlar. Dürüst ve namuslular. Ona Zachary adını vermişler.”

“Onun adı Justin ama,” dedi David sertçe. Elinde tuttuğu fotoğraflarla masasında oturuyor, Justin’in yüzünün her ayrıntısını dikkatle inceliyordu. Sanki kendi kendine konuşur gibi dalgın bir ifadeyle, “Onu bulabileceğini hiç sanmıyordum,” dedi. “Gereksiz bir çabayla kendini üzmekten başka bir şey yapmadığını düşünüyordum.”

“Vazgeçemezdim.” Milla’nın sözleri basit ama ardındaki anlam insanı can evinden vuracak cinstendi.

“Biliyorum.” David başım kaldırıp Justin’in fotoğraflarını incelediği sırada özenle bu kez Milla’nın yüzünü incelemeye başladı. “O olayın sonrasında seni tanıyamaz olmuştum,” diye fısıldadı. “Ben de çok yıpranmıştım ama değişmemiştim, aynı adamdım yine. Ama sen...sen adeta bir...” Durup doğru kelimeyi aranmaya başladı. “Amazon’a dönüştün. Sana ayak uyduramaz olmuştum, dokunamıyordum bile. Öylesine kararlı ve ketumdun ki beni ardındaki toz bulutunda bıraktığının farkına bile varmadın.”

Milla derin bir iç çekerek, “Öyle olsun istememişim,” dedi. “Ama başka bir şeyi göreceksin, durup dinleyecek halde değildim. Bir yerlerdeydi, biliyordum ve onu bulmak zorundaydım.”

“Keşke ben de o kadar kararlı olabilseydim. Onun hâlâ yaşadığına olan inancına, onu bulma umuduna hayrandım. Ben artık inanmıyordum. Yıllar önce onun öldüğüne kendimi inandırıp kalbime gömdüm ve bu şekilde kapanıp gittiğini sandım. Ama şimdi bakıyorum ki hayatta ve ondan vazgeçtiğim için kendimi berbat hissediyorum.” Yüzünü ellerinin arasına gömdü.

“Hayır, öyle düşünme.” Milla hızla David’in yanına giderek kolunu omzuna attı. “Benim de en büyük korkum ölmüş olmasıydı, ama yine de onu bulup en azından bu gerçekten emin olmalıydım. Sen elinden geleni yaptın...”

“Ben de arayabilirdim! Senin yanında, seninle beraber mücadele edebilirdim.”

“Aptal olma, bunu yapamayacağını ikimiz de biliyoruz. Ameliyatlarına girmeseydin kaç kişi öldü haberi var mı?”

David bir an durup düşündü. “Belki de hiçbiri. Bu kasabada benden başka pek çok iyi cerrah var.” Neden sonra iyi cerrah daman kabarak, “Pekâlâ, belki yirmi,” dedi. “Belki de otuz.”

Milla gülümsedi. “İşte cevap bu, Doogie. Sen yapman gerekeni yaptın. Ben de yapmam gerekeni. Bu işin doğrusu, yanlış, şöyle yapsaydı, böyle yapsaydı, keşkesi yok. O yüzden hemen şimdi o pişmanlık treninden inip önüne bak.” Beş dakika sonra Milla, ne istediğini, bundan sonra ne yapacaklarını anlattığında David’in suratı yaşadığı şokla yeniden bembeyaz kesilmişti.

Yirmi Altıncı Bölüm

David'in yanında geçirdiği zaman Milla'nın yüreğini burkmuştu ama bunu yapmak zorundaydı. Ofisinden dışarı adımını attığında bir daha onu göremeyebileceğini biliyordu. Bu yüzden ona veda edip yanağına bir öpücük kondurmuş ve güzel bir hayat sürmesini dilemişti. Gözyaşlarının arasından, "Artık nafakayı ödemeyebilirsin," demişti. "İşte senin işinin başında olmanın en büyük nedeni, araştırmama sen mali destek çıktın. Sen olmasaydın, onu bulmam için mali desteğini esirgemeyeceğini bilmeseydim asla başaramazdım."

David ise panikle, "Peki şimdi ne yapacaksın?" diye soruyordu.

"Aynı şeyi. Kayıp bebekleri aramaya devam edeceğim. Ama artık bana da bir maaş bağlansa hiç fena olmaz." İşin aslı o da ne yapacağını bilemiyordu. Öyle uzun bir zamandır tek uğraşı oğlunu aramak olmuştu ki, şimdi sonuca ulaşmasıyla sanki göremediği bir duvara toslamış gibiydi. Her bakımdan bitkindi, bedenen, ruhen, zihnen... Tekrar El Paso'ya dönmeyi düşündü ama sonrası onun için şu an belirsizdi. Çok şey yaşamıştı orada, haddinden fazla şey... Kuzey Carolina'ya geri dönüp oradaki işleri yoluna koyduktan sonra belki de birkaç gün deliksiz bir uyku çekecek ve uyandığında kendini çok daha iyi hissedecekti. Ancak o zaman belki geleceği düşünecek hale gelebilirdi. Kayıp insanları bulmakta üstüne yoktu. *Kendi* kaybım buldu diye, bu işten vazgeçebilir miydi?

Milla tam kapıdan çıkmak üzereyken David onu durdurup sınıksız sarıldı. Sanki o da onları bir arada tutan son bağı koptuğunun farkında gibiydi. "Artık sen de hayatına kaldığın yerden devam edersin," dedi.

Hayata devam etmek, ama nerede? diye sormak istedi Milla. Belki bir gün kararını verebilirdi; ama şu an konsantre olmak istediği tek şey bir sonraki adımıydı.

Akşamüzeri için Charlotte'a dönüş bileti almıştı ve uçağı iner inmez yapmak istediği tek şey doğrudan otele gidip yatağına kıvrılmak ve en az on iki saat yataktan çıkmamaktı. Ama tüm bunlar yerine oda servisi sandviçi getirene kadar valizini yerleştirmek oldu. Hatta yarın giyeceği kıyafeti ütülemeye bile fırsat bulabilmişti.

Yemeğini yedikten sonra tepsiyi kapının önüne bırakarak odasındaki küçük alanda düşüncelerini toparlamak istercesine volta atmaya başladı. Sonunda telefon rehberinden Winbornların telefon numarasına baktı ve numarayı tuşladı.

Hattın diğer ucundaki kadın telefonu dördüncü çalışında o bilindik Carolina tarzı şiveyle "o" sesini uzatarak yanıtlamıştı. "Alo?"

“Bayan Winborn mu?”

“Buyrun, benim?”

“Benim adım Milla Edge. Kayıp Aranıyor Derneği olarak bilinen ve kaçırılan çocukların izini süren bir oluşumun kurucusuyum.”

Rhonda kibar bir şekilde, “Anladım,” dedi. “Çok ulvi bir amacınız var. Size bağışta bulunmaktan memnu...”

Milla kadının lafını yarıda keserek, “Hayır. Bu bir pazarlama telefonu değil,” dedi. “Evlatlık aldığınız oğlunuzla ilgili bir durum.”

Diğer taraftaki ses birden bıçak gibi kesilmişti. Milla, Rhonda’nın nefes bile aldığını duyamıyordu.

Rhonda sonunda nefesi kesilerek, “Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu. “Bu, oğlumu neden ilgilendirsin ki, biz onu *evlatlık* aldık,” diyerek öfkeyle fısıldadı. “Hatta her şeyin yasal olduğunu teyit etmek için bir avukatla anlaştık. Siz ne cüretle...”

Milla, Rhonda’yı ikna edebilmek için aceleyle, “Karışık bir durum,” dedi. “Halledilmesi gereken birkaç evrak işi var da. Acaba yarın için sizinle ve kocanızla bir randevu ayarlayabilir miyiz? Emin olun çok sürmeyecektir.”

“Ne tür bir evrak işinden bahsediyorsunuz?”

Milla telefonda daha fazla ayrıntıya girmek istemiyordu ve sadece, “Yasal,” dedi. Winbornları ürkütüp, gecenin bir yarısı Justin’i de alarak kayıplara karışmalarını istemiyordu.

Milla kadının oğlunu riske etmektense, sırta kadem basacağını biliyordu. “Sadece birkaç imza atmanız gerekiyor. Hiç kimsenin evlat edinmeyle ilgili bir sıkıntısı yok.”

“Peki bu olayın, Kayıp Aranıyor Derneği’yle ilgisi ne?”

“Bu da oldukça karışık bir durum. Hepsini yarın açıklayabilirim. Sizin için ne zaman uygun olur?”

“Bir dakika.” Rhonda’nın sesi giderek daha da fazla kısılıyordu. Rhonda telefonu bıraktığında Milla gözlerini kapatıp arkadan gelen seslere kulak kabarttı. Belli ki kocası Lee’ye Zack’in -yani Justin’in- duyamayacağı bir tonda bir şeyler fısıldıyordu. Karısı oğlunu tehdit eden durum karşısında panikleyince telefonu Lee aldı ve aceleyle konuşmaya başladı.

“Ben Lee Winborn. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Sanırım karınızı biraz korkuttum,” dedi Milla özür dilercesine. “Niyetim bu değildi. Oğlunuzun evlatlık alınmasıyla ilgili olarak ikinizle de görüşmem gereken bir konu ve size vermem gereken birkaç evrak var.”

“Bunları telefonda da açıklayabilirsiniz.”

“Hayır, yapamam. Bayan Winborn’a da dediğim gibi çok karmaşık bir durum. Evrakları okuduğunuzda siz de göreceksiniz. Yarın için müsait misiniz acaba? Oğlunuzun evde olmadığı bir saat daha uygun olacaktır.” Milla sesini yumuşatarak, “Lütfen. Korkmanızı gerektirecek bir durum yok,” dedi.

Lee ani bir tepkiyle, “Pekâlâ,” dedi. “Saat birde. Adresi biliyor musunuz?”

“Evet, vermenize gerek yok. Beni kabul ettiğiniz için çok teşekkürler. Yarın saat tam birde orada olurum.” Milla telefonu kapatıp gözlerini yumdu. Vücudunun her bir kasının ayrı

ayrı titrediğini fark etti. İşte istediğini yapmıştı. Şimdi tek yapması gereken bir sonraki adımda da sinirlerine hâkim olabilmektir. Winbornlardan bu kadar erken bir saatte randevu koparınca, hava şirketini arayıp akşam altı uçağı için bilet aldı. Yarın gece, epeyce uzun bir aradan sonra, ne kadar olduğunu tam hatırlayamıyordu ama bir haftadan fazla olmalıydı, *Yeniden kendi yatağımda uyuyacağım*, diye düşündü.

Ertesi gün yataktan oldukça geç çıkmaya çalıştı. Kahvaltısını edip birkaç sabah programı izledi. Duş alıp, saçlarını yıkadı ve şekil vermek için her zamankinden daha fazla uğraştı. Makyajına da daha fazla özen göstermeye çalışmış ve bu çabası belli olsun istemişti. Çok gerekli değildi belki ama Milla yine de karşı tarafta iyi bir izlenim bırakmak istiyordu.

Üzerine tertemiz lacivert bir etek ve vücuduna oturan yeşil renkli uzun kollu bir bluz giymişti. Bluzun üzerinde eteğine uyan lacivert düğmeler vardı. Görüntüsü hem kadınsı hem de ciddiydi. Bu çok eski bir numaraydı, ne kadar gergin olursa kıyafetine de o kadar özen gösteriyordu. Belki de tüm dikkatini üstüne başına vererek içinde kopan fırtınayı görmezden geliyor, midesinde düğümlenip kalan bulantıyı hissetmiyor, şakaklarındaki ağrıyı umursamıyordu. Tarif edilemez acılar yaşadığında susmayı öğreneli çok olmuştu ve şimdi de aynı şeyi yapıyordu, en azından öyle görünüyordu; zaten tüm mesele de böyle görünebilmekten ibaretti. Aynadaki aksinde tıpkı Diaz'ınki gibi ifadesiz bir surat gördü. *Hayır*, dedi kendi kendine. *Onu aklına bile getirme*, diye düşündü. Onu hayatından tamamen çıkarmıştı.

Hava durumuna göre sıcaklık on yedi derece olacaktı ama gün boyu soğuk kuzey rüzgârının etkisi hissedilecekti. Bu yüzden çıkarken yanına devetüyü rengi kabanını da almıştı. Televizyonu kapattıktan sonra artık otelden çıkmaya hazırды. Saat on ikiyi çeyrek geçiyordu. Derin bir nefes alıp, rujunun hâlâ yerinde durduğundan emin oldu ve odanın anahtarlarını temizlikçi kadın için ayırdığı bir bahşişle birlikte yatağın başucundaki komodinin üzerine bıraktı. Evrak çantasındaki tüm evraklarını son kez kontrol etti. Her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olduğunda, omuzlarını dikleştirip kabanını ve evrak çantasını valizinin üzerine yerleştirerek çantasını omzuna taktı ve kapıyı açtı. Bir an olduğu yerde kalakalmış, tüm hevesi bir bıçak gibi kesilmişti.

Diaz kapısının hemen yanına yaslanmış, ona bakıyordu.

İçinden o kadar çok düşünce ve duygu geçiyordu ki, hangisine odaklanacağına karar veremedi. Ama hepsine galip gelen his şaşkınlıktı. Milla bir daha onu hiç görmeyeceğini düşünmüş, daha doğrusu ummuştu ve bir şekilde Diaz'ın orada öylece durup o kara, buz gibi bakışlarının etkisini unutmuş gibiydi.

O gözler Diaz'ın altında çırılçıplak uzanırken, içindeki vahşi kadını dışarı çıkarıp düşüncelerini o kara yollardan içeri aktarırken hiç de bu kadar soğuk görünmüyorlardı oysaki.

Tanrım, neden birileri otel güvenliğine haber vermemişti ki? Erkekler öyle kafalarına her estiğinde otel odalarının önünde saatlerce dikilemezlerdi. Diğer otel müşterileri bundan rahatsız olmasa bile, otel çalışanları kesinlikle olurlardı. Milla hızla koridorda bir göz gezdirdi. Sağ tarafta, koridorun biraz ilerisinde bir kat arabası vardı. Belki de katta yalnızca tek bir hizmetli olması, Diaz'ın fark edilmemesini sağlamıştı. Ya da belki de Diaz kadına birkaç

kelime edip, onu öylesine korkutmuştu ki kadıncağzı girdiği odada saklanıp dışarı çıkamıyor, Diaz'ın gitmesini bekliyordu.

Milla içinde kopan fırtınanın aksine sesindeki düşmanca ve soğuk edayla, “Ne işin var burada?” diye sordu.

Diaz yaslandığı yerde doğrulup omuzlarını silkti. “Merak. Tıpkı kaza yapan bir arabanın başına merakla üşüşmek gibi.”

“Beni burada bulacağını nereden bildin?”

“Benim işim bu.”

Milla bu açıklamanın yeterli olduğunu düşündü. Diaz, Justin'in nerede olduğunu biliyordu nasılsa ve bu ipucunu kullanmıştı. Her ne kadar Charlotte yarım milyonluk bir şehir olsa da, Diaz onu bulmayı başarmıştı; bunun için birkaç telefon konuşması yapması yetmişti muhtemelen. Otel çalışanlarının da Milla'nın oda numarasını söylememiş olması gerekiyordu ama Diaz tam da doğru kapının önündeydi. Nereye gittiğini nereden biliyordu? Ya da Milla'nın bugün dışarı çıkacağını? Tüm bu soruların cevaplarını bulmak için yanıp tutuşsa da tek kelime etmemeye karar verdi. Onunla konuşmayı hiç istemiyordu.

Odasının kapısını çekerek kapattı ve valizini de ardında sürükleyerek halı kaplı koridordan asansöre doğru ilerlemeye başladı. Diaz tam da Milla'nın beklediği üzere hemen yanı başında, onunla birlikte yürüyordu. Milla onunla konuşmakla vakit kaybetmek istemiyordu. Nasılsa onu başından savmanın, bu konudan uzak durmasını söylemenin bir anlamı yoktu. Tek yapabileceği onu görmezden gelmek olabilirdi, ki Milla da aynen öyle yaptı; bir insan yanı başında yürüyen bir kurdu nasıl görmezden gelebilirse Milla da onu o kadar görmezden geliyordu.

Diaz'ın dış görünüşünde yaptığı değişiklikler Milla'nın gözünden kaçmamıştı. Tıraş olmuş, üzerine lacivert-gri jilet gibi bir takım giymişti. Saçları her zamanki gibi ellerini arasından geçirip öylece kendi haline bırakılmış gibi değil, taranmış gibiydi. Bu haliyle insanlar onun saygıdeğer biri olduğu fikrine kapılabilirlerdi. Ama Milla, Diaz'ı iyi tanıyor, o kara gözlerin görünenin altında kol gezen şiddeti dışarı yansıtan tek şey olduğunu biliyordu. Muhtemelen bacağına bağladığı bir bıçak, beline taktığı bir tabanca ve Tanrı bilir daha bunun gibi vücuduna gizlediği ne çok silah vardı.

Peki neden şimdi *buradaydı*? Bu olay onu hiç ilgilendirmiyordu. Birbirlerinden öyle kötü ayrılmışlardı ki, Milla yıllardır beklediği anda Diaz'ın yanında olmasını hiç istemiyordu. Hâlâ öylesine kızgındı ki... Diaz'ın varlığı bile sınırlarını bozuyordu. Öfkesinin yeniden içinde kabarmaya başladığını, gelip boğazına oturduğunu hissedebiliyordu.

Milla bu düşüncüyü tam olarak can bulmadan kafasından silip atmıştı. Aynı şeyleri tekrar tekrar düşünmek ne Diaz'ın yaptığı şeyi ne de Milla'nın fikrini değiştirecekti. Milla belki de ona neden böyle davrandığını açıklayabilirdi ama bu neyi değiştirirdi ki? Diaz onu tamamen yanlış anlamıştı ve fena halde yanıliyordu. Diaz ondan özür dilese bile Milla bu özrü kabul edip etmeyeceğinden şüpheliydi. Diaz, Justin'in Milla için ne kadar önemli olduğunu, onu ararken ne zorluklar çektiğini biliyordu, hem de adı gibi biliyordu. Buna rağmen oğlunun bulunduğu yeri ondan gizlemek için arkasından iş çevirmişti. Milla onu nasıl affedecekti?

Diaz'ın Milla'nın yanlış yaptığına olan inancı onu çileden çıkarıyordu. Öyle ki ağzının ortasına bir yumruk çakıp tüm dişlerini dökmek istiyordu. Ama bunun yerine yine onu sadece görmezden gelmeye karar verdi.

“Otelden çıkış yapacak mısın?” diye sordu Diaz.

“Hayır.” Milla eğer onunla konuşmak durumunda kalacaksa bunu en asgari düzeyde tutacaktı.

Otelin ön kapısından birlikte çıktılar. Milla tam otopark görevlisine arabasının fişini vermişti ki Diaz, “Seninki kalsın. Benim arabamla gidelim,” dedi.

“Senin arabana binmek istiyorum.”

“Bunu ister güzellekle kabul edersin, istersen zorla. Sana kalmış.”

İkisi birlikte koyu lacivert bir cipe doğru yol alırlarken Milla kafasını çevirip ona bakmamıştı bile. Zaten güzellekle olan bile zorlayken, Milla, Diaz'ın onu zorla nasıl götüreceğini düşünmeden edemiyordu. Hava durumunun bahsettiği kuzey rüzgârı Milla'nın içini titretiyordu. *Keşke dışarı çıkmadan önce kabanımı giyseydim*, diye düşündü. Milla dikkatini Diaz'a ya da az sonra neyle karşılaşacağına vermektense içini titreten rüzgâra verdi.

Diaz eski püskü çantasını Milla'nın valiziyle birlikte cipin arkasına koydu ve sonra da yolcu kapısını açıp Milla'yı içeri oturttu. Cipe vuran güneş ışınları içeriye ısıtmıştı ve Milla rüzgâr yemediği sürece hayatından memnundu. Gerçi şu anda üşümeyi, bambaşka bir yerde bambaşka biriyle olmayı tercih ederdi. Az sonra yapacağı şeyi yapabilmek için Tanrı' dan güç, kontrol ve yardım diliyordu. Diaz'ı aklından çıkarıp tamamen Justin'e odaklanmalıydı. Yoksa bugünkü amacını asla gerçekleştiremeyecekti.

Diaz direksiyonun başına geçip motoru çalıştırdı; vitesi atıp otoparktan çıkarken Milla buz gibi bir sesle, “Adresi biliyor musun?” diye sordu.

“Evet, dün oradaydım.”

Demek Milla'yı bir gün geriden takip ediyordu. Milla onun daha erken gelmeyeişine şaşırmişti. Aslında onu çoktan Chicago'daki otel odasının kapısının önünde bulmalıydı. Eğer Milla'nın Winbornlarla görüşmesini engellemeye gelmediyse, bunca yolu neden tepmişti? Milla, Diaz'la aynı arabada kilitli olduğu ve şu an onu nereye götürürse gitmek zorunda olduğu için kaskatı kesilmişti. Aptal!

Milla gözlerindeki buz gibi ifadeyle emniyet kemerinin müsaade ettiği ölçüde kenara kaçıp uzak durmaya çalıştı.

“Eğer beni Winbornların evinden başka bir yere götüreceksen, yemin ederim...”

“Seni oraya götürüyorum,” dedi sertçe. “Öyle olmasa bile, bunu söylemek için biraz geç kalmadın mı?”

Milla, “Maalesef ben senin kadar karanlık ve dalavereci olamıyorum,” diyerek çıkıştı ve başını önüne çevirdi. Milla, Diaz'ın yaptığı manevraları dikkatle izliyor, oyununa gelip kendini Charlotte'dan çıkan herhangi bir otobanın üzerinde bulmamak için gözünü dört açıyordu. Eğer Diaz'ın bunu yaptığını fark ederse çılgık çılgına bağırmayı, onu tekmelemeyi, direksiyona asılıp bir şekilde birilerinin dikkatini çekmeyi planlıyordu.

Gerçi Diaz onu kaçırmayı kafasına koyduysa hiçbir şey yapamayacağının farkındaydı.

Onu bir şekilde etkisiz hale getirmeyi başarırdı nasılsa. Ama elini kolunu bağlayıp onu hayatının geri kalan kısmında bir yere kapatmadığı sürece bu ne işe yarardı ki? Winbornları görmekten asla vazgeçmeyecekti. Rotasını belirlemişti ve o rotadan asla sapmayacaktı.

Yolun kalan kısmında ikisinin de ağızlarını bıçak açmamıştı. Saat on iki elli yediyi gösterdiğinde Diaz cipini Winbornların beton araba yoluna sokmuştu bile. Rhonda'nın şampanya rengi cipi hemen sağ tarafta, Lee'nin daha geniş ve daha çok iş gören kamyoneti ise hemen sol taraftaydı. Evin önüne gelmesiyle Milla'nın kalp atışları hızlanmaya başladı. Öyle ki dermanı kesiliyor, başı dönüyordu. İçinden Tanrı'ya, *lütfeñ bayılmama izin verme*, diyerek dualar ediyordu. Kalp atışlarını yavaşlatmak adına yavaş ve derin nefesler alıyordu.

Bu sırada Diaz aşağı inip Milla'nın kapısını açmak üzere cipin etrafından dolanmıştı. Diaz kıstığı gözleriyle Milla' yı süzmüş ama tek kelime etmemişti. Sadece Milla'nın kolunu tutup onu aşağı indirdi. Diaz olmasaydı ayakta duracak gücü kendinde bulabilir miydi bilmiyordu. Milla evrak çantasını alarak diğer çantasını arabanın içinde bıraktı. Bunu fark eden Diaz arkalarından hızla kapıyı kilitlemişti.

Küçük ön bahçe uzamaya yüz tutan kahverengi çimleriyle, kırmızı krizantem saksılarıyla pırıl pırlıdı. Üstü kapalı girişe çıkan merdivenlerin her iki tarafına da yine pek çok saksı bitkisi yerleştirilmişti. Anlaşılan o ki evden birileri, ki bu muhtemelen Rhonda'ydı, bitkilerin dilinden anlıyordu. Milla gözünün önünde beliren Rhonda'nın bitkilerin saksılarını değiştirip şarkılar mırıldanarak onları ölü yapraklarından ve dallarından ayıklarkenki resminden çok hoşlanmıştı.

Milla tam elini uzatıp zili çalmaya hazırlanıyordu ki kapı birden kendiliğinden açılıverdi ve Wilbomlar endişe içindeki yüzleriyle kapıda belirdiler. Milla bir an olanlar için ne kadar üzüldüğünü fark etti. Onları rahatlatmaya çalışmıştı ama en başından yanlış yaklaşmıştı belki de. Eğer öyleyse bile bir şeyleri değiştirmek için artık çok geçti. Lee uzanıp dış kapıyı da açtı.

Milla yüzüne tam olarak bir tebessüm yerleştiremediyse de, dost canlısı bir ifade takınmaya çalışmıştı. “Merhaba, ben Milla Edge. Dün gece telefonda konuşmuştuk. Bu da James Diaz.”

Lee otomatik olarak elini uzatıp önce Milla'nın, ardından da Diaz'ın elini sıkarken, “Ben Lee Winborn, bu da karım Rhonda,” dedi. Lee'nin elleri güçlü ve biraz da sertti. Golf oynamaktan, balık tutmaktan, ara sıra da ava çıkmaktan hoşlanırdı. Justin'in-yani *Zack'in*-beyzbol takımına- koçluk yapmış, sonra da minikler futbol takımının çalıştırılmasına yardım etmişti. Kırk dört yaşındaydı, Milla'dan tam on bir yaş büyüktü. Mavi gözlerinin kenarında oluşan birkaç kırışık ve sarı saçlarına henüz hiç düşmeyen aklarıyla hayat dolu bir adamdı.

Rhonda ise orta boylu, açık sarı saçları şık bir tarzla kesilmiş, makyajı özenli biriydi. Narin bir vücudu vardı, üzerine kumaş pantolon ve gri gözlerine renk veren güzel mavi bir Fransız süveteri giymişti. Ten renklerine bakılırsa, hiç kimsenin Justin'in onların gerçek oğlu olduğundan şüphe duymayacağından emindi. Bu saatten sonra artık Justin yerine Zack demeye dikkat etmeliydi.

Lee gergin bir sesle, “İçeri gelin,” dedi. Karısıyla birlikte bir adım geri çekilirlerken

Diaz ve Milla'ya içeri girmeleri için başıyla işaret etti. Rhonda uzanıp ondan güç almak istercesine kocasının elini tutmuştu.

Hep birlikte rahat, yaşanmışlığı her halinden belli olan oturma odasına geçtiler. Köşedeki gazlı şöminede insanın içini ısıtan bir ateş yanıyordu. Duvardaki raflarda karışık olarak dizilmiş çok sayıda çocuk ve yetişkin kitabı vardı. Bunların yanı sıra ailenin yıllardır biriktirdiği birkaç hatıra da raflarda yerlerini almıştı: bir denizyıldızı, bir kutunun içine konulmuş imzalı bir beyzbol topu, fotoğraflar, kutular ve...

Fotoğraflar... Milla etrafına bakınıp içindeki isyanın sesini bastırmaya çalıştı. Justin'in ağzındaki tek dişi ve diken diken olmuş sarı saçlarıyla gülümsediği tombik bebeklik fotoğrafı. Milla oğlunun o tombik ayaklarından, gamzeli ellerinden ve kırmızı yanaklarından gözlerini alamıyordu. Başka bir fotoğrafta Justin üzerinde sadece beziyle emekliyordu. Bir diğerinde yeni yeni yürümeye başlamış, elinde peşi sıra sürüklediği bir beyzbol sopası vardı. Bir başka fotoğrafta, sahilde, elinde küreği ve kovası, başında küçük kırmızı beyzbol şapkasıyla duruyordu. Bir doğum günü partisinde... Sırtındaki çantaya gururla sıkı sıkı yapıştığı bir fotoğraf okula başladığı ilk gün çekilmiş olmalıydı. Ağzının hemen ön tarafındaki iki eksik dişine rağmen öylesine afacan ve geniş bir gülümseme yayılmıştı ki dudaklarına, Milla neredeyse ağlayacaktı. Bebeği... Milla bunların hiçbirine şahit olamamıştı. Başka bir fotoğrafta Justin tıpkı ağabeylerinden gördüğü gibi beyzbol sopasını sımsıkı kavramıştı. Bir diğerinde üzerinde futbol forması vardı; kafasına taktığı koca kask yüzüne düşüp neredeyse tüm görüşünü engelliyordu. Öyle küçük, öyle hayat dolu, öyle mutluydu ki...

Tüm bunların yanı sıra boy boy okul fotoğrafları, poz vererek çekildiği belli olan stüdyo fotoğrafları her yanı süslüyordu. Bir başka fotoğrafta Justin elinde oradan oraya attığı her halinden belli bir oyuncak ayıyla resmedilmişti; muhtemelen bir yaşında çekilmişti. Bir de bir John Deere traktörünün üzerine oturup direksiyonu tıpkı bir erkek gibi kavradığı bir fotoğraf vardı. Milla bu pozu verirken çıkardığı motor seslerini duyar gibi oluyordu.

Milla'nın fotoğraflara dalıp gittiğini fark eden Rhonda gergin bir ifadeyle, "Bu, Zack," dedi. "Onun her anını fotoğraflama konusunda biraz abartmış olabiliriz ama..." Sözlerine daha fazla devam edemeyip dudaklarını ısırdı.

Lee, Milla ve Diaz'a hemen yanlarındaki iki sandalyeye oturmalarını işaret edip, "Lütfen oturun," dedi ve kendisi de eşiyile birlikte bir kanepeye çöktü. "Lütfen bize neler olduğunu anlatın. Dün gece eşimin de benim de gözümüze uyku girmedi. Bir şeylerin ters gitmesinden endişe ediyoruz. Ne olduğunu bilmiyoruz ama fazlasıyla tedirgin olduğumuzu söylemeliyim."

Milla derin bir nefes aldı, elindeki evrak çantasını ayaklarının dibine bırakıp ellerini birbirine bağladı. Bu anda neler söyleyeceğini, doğru kelimeleri bir türlü bulamayarak belki milyon kez prova etmişti. Bu yüzden görünmeyen pek çok kişiye pek çok kez anlattığı hikâyeyi anlatmaya karar verdi. Ama bu kez hikâyesine bir de son ekleyecekti.

"Eski kocam bir cerrahtı," diyerek başladı sözlerine. David'i hatırlayınca dudaklarına küçük bir tebessüm yerleşti. "On bir yıl önce birkaç doktor arkadaşıyla birlikte Meksika'nın küçük bir kasabasındaki bir klinikte çalışmak üzere Amerika'dan ayrıldı. Tam o esnada

hamile olduğumu öğrendim, ekiplerinde çok güvendiğim bir kadın doğum uzmanı olduğundan planımıza sadık kalıp oğlum Justin'i Meksika'da doğurdum. Pazara çıktığım bir gün tanımadığım iki adam onu kollarımdan çekip çalarken bebeğim henüz altı haftalıktı.

Sırtımdan bıçaklanmışım ve kan kaybından ölmek üzereydim. İyileşip kendime geldiğimde bebeğimden eser yoktu.”

Rhonda uzanıp yeniden kocasının elini tuttu. Keyifsiz bir ifadeyle, “Bu çok korkunç,” dedi. Belki bir anne olarak Milla'yı anladığını belli etmek için söylemişti bunu, ya da belki de birazdan duyacaklarının önsezisiyle böyle deyivermişti.

“Yine de oğlumun peşine düştüm. Ona ne olduğunu bilmiyordum ve bu çabadan asla vazgeçemezdim. Pek çok bebek kamyon kasalarında Meksika'dan sınır dışına çıkarılıyor ve maalesef pek çoğu o kasalarda sıcak ve havasızlıktan yaşamını yitiriyor. Justin'e ne olduğunu bulmadan, öldü mü kaldı mı bilmeden...” Milla durup yutkundu.

“Justin kaçırıldıktan bir yıl sonra kocamla boşandık. Çocuklarını kaybettikten ya da çocukları öldükten sonra pek çok çift evliliklerini daha fazla yürütemiyor. Bu boşanmada suçun büyük kısmı, hatta tümü demem daha doğru olur, bana aitti. Çünkü artık David'in karısı olma fikriyle hiç ilgilenmiyordum. Justin'i aramakla öyle meşguldüm ki... Bu sırada çalışanlarını ülkenin dört bir yanında yaşayan gönüllülerin oluşturduğu bir demek kurdum. Hepsi de bir kayıp vakası olduğunda canla başla çalışıp aramalara katılır, yollara düşerler. Polisin mali gücünün yetmediği ya da bu işe ayıracağı yeterli elemanın olmadığı durumlarda biz de kayıp kişiyi ararız. Biz...” Milla demek tanıtımında kullandığı lafları söylemeye başladığını fark ederek derin bir nefes daha aldı.

“Sanırım biraz fazla uzattım. Uzun lafın kısası, geçen on bir yılda Justin'in, onu kimlerin kaçırdığının, başına ne geldiğinin izini sürdüm. Son dönemlerde tanıştığım Bay Diaz'ın da yardımıyla kaçakçılık şebekesini çökerttik ve kaçırılan çocukların izine ulaşabileceğimiz birtakım evraklara ulaştık.”

İşte zamanı gelmişti. Tam da şimdi. Milla bir an tıkanıp, ellerini birbirine öyle sıkı kenetlemişti ki kanı çekilmiş, elleri bembeyaz olmuştu. “Zack benim oğlum, Justin.”

Rhonda birden bembeyaz kesilip ağlamaya başladı. Lee yumruk yaptığı elleriyle güçlkle ayağa kalktı ve sert bir ifadeyle, “Yalan söylüyorsunuz,” dedi. “Biz yasadışı yollardan almadık o bebeği; işlemler bir avukat vasıtasıyla yasal olarak yürütüldü. Şimdi de siz kalkıp oğlumuzu bizden alabileceğinizi sanıyorsanız, bunun için hayatınızı ortaya koymanız gerektiğini bilmelisiniz.”

Milla zaten hayatını her şeyiyle ortaya koyduğunu düşündü. Bunu on yıldır yapıyordu. “Avukatınız da bu durumdan haberdar değildi. Doğum belgelerinin üzerinde sahtecilik yapılmıştı. Bu kayıtlara da yine bu sahteciliği yapan kadın sayesinde ulaştım. Bana inanmayacağınızı bildiğim için evrakları da yanımda getirdim.” Milla eğilip ayaklarının dibindeki evrak çantasına uzandı ve çantayı açtı. İçinden bir tomar evrak çıkarıp Wilbornlara uzattı. Lee kâğıtları alıp hızlıca gezdirdi. İnanmadığını belli eden sert bir hırıltı yükselmişti boğazından.

Milla elleri titreyerek iki kâğıt daha çıkardı çantasından. “Bu kâğıtlar David ile benim

ebeveynlik haklarımızı Justin'e, yani sizin deyiminizle Zack'e devrettiğimizin kanıtıdır.”

Rhonda ve Lee, Milla'nın elindeki kâğıtlara bakarken donup kalmıştı. Milla'nın söylediklerine hâlâ inanamıyor gibilerdi. Milla boğazında düğümlenen acıyı bastırmaya, kontrolünü kaybetmemeye çalıştı. Biraz daha dayanmalıydı.

“Bu konuda herhangi bir şartım falan yok. Onu sizden almak onun için bir yıkım olur, hepimiz onu öyle çok seviyoruz ki bunu hiç istemeyiz. Ona ister bizden bahsedin, ister etmeyin, bu tamamen size kalmış. Onu büyüten, onu herkesten çok seven sizsiniz. Bu dünyada onu sizden daha iyi tanıyan kimse olamaz. Sadece evlatlık... evlatlık alındığını biliyor mu?”

Rhonda başını evet anlamında salladı. Lee ise, “Ama bu konuda hiç soru sormadı,” dedi.

Anne-babasının ona duydukları sevgiyle kendini güvende hissediyordu. Sağlıklı, düzgün yetişen bir çocuktı. *Başka bir arayışa hiç ihtiyacı olmamış*, diye düşündü Milla. Belki gün gelip gerçek anne-babasını sorardı, ama bunu yapsa bile sebebi sırf merakı olurdu.

Milla çantasında büyük bir karton zarf çıkartıp uzattı. “Burada da David ve benim tıbbi özgeçmişimiz, kan gruplarımız gibi özel bilgilerimiz var. Zack'le ilgili herhangi bir acil durum olursa diye... telefon numaralarımız ve ev adreslerimiz de mevcut. Eğer telefon ya da adres değişikliği yapacak olursak bildiririz. David ile benim ailelerimizin de adresleri ekli. Bazı fotoğraflar da koydum. Eğer... eğer bir gün merak edip soracak olursa ve siz de ona anlatmaya karar verirseniz, göstermeniz için. Kaçırılışıyla ilgili gazete haberlerini de ekledim. Olur ya onu istemediğimizi, kendi ellerimizle verdiğimizi düşünebilir.” Milla derin bir nefes aldı. “Babası dâhi denecek kadar zeki bir adam ve benim bugüne kadar tanıdığım en mükemmel insan. O da sarı saçlı ve mavi gözlü, tıpkı Zack gibi. Her ikimiz de oldukça sağlıklıyız, ikimizin de bildiğimiz herhangi bir genetik rahatsızlığı yok.”

Yüce Tanrım, daha ne kadar dayanmak zorunda kalacaktı buna? Rhonda ellerini yumruk yapıp dudaklarının önünde birleştirirken gözlerinden sicim gibi süzülen gözyaşlarıyla Milla'ya bakıyordu. Lee ise kendine hâkim olabilmek için güçlkle yutkunuyordu. Milla'nın hemen yanı başındaki Diaz ise hâlâ kara bir gölge gibi oturuyordu yanında. Milla konuşurken bir kez olsun bakmamıştı ona. Bir an bile...

Milla sesi titreyerek, “Umarım bir gün bizi sorar, hatta belki tanışmak ister. Ama sormazsa da, bizim varlığımız sizi sakın rahatsız etmesin. Gerekli bilgileri güncellemek gerekmediği sürece sizinle bir daha asla iletişime geçmeyeceğiz. Onun ailesi sizsiniz. Eğer bizden bahsetmemeyi tercih ederseniz anlayışla karşılarız.” Artık bu kadarı yeterdi. Daha fazla devam edemeyecekti. Güçlkle ayağa kalkıp elini uzattı. “Onu sevdiğiniz için size minnettarım.”

Lee çenesi titreyerek Milla'nın elini tuttu ve tek kelime etmeden elini avuçlarının arasına aldı. Diaz da ayaklandı, eğilip Milla'nın evrak çantasını aldı.

Rhonda da ayağa kalkmıştı. Hıçkırıklara öylesine boğulmuştu ki güçlkle konuşuyordu. “Bir dakika.. .fotoğraflarına bakıyordunuz. Birkaç fotoğrafını almak ister miydiniz? Belki yanınızda götürmek istersiniz.”

Yirmi Yedinci Bölüm

Milla onlara veda edip evden çıkmayı bir şekilde başarmıştı. Arabaya doğru yürürken elinde Justin'in fotoğraflarından birini tutuyordu, diğer fotoğraflar ise Diaz'ın taşıdığı evrak çantasındaydı. Diaz onu oğlunun hayatından alıp götürürken Milla tek kelime etmeden öylece oturmuş, ileriye bakıyordu. Yüzü bir heykelinki kadar ifadesiz ve donuktu. Başarmıştı. Bir şekilde kontrolünü yitirmeden konuşmayı başarmıştı. Oğlunu kendi elleriyle vermişti. İçinde öyle büyük bir yara varmış gibi hissediyordu ki, sanki deli gibi kan kaybediyordu. İçindeki acı kontrolüne galip geliyor, tıpkı Justin'in kollarından alındığı ilk gün gibi derin bir keder yaşıyordu. Ama bu defaki acısı daha farklı, daha yakıp geçiciydi -ve daha derin, çünkü yıllar merhametsizce akıp giderken acısı bir çığ gibi büyüyerek artmıştı- ama o çirkin tat hâlâ aynıydı.

Milla'nın hiç umudu kalmamıştı artık. Yılları geri sarıp Justin'in bebekliğine geri dönemez, duvarlarını onun büyüyüşüne tanıklık eden fotoğraflarla dolduramazdı. O artık başkalarının çocuğuydu ve Milla bundan sonraki hayatını onsuz yaşamak zorundaydı.

Diaz her zamanki mesafeli ve hissiz ses tonuyla, "Beni çok fazla şey etkilemez, ama itiraf etmeliyim ki bu hayatımda gördüğüm en cesurca davranıştı," dedi.

Milla öfkesinin tıpkı bir su ısıtıcısında kaynayıp buhara dönüşen su gibi fokurdadığını hissediyordu. İçindeki bu hisse engel olamamış, öfkesinin giderek daha da yükseldiğini, boğazına kadar gelip yukarılara tırmanarak, gözlerinin önünde kıpkırmızı öfkeden bir duvar oluşturduğunu hissediyordu; sonunda dayanamayıp öfkeden delirerek bir çığlık attı. Ondan sonrası tam bir öfke patlamasıydı. Milla onu tutan emniyet kemerine rağmen aradaki boşluğu aşmış Diaz'a yükleniyor, çığlıklar atarak yumruklar savuruyor, ulaşabildiği her yerine tokatlar indiriyordu. "Kapa çeneni! Seni adi herif! Sen oğlumu bulmamam için arkamdan iş çevirdin. Seni öldürebilirdim, nefret ediyorum senden..."

Diaz aniden direksiyonu kırıp şeridinden çıkarak sağa yanaşırken, sağ eliyle de kendini Milla'nın darbelerinden korumaya çalışıyordu. Milla'nın gözlerini öfke ve gözyaşı bürüdüğünden ne olduğunu tam olarak göremese de, Diaz'ın yüzündeki ifadenin yine de değişmediğini görebiliyordu. Diaz her zaman olduğu gibi ruhsuzdu.

Milla, Diaz'a ardı ardına yumruklar indirirken Diaz arabayı boşa alıp park konumuna geçti. Milla'nın boğazından yükselen çığlıklar artık sözsüz birer feryada dönüşürken ta içinden kopup gelen acı kat ettiği yol boyunca geçtiği yerleri kasıp kavuruyor, sonra da boğazını

parçalarcasına dışarı çıkıyordu. Bir şeyleri kırıp dökmek istiyordu. Karşısında onu bir nebze de olsa anlayabilecek birileri olsun istiyordu. Artık kalbinin taşıdığı yüke dayanamayıp parçalanmasından korkuyordu.

Milla sonrasında öne doğru yığılıp hıçkırarak ağlamaya başladı; öyle ki nefes bile alamıyordu. Milla, Justin'i kaybettiği ilk günlerde bile böylesine şiddetli ağlayabileceğini bilmiyordu. Ama o zamanlarda bir umudu vardı. Şimdiyse hiçbir şey yoktu elinde. Sesi kesilip boğulur gibi olana, ardı ardına öksürene dek hiç durmadan ağlamıştı. Diaz onu omuzlarından tutup doğrulttu ve kapıya yasladı. Milla, Diaz'ın dudaklarına bir şişe su dayayıp, "İç şunu," dediğini duydu. Milla güçlkle bir yudum aldığında boğazı bu derece kötüyken yutkunmanın ne kadar zor olduğunu ilk defa anlar gibiydi.

Fırtına geldiği hızla birden dinmiş, Milla bitkin bir halde çöküp kalmış, gözlerini kapamıştı. Diaz'ın telefonda binleriyle konuştuğunu duyuyordu ama söylediklerine kulak kabartamayacak kadar hissizdi. *Yer yarılsa da içine girsem, orada ölsem,* diye düşünüyordu. Çünkü bu acıyla yaşamayı akli bir türlü almıyordu.

Ama ölmedi. Onun yerine sersemleyerek kendinden geçmiş, duygusal olarak kuruyup kalmıştı. Tek hissedebildiği aracın yeniden hareket ettiğiydi. Direksiyon başındaki Diaz'ın ağzını bıçak açmıyordu. Yolda bir ya da iki kez durmuşlardı galiba ama tam olarak hatırlamıyordu. Sonrasında uykuya daldı, zaman zaman gözlerini açıp camdan boş gözlerle dışarı baksa da neredeler, nereye doğru gidiyorlar hiçbir fikri yoktu, zaten hiç de umurunda değildi, anlayacak hali de yoktu. Karanlığın çökmesiyle gözünün önünden geçip giden araba farları onu yeniden uykunun kollarına itti. Milla, Diaz'ın arabayı durdurup aşağı inmesiyle uyanmıştı. Boş gözlerle etrafına bakarken hemen yanlarında duran arabadan inen bir adamın Diaz'a bir şeyler uzattığını, sonra da başıyla belli belirsiz selam verip arabasına binerek uzaklaştığını görmüştü.

Diaz yolcu koltuğunun olduğu tarafa gelip kapıyı açtı. "Hadi gel."

Milla tıpkı yaşlı bir kadın gibi ağır hareketlerle aşağı indi. Park ettikleri yer ahşap kaplamalı bir evin arka verandasının hemen önüydü. Serin bir rüzgâr Milla'nın bacaklarını yalayıp elbiselerinden içeri girdi. Ayaklarının altındaki toprak yumuşak ve çakılıydı ve Milla'nın kulağında garip bir uğultu vardı.

Nerede olduklarıyla ilgili en ufak bir fikri bile yoktu. "Benim saat altıda uçağım vardı," dedi. Sesinin rahatsız edici tonuna kendi de şaşırmıştı.

Diaz, Milla'nın kolunu tutup onu verandaya çıkan üç basamaklı merdivene yönlendirirken, "Korkarım, kaçırdın," dedi. Diaz dışarıdaki ikinci kapıyı açtı. Tüm ağırlığım kapanmaması için kapıya verirken bu kez ahşap ilk kapının kilidini açıyordu. Kapıyı sonuna kadar açıp el yordamıyla ışığın düğmesini arandı. Düğmeyi bulup ışığı açtığında Milla hemen başının üzerindeki armatürden sızan ışıkla gözlerini kırıştırdı. Kolundan tutarak içeri geçirdiğinde Milla kendini oldukça ufak sayılabilecek bir mutfakta buldu. İçeride her eşyanın içine nüfuz etmiş garip bir koku vardı. Milla bu koku için pis ya da kötü diyemezdi, sadece... farklıydı o kadar.

Diaz yeniden dışarı çıkarken Milla onun nereye gittiğini düşünemeyecek kadar bitkin,

hırpalanmış ve hissizdi; orada durup öylece Diaz'ın dönmesini bekledi. Kapıların çarparak kapandığını duymuştu; sonrasında da Diaz elinde Milla'nın valizi ve kendi çantasıyla birlikte çıkageldi.

Diaz mutfaktan geçip diğer odalara doğru ilerlerken peşi sıra da daha fazla lamba evi aydınlatıyordu. Milla gözlerini kapatıp onun dönmesini beklemeye koyuldu. Nasılsa hep geri geliyordu...

Milla'yı kolundan yakalayıp içeri yönlendirdi. "Sanırım tuvalete gitmen gerek..."

Milla belli belirsiz bir şaşkınlıkla Diaz'ın haklı olduğunu fark etti. Bir anda kendini tabanını yeşil ve gri fayansların kapladığı, oldukça geniş bir duşakabinin olduğu bir banyoda buldu. Diaz kapıyı kapatıp Milla'yı tuvaletini yapabilmesi için yalnız bıraktı. Ama bu sürede dışarıda beklemiş olmalı ki Milla ellerini yıkamak için musluğu açtığında su sesini duyarak kapıyı yeniden açtı.

Diaz, "Ocağa çorba koyacağım," diyerek Milla'yı mutfığa yönlendirdi.

Milla masaya oturup boş gözlerle etrafına bakınırken Diaz dolapları karıştırıyordu, sonunda aradığını buldu. Milla bir süre sonra çatallanan bir sesle, "Neredeyiz?" diye sordu.

"Outer Banks'de."

Milla bir an için orasının neresi olduğunu anımsayamamıştı. Bildiklerini toparlamaya çalışırken kaşlarını hafifçe çatmıştı. O an birden Kuzey Carolina'da olduğunu ve Outer Banks'in de oranın sahil şeridi olduğunu anımsadı. Bir sonraki dakika kulağındaki uğultunun okyanusun sesi olduğunu, evin içindeki tuhaf kokunun da deniz kokusu olduğunu fark etti.

Diaz, Milla'nın önüne üzerinde dumanı tüten bir kâse sebze çorbası ve bir bardak süt koydu. Kendine de bir kâse çorba doldurup Milla'nın tam karşısına oturdu ve çorbasına yumuldu.

Milla da kaşığını çorbasına daldırıp yavaşça yudumlamaya başladı. Çorba tahriş olmuş boğazını hem yakmış hem de sıcaklığı iyi gelmişti. Aslında daha önce kendini hiç iştahsız hissettiği olmamıştı ama bugün kaşığını oynatmak bile bir zulüm gibi geldiğinden yemeğini güçlükle bitirmişti. Tabağını bitirene kadar kafasını bir kez bile kaldırmamış, gözlerini bir an olsun kâsesinden ayırmamıştı. Ne başka bir şeye bakmaya ne de başka bir şey düşünmeye cüret edebiliyordu. Şu an sakın olabilirdi belki ama içindeki acı patlamaya hazır bir volkan gibi pusudaydı.

Milla çorbasını bitirdiğinde Diaz onu yeniden banyoya götürdü. Bu kez banyoya birkaç havlu ve banyo malzemesi de bırakmıştı. Buyurgan bir edayla, "Soyun," dedi. "Duşa gir. Giymen için sana bir gecelik getireceğim."

Milla kendinde yeterli gücü bulabilse belki Diaz'la kavga eder, belki de o banyodan çıkar çıkmaz kapıyı ardından kilitlerdi. Ama bunu yapmaktansa itaatkâr bir tavırla suyu açtı, ısınmasını beklerken soyundu. Sonrasında musluğu kapatıp duşa girdi. Duşakabinin şeffaf kapıları mahremine sere serpe gözler önüne seriyordu ama şu an buna kafa yoracak durumda değildi.

Diaz eli kolu Milla'nın ihtiyaç duyabileceği malzemelerle dolu olarak geldiğinde Milla duştan henüz çıkmış, vücudunu kuruluyordu. Elindeki kişisel bakım ürünlerini tuvalet

masasının üzerine bırakıp çekmecelerden birine de bir saç kurutma makinesi koydu. Elindeki havluları ise tuvalet masasının sandalyesinin üzerine yerleştirdi.

Milla geceliği üzerine geçirip sandalyeye oturdu. Gözlerini önündeki kişisel bakım ürünlerine dikmiş, cilt bakımı için önce hangisini kullanması gerektiğini hatırlamaya çalışıyordu. Diaz toniği öne doğru iterek, “Bu,” dedi. Seviştikleri gecelerde banyonun kapısında sabırla bekleyip, Milla’yı rutin cilt bakımını yaparken izlemişti.

Milla halsizliğini belli eden uyuşuk tavırlarla pamuğun üzerine bir miktar tonik döküp yüzünü silmeye başladı. Diaz’ın bu kez nemlendiriciyi ne itmesiyle yüzüne ve boynuna nemlendiricisini sürdü. Sonrasında eğilerek Milla’yı kucağına aldı ve onu banyodan çıkarak kısa koridor boyunca kollarında taşıyıp yatak odasına götürdü. Yatak odasında komidinin üzerindeki lamba yanmış, yatağın üzerindeki örtüler çoktan açılmıştı. Diaz, Milla’yı yatağa bırakıp üzerini örttü ve ışığı söndürdü. Odadan çıkıp kapıyı arkasından kapatmadan önce, “İyi geceler,” dedi.

Milla sanki birden beyninin fişi çekilmiş gibi uykuya dalmıştı. Ertesi sabaha ise ağlayarak açmıştı gözlerini. Yüzüne dokunduğunda şaşkınlıkla ağladığım fark etmiş, göz-yaşlarına hayretle bakakalmıştı. Neden sonra bir gün önce yaşadığı şeyler aklına gelmiş ve beraberinde de o dayanılması g acıyı getirmişti.

İçindeki keder öylesine büyüktü ki, yatakta daha fazla kalamadı. Ayağa kalkıp küçük odayı adımlarken içindeki acıyı bastırabilirmiş gibi kollarını kamının üzerinde birbirine bağlamıştı. Ama bir gün ce boğazından yükselen acı feryatlar yine bir şekilde yolunu bulup boğazından hırıltı şeklinde çıkıyordu. Milla neredeyse kederden ulumaya başlayacaktı. Ancak şimdi neden bazı kültürlerde yas tutanların acı içindeyken saçlarını yolup üstlerini başlarını parçaladıklarını anlayabiliyordu. Etrafındaki her şeyi yıkip dökmek, bir şeyleri fırlatmak istiyordu. Bağıra çağıra sahile koşup kendini okyanusa atmak istiyordu. Boğulmak bile şu an çektiği acıdan çok daha hafif olmalıydı.

Sonunda bitkinlikle ve onu yine esir alan hissizlikle kendini tekrar yatağa attı.

Sabah güneşi tüm parlaklığıyla ışıldarken hava da giderek daha fazla ısınıyordu. Milla yataktan çıkıp üzerini giyindi ve pencereden dışarı baktı. Gün ağardığında Atlantik karşısında tüm görkemiyle uzanıyordu. Dalgalar sanki ona doğru mütemadiyen gelerek açık denizlerin sularını ulaştırıyordu. Boylu boyunca uzayıp giden sahilde şu an içinde bulundukları eve benzer pek çok ev sıralanmıştı. Bazıları daha büyük ve yeniyken, bazıları daha eski ve küçüktü. Hiç şüphesiz bu sahil yaz aylarında tatilcilerle dolup taşıyordu ama şu an oldukça tenhaydı. Milla daha sonra yorgun adımlarla mutfağa geçti.

Diaz kahve yapmıştı. Kendisi ortalıklarda yoktu, cipi de dışarıda değildi. Ama mutfak masasının üzerine bıraktığı notta, *Yiyecek bir şeyler almaya gidiyorum*, yazıyordu.

Milla kendine bir fincan kahve doldurup etrafı daha yakından tanıyabilmek için evde dolanmaya başladı. Mutfağın, banyonun ve Milla’nın kaldığı yatak odasının yanında aynı büyüklükte iki tane oda daha vardı. Diaz’ın dün gece uyuduğu oda Milla’nınkinin hemen yanındaydı. Yastıkta Diaz’ın baş izi hâlâ duruyordu, yatak toplanmamıştı. Mutfak, içinde yemek yenebilecek kadar büyüktü ve hemen yanındaki kk kapısız çamaşır odası sadece

bir yıkama ve bir de kurutma makinesi alacak büyüklükteydi. Evin ön tarafında oldukça samimi, biraz fazla eşyalı ve altmış ekran bir televizyonun olduğu bir oturma odası vardı. Ön taraftaki verandada üzeri örtülü ve rengârenk yastıklarla süslenmiş beyaz hasırdan bir oturma grubu vardı. Milla verandanın üzerinden gözlerini gökyüzünün bugünkü mavi rengini alan Atlantik'in masmavi sularına dikti. Sabah ayazı içine işliyordu. Milla birkaç dakika sonra dayanamayıp mutfığa geçmiş ve masaya oturarak kendine bir fincan daha kahve doldurmuştu.

Milla'nın içini bir kasvet kaplıyordu. On yıldır kendini hep meşgul etmişti. Evet, belki çok acı çekmişti ama umudu da vardı. Şimdiyse her ikisine de veda etmişti.

Evindeki taşlardan da bir an önce kurtulması gerekecekti. Nasılsa Justin'in onlara ihtiyacı yoktu artık.

Üç yıldır emin olduğu bir şey vardı, o da eğer bir gün Justin'i bulacak olursa bu, onun artık tamamıyla Milla'ya ait olamayacağı gerçeğiydi. Justin'in yedinci doğum gününde artık oğlunun bir daha dönmek üzere gittiğini fark etmişti. O an oğlunu bulsa bile, artık o kendine başka insanların içinde olduğu yeni bir hayat kurmuş olacaktı. Onu yaşadığı hayattan koparmak bir işkence olabilirdi. Onu o kadar çok seviyordu ki, onun mutluluğu için ondan vazgeçebilirdi. Belki onu aramaya devam edecek, iyi olduğunu gözleriyle görmesi gerekecekti ama... ona bir daha asla sahip olamayacağını biliyordu.

En azından onu bulduğunda iyi bir hayatı, onu seven bir ailesinin olması umudu bile Milla'nın içini rahatlatmaya yetiyordu. Gerçekten beklediği gibi olmuştu -içi rahatlamıştı- ama o kederle, işte onunla nasıl baş edeceğini bir türlü bilemiyordu.

Bu sanki Justin ölmüş ve Milla da onu sonsuza dek kaybetmiş gibi bir duyguydu. Verdiği kararın geri dönüşü yoktu artık. David, Milla'nın yapacağı şeyi öğrendiğinde şaşkınlıktan küçükdilini yutmuştu. O da tıpkı Milla'nın yalnızken yaptığı gibi ağlamış, öfkelenmişti. "Onu tam da bulmuşken," diye bağıırıyordu. "Bunu nasıl yaparız? Onu bir kez bile görmeden, onunla konuşmadan?"

Milla, David'in dikkatini fotoğraflardan birine çekerek, "Şu yüzüne bir baksana," dedi. "Çok mutlu. Onu bu duygudan nasıl mahrum ederiz?"

David umutsuz çabalarla üstelemeye devam ederek, "En azından görebilirdik," diyordu. "Bizim kim olduğumuzu bilmek zorunda değil. Ben -kahretsın- şu an ben de onu çekip alarak hayatını mahvedemeyeceğimizi biliyorum ama bu şansı yakalamışken..."

"Olmaz. Eğer Justin'in anne-babasına çocuğun artık tamamen onlara ait olduğu izlenimini vermezsek, neler yapacaklarını biliyorum; ben olsam ben de aynı şeyi yapardım. Çocuğumu da alıp kaçırdım buralardan."

David bu tartışmada haklı olan tarafın Milla olduğunu bilse de yine de, "Ama onu görebilirdik," diyerek ısrar ediyordu.

"Bunun kararını verecek olan ailesi. Yani öyle olmalı. Bizim için değil belki ama Justin için en iyisi bu. David, senin çok sevdiğin bir ailen var. Bu kararı verirken onları da düşünmelisin. Kendi bencilliğimizle başkalarının hayatını mahvedemeyiz."

"Oğlumuzu görmek istemenin nesi bencilce? Sen... en azından sen, tüm hayatını oğlunu aramaya adadın. Benim elimden gelebilecek olanın çok daha fazlasını yaptın. Nasıl olur da

onunla en azından birkaç kelime etmek istemezsin?” Milla şiddetle karşı çıkarak, “İstemez olur muyum?” dedi. “Ona sarılıp bir daha asla bırakmamak istiyorum. Ama artık çok geç, geçen bunca yıldan sonra... artık onun ailesi değiliz. Onu tanıyacaksak, bu karar ona ait olmalı. Aksi takdirde bu kararın sonucu onun için çok ağır olabilir. Ben onu yıllardır sırf kendi mutluluğum için aramadım. Sadece güvende mi, seviliyor mu, diye merak ettim. Ve gördüm ki öyle.” Milla yutkunup yeniden tekrarladı. “Öyle.”

Sonunda David’in gözünün önündeki her şey gözlerine hücum eden yaşlar nedeniyle bulanıklaşmıştı. David kâğıtları imzalamış ve Justin’e onu ne kadar sevdiğini ve bir gün mutlaka karşılaşmayı umduğunu anlatan bir mektup yazmıştı. Sonrasında da mektubu diğer evrakların ve Milla’nın yazdığı mektubun yanına koymasına için Milla’ya verdi.

Milla tüm kalbiyle Justin’in bir gün o mektupları okumasını ve anne-babasını merak ederek onlarla tanışmak istemesini umuyordu. İçinden, *umarım Winbornlar evrakları imha etmez*, diye geçiriyordu. Gerçi bunu yapacaklarını sanmıyordu; özellikle de söz konusu olan resmi evraklar olduğunda. Ama belki de bir banka kasası kiralayıp her şeyi içine koyarak Zack’in gerçek ailesinden bihaber yaşamasına neden olabilirlerdi. Milla öyle olmamasını umuyordu, ama olsa bile bunun için onları suçlayamazdı. Kendisi bile Justin’i vermemek için var gücüyle karşı koymuşken, ne diye onlardan daha az bir direniş beklesindi ki?

Yola çıkarken bunca yıldır başarmayı umduğu şeyi nihayet başarmıştı. Bunu en sonunda yanıp küle dönüşeceğini bile bile yapmıştı. Bilmediği tek bir şey varsa, o da tüm yaşadıklarının ağzında bıraktığı acı tadın ebedi olduğuydu.

Mutfak kapısı açıldığında Diaz elinde kesekâğıtlarıyla içeri girdi. Milla zihnindeki düşüncelerle öyle meşguldü ki, arabanın geldiğini bile duymamıştı. Diaz, Milla’ya sert bir bakış fırlatıp tek kelime bile etmeden aldıklarını yerleştirmeye koyuldu.

Milla, Diaz’ın varlığının pek farkında değil gibiydi. Daha doğrusu Diaz’ın ben buradayım diyerek bangır bangır bağırarak varlığının ağırlığı bu kez Milla’ya kendini çok hissettirmemişti. Diaz onun için etraftaki eşyalardan farksızdı. İçindeki acı ve keder öylesine yoğundu ki onun varlığını fark edebilecek durumda değildi.

“Ne istersin?” diye sordu. “Mısır gevreği mi, yoksa simit mi?”

Ne yani, kararı Milla’ya mı bırakmıştı. Milla için ne yediğinin ne önemi vardı ki? En sonunda umursamaz bir edayla, “Simit,” dedi. Böylece kaşıkla uğraşmak zorunda kalmayacaktı.

Diaz simiti tost makinesinde ısıtıp üzerine krem peynir sürerek Milla’nın önündeki tabağa koydu. Milla simitten bir parça koparıp ağzına attı. Çiğnedi, çiğnedi. Lokması ağzında büyüyordu. Sonunda boğulacağını hissederek ağzındakini yuttu.

Bu sabah burada sanki dün oğlunu kendi elleriyle başkalarına vermemiş biri gibi yemek yiyordu.

Milla masayı iterek ayağa kalktı ve oturduğu sandalyeyi tekmesiyle devirdi. Diaz bir kedi gibi hızla arkasına dönerek Milla’nın ona karşı yapacağı herhangi bir saldırı ihtimaline karşı ayaklarını yere sıkı sıkı bastı. Milla öfkeden gözü dönmüş bir halde Diaz’ın dün gece çorba yapmak için kullandığı tencereyi tezgâhtan kaptı ve tüm gücüyle karşısındaki duvara

fırlattı. Tencere büyük bir gürültüyle duvara çarpıp yere düştü. Sonra eline geçen kaşıkları, kâseleri fırlatmaya başladı. Kâseler büyük bir gürültüyle tuzla buz olmuştu.

Milla gözyaşlarına boğularak mutfak dolaplarının kapaklarını açtı ve eline geçen her şeyi fırlatmaya başladı. Servis tabakları, çay tabakları, kâseler, fincanlar ve bardaklar birbiri ardına yere düşüyordu. Milla hepsini yere çarpıyor, onları paramparça ederken ağzından öfke çılgınlıkları dökülüyordu.

Diaz ona doğru atılan bir eşyayı fark edene kadar yerinden bir milim bile kıpırdamamıştı. Ancak o zaman hafifçe kenara çekilip darbeden kurtulmuş, sonra yeniden aynı yerine dönmüştü. Büyük bir sakinlikle Milla'nın mutfağı talan edişini izlemiş, Milla enerjisi tükenip de dizlerinin üzerine çöküp hüngür hüngür ağlayıncaya dek onu durdurmaya çalışmamıştı.

Diaz, Milla'yı yerden kaldırıp onu odasına taşıdı ve yatağının üzerine bıraktı. Milla hemen bir kedi gibi yana kıvrıldı ve uyuyana dek ağladı.

Birkaç saat sonra uyanıp odasından çıktığında, mutfağın temizlenip süpürüldüğünü fark etti. Diaz yine evde değildi.

Diaz nihayet geri döndüğünde elinde kartondan bir kutu vardı; içinde de birbirine takım olmayan servis tabakları, çay altlıkları ve kahve fincanları vardı. Dışarı çıkıp bir kez daha geri döndüğünde elinde başka bir kutu vardı. Bu kutunun içinden de bir düzine su bardağı ve çok sayıda kâse çıkarmıştı. Hiçbir parça bir diğerini tutmuyordu. Her şeyi paketinden çıkarıp bulaşık makinesine dizdi ve başlat düğmesine bastı.

Milla'nın başında dayanılması güç bir ağrı vardı. Gözleri şişmişti ve yanıyordu. Boğazı ise bağırmaktan tahriş olmuştu. “Çok üzgünüm,” dedi çatallanan bir sesle.

“Önemli değil.”

Milla derin bir nefes aldı. “Nereden buldun bunları?”

“İstenmeyen eşyalar kermesinden. Ya böyle yapacaktım ya da en yakındaki Wal-Mart'a gitmek için ta Kitty Hawk'a sürmek zorunda kalacaktım.”

Milla, Outer Banks'in yılın bu mevsiminde ne kadar تنها olduğunu düşününce, istenmeyen eşyalar kermesini bulmanın mucize olmayacağını düşündü. Zihninin açık olduğu bir an gözünün önüne kapkara kıyafetler içinde tehlikeli görünümlü bir adamın bir kermese girip oradan eski tabak ve çanak alışını getirdi. Diaz bu tipiyle böylesi bir kermeste ne kadar sıra dışı görüldüğünün farkında değildi muhtemelen ama hiç şüphesiz orada bulunan herkes bu gerçeğin farkına çok çabuk varmıştı.

Diaz her ikisi için de birer sandviç hazırladı. Milla sandviçini yedikten sonra, spor ayakkabıları ve kabanım üzerine geçirip sahile yürüyüşe çıktı. Yüzüne çarpan serin bir meltem eşliğinde ona saatlerce sürmüş gibi gelen bir yürüyüş yaptı. Beyni adeta uyuşmuş gibiydi, hiçbir şey düşünemiyordu. *Düşünememek meğer ne kadar da güzelmiş*, diye düşündü. Nihayet eve geri dönmek için arkasına döndüğünde karşısında Diaz'ı bulmasıyla olduğu yerde kalakaldı. Demek bunca yol boyunca peşi sıra yürümüştü. Milla'nın otuz-kırk metre arkasından yürüyerek ona gereken yalnızlığı sağlarken gözünü bir an olsun üzerinden ayırmamıştı.

Diaz durup beklemeye başladı. Ellerini üzerindeki siyah ceketinin ceplerine sokmuş,

Milla ona yaklaşırken rüzgârın etkisiyle kısıtđı kara gözleriyle onu izliyordu. Milla bunun ne kadar mantıksızca olduğunu bilse de Diaz'ın onu takip etmesine sinir olmuştu. Diaz'a yaklaşırken ters ters, “Ne o, kendimi okyanusa atıp boğulacağımdan mı korktun?” dedi.

Milla sadece iğneleyici olmaya çalışmıştı ama Diaz'ın verdiği, “Evet,” cevabıyla birden derin bir sessizliğe gömüldü. Gözlerine dolan gözyaşlarını savuşturarak yürümeye devam etti. Ağlamak istemiyordu. Gzleri oylessine şişmişti ve oylessine acıyordu ki artık bir daha ağlamak istemiyordu. Dün gece içinden kendini okyanusa atmayı geçirdiğini anımsadı. İçindeki acı ve keder o kadar güçlüydü ki, her ne şekilde gelirse gelsin her türlü avuntuya kapısı açıktı. Ama ancak şimdi böyle bir şeyi asla yapamayacağının farkına varıyordu. Teslim olmak onun doğasında yoktu.öyle olsa, bunca yıldır aynı kararlılıkla oğlunun peşinden koşamazdı.

Milla hep ailesinin en idealist hayalperesti olmuştu. Onun görünen yüzünün altında kemiklerine kadar işleyen bir keçi inadının olduğuna kim inanırdı ki?

Nihayet eve vardıklarında Milla artık yorgunluktan ayaklarını srmeye, güneş batmaya ve batarken de sıcaklığı da beraberinde götürmeye başlamıştı. Bitkin bir halde yatağına uzanıp uykuya daldı. Ta ki Diaz onu uyandırıp yemeğin hazır olduğunu söyleyene dek.

Sonraki günler de aynen bu şekilde geçip gitti. Derin bir keder ve hissizliğin gölgesinde, zaman zaman gelenfke nöbetleri eşliğinde... Milla'nın beyninde her şey aynı rutinlikte birbirine karışıyor, zaman geçmiyor, sürünüyordu. Yemek yiyor, uyuyor, ağlıyordu.öfke o hiç farkında olmadan içine yerleşip hiç beklemediği bir anda patlak veriyordu. Ondan sonraki anlarda ise kontrolünü bu derece kaybetmenin utancını yaşıyordu. ığlıklar atıyor, duvarları yumrukluyor, oğlunu çok geç bulmasına sebep olan kadere lanetler yağdırıyordu.

İssız sahilde uzun yürüyüşler yapıyor, elinden geldiğince hiçbir şey düşünmemeye çalışıyordu. Bir gün ofisi arayıp haber vermediğini fark etti. Bunu söylediğinde Diaz, “Buraya gelirken ben arayıp haber verdim,” dedi.

Milla o yolculuğa dair pek bir şey hatırlamıyordu. Tek hatırladığı tarifsiz bir keder içine gömülü olduğuydu.

Bazı günler Diaz'dan yüzüne bakmaya dayanamayacak kadar nefret ediyordu. İindekifke bazen delicesine kabarıyordu. Her ikisinin de sonuçta Justin için aynı şeyi istediği gerçeği bile Diaz'ın yaptığı şeyi hafifletmiyordu. Justin'i Milla' dan uzak tutmak Diaz'ın vazifesi değildi. Buna ne hakkı vardı ne de böyle bir şeye tek başına karar verebilirdi. Diaz, Milla'nın ona karşı hislerini anlamış olmalıydı ki kendini mümkün olduğunca ondan uzak tutmuş, onu yemeğe çağırdığı zamanlar hariç pek bir şey söylememişti.

Milla'nın yemeğini yiyip uykusunu almasına çok dikkat ediyordu. Çamaşırları Diaz yıkıyordu, çünkü Milla şu an bunu düşünebilecek durumda bile değildi. Milla ara sıra çamaşır ya da kurutma makinesinin çalıştığını duyuyordu ama bu onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Bu sesler sadece geri plandan gelen seslerdi. Milla sadece temiz kıyafetlerini odasında bulupzerine geçiriyordu, o kadar. Dahası yoktu.

Bir gün, kaç gündür orada olduklarını sorunca Diaz, “ hafta,” diye karşılık verdi.

Milla aldığı cevapla olduğu yerde kalakalmış, geçen zamana hayret etmişti. haftadır

ilk kez boş olmayan gözlerle süzdü Diaz'ı. "Ama... peki ya Şükran Günü?" Milla'nın bu sorusu çok aptalcaydı ama aklına başka bir şey gelmemişti.

"Bizsiz kutladılar."

Üç hafta. Yani bu... aralık ayının ilk haftasında oldukları anlamına gelirdi. Milla, "Benim Şükran Günü'nü birlikte kutlayabileceğim hiç kimsem yok," dedi birden.

"Ailen var."

"Böyle günleri onlarla geçirmediğimi sen de biliyorsun." Milla yeniden sessizliğe gömüldü. Justin'i bulduktan sonra annesini aramamıştı. Annesinin artık onu bulduğuna göre Ross ve Julia'yla arasındaki tatsızlığı uzatmamasını isteyeceğini ve Milla da bunu yapamayacağını biliyordu. Henüz zamanı gelmemişti. Yeniden onlar için değerli olana dek gelmeyecekti de.

Diaz omuzlarını silkti. "O halde Şükran Günü'nü benimle geçirdin."

Ne yaparak geçirmişti peki? Bağırarak mı? Duvarları yumruklayıp ağlayarak mı? Milla içinden, *umarım bu yeni bir geleneğin başlangıcı olmaz, diye geçiriyordu.*

Artık günler daha da kısalmış, sıcaklık daha da düşmüştü. Diaz, Milla'nın dışarıda yaptığı yürüyüşlerinde giyebilmesi için daha kalın çoraplar getirmişti. Güneş yüzünü hiç göstermese de dışarıda olmak Milla'ya iyi geliyordu. Okyanusu izlemek de öyle. Rengi bazen gri bazen mavi olsa da o uçsuz bucaksız varlığı hiç değişmiyordu.

Öfke nöbetleri giderek azalmıştı, tıpkı insanı yiyip bitiren o korkunç ağlama nöbetlerinin de olduğu gibi. Zihnen ve duygusal olarak o kadar yorgundu ki, hayatı elinden geldiğince dar yaşıyordu. Diaz onu buraya getirmemiş olsa ne yapacağını bilemiyordu. Ona bu şekilde muhtaç olmaktan nefret ediyordu belki ama Diaz'ın kendini affettirme tarzı da buydu belki. Milla, bu çabalarının onun Diaz'a olan hislerine etki edip etmediğini henüz bilemiyordu. Kafasında birden fazla düşünceye yer veremiyordu. Bu yüzden Diaz'ın sırası henüz gelmemişti.

Milla bazen yüzünü güneşin cılız ışıklarına çevirip hâlâ yaşadığının farkına varıyordu.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Milla bilincinin en karanlık anlarında bile olsa Diaz'ın gözlerinin mütemadiyen üzerinde olduğunu farkındaydı. Aynı zamanda Diaz'ın asla yolundan dönmeyen, hedeflerinden asla caymayan bir adam olduğunu da. Gerçi Milla, Diaz'ın hedefinin ne olduğunu her zaman tam olarak kestiremiyordu ama kendi kafasında ne istediğinden emin olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Diaz *onu* istiyordu. Milla bunu bilmekle birlikte, onunla yeniden bir arada olabilmeyi hayal bile edemiyordu. Aralarındaki uçurum Milla için nihai ve sonsuzdu. Diaz ona en kötü biçimde ihanet etmişti ve Milla bu hatayı kolay affedebilecek biri değildi. Milla kin duygusunun hiç de ağır bir duygu olmadığını fark etmiş, isterse bu duyguyu bir ömür taşıyabileceğini anlamıştı.

Diaz, Milla'yla sırf iyi kalpli bir insan olduğu için ilgilenmiyordu. Onun ilgisi tıpkı bir kurdun yaralı dostuna yarenlik etmesi gibiydi.

Milla, Diaz'ın bu hissini onunla seviştiği ilk gece anlamıştı. Aralarında bir çekim oluşmuştu ve Diaz'ın bu bağdan kolay kolay vazgeçmeyeceğini biliyordu.

Diaz'ın onun için tehlikeli olabileceğinin farkındaydı, bunu adı gibi biliyordu. Ama söz konusu tehlike fiziksel olmaktan uzaktı. Fiziksel olarak Milla'ya zarar vermezdi. Ama duygusal açıdan altüst edip hayatını mahvedebilirdi. Milla artık yeni bir yıkımı daha kaldırabilecek güçte değildi. Artık ruhunun çöküşüne ve yeniden dirilişine adım adım tanıklık eden bu küçük evden ayrılma vaktinin geldiğini biliyordu. Derneğin ona ihtiyacı vardı. Ot gibi yaşamaktansa bir şeyler yapmalı, bir işe yaramalıydı. Bir şekilde Diaz'dan uzaklaşmalıydı. Ama bir konuda ısrarcı olmak insanın beynini en çok yoran şeylerden biriydi ve Milla'nın beyni artık bu yükü kaldırarak durumda değildi; düşünmekten, hissetmekten yorulmuştu. Tek meşguliyeti hayatta olmaktı.

Diaz'ın evde olmadığı bir gün derneği arayıp Joann'a geleceğini söylemeye karar veriyse de, buraya geldikleri günden itibaren telefonunu açık bıraktığının ve bu yüzden bataryasının bittiğinin farkına vardı. Ev telefonundan aramayı denediğinde ise telefonun uluslararası aramalara kapalı olduğunu gördü. Milla oturup öylece telefona bakarken aramaların ücretini kendi ev telefonuna yönlendirmek için kullandığı şifreyi hatırlamaya çalıştı. Ancak aklına gelen tek numara sosyal güvenlik numarasıydı ve şifrenin bu olmadığından

emindi.

Diaz eve döndüğünde Milla'yı telefonun başında otururken buldu. "Ne yapıyorsun?"

"Derneği aramaya çalışıyorum."

Diaz gayet sakin bir tavırla, "Neden?" diye sordu. Milla cevabın gayet açık olduğunu düşündüğünden gözlerini şaşkınlıkla Diaz'a dikti. "Çünkü buraya geleli üç haftayı geçti ve artık gitme vaktim geldi."

"Sensiz de gayet iyi iş çıkarıyorlar."

Milla bu cevaptan rahatsızlık duyarak, "Nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Arayıp öğrendim."

"Ne zaman? Neden Joann'la konuşmama izin vermedin öyleyse?"

"Birkaç kez aradım. İlkinde nerede olduğumuzu haber vermek, İkincisinde de bir süre daha burada olacağımızı söylemek için."

Diaz'ın onu neden Joann'la konuşturmadığına dair sorusunu tamamen görmezden geldiğinin farkındaydı. "Artık eve gitme vakti geldi."

Diaz boynunu ovuştururken, "Daha değil," dedi.

"Evet, geldi." Milla birden ağlamaya başlamıştı. "Kahretsin," diyerek odasına koştu. Birkaç gündür hiç ağlamamıştı, Justin için bile. Neden şimdi incir çekirdeğini bile doldurmayacak bir sebep için gözyaşlarına boğuluyordu? Bu sadece Diaz'ı haklı çıkarırdı ve Milla bunun olmasını hiç istemiyordu. Bir şeyler yapmak, kendini başka şeylerle oyalayıp kederini unutmak istiyordu.

Gerçekten eve dönmek istediğinden emin miydi? Ya uçakta bir kabin görevlisi fıstık isteyip istemediğini sorduğunda ağlama krizine tutulursa?

Milla bir saat kadar ağladıktan sonra gözlerini ve burnunu karanlık çökmeden yürüyüş yapmaya karar verdi. Ayaklarına iki çift çorap, üzerine de kabanım giydi. Kısa koridora çıktığında Diaz kafasını kaldırıp, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Yürüyüşe," diyerek cevapladı onu. Yeterince belli değil miydi? Diaz'ın neden bu soruyu sorduğunu ancak arka kapıyı açtığında anlayabildi. Dışarıdaki kül rengi gökyüzünden yavaş ve durağan bir yağmur dökülüyordu. Duvardaki saate baktığında aslında saatin sandığı kadar da geç olmadığını fark etti. Günü böylesine karanlık kılan alçak ve gri bir bulut kümesiydi. "Neyse, gitmesem de olur," dedi iç çekerek.

Diaz oturma odasındaki gazlı şömineyi açtı, şöminenin sıcaklığı Milla'yı içine çekmişti. Diaz'la orada oturmak istemiyordu ama bunu yapmazsa odasına gidip dört duvara bakmak zorunda kalacaktı. Televizyonun uydu anteni vardı, bu da izlenebilecek çok sayıda kanal olduğu anlamına geliyordu. Milla şaşkınlıkla Diaz'ın bir dekorasyon programı izlediğini fark etti. Yüzündeki ifade sanki bambaşka bir gezegenden gelmiş de bu konuyla yeni tanışıyormuş gibiydi. İnsanın neden bir lambaya püsküllü bir kenarlık taktığına bir türlü anlam veremiyor gibiydi.

Milla, "Ne o, kariyerini dekorasyon üzerine mi devam ettirmeye karar verdin?" diye sordu. Bu sürpriz diyalogu başlatanın Milla olması ikisini de çok şaşırtmıştı.

"Bunu yapmam için kafama silah dayamaları lazım."

Milla yüzünde beliren tebessüme şaşırmıştı. Küçücük bir tebessümdü ama Milla'nın yaptığı şeyin farkına varmasıyla zaten anında silinip gitmişti.

Bir tebessüm... Oysaki Milla bir daha asla gülemeyeceğini, hatta tebessüm bile edemeyeceğini düşünüyordu. Diaz olanları fark etmemişti ama Milla yeterince farkındaydı. Sandalyelerden birinin üzerine kıvrılıp onunla birlikte programı izlemeye koyuldu ama dışarıda yağan yağmur öylesine uykusunu getirmişti ki, tüm öğleden sonrasını orada burada kestirerek geçirdi.

Akşam yemeğini erken yediler. Milla duş almak için banyoya girerken Diaz da evin etrafını son bir kez kolaçan etmek için dışarı çıkmıştı. Burada varlıklarını tehdit eden hiçbir unsur olmamasına rağmen tedbir Diaz'ın ruhunda vardı. İstisnasız her gece dışarı çıkıp cipin kilitli olduğundan, etrafta yabancı birilerinin dolaşmadığından emin olurdu. Yılın bu vaktinde etraftaki tek yabancı kendileriydi aslında ama Diaz için bu ayrıntı pek de önemli değildi.

Banyonun kapısı aniden açıldığında Milla duştan çıkmış, geceliğini giyiyordu. Diaz, “Kabanını ve ayakkabıları giyip dışarı gel,” dedi.

Milla, Diaz'ın sesindeki aceleciliği hissettiğinde hiç soru sormadan geceliğinin üzerine kabanını giyip çıplak ayaklarına da ayakkabılarını geçirdi. Diaz Ta birlikte arka verandaya çıktıklarında dingin bir neşeyle, “Aaa,” dedi.

Yağmur yerini döne döne yağan kar tanelerine bırakmıştı. Karın tutma imkânı yok gibiydi; çünkü hava hâlâ soğuk olmasına rağmen, donma derecesinin üzerindeydi ve yerler hem fazla sıcak hem de fazla ıslaktı. Ama simsiyah gecede döne döne yağan kar tek kelimeyle büyüleyiciydi.

Diaz, Milla'nın çorapsız ayaklarına bakıp başını iki yana salladı ve onu kucağına alarak verandanın merdivenlerinden aşağı indirdi. Milla farkında olmadan kollarını Diaz'ın boynuna dolamıştı. “Nereye gidiyoruz?”

“Sahile.”

Diaz, Milla'yı küçük kum tepeliklerinin olduğu sahile, okyanusun kenarına kadar taşıdı. Tek duyulan sesin dalgaların hışırtısı olduğu sessiz ve karanlık gecede öylece durup manzarayı seyrettiler. Minicik kar taneleri etraflarında dönerek dans ediyor, üzerlerine düşer düşmez kaybolup gidiyorlardı. Aslında Milla çocukluğundan beri her kış kar görmeye alışkınsa da, El Paso'ya taşındığından bu yana kar sadece seyahatleri sırasında görebildiği bir şeydi. Ama bu güney sahilinde kar görmeyi kesinlikle beklemiyordu. Milla soğuk içine işlerken titrese de bu güzel anın bir dakikasını bile kaçırmak istemiyordu.

Kar Milla'nın umduğundan çok daha kısa sürmüştü. Öyle ki kar dindikten sonra Milla uzun süre beklenti içinde gözlerini gökyüzüne dikti ama kar bir daha yağmadı. Derin bir iç çekip, “Sanırım bu kadar,” dedi.

Diaz'ın Milla'yı taşıyan kolları onu daha sıkı kavradı ve tekrar eve doğru yol almaya başladılar.

Milla eve döner dönmez hemen yatağına gidip çabucak uyudu. Buraya geldiğinden bu yana, sadece iki kez normal uykusunu uyuyabilmişti. Bedeni sanki anı anını tutmayan saatlerinin, bitmek bilmeyen stresinin acısını çıkarmak, yorgun zihnini nihayet dinlendirmek

ister gibiydi. Rüyaları da normale dönmeye başlamıştı; her gece kâbuslarından ağlayarak uyanmıyordu artık. O gece hemen başucunda beliren bir kararlı olduğunu fark ettiğinde de rüya görmüyordu. Birden çıplak, ağır bir beden üzerine uzanmıştı.

Diaz, Milla'nın geceliğini yukarı sıyırıp bacaklarını uzatırken, “Şşşt,” diyordu. “Bırak kendini.”

Milla tam “Ne...” diyerek konuşmaya başlamıştı ki Diaz'ın onu ıslatmak için kadınlığına bastırıp içeri girmesiyle derin bir nefes aldı. Tırnaklarını Diaz'ın pazılarına geçirmişti. Evet, Milla belki ıslanmıştı ama henüz tam olarak hazır sayılmazdı. Diaz'ın erkeliğinin en hassas bölgesinde kendince bir yol bulup derinlere doğru ilerlediğini hissedebiliyordu.

Kendini bırak mı demişti? Bunu nasıl yapacaktı ki? Zihni o kadar yorgun, haftalardır süregelen acıdan öyle bitaptı ki, sonunda kendini sadece fiziksel hazza teslim edebilmenin huzurunu yaşıyordu. Diaz'ı engellemesi gerektiğini biliyordu ama bunu yapamamıştı. Diaz onu öptüğünde, o da başını eğerek karşılık vermişti. Milla'nın biraz kendinden uzaklaşmaya ihtiyacı vardı ve Diaz bunu çok iyi biliyordu.

Diaz, Milla'nın üzerinde yavaş bir ritim tuttururken Milla da Diaz'ın omuzlarına tutunmuştu. Milla'nın bedeni tam olarak uyarılmadığından şu an için sadece Diaz'ın göğüslerini avuçlayan ellerine, öpücüklerine ve içinde bir ileri bir geri hareket eden erkekliğine tepki veriyordu. Diaz'ın kendi doruğuna ulaşmamak için çabaladıkça daha da gergin bir hal aldığını hissedebiliyordu. Sert omuzları ve sırtı ter içinde kalmıştı, Milla'nın avuçları bu kaygan yüzeye tutunmakta zorlanıyordu. Ama bu, Diaz'ın Milla'nın içindeki hızını hiç etkilememişti. Aralık kapıdan sızan koridorun ışığı Diaz'ın gözlerinde pırıldayan ışığı görmesini sağlıyordu. Diaz, Milla'yı izliyor ve nefes alıp verişleriyle, kalp atışlarıyla vereceği en ufak bir tepkiyi bekliyor, gözlemliyordu. Bu sırada Milla da bacaklarını havaya kaldırıp Diaz'ın beline dolamıştı. Milla, Diaz'ın yavaş vuruşlarına karşılık vermek istercesine bedenini yukarı doğru ittiriyor, ellerini boynuna kilitliyordu.

Milla bu anın bitmesini hiç istemese de her güzel şeyin bir sonu olduğunu biliyordu. Diaz sonsuza dek içinde kalamazdı ya; ama Diaz içindeyken Milla için dünya birden dönmeyi unutup adeta donuyordu. Diaz ona zevk vermesinin dışında hayatta bir mola olanağı da sağlıyordu. Diaz haftalar boyunca Milla'yı sadece izleyip beklemiş ve işte bu gece harekete geçmişti. Milla önünde sonunda buna kalkışacağını biliyordu zaten. Tuhaf olan bu zamana kadar sabredebilmesiydi.

Milla, Diaz'la birlikteyken kendini rahatlamış ve güvende hissediyordu; en azından dış dünyaya karşı. Sanki dünyadaki hiçbir şey onu Diaz'dan koruyamazdı. Milla bunu bu gece isteyip istemediğinden hiç emin değildi. Milla ve Diaz... Nasıl da iddialı bir çiftti. Milla kendini Diaz'a ait hissediyordu, peki Diaz için de aynı şey geçerli miydi? Öyleyse bile, bu ilişkinin sonu nereye varacaktı?

Milla yavaş yavaş kendinden geçerken huysuzca, “Seni tanımıyorum bile,” dedi.

Diaz sert ve gizemli bir ifadeyle, “Bu. Sen. Her şey,” dedi.

Milla'nın başı yastığında geriye doğru yaslanmıştı, boşalmak üzereydi. Diaz, Milla'nın

farkında olmadan çıkardığı çığlıklar bitene, sırtına geçirdiği tırnaklar ve beline doladığı bacakları gevşeyene kadar Milla'yı bırakmamış, içindeki yavaş salınımlarını sürdürmüştü. Milla'nın başı yastığın üzerinde gevşemiş, tüm kasları rahatlamış, bedeni hazza doymuş halde gözlerini kapamıştı.

Diaz, Milla'nın alnına bir öpücük kondurup içinden çıktı ve üzerine battaniyesini örttü. Odaya girdiği gibi yine sessizce kapıdan süzülüp çıktı.

Milla ile uyku ve uyanıklık arasında bu seferkinde neyin farklı olduğunu düşünmeye çalışıyordu. Her seviştiklerinde yaptığı gibi önce kendini temizlemesi gerekiyordu. Ama öyle çok uykusu vardı ki bacaklarının arasında Diaz'ın bıraktığı ıslaklığı bile hissedemiyordu...

O an Milla'nın uykusu birden dağıldı, ne olduğunu anlamıştı. Ya da daha doğrusu ne olmadığını. Diaz boşalmamıştı. Milla'yı mutlu edip kendi payına düşeni almadan gitmişti.

Milla bu düşünceyle birden yataktan fırladı. Koridora çıkar çıkmaz banyodan su sesi geldiğini duydu. Kapıyı açtığında şeffaf duşakabinden Diaz'ın içeride olduğunu gördü. Diaz başını öne eğmiş, bir elini de duvara yaslamıştı. Akan su başından aşağı yolunu bulurken diğer eli bir aşağı bir yukarı hareket ediyordu.

Hayır. Milla hemen geceliğini sıyrıp yere bıraktı. Diaz bu denli kibar davranıp kendi hazzını yaşamadan çıkıp gitmişti ama Milla bu hazzı kendi başına çıkarmasına izin veremezdi. Kabinin kapısını açıp içeri girdi. Elini Diaz'ın hareket halindeki elinin üzerine koyup, "Sanırım burada bana ait bir şey var," diyerek Diaz'ı avuçladı.

Diaz başını kaldırdı, gözlerindeki sert ifade Milla'yı şaşırtmıştı. "Gerçekten istemiyorsan sakın yapma," dedi rahatsız edici bir ses tonuyla.

Milla bu meydan okumayı kulak ardı etmişti. Tepesinden akan suyun gözünün önüne döktüğü saçlarını kafasını sallayarak geriye attı. Diaz'ın avcunun içindeki erkekliği adeta taş kesilmişti. *Şu an olması gereken yer avcumun içi değil,* diye düşündü. Milla bir an bile düşünmeden yukarıdaki duş başlığına tutunarak kendini yukarı çekti, bu sayede bacaklarını Diaz'ın beline dolamayı başarmıştı. Yeterince yükselemediği için Diaz'ın kollarından birinden güç alıp kendini daha da yukarı itti. Bir yandan da bu yükseklikte rahat hareket edip edemeyeceğini kontrol ediyordu.

Diaz inleyerek kollarını Milla'nın beline doladı ve onu kendine doğru çekti. Başını eğerek Milla'nın sol göğsünü ağzının içine almıştı. Diaz'ın şahlanan erkekliği Milla'nın kadınlığına değerken, Milla birkaç hareketle yavaşça Diaz'ı içindeki sıcacık ve nemli ortama aldı. Onu içeri aldığı anda Diaz göğsünü emmeyi bıraktı, boğazından bir inilti kopmuştu.

Bu kez salınırken Diaz'ın vereceği tepkileri izleme sırası Milla'daydı. Diaz dişlerini kenetleyerek boşalmamaya çalışıyordu. Milla şaşkınlıkla, neden Diaz'ın boşalmamak için kendini sıktığını anlamaya çalışırken birden kendi boğazından yükselen bir çığlıkla bu hazzın kendisi için de geçerli olduğunu fark etti.

Düşün içinde sürüp giden mücadele tam anlamıyla göğüs göğüse bir çarpışma gibiydi. Milla, Diaz'ın erkekliğini sımsıkı vücudunun içine hapsedip, bacaklarını kenetleyip var gücüyle salınırken Diaz'ın boşalması için mücadele ediyordu. Diaz ise tek kolunu Milla'nın beline dolamış, onu sımsıkı sararken her karşı darbesiyle Milla'yı kendinden geçiriyordu.

Su soğumaya başladıysa da ikisinin de bedenlerinden çıkan ateş öyle yüksekti ki, Milla bu gerçeği fark etmiyordu bile. Diaz, onu suyun altından çıkarıp duvara yasladığında Milla tutunduğu duş başlığını bırakmak zorunda kalmıştı. Milla iki eliyle Diaz'ın başını yakalamış, oldukça ateşli, sanki büyük bir açlıktan çıkmış gibi dudaklarına yapışmıştı. En sonunda verdiği savaşı kaybederken, başını geriye atarak zirveye ulaşmıştı. Diaz vahşi sesler çıkarıp Milla'nın içinde kısa ve sert vuruşlar yaparak zirveye çıkarken, Milla da çılgık çılgıca bir orgazm yaşıyordu.

Sonraki an Diaz tüm ağırlığıyla duvara doğru yığılmış, Milla'yı kendisi ve duvarın arasında sıkıştırmıştı. Milla'nın bedeninde hissettikleri bu kez uyuşmanın çok ötesindeydi; kendinden geçmişti, gözlerini açamıyordu. Diaz, Milla'nın omzuna bir öpücük kondurup bacaklarını gevşettiğinde, Milla ayaklarını yere koyabilmişti.

Yeniden sessizliğe gömüldüler. Milla az önce yaptığı şeyi nasıl açıklayacağını bilemiyordu, gerçi yaptığı şey gayet açıktı: *Gerçekten istemiyorsan bunu sakın yapma*, demişti Diaz. Yani bu sözün altındaki anlam, "Beni yeniden sevgilin olarak hayatına almayacaksan bunu yapma"ydı. Az önce aralarında yaşananlar tartışmaya açıksa da anlam gayet açıktı. Milla aralarındaki duvarı yıkmayacaksa bu işe kalkışmayacak; o Diaz'ın, Diaz da onun olmayacak ve bu ilişkinin gerekleri yerine gelmeyecekse bu işe hiç kalkışmayacaktı. Oysa Milla bu işe kalkışmış ve bunu isteyerek yapmıştı.

Bir yerlerde bir hata yapmış, Diaz'a âşık olmuştu. Eğer onu bu kadar sevmemiş olsaydı, ihaneti canını bu kadar yakmazdı. Aslında buna can yakmak denemezdi belki de, sadece yaptığı şey Milla'yı çileden çıkarmıştı. Milla arkasına dönüp baktığında, tüm hayatı boyunca David ve Diaz gibi taban tabana zıt iki karaktere nasıl âşık olduğuna bir türlü anlam veremiyordu. Biri pırıl pırıl yanan gün ışığıyken, diğeri karanlıktı. Bunun açıklaması gayet açıktı belki de: Eski Milla, Diaz gibi bir adama âşık olamazdı ama Milla artık eski Milla değildi. Yaşadığı korkunç şeyler onu dönüşü olmayacak biçimde değiştirip bambaşka biri yapmıştı. Milla giyinip süslenmeyi seven, etrafındaki düzene, şıklığa önem veren biriydi. Oysa Diaz dekorasyon programlarını şaşkınlık içinde izliyordu. Ama Milla, Justin'in kollarından koparılıp alındığı günden bu yana çok daha güçlü, sert ve metanetli bir kadın olmuştu.

Şimdi asıl sorulması gereken soru şuydu: Bundan sonra ne olacaktı? Milla artık kendini en az Justin'in kaçırıldığı sabah kadar kaybolmuş hissediyordu. Tek fark, bu kez yalnız olmayışydı.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Milla ertesi sabah gözlerini Diaz'ın kucağına kıvrılmış halde açtı. Başını Diaz'ın omzuna yaslamıştı. Bu soğuk, gri aralık sabahında teninin sıcaklığı sonsuz bir huzur veriyordu ona. Dünkünden daha şiddetli bir yağmur pencereleri dövüyordu. Milla'nın uyanmasının ardından Diaz da hep yaptığı üzere hemen gözlerini açmıştı. Ya Milla'nın uyandığını hissedip onu yalnız bırakmayacak kadar centilmendi ya da Milla'nın yanında öylece savunmasız yatmak istemiyordu. Milla ikinci seçeneğin doğru olduğunu adı gibi biliyordu.

Milla oturup bütün gece aynı pozisyonda uyumaktan tutulup kalmış kaslarını esnetti. Hâlâ yerinde uzanan Diaz elini uzatıp Milla'nın çıplak sırtını okşadı. Milla gözlerinin önüne düşen saçlarını geriye itti. Tanrı bilir şu an ne kadar da berbat görünüyorlardı; ne de olsa dün gece duştan çıkıp yatağına girdiğinde hâlâ ıslaklardı. Yatağına derken, Diaz'ın yatağındalardı. Gerçi dün geceden sonra, Diaz'ın ya da Milla'nın diye bir ayrım kalmamıştı. *Onların* yatağıydı işte. Gözünün önündeki manzara Milla'yı rahatsız ediyordu. Dün gece en önemli soru yanıtını bulduysa da, bu sadece buz dağının görünen kısmıydı. Daha cevaplanmayı bekleyen bir dünya soru vardı.

Diaz, “Kaloriferi açacağım,” dedi. Diaz ayağa kalkıp odadan çıkarken Milla oturduğu yerde dizlerini kucaklamış, pencereden dışarıyı seyreliyordu. Hemen yandaki ev boştu, onun yanındaki de. Aslına bakılırsa bunca kiralık ev içinde bir tek kendilerinininki doluydu. Bu gerçikle Milla sanki bu dünyada yaşayan varlıklar sadece kendileriymiş hissine kapılmıştı. Aslında kasabadaki devlet görevlilerinin varlığından haberdardı. Sahilde yürüyüş yaparken sadece birkaç kez spor yapan birilerine rastlamıştı; bunun dışında sahil neredeyse sadece ona aitti. Bu rüzgârın dövdüğü ıssızlık, kalbindeki acıya en az şimdi yağan yağmur kadar iyi gelmişti. İçinde bir sıkıntı vardı. Dün gece hata mı yapmıştı yoksa? Öyleyse bile bunun geri dönüşü var mıydı?

Diaz geri döndüğünde elinde Milla'nın sabahlığı ve terlikleri vardı. Onları bırakıp kahveyi yapmak üzere odadan çıktı. Diaz'ın sabahları pek konuşkan olduğu söylenemezdi. Gerçi sadece sabahlara özgü değildi bu; ama Milla için hiç problem değildi. Milla yataktan çıkıp sabahlığını üzerine geçirerek, banyoya yöneldi.

Banyoda farklı bir ısıtma sistemi vardı ve Diaz bunu da açmıştı. Nispeten küçük bir yer olduğundan içerideki sıcaklık tatmin edici düzeye çoktan ulaşmıştı. Milla aynada yansıyan aksine baktığında, görüntüsüne burun kıvırdı. Saçları darmadağındı. Ama uzun zamandır ilk

kez gözlerinde acı yoktu. Belki ıslıl ıslıl parlamıyorlardı ama en azından yaşam belirtisi vardı.

Milla musluğu açıp suyun ısınmasını bekledi, sonra da içeri girip saçlarını çabucak yıkamaya başladı. Sıcak su vücuduna iyi gelmişti. Dün gece Diaz'ın ne kadar çaba harcadığını düşündü. Diaz sabırlı bir âşıktı ama ilk sevişmelerinden sonra çok da kibar olduğu söylenemezdi. Bu kez sekse seviştikleri ilk geceden bile daha çok susamış gibiydi ve yaşadığı tatmin fiziksel olmanın çok ötesinde gibiydi. Milla farkın ne olduğunu anlamaya çalışıyorsa da aklına hiçbir şey gelmiyordu. Sebebi Diaz'ın anlaşılabilir ve uzak oluşuna bağlamak istemişti ama işin tuhaf yanı dün gece Diaz'ın her iki halden de uzak oluşuydu.

Milla kurulanırken, sadece emin olmak adına ellerini doğum kontrol bandının olduğu yere götürdü ve donup kaldı. Eline gelen şey sadece teninin çıplaklığıydı. Milla dehşete düşmüş bir halde aynada kendini izlerken, bandın bir süredir orada olmadığını fark etti. Yaklaşık üç haftadır...

Milla bu sürede âdet görmüştü. Bunu hatırlıyordu çünkü Diaz çıkıp ona ped almıştı. Normal şartlarda Milla doğum kontrol bandını üç hafta süreyle ve her hafta yeni bir bant takarak geçirirdi. Sonrasında bir hafta ara verir ve o arada âdet görürdü. Bu da bantı ya Milla'nın çıkardığı ya da bantın etkisini kaybetmesinden sonra kendiliğinden düşüp gitmesi anlamına gelirdi. Gerçi çıkmamış olsa bile bir haftada etkisini yitirecekti ve Milla yeniden âdet görecekti. Bantı söktüğünü hatırlamıyordu ama yenisini taktığını da hatırlamıyordu.

Aslında bunların hiçbirisi önemli olmayacaktı, iş ki dün gece yaşanmamış olsaydı.

Milla mantıken kolay kolay hamile kalmayacağını biliyordu; çünkü bantları isteyerek sökse bile vücudun normal düzenine dönmesi birkaç ayı bulabilirdi. Ama bu konuda kazaların yaşandığı da gün gibi ortadaydı. Ayrıca kadınların büyük kısmı hamile kalmalarının mümkün görünmediği zamanlarda hamile kalırlardı.

Milla morali bozuk bir halde saçlarını kurutup onlarla epeyce uğraştı, ta ki kahvenin o büyümlü kokusu onu dışarı çıkmaya zorlayana dek. Kendi yatak odasına geçip üzerine sıcak tutacak giysilerini geçirdi. Kalın bir eşofman altı ve pamuklu bir bluz... Milla ikinci bir şok dalgasıyla bunları yanına hiç almadığını hatırladı. Diaz evine gidip getirmiş olmalıydı. Son birkaç haftadır Diaz'ın eve giriş-çıkışlarına pek dikkat etmemişti; daha doğrusu dikkatini bir şeylerin çekebileceği durumda değildi. Milla bir an için, *umarım bu dikkatsizlik kalıcı değildir*, diye umdu.

Odasından çıkıp, mutfığa gittiğinde Diaz kahvaltı hazırlıyordu. Milla kendine bir kahve doldururken Diaz'a, "Doğum kontrol bandım yerinde yok," dedi.

Diaz pişirdiği sosisi ters çevirip, "Biliyorum," dedi.

Diaz'ın bugüne kadar söylediği onca şey içinde Milla'yı en çok afallatan bu söz olmuştu. Diaz'a alık alık bakarken, "Neden bir şey söylemedin?" diye sordu.

"Bildiğini sanıyordum."

"Hayır, farkında değildim." Kahvesinden bir yudum aldı. "Bu, başımıza iş açabilir."

"Benim değil."

Milla duyduğu umursamaz sözle olduğu yerde kalakalmış, sessizliğe gömülmüştü. Neden sonra hamile kalışının onu üzmeyeceğini kastettiğini anladı.

Milla bu konuya hiç girmek istemedi.

Onun yerine, “Büyük ihtimalle sorun olmaz,” dedi. “Vücudun bandın ardından normal düzenine dönmesi biraz zaman alıyor.”

“Bundan ne zaman emin olursun?”

Milla homurdanıp yüzünü ovuşturdu. “Tam olarak bilemiyorum. En son ne zaman âdet gördüğünü hatırlıyor musun?”

“Buraya geldikten iki gün sonra.”

Milla, David’i görmeye gitmeden evvel yeni bir bant yapıştırması gerektiğini hatırladı ama bunu tamamen unutmuştu. Aklından kabaca bir hesap yaptı. Eğer bu ay yumurtlayacak olursa -ki bunun olmamasını tüm kalbiyle umuyordu- döngünün ortası tam da... şimdiye denk geliyordu. Yani bu bir ihtimaldi. Uzun zamandır bant kullandığı için asıl âdet tarihinin ne zaman olduğunu bilemiyordu. Ama bu konuda daha fazla risk alamazdı. Bir dahaki sevişmelerinde -tabii böyle bir şey olursa- bandı yapıştırdığından kesinlikle emin olmalıydı.

Diaz kâsenin içine yumurta kırıp içine biraz süt ekledi ve bir çatalla karıştırırken, “Gidip birkaç tane prezervatif alacağım,” dedi. Ya Milla’nın aklını okumuştı ya da, o da şu an aynı mantık silsilesinden geçiyordu.

Diaz her işini yaptığı gibi kahvaltı hazırlamayı da büyük bir ustalıkla bitirdi. Milla sofraya oturduğunda önünde omlet, domuz pastırması ve tost bulmuştu. O an bu eve geldiğinden beri banyo yapıp yemek yemek dışında bir şey yapmadığını fark etti. Geri kalan her şeyi, alışverişe çıkıp temizlik yapmak da dahil olmak üzere Diaz yapıyordu. Milla huzursuzca Diaz’ın tüm işleri tek başına yapmasından utandı; ama yeni yeni kendine gelebiliyordu. Öncesinde Diaz’ın ihtiyaçlarının farkına varabilecek durumda değildi.

Milla kahvaltının ardından Diaz’ın ortalığı toplamasına yardım etti. Diaz ise yüzünde şaşkın bir tebessümle yüzüne bakmak yerine hiç tepki vermemeyi tercih etti. Diaz kahvaltının hemen ardından duş alıp prezervatif avına çıkmak üzere gitti. Böylesine önemli bir konuyu son dakikaya bırakmayacak kadar tedbirliydi.

Diaz çıktıktan sonra Milla evin içinde gezinmeye başladı. Salondaki yastıkların yerlerini değiştirmiş, böylece daha iyi bir renk uyumu yakalamıştı. Diaz’ın yatağını düzeltmiş, kendi yatağındaki nevresimleri çıkarıp makineye atmıştı. Bir daha artık o yatakta yatacağını sanmıyordu. Bu konuda içi rahat mıydı, yoksa değil miydi bilemiyordu. Daha dün Diaz’ı yaptığı şeyden ötürü hiç affedemeyeceğini, aralarındaki güven probleminin ebedi olduğunu düşünüyordu. Sonrasında Diaz’ın estirdiği ufak bir meltemle aralarındaki duvar tuzla buz olmuş, kendini yeniden eskiden olduğu yerde buluvermişti; sırtüstü ve Diaz’ın altında...

Dün gece, Milla orada olmaktansa başka bir yerde olmayı aklına bile getirmemişti. Sonunda yapacak bir şey bulamayıp yeniden kahve yaptı ve dolaptan kendine bir battaniye çıkardı. Eline bir fincan kahve ve battaniyesini alarak etrafı çevrilmiş ön verandaya çıktı. Battaniyeye sarınıp çift kişilik hasır koltuğa oturarak ısınmak için bacaklarını yukarıya topladı. Bulutlarla kaplı karanlık gökyüzü, gri ve fırtınalı Atlantik Okyanusu ve yağın buz gibi bir yağmur... Hepsi de birbirine karışmış, gündüzün rengi ve ışığını alıp götürmüşlerdi. Gözlerini önünü perdeleyen yağmura dikip kafasında uçuşan düşüncelere bir düzen getirmeye

çalışırken, iki eliyle fincanını kavrayıp kahvenin mis gibi kokusunu içine çekti.

Hiç dayanılmayacak sandığı acılarının hafiflemeye yüz tuttuğunu ilk kez fark etmişti. Artık hareket edebiliyor, başka şeyler düşünebiliyor, diyaloga girebiliyordu. Gülümseyebiliyordu. Acısı belki hiç dinmeyecekti ama en azından başa çıkılır bir hal almıştı. Önündeki haftalarda, yıllarda da giderek daha da dayanılır olacaktı.

Diaz olmasaydı ne yapacağını düşündü. Onun varlığına lanetler yağdırdıysa da, ona tamamen bağımlı olduğunun farkındaydı. Diaz, Milla'yı genelde yalnız bırakmış, geri planda kalarak saatlerce sessiz kaldığı olmuştur. Bu süre içinde tek yaptığı hayatın gereklerini yerine getirmektir. İlk başlarda Milla'nın sahilde yaptığı yürüyüşlerde onu takip ettiyse de son haftalarda bu alışkanlığından vazgeçmişti. Milla'nın bu zor süreçten geçebilmesi için sessizce ve hiç şikâyet etmeden elinden geleni yapmıştı.

Diaz onu seviyordu.

Milla farkına vardığı bu gerçeğe adeta serseme dönmüş, başını yukarı diktiği dizlerine dayamıştı. Şimdi Milla nasıl olur da Diaz'ın Justin olayıyla ilgili çevirdiği dolabı, son zamanlarda gösterdiği ilgiyle bağdaştırabilirdi?

O an Milla bir araba sesi duydu. Motor durmuş, ardından da bir kapı kapanmıştı. Diaz geri dönmüş olmalıydı. Milla, Diaz'ın arka kapıyı açıp içeri girişini dinledi. Ama sonrasında çıkardığı sesleri takip edemez oldu; çünkü Diaz evde bir kedi gibi yürüyüp çıt bile çıkarmıyordu.

Diaz ön verandanın kapısını açtı ve dışarı geldi. Gözlerinden bir ışıltı gelip geçmişti, belli ki Milla'nın iyi olup olmadığını kontrol ediyordu. Ellerini cebine sokup verandanın kapısına yaslandı. Önünde uzayıp giden gri okyanusu izlerken gözlerinde karamsar bir ifade vardı.

Zar zor duyulan bir sesle, "Çok üzgünüm," dedi.

Bu söz öylece havada asılı kalakaldı. Belli ki dün gece için özür dilemiyordu, zaten Milla'nın da böyle bir beklentisi yoktu. Justin için özür diliyordu. Diaz'ın daha önce binlerinden özür dilemiş olabileceğini hiç sanmıyordu; ama içinden bir ses övründe samimi olduğunu söylüyordu.

Milla, "Sen sadece onu korumak istedin," dedi. Bu sözlerle Diaz'ın avukatlığına soyunuşu onu da şaşırtmıştı.

"Ne planladığını bilemezdim. Böyle olacağı hiç aklıma gelmemişti."

"Sorabilirdin."

Diaz insanlara kolay kolay güvenmediği gibi, fikirlerini asla açık edip insanların da ona yavaşmalarına izin vermezdi. Milla'nın nasıl davranacağını nereden bilecekti ki? Annesi onu önce terk etmiş, sonra da canı istediğinde yeniden hayatına sokmuştu. Diaz'ın anneler hakkındaki fikri kendi annesinden geliyordu. Ama gördüğü kadarıyla annelerin pek çoğu çocuğunu taparcasına seviyordu. Ama Diaz'ın bu tür bir sevgi bağı yaşadığından bahsedebilmek pek mümkün değildi.

Milla da o evrakları Winborn ailesine verinceye dek bunu yapabileceğinden emin değildi aslında, ruhu paramparça oluyordu. Milla'nın kendisi bile kendinden emin değirken,

Diaz'ı onun Justin'le ilgili yanlış bir karar vereceğine inanmakla nasıl suçlayabilirdi?

Ama Milla yine de bu fikri kolay kabullenecek gibi durmuyordu. “İstesen bir gece yataktayken bunu bana sorabilirdin. ‘Milla, Justin’i bulacak olursan, ne yapmayı düşünüyorsun? Onu bugüne dek bildiği tek ailesinden nasıl uzaklaştırıracaksın?’ diye sorabilirdin. O zaman ben de sana hislerimi, bu gerçeği benim de çoktan fark etmiş olduğumu söyledim.” Diaz omzunun üzerinden geriye dönerek Milla’ya baktı. “Dedim ya hiç aklıma gelmedi,” dedi. “O kâğıtları Winbornlara verdiğinde beynimden vurulmuşa döndüm. Kapanıp ayaklarının altını öpmek istedim ama bunu yapsam muhtemelen bana tekmeyi basardın.”

“Muhtemelen mi? Emin ol gözümü bile kırpmazdım.” Diaz onu başıyla onaylayıp okyanusu izlemek üzere yeniden önüne döndü. “Sana âşık değildim.” Sesi kısıktı ve dalgın gibi konuşuyordu; sanki her kelimenin üzerine kafa yoruyor gibiydi. “Ya da olmadığımı sandım. İlk başlarda. Ama beni kapı dışarı koyduğun o gün, sanki...” Diaz bir an sustu, kendi hislerinden korkmuş gibiydi. “Yarım kalmışım gibi hissettim.”

Milla da kendi payına düşen kaybı hatırlayarak, “Biliyorum,” dedi.

“Şimdi arkamı dönüp baktığımda sana ne zaman âşık olduğumu biliyorum. Ne zaman bu kadar kapıldığımı...” Diaz ellerini sallayarak sevmekle sevmemek arasındaki çizgiyi gösterir gibi yaptı. “Idaho’dayken oldu. Seni sudan çıkardığımda kayanının üzerine sırtüstü uzanıp gülmeye başlamıştın. İşte tam o anda oldu her şey.”

Diaz o anda da elinden geleni ardına koymamıştı. O ana kadar aralarındaki çekim giderek büyümüş -Milla onu çılgınca istemişti- ama her ikisi de bu konuda bir adım atmaya cesaret edememişlerdi. Güneşin üzerlerine vurduğu, ikisinin de hayatta olmanın verdiği huzurla rahat bir nefes aldığı o an Diaz, Milla’ya bakarak demişti ki...

Milla kıkırdamaya başladı. “Ne yani, bana sol taşağını verme teklifin bir tür aşk itirafı mıydı?”

“Bir aşk itirafı değil, niyet belirtisiydi. Şu an yaptığıma aşk itirafı demek daha doğru olur.” Diaz, Milla’nın sevdiği gibi başını yana doğru eğmişti. Aslında şu an konuşamayan biri için hiç de fena bir performans sergilemiyordu.

Her ikisi de az önce söylenen şeyi hazmetmeye çalışırken, aralarında kısa süreli bir sessizlik olmuştu. Milla, Diaz’ın onu affettiğini ve Milla’nın da onu sevdiğini söylemesini beklediğini biliyordu. Ama Milla her ne kadar onu affettiğinden eminse de, ikinci his konusunda ne diyeceğini bilemiyordu. Acısı ve öfkesi tam olarak geçmemişti belki ama en azından eskisi gibi köpürerek taşmıyordu. Şu an elinden gelebilecek en iyi şey, “Pekâlâ, her şeyi bir kenara bırakıp yeniden başlayalım,” demek olabilirdi. Affın ne olduğu tartışılacak olsa, belki de bu, affın ta kendisiydi. Birlikte yola devam etme arzusu... Ama karşısındaki herhangi biri değildi. Ne bilindik bir işçi ne de bilindik bir memurdu. Onunla çıkılan yolun sonu nereye varırdı ki?

Milla onunla bir gelecek düşünemese de, onsuz bir geleceği de hayal edemiyordu.

Diaz gözlerini izlediği okyanustan almadan, “Sen de söylesen hiç fena olmaz,” dedi. “Senin de aynı şeyleri hissettiğini biliyorum.”

“Seni sevdiğimi mi? Evet.” Milla derin bir nefes alıp kahvesinden bir yudum daha içti.

Kahvesi soğumuştı. Yüzünü ekşiterek fincanını yan tarafa bıraktı. “Ben de seni seviyorum.”

“Peki, benimle evlenip çocuklarımı doğuracak kadar çok seviyor musun?”

Duydukları karşısında bir anda nefessiz kalmıştı. Neredeyse bir tarafına yığılıp kalacaktı ama son anda kendini topladı. Sesindeki şaşkınlık alenen okunurken, “Ne?” diye bağırdı.

“Evlilik diyorum. Benimle evlenir misin?”

“Sen ve ben... bu sence nasıl olur?”

“Ben seni seviyorum. Sen de beni. Bundan daha doğal ne olabilir ki?”

Milla ellerini saçlarının arasından geçirdi. Ondan gelecek olası bir evlilik teklifinin onu bu denli üzeceğini hiç tahmin etmemişti. Beklenmedik bir teklifti ve aynı zamanda da son derece tatlıydı; ama evlendikleri andan itibaren yaşayacakları sorunlar hiç de küçümsenecek türden değildi. Milla’nın bir yanı bu düşünceyle ürperiyordu. Diaz sadece evlilikten bahsetmiyor, aynı zamanda çocuk da istiyordu. Milla bunu nasıl yapardı?

“Evlennemiz hiç mantıklı bir iş olmaz,” dedi Milla. Diaz dönüp o buz gibi kara gözlerini Milla’ya dikti ve sözlerini tamamlamasını bekledi.

“Aramızdaki duygusal bağın güçlü olduğunun ben de farkındayım. Ama benim muhtemelen bir terapistle görüşmem gerekecek.” Milla çatlak bir sesle güldü. “Sen ise bir tetikçisin. Ne tür bir iş güvencesi bu? Ben hâlâ ne yapacağıma karar vermiş değilim. Demekte devam mı etsem, yoksa hep istediğim gibi eğitim alanına mı yönelsem bilemiyorum. İçimden bir ses yaptığım işi bırakmamı söylüyor ama bu nasıl olur? Bu işte oldukça iyiyim. Sadece çok yorgunum ve...”

“Korkuyor musun?” diye sordu Diaz.

“Gelecekte mi? Kesinlikle evet.”

“Hayır. Sen mutlu olmaktan korkuyorsun.”

Milla, Diaz’ın bu tahmininin doğruluğu karşısında gözlerini ona dikmiş, adeta donup kalmıştı.

Diaz, Milla’yı köşeye sıkıştırarak, “Justin’in senden alınmasına izin verdiğin için hiçbir güzelliği hak etmediğine inandırdın kendini,” dedi. “Artık bir kocanın, yeni bir bebeğinin olamayacağına inandırdın. Çünkü sen kötü bir anne olup bebeğine sahip çıkamadın, öyle mi?”

Milla bu sözler karşısında güçlkle yutkundü. Sanki ciğerlerindeki tüm hava boşalmış, kalbi durmuş gibi hissediyordu. Daha önce hiç kimse onu suçlamamıştı. Bebeğini cam pahasına korumaya çalışmıştı. Ama arkasına saplanan bir bıçağın onu durdurmasına engel olamamıştı. Yine de on yılı aşkın bir süredir iliklerine kadar işleyen bir duyguyla çocuğunu koruyamadığı hissini üzerinden atamıyordu. “Ben... ben o gün onu pazara hiç götürmemeliydim,” dedi boğulurcasına. “Sadece altı haftalık. Küçüktü...”

“Onu yalnız bırakamazdın. Başka ne yapabiliirdin ki?” Milla’nın dudakları titriyordu. Tanrım, Milla bu sorunun üzerine sonradan ne çok kafa yormuştu! Başka ne yapabiliirdi? Yapabileceği başka bir şey mutlaka olmalıydı, aklına gelmeyen, düşünemediği bir şey... Çünkü o adamların Justin’i kollarından alıp koparmalarına izin vermişti.

“Bulduğun diğer çocuklarla içindeki suçluluk duygusu bir nebze olsun dinmedi mi?”

Kendini affedebilmen için ne yapman gerek?”

Bebeği sağ salim evine gelirse kendini ancak böyle affedebilirdi, ki bu imkânsızdı.

Diaz yaslandığı yerden doğrulup Milla’nın önünde diz çöktü ve ellerini avucuna aldı. Soğuk ve nemli bir rüzgâr Milla’nın saçlarını havalandırmış, buklelerini yerlerinden oynatmıştı. “Bu yüzden mi ondan vazgeçtin? Kendini bu şekilde mi cezalandırıyorsun?”

“Hayır. Ondan vazgeçtim, çünkü yapılacak en doğru şey buydu.” Milla, Diaz’ın titrediğini görebiliyordu, üzerinde ceket olmadığı için ancak o zaman fark etti. Milla hiç düşünmeden battaniyeyi kaldırıp Diaz’ı yanına çağırdı. Diaz da bir an bile düşünmeden bu teklifi kabul etti. Milla’nın yanında yerini aldığı battaniye onları soğuktan korurken Milla hafifçe Diaz’ın kucağına kıvrılmış, başını da sımsıcak boynuna gömmüştü. Birbirine sokulan bedenleri Diaz’ın titremesini bir anda alıp götürmüştü.

“Yaşamak gayet normal,” dedi Diaz, Milla’nın yüzünü okşayıp bir parmağını yüzünde gezdirirken. “Yeniden mutlu olmak gayet doğal.”

Bunu düşünmek bile Milla için bir uçurumun kenarında denge kurmaya çabalamak, onu aşağı düşürmeye çalışan rüzgâra karşı koymak gibiydi. “Henüz çok erken.”

Bunu kabul etmek bile aslında günü geldiğinde mutlu olmaya, hayatına kaldığı yerden devam etmeye hazır olduğunu ilan etmesi demekti. Bu tıpkı tek ayağını kaldırıp uçurumun diğer tarafına sarkıtmak gibiydi.

“On yıl oldu. Oğlunu buldun ve onun için yapabileceğin en doğru şeyi yaptın. Şimdi nasıl ‘çok erken’ dersin?”

“Öyle çünkü.” Milla bir kez daha mantığına sığındı. “Senin mutluluk anlayışın seninle evlenmemden geçiyor.”

“Seni mutlu edebilirim.”

Milla da onu mutlu edebileceğini düşünüyordu. Bunu düşünmek bile başını döndürüyordu. Diaz karmakarışık ve zor bir adamdı. Issızlığı düşünülünce, eğer Milla onu geri çevirecek olursa Diaz bir daha asla evlenmezdi. Milla onun için evlilikteki ilk ve son denemesi, normal bir hayata alacağı tek bilet olurdu.

Gerçi James Diaz’la geçirilen bir ömür ne kadar normal olur, o da tartışılırdı ya.

“Nasıl evleniriz? Birbirimiz hakkında ne biliyoruz ki? Ben daha kaç yaşında olduğumu bile bilmiyorum.”

“Otuz üç.”

Milla bir an şaşırarak mazeret olarak sunacağı diğer tüm fikirlerden vazgeçti. Her ne kadar saçında ak, yüzünde kırışıklık olmasa da yine de daha yaşlı görünüyordu. “Aynı yaştaymışız. Doğum günün ne zaman?”

“7 Ağustos.”

“Aman Tanrım, ben senden büyüğüm! Benim doğum günüm 27 Nisan.”

Milla öylesine tedirgin olmuştu ki Diaz’ın dudakları yukarı doğru kıvrılıverdi. “Hep kendimden büyük bir kadınla yatmak istemişimdir.”

Milla, Diaz’ın göğsüne bir yumruk savururken, bu hareketin karşılığı oldukça ateşli ve uzun bir öpücük olmuştu. Öpüşmeleri son bulduğunda Milla buz gibi olan burnunu Diaz’ın

boynuna gömüp, onun o sıcacık kokusunu içine çekti. Milla ona evet demek istiyordu. Onu seviyordu. Üstelik de bir daha hiçbir adamı sevemeyeceğini düşünürken. Diaz zor bir adam olsa da, aslında birbirlerini çok güzel tamamlıyorlardı. Onun yarımdayken konuşuyor, şaka yapıyor, hatta gülüyordu. Milla'da her ne varsa Diaz'ın onun yanında kendini iyi hissetmesini sağlıyordu ve Diaz da Milla'nın kendine çizdiği o acımasız yoldan uzaklaşmasına sebep oluyordu.

Ama Milla'nın beraberken yaşayacakları sorunlar konusunda haklı olduğu bir gerçektir ve Milla bunun yaşanacağını gayet iyi biliyordu. Evlenmek o sorunların daha da büyümesine sebep olacaktı, o kadar. "Ne iş yapacaksın? Evlenecek olursak, yine Meksika'da kötü adam avına çıkıp her an ölümle burun buruna..." Milla durdu, bu konu üzerine daha fazla konuşmak istememişti.

"Başka ne iş yapabilirim bilmiyorum ama mutlaka bir şeyler bulurum."

Emekli ödül avcıları ya da tetikçiler için yeni bir işkolu henüz yoktu. Milla, Diaz'ın bir ofiste ya da diğer insanlarla muhatap olmasını gerektirecek bir işte çalıştığını düşünemiyordu. Ne tür bir iş yapabilirdi ki?

Milla şimdiden geleceğe kafa yormaya başladığını fark etti. Zaman hızla akıp giderken, Milla hâlâ ayaklarını sağlam bir şekilde yere basamıyor, duygularına esir olamıyordu. "Sana evet diyemem," dedi. "Önümüzde çözmemiz gereken bir sürü sorun var."

Diaz, Milla'ya sıkıca sarıldı ve gözlerini kapatarak onu yeniden öptü. "O halde hiçbir yere gitmiyorum. Gelecek yıl tekrar teklif ederim." Milla'ya sarılır halde ayağa kalkıp, kapıyı açmaya yöneldi.

On dakika sonra Diaz, Milla'nın bacaklarının arasında küçük salınımlar yaparken, Milla aralık ayında olduklarını hatırladı. Yani gelecek yıl sadece üç hafta sonraydı.

Otuzuncu Bölüm

“Anne! Thane’e bir şey söyler misin, ödevimi yırtıyor!” Milla ocağın üzerindeki makama sosunu karıştırıp içerden gelen çığlıkların giderek yükseldiği oturma odasına bir bakış fırlattı. “James! Thane’i Linnea’nın yanından alır mısın?” Diaz çoktan olaya müdahale etmek üzere ayaklanmıştı. Thane’i sekiz yaşındaki kızı Linnea’nın ödevinden uzaklaştırmaya çalışırken çığlıklar daha da yükselmişti. Birkaç dakika sonra ev kısa süreliğine de olsa sessizliğe gömülmüştü. Tek ses aynı sayfaları tekrar yazmak zorunda olan Linnea’nın homurtularına aitti. Az sonra Diaz kucağında kıkırdayan Thane’le birlikte kapıda görüldü. “Ne yapayım şimdi ben bu çocuğa?” diye sordu. “Oyna onunla. Ya da sandalyeye bağla. Yap bir şeyler.” Altı yaşındaki Zara mutfak masasında oturmuş, seri bir şekilde mektuplarını yazıyor, en güzelini yapabilmek için çabalıyordu. Kara gözlerini ciddiyetle kısıp, “Bence sandalyeye bağlanmaktan hoşlanmayacaktır,” dedi.

“Sadece şaka yapıyordum, tatlım.” Üç çocuklarının içinde Diaz’a en çok benzeyen Zara’ydı. Onda da aynı karanlık taraf ve güç vardı. Linnea hareketli ve kendinden emin bir çocuktü. Zara uzak durup gözlemlemeyi severken, Linnea hayata direkt bakıyordu. Milla en küçük kızına sarılmak üzere yaptığı işi bıraktı. Bu sırada Diaz da Thane’i daha enerjik bir şeylerle meşgul etmek üzere dışarı çıkarmıştı. Milla, *yine yıkıp dökmeseler bari*, diye geçiriyordu içinden.

Thane, Milla’nın kırk birinci doğum gününden iki gün sonra doğmuştu. Sürpriz bir bebektü. İki kızlarının ardından artık daha fazla çocuk yapmamaya karar verdilerse de, yırtık bir prezervatifin azizliğine uğramış ve hayatlarına son olarak küçük bir erkek bebeği daha buyur etmek zorunda kalmışlardı. Belki de ona “Kasırga” adını verseler daha isabetli bir seçim yaparlardı. Thane daha emekleyemezken bile anne-babasının onu yere bırakıp etrafı keşfetmesini sağlamaları için ciyak ciyak bağıırdı. Emeklemeye başladığında ise evin altını üstüne getiriyor, ev halkı bulduğu her neyse onunla başı belaya girmeden önce onu yakalamaya çalışıyordu. Thane’in iki yaşında olduğu şu günlerde Milla artık iyiden iyiye çıldırmış, kendi için bir deli gömleği bakınmaya başlamıştı.

Her şey ne kadar da tuhaf gelişmişti. Milla ve Diaz -Milla artık ona James demesi gerektiğini sık sık kendine hatırlatmak zorunda kalıyordu- dokuz yıldır evlilerdi. Milla bazı sorunlar çözülünceye, hem kendisi hem de Diaz iş konusunda kararlarını verinceye dek evlilik

fikrine sıcak bakmamıştı. Milla hâlâ derneğin yetkili müdürüydü ama arama kurtarma çalışmalarını artık Joann'a devretmişti. Kendini ardı arkası kesilmek bilmeyen yardım gecelerine adanmıştı. Şimdi artık belirli bir maaşı vardı ve çalışma saatleri daha düzenliydi, geceleri çocuklarını yalnız bırakmak zorunda kalmıyordu.

Diaz ise bir silah fabrikası için alan testi yapıyor, aynı zamanda El Paso Polis Teşkilatı'na, şerif birimine ve bazı özel güvenlik şirketlerine danışmanlık hizmeti veriyordu. Diaz, Milla'ya ne iş yapacağım açıkladığında Milla gözyaşlarına boğulacak hale gelmişti; çünkü Diaz'ın özel yeteneklerini kullanabileceği yasal bir işin dünya üzerinde varolmadığı kanısındaydı. Belki hiçbir zaman zengin olmayacaklardı ama çocuklarını yetiştirip, birkaç lükse para ayırabileceklerdi. Bu kadarı da onlar için yeterliydi.

Milla'nın evinde, etrafta bu kadar komşuyla birlikte yaşama fikri Diaz'ı huzursuz etmişti. Diaz bundan hiç şikâyet etmediyse de Milla onun ne kadar rahatsız ve gergin olduğunu görebiliyordu. Linnea'ya beş aylık hamileyken Diaz, Milla'yı öyle öfkeliendirmişti ki Milla bu konuda acilen bir şeyler yapılması gerektiğine karar vermiş ve Diaz etrafta uygun bir ev arayıp en sonunda da kendini insanlardan yeterince uzak tutacak, Milla'nın da yalnızlıktan sıkılmayacağı bir yer bulmuştu. Oldukça eski, hoş, bahçesinde ağaçların olduğu dört yatak odalı bir evdi buldukları. Gerçi o zamanlar bu dört yatak odasına da ihtiyaç duyacaklarının farkında değillerdi. Evi alıp bebeklerinin güvenliği için bahçeyi çitle çevirmiş ve eve taşınmışlardı.

Milla mutluydu. Her ne kadar Diaz ona evlenme teklif ettikten yaklaşık bir yıl sonra evlendiklerinde hâlâ birtakım şüpheleri varsa da Diaz'la çılgınlar gibi mutluydu.

Diaz'ı çocuklarıyla beraberken izlemek Milla'nın yüreğini sevinçle dolduruyordu. İlk başlarda Diaz, Linnea'ya sanki saatli bir bombaymış gibi özenle yaklaşmıştı ama kısa zamanda bir bebeğin altının nasıl değiştirildiğini ya da bakımının nasıl yapılacağını çabucak öğrenmişti. Disiplin Diaz'ın anlayıp başarabildiği bir düstur değildi. Milla'ya tüm ciddiyetiyle böyle demişti. Çocuklara bağırarak olursa çocukların ağlamaya başlayacağından ve bu durumda, durmak zorunda kalacağından dem vurmuydu. Diaz'ın çocuklara çıkışması için ortada gerçekten ciddi bir sorun olması gerekirdi ve o sesini yükselttiği anda çocuklar mutlak bir itaatle adeta taş kesiliyorlardı. Bu hiç adil değildi. Milla zaman zaman bağırarak kendini paralasa bile çocuklar kafalarını çevirip bakmıyordu bile. Evet, bu biraz abartıya kaçmış olabilirdi çünkü çocuklar genelde normal, zeki, meraklı ve genel itibarıyla itaatkâr çocuklardı. Yani Milla'yı sık sık çıldırttıkları söylenemezdi.

Milla çocuklarının onu çileden çıkarmasını seviyordu. Hamileyken en büyük korkularından biri çocukları doğduğunda yaşadıklarının etkisiyle takıntılı, aşırı korumacı ve sert bir anne olmaktı. Anne olmaya elverişli biri miydi, onunla ilgili bile şüpheleri vardı. Neyse ki Linnea baş edilebilir bir çocuktu; Zara doğduğunda ise Milla artık rahat bir nefes almıştı. İlk dört yılları sakin ve huzur içinde geçmişti, ta ki Thane de aileye katılana dek. Thane'in doğumunun ardından geçen iki yıl çok keyifli geçmişti ama sakin geçtiği pek söylenemezdi.

Milla, Zara'ya, "Ellerini yıkayıp, bana sofrayı kurmamda yardım etmek ister misin?"

diye sorduğunda, Zara itaatle çabucak masanın üzerindeki ödevlerini toparlamış ve ellerini yıkamaya koşmuştu.

Linea da oturma odasından, “Ben de yardım edeceğim,” diyerek fırlamış ve o da Zara’yla birlikte ellerini yıkamak için aşağı kata koşmuştu.

Milla masanın üzerine büyükçe bir salata kâsesi yerleştirdi ve fırındaki ekmeklerini kontrol etti. Üzerleri çok güzel kızarmıştı. Fırından çıkarıp, ekmek sepetine yerleştirdi onları. Diaz, Thane’le beraber çıkageldi. Milla makarnasını süzülmesi için süzgeçe dökerken, Diaz da Thane’in pislik içindeki yüzü ve ellerini yıkamak üzere onu banyoya götürmüştü.

Kızlar tabakları masalara yerleştirip, yanlarına çatal ve bıçakları koyarken kapı çaldı. Milla derin bir nefes aldı. Hiç şaşmazdı; eğer bir şey olacaksa mutlaka, onlar tam yemeğe oturmak üzereyken olurdu. “Ben bakarım,” deyip kapıya yöneldiğinde Diaz’ın kolunun altına sıkıştırarak banyodan çıkardığı Thane’in yanından geçti.

Kapıyı açtığında karşısında sarı saçlı, mavi gözlü, genç bir çocuk bulmuştu. Milla’nın dizlerindeki tüm güç birden kayboldu sanki. Gözlerine hücum eden yaşlarla düşmemek için kapının pervazına yaslandı.

Tanıymıştı. Daha gördüğü ilk anda tanıymıştı.

Genç çocuk gergindi. Boğazını temizleyerek, “Rahatsız ettiğim için çok özür dilerim ama ben... siz Milla Edge misiniz?” diye sordu.

Milla güçlükle, “Artık Milla Diaz,” dedi.

Çocuk boğazını yeniden temizleyerek, Milla’nın omzunun üzerinden içeriye dikkatle baktı. Milla, genç çocuğun bakışlarından, gelenin destek vermek istercesine onu kendine çekmesinden önce Diaz olduğunu anlamıştı.

“Ben -ah- Ben Zack Winborn. Yani Justin. Oğlunuz,” diyerek gereksiz bir bilgi eklemişti cümlesinin sonuna.

Milla’nın gözlerinden sicim gibi inen yaşlar gözlerinin önündeki Justin’i bulanıklaştırmıştı. Milla bir anda elinde olmadan hıçkırıklara boğuldu, Justin ise ne yapacağını bilemez bir halde paniklemişti. Milla gözyaşlarının arkasından hemen patlak veren bir gülümsemeyle uzanıp Justin’in elini tuttu. “Bu anı çok bekledim,” diyerek oğlunu içeri aldı.

SON

En tehlikeli kadın
çocuğundan koparılmış olandır!

LINDA
HOWARD
*Gözyaşlarımı
Sildiğim Gün*

Milla ve David, aileye yeni katılan oğulları Justin'le mutlu bir hayat sürerken beklenmedik bir felaketle sarsılırlar. Organ mafyası ve çocuk tacirlerinin son hedefi Justin, aileden korkunç bir şekilde koparılmıştır. Gelecekle ilgili tüm hayalleri yıkılan çift için hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır.

Bu acıyla tek başına mücadele ederken çevresindekilerin hiç de güvenilir insanlar olmadığını anlayan Milla kendine bir rol belirler ve bambaşka birine dönüşür. Yaşamak için tek bir nedeni vardır artık; oğluyla birlikte kaybolan tüm çocukların izini sürmek...

Canı yanmış bir annenin oğluna kavuşmak için verdiği umut dolu mücadele, Linda Howard'ın güçlü kalemıyla buluşarak okuyucuyu dinmek bilmeyen bir heyecanın içine çekiyor.

sereniti

facebook.com/martiyayinlari
twitter.com/MARTI-YAYINLARI

₺19

